

LORNA
BYRNE

*Îngeri
în părul meu*

Povestea adevărată
a unei mistice
din Irlanda zilelor noastre

CUPRINS

Mulțumiri / 9

CAPITOLUL 1 *Privind cu alți ochi / 11*

CAPITOLUL 2 *Paznicii porților / 22*

CAPITOLUL 3 *Drumul spre Rai / 36*

CAPITOLUL 4 *De ce te ascunzi de mine? / 51*

CAPITOLUL 5 *Ilie / 68*

CAPITOLUL 6 *Preluând durerea celorlalți / 79*

CAPITOLUL 7 *O creatură fără suflet / 90*

CAPITOLUL 8 *Intermediarul / 100*

CAPITOLUL 9 *Îngerul morții / 107*

CAPITOLUL 10 *Teroriștii / 118*

CAPITOLUL 11 *Îngerul iubirii materne / 131*

CAPITOLUL 12 *Casa de la țară / 149*

CAPITOLUL 13 *Mărturisindu-i lui Joe / 162*

CAPITOLUL 14 *Nu am știut niciodată că am un înger
păzitor / 174*

CAPITOLUL 15 *Puterea rugăciunii / 182*

CAPITOLUL 16 *Tunelul / 193*

CAPITOLUL 17 *Trei bătaii la fereastră / 207*

CAPITOLUL 18 *„Ce norocoasă este Lorna...” / 221*

LORNA BYRNE

- CAPITOLUL 19 *„Sunt aici, sunt aici – iată-mă!” / 235*
- CAPITOLUL 20 *Lanțul de aur / 244*
- CAPITOLUL 21 *Am nevoie de miracole / 257*
- CAPITOLUL 22 *Satana este la poartă / 266*
- CAPITOLUL 23 *Suflete-pereche / 280*
- CAPITOLUL 24 *Pace în Irlanda și de Crăciun / 289*
- CAPITOLUL 25 *Mihail îmi spune cine
este cu adevărat / 307*
- CAPITOLUL 26 *Un spirit rău se arată / 319*
- CAPITOLUL 27 *Joe / 333*
- CAPITOLUL 28 *O pană din Rai / 344*

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din inimă lui Jean Callanan pentru sprijin, dăruire și curaj. Prima dată când am întâlnit-o, îngerii mi-au spus că ea va juca un rol esențial în a mă ajuta să scriu și să public această carte. Nu știa cât timp, efort și muncă grea vor fi necesare. Îi mulțumesc pentru firea ei optimistă, pentru entuziasm, răbdare, generozitate și prietenie. Le mulțumesc îngerilor pentru că mi-au adus pe cineva cu multă experiență în afaceri, lucru care s-a dovedit a fi de neprețuit.

Am avut parte de cel mai bun editor din Marea Britanie, Mark Booth. Încrederea lui și credința în această carte au reprezentat o diferență enormă. Munca lui a depășit granițele stabilite de orice alt editor. Îi mulțumesc din inimă acestui om minunat și special care mi-a devenit un bun prieten, și le mulțumesc îngerilor pentru că mi l-au trimis.

Pentru ediția din Statele Unite ale Americii, am fost binecuvântată cu existența unui alt editor excepțional, Jason Kaufman. Să ai un editor strălucit este un privilegiu; să ai doi este o dovadă a modului în care îngerii au făcut

minuni în legătură cu această carte. Profunzimea spirituală a primei mele conversații cu Jason încă mă uimește.

Mulțumesc echipei Doubleday, în mod special lui Trace Murphy, care a fost pasionat de această carte încă de la început (fără pasiunea lui, Doubleday nu mi-ar fi publicat cartea), și lui Robert Bloom, care a fost de mare ajutor. Fără îndoială, până când vor fi citite aceste mulțumiri, voi face o nouă listă cu angajați ai editurii Doubleday cărora mi-aș fi dorit să le mulțumesc. Permiteți-mi să le mulțumesc acum.

Teri Tobias de la Sanford J. Greenburger Associates mi-a acordat un ajutor semnificativ. Mulțumită muncii ei, această carte este pe cale să devină un bestseller internațional. Apreciez mult contribuția și susținerea ei.

La această carte m-au ajutat și mulți oameni pe care mă bucur să-i numesc prieteni. Îi mulțumesc lui Stepher Mallaghan pentru generozitatea, entuziasmul și bunătatea lui... și pentru faptul că-mi este un prieten atât de bun; lui Daniel O'Donnell pentru încurajările lui și pentru că mi-a deschis primele uși; lui Jim Corr pentru sprijinul, generozitatea și curiozitatea lui; lui Eoin MacHale pentru că a creat o minunată pagină web și Patriciei Scanlan pentru că m-a încurajat.

Le mulțumesc prietenilor mei Catherine și John Kerrigan, care mi-au asigurat un sprijin enorm atât în vremurile bune, cât și în cele rele; îi mulțumesc lui Sally White pentru că m-a făcut să râd; lui John Carty pentru că a fost alături de mine; lui Brian Kelly pentru susținerea și generozitatea lui; familiei Quigley pentru ajutorul în problemele practice pe care toate mamele trebuie să le rezolve.

În încheiere, le mulțumesc copiilor mei, care s-au îngrijit să fiu întotdeauna cu picioarele pe pământ! Le mulțumesc mult pentru că mi-au fost alături – în special celui mic, a cărui viață a fost dată peste cap de această carte.

CAPITOLUL 1

Privind cu alți ochi

Când aveam doi ani, doctorul i-a spus mamei că eram „retardată“.

Când eram copil, mama mea a observat că păream să fiu mereu în lumea mea. Chiar îmi amintesc faptul că stăteam culcată în pătuț – un coș mare – și că o vedeam pe mama aplecându-se asupra mea. În jurul mamei vedeam ființe minunate de lumină, care străluceau în toate culorile curcubeului; erau mai mari decât mine, dar mai mici decât ea – cam de mărimea unui copil de trei ani. Aceste ființe pluteau în aer precum penele; și îmi amintesc cum întindeam mâna pentru a le atinge, dar nu am reușit niciodată. Eram fascinată de ele și de luminile lor frumoase. Pe atunci nu înțelegeam că vedeam ceva diferit față de ceilalți oameni; mult mai târziu aceste ființe mi-au spus că erau îngeri.

Odată cu trecerea lunilor, mama mea a observat că mereu priveam sau mă uitam fix la altceva, indiferent de

LORNA BYRNE

felul în care încerca să îmi atragă atenția. Adevărul este că mă aflu în altă parte: eram departe, cu îngerii, urmărind ce făceau, vorbind și jucându-mă cu ei. Eram captivată.

Am început să vorbesc târziu, dar am purtat conversații cu îngerii de la o vârstă fragedă. Uneori foloseam cuvinte pe care le înțelegem toți, dar câteodată acestea nu erau necesare – ne citeam gândurile. Credeam că toată lumea poate vedea ceea ce vedeam eu, dar apoi îngerii mi-au dat de înțeles să nu mai spun nimic nimănui despre ei, că ar trebui să fie secretul nostru. De fapt, timp de mulți ani i-am ascultat pe îngeri și nu am spus oamenilor nimic din ceea ce vedeam. Doar acum, scriind această carte, povestesc, pentru prima dată, o mare parte a lucrurilor pe care le-am văzut.

Observația pe care a făcut-o doctorul când aveam doar doi ani avea să-mi afecteze profund viața: mi-am dat seama că oamenii pot fi foarte cruzi. În momentul în care m-am născut, în 1955, părinții mei locuiau în Old Kilmainham, în apropiere de centrul orașului Dublin. Tatăl meu închiriasse un mic atelier de reparat biciclete, care avea anexată o căsuță. Dacă treceai prin atelier și făceai stânga, ajungeai la o căsuță dărăpănată. Aceasta făcea parte dintr-un șir de case și magazine vechi, însă multe dintre ele erau goale sau abandonate din cauza stării în care se aflau. În majoritatea timpului trăiam într-o singură cămăruță de la parter: aici găteam, mâncam, vorbeam, ne jucam și chiar ne spălam într-un bazin metalic mare, care stătea în fața focului. Casa nu avea baie, iar afară, în capătul unei alei din grădină, era un șopron cu toaletă. La etaj erau două mici dormitoare:

la început am împărțit camera și un pat cu sora mea mai mare Emer.

Nu vedeam doar îngeri (și îi vedeam constant – din momentul în care mă trezeam până când mergeam la culcare), ci și spiritele oamenilor care muriseră. Fratele meu, Christopher, s-a născut cu un an înaintea mea, dar a murit când avea cam zece săptămâni. Deși nu l-am văzut cât a fost în viață, vedeam cum arăta – avea părul brunet, în timp ce eu și sora mea aveam părul blond – și, de asemenea, mă jucam cu spiritul lui.

Pe atunci nu mi se părea că era ceva ciudat; îl simțeam ca și cum ar fi fost un alt copil, deși avea o înfățișare mai strălucitoare. Totuși, unul dintre lucrurile care m-au făcut să-mi dau seama că era diferit a fost faptul că își putea schimba vârsta. Câteodată apărea ca un copil, dar alteori părea de aceeași vârstă cu mine, mergând șovăitor pe podea. Nu apărea mereu, ci tot venea și pleca.

Într-o după-amiază târzie și rece de iarnă, pe când se întuneca, eram singură în mica sufragerie a casei din Old Kilmainham. Focul era aprins în șemineu, care de altfel era și singura lumină din cameră. Lumina flăcărilor pâlpâia pe podeaua unde stăteam, jucându-mă cu niște cuburi mici din lemn, făcute de tatăl meu. Christopher a venit să se joace cu mine. Stătea mai aproape de foc – spunea că este mult prea cald pentru mine în acel loc, dar că era în regulă pentru el, din moment ce nu simțea căldura. Am construit împreună un turn. Puneam un cub jos, iar el punea altul deasupra lui. Turnul devenea foarte înalt și, deodată, mâinile noastre s-au atins. Eram uimită – îl simțeam atât de diferit față de alți oameni pe care îi atinsesem. A scânteiat când l-am atins; de parcă din el ar fi zburat steluțe. În acel moment am intrat în el (sau poate că el a intrat în mine);

parcă am fi fuzionat și am fi devenit o singură ființă. În stare mea de șoc, am dat peste turnul făcut din cuburi!

Am izbucnit în râs, apoi l-am atins din nou. Cred că a fost pentru prima dată când am înțeles pe deplin că el nu era făcut din carne și oase.

Niciodată nu l-am confundat pe Christopher cu un înger; îngerii pe care îi vedeam aveau uneori înfățișare umană, dar chiar și atunci cei mai mulți aveau aripi și picioarele lor nu atingeau pământul, iar în ei strălucea o lumină. Câteodată, îngerii pe care îi vedeam nu semănau deloc cu oamenii, ci îmi apăreau sub forma unei lumini foarte strălucitoare.

Christopher apărea des în preajma mamei. Uneori mama stătea pe scaunul de lângă foc unde adormea și îl vedeam cum se așeza în brațele ei. Nu știam dacă mama era conștientă de prezența lui Christopher.

– Să-i spun mamei că ești aici? l-am întrebat eu.

– Nu, nu poți să-i spui, a răspuns el. Nu ar înțelege. Dar uneori mă simte.

Într-o dimineată de iarnă, la răsăritul soarelui, îngerii au venit lângă patul meu. Eram ghemuită sub pături; sora mea Emer, cu care împărțeam patul, nu era acolo și Christopher s-a ghemuit lângă mine, în locul ei. M-a gădilat.

– Uite, uite, Lorna – acolo la fereastră, mi-a zis el.

Așa cum am spus, îngerii pot îmbrăca forme și mărimi diferite; în acea dimineată arătau precum fulgii de zăpadă! Sticla ferestrei părea să fie făcută din aburi și fiecare fulg de zăpadă se transforma într-un înger de mărimea unui copil. Îngerii erau apoi purtați de o rază de soare prin fereastră și fiecare părea acoperit cu fulgi de zăpadă albi și strălucitori. Când îngerii mă atingeau, fulgii de zăpadă cădeau pe mine; mă gădilau în timp ce mă atingeau și, în mod surprinzător, îi simțeam calzi, nu reci.

– Nu ar fi minunat, a spus Christopher, dacă toți ar ști că și-ar putea umple buzunarele cu îngeri; că ar încăpea mii de îngeri într-un buzunar, la fel ca fulgii de zăpadă, că i-ar putea purta cu ei și că nu ar fi niciodată singuri?

– Dar dacă s-ar topi în buzunarele lor? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el.

– Nu! Îngerii nu se topesc niciodată! a chicotit Christopher.

– Christopher, mi-aș dori să poți încăpea în buzunarul mamei ca un fulg de zăpadă și să-i fii alături mereu, i-am răspuns destul de trist.

S-a întors și m-a privit, așa cum eram ghemuiți în pat.

– Știi că sunt deja acolo, mi-a zis el.

Când am crescut, mama mi-a spus că a avut un fiu numit Christopher, care s-a născut cu un an înaintea mea, dar care a trăit doar zece săptămâni. I-am zâmbit și atât. Îmi aduc aminte că am întrebat-o unde a fost îngropat Christopher și ea mi-a spus că se afla într-un mormânt nemarcat (așa cum era obiceiul atunci), într-un cimitir pentru copii din Dublin.

Este trist că nu există un mormânt cu numele lui unde să-l pot vizita, dar nu l-am uitat. Câteodată, chiar și acum, după atâția ani, simt mâna lui Christopher în buzunarul meu, prefăcându-se că face fulgi de zăpadă, amintindu-mi că nu sunt niciodată singură.

Am aflat mai multe despre Christopher și mama mea într-o zi, când aveam patru sau cinci ani. Stăteam la masă legănându-mi picioarele și luam micul dejun, când l-am zărit pe Christopher arătând ca și cum ar fi avut doisprezece ani, alergând prin cameră spre ușa atelierului, chiar în momentul în care mama a intrat cu niște pâine prăjită. Avea un zâmbet mare pe față.

– Lorna, este o surpriză pentru tine în camera din spate a atelierului, sub masa de lucru a tatălui tău! mi-a spus ea.

Am sărit entuziasmată de la masă și l-am urmat pe Christopher. A trecut direct prin magazin în atelierul întunecat; a trebuit să mă opresc la ușă deoarece nu era lumină înăuntru și ochii trebuiau să mi se obișnuiască cu întunericul. Totuși, Christopher era ca o lumină, ca o strălucire blândă care îmi lumina calea prin atelierul aglomerat.

– A fătat pisica! a exclamat el.

Și acolo, mulțumită luminii lui Christopher, am văzut patru pisoai – trei erau negri și unul alb cu negru. Erau atât de frumoși și aveau o blăniță atât de moale și de lucioasă. Pisica mamă, Blackie, a ieșit din cutie, s-a întins, apoi a sărit pe mica fereastră în grădină. Am alergat după ea și i-am strigat lui Christopher să vină și el, dar el nu a venit în grădină.

Am intrat înăuntru și l-am întrebat pe Christopher:

– De ce nu ieși afară?

Mi-a luat mâna, ca și cum m-ar fi mângâiat – îmi plăcea atingerea mâinii lui –, și mâinile noastre s-au contopit din nou. M-am simțit fermecată; mă făcea să mă simt în siguranță și fericită.

– Lorna, atunci când copiii mor, spiritul lor rămâne cu mamele lor atât timp cât este nevoie, așadar eu stau aici cu mama. Dacă merg afară, ar fi ca și cum aș distruge acele amintiri – și n-am să fac asta.

Chiar și la acea vârstă, știam ce vrea să spună. Mama revărsase atât de multă dragoste asupra lui: toate amintirile pe care le-a avut cât a fost însărcinată și l-a purtat în pânțece, nașterea, bucuria și fericirea pe care a avut-o când l-a ținut în brațe și când l-a adus acasă – chiar și atunci când a simțit că ceva nu este în regulă, în ciuda celor spuse de medici. Acasă, mama a avut parte de câteva săptămâni

prețioase împreună cu Christopher înainte ca el să moară, și acum, el revărsa acea dragoste asupra ei.

Așa că fratele meu spirit a rămas în casă și nu a ieșit niciodată afară, până în ziua în care mama a părut că se simte suficient de puternică și de pregătită să meargă mai departe și să-l lase pe fratele meu să plece. Acea zi a fost cea în care a trebuit să părăsim pentru totdeauna micul magazin din Old Kilmainham.

Atunci când văd un înger vreau să mă opresc și să îl fixez cu privirea; mă simt ca și cum mă aflu în prezența unei puteri extraordinare. Când eram mai tânără, îngerii luau, în general, formă umană – pentru a-mi fi mai ușor să-i accept –, dar acum nu mai este necesar acest lucru. Îngerii pe care îi văd nu au întotdeauna aripi, dar atunci când au, sunt câteodată uimită de forma lor; din când în când sunt ca flăcările focului și totuși au formă și consistență. Unele aripi de înger au pene; un înger avea aripi atât de suple, de înalte și de ascuțite, încât mi-a fost greu să cred că sunt aripi. Am vrut să-i cer îngerului să le întindă.

Când îngerii au înfățișare umană – cu sau fără aripi –, una dintre cele mai fascinante trăsături sunt ochii. Ochii îngerilor diferă de cei umani; sunt atât de vii, atât de plini de viață, de lumină și de dragoste, ca și cum ar conține însăși esența vieții – strălucirea lor te umple pe deplin.

Nu am văzut niciodată picioarele unui înger atingând pământul; când un înger se îndreaptă spre mine, văd ceva ca o pernă de energie între pământ și picioarele lor. Câteodată arată ca un fir subțire, dar altădată această

pernă se mărește între pământ și inger și chiar se afundă în pământ.

De tânără, un anume inger obișnuia să mi se înfățișeze des. Prima dată când l-am văzut era în colțul dormitorului și a spus doar:

– Lorna.

În unele privințe, arăta la fel cu alți ingeri, însă avea și ceva diferit; strălucea mai puternic decât ceilalți și avea o prezență impunătoare, o puternică forță masculină. Încă de atunci am simțit că întotdeauna era pregătit să mă protejeze ca un scut și, începând din acel moment, a continuat să apară și, treptat, am devenit prieteni. Mi-a spus că se numea Mihail.

Pentru mine școala a fost dificilă; cei mai mulți profesori mă tratau de parcă aș fi fost înapoiată mintal. Prima mea Sfântă Împărtășanie a avut loc la școală când aveam șase ani și a fost o experiență îngrozitoare. Ar fi trebuit să fie o zi specială – așa cum este pentru majoritatea copiilor irlandezi. Când ne pregăteam, în clasă, pentru prima Sfântă Împărtășanie, profesorii le puneau întrebări copiilor, verificând dacă au învățat catehismul, dar ei nu se deranjau cu mine.

– Nu are rost să te întrebăm pe tine! îmi spuneau ei.

Iar când toți copiii trebuiau să stea la rând și să spună câte ceva despre Împărtășanie, stăteam și eu, dar eram dată afară, spunându-mi-se să stau jos. Pentru un copil, acest lucru este foarte dureros.

– Ei nu știu că și eu știu catehismul? Nu-mi dau nici măcar o șansă. i-am întrebat eu pe îngeri în timp ce stăteam în spatele clasei sau pe una dintre băncile din colț.

Apoi, în biserică, în ziua primei mele Împărtășanii, când în sfârșit am reușit să ajung la altar, am fost prinsă de mână și scoasă din rând tot din cauza profesorilor, care au decis că fetele mai bune ar trebui să meargă înaintea mea.

Au existat totuși și oameni buni; când aveam aproximativ patru ani, era o călugăriță numită Moderini (așa cred). Ei i s-a spus că sunt înceată și „retardată“, dar am simțit că ea nu credea asta. Când luam parte la ora ei, venea la mine și îmi puneă întrebări ușoare, la care știam întotdeauna răspunsul, iar ea zâmbea și mă mângâia pe cap.

Însă, în ciuda acestor manifestări ocazionale de bunătate din partea câtorva oameni, am crescut izolată. Oamenii își dădeau seama că eram diferită și pur și simplu nu reușeau să înțeleagă acest lucru. Acest aspect mi-a îngreunat viața foarte, foarte mult – și încă o mai face. Oamenii îmi spun că sunt prea încrezătoare, că sunt prea sinceră pentru această lume, dar eu nu pot fi altfel! Ciudat este că a fi sincer în toate privințele – în felul în care gândești și vorbești – și a fi sincer cu cei din jurul tău este greu și tinde să creeze o barieră între tine și ceilalți.

Felul în care oamenii mă privesc sau gândesc despre mine mă afectează mult până și acum. Chiar dacă ei nu mă cunosc sau nu știu cu ce mă ocup, își dau seama că sunt diferită cumva. Dacă ies cu prietenii și întâlnesc o persoană nouă care nu știe nimic despre mine, aceasta le va spune adesea prietenilor mei că eu îi par neobișnuită, dar că nu știe să explice de ce. Să trăiești așa poate fi dificil.

Un înger numit Hosus mi-a făcut viața de elevă mult mai suportabilă. Într-o dimineață alergam spre școală, încercând să țin pasul cu fetele mai mari care erau cu mine,

când deodată am văzut un înger frumos care se ascundea în spatele stâlpului de iluminat. S-a strâmbat la mine și, din acea zi, Hosus a apărut în majoritatea dimineților în care mă îndreptam spre școală. Îl văd în mod regulat și azi.

Hosus arăta – și arată – ca un profesor de modă veche. Poartă o mantie fâlfâitoare, care este albastră de cele mai multe ori (dar care își poate schimba culoarea), o pălărie nostimă, iar în mână ține un papirus. Ochii lui sunt strălucitori și scânteiază ca stelele și arată ca un tânăr profesor: un bărbat plin de energie și cu o mare autoritate și înțelepciune. Hosus apare întotdeauna la fel, spre deosebire de alți îngeri din jurul meu. Mihail, de exemplu, adoptă o înfățișare umană în majoritatea timpului – eu l-am rugat să facă acest lucru, deoarece îmi este mai ușor –, dar își schimbă adesea înfățișarea, în funcție de locul în care ne aflăm și de mesajul pe care vrea să mi-l transmită.

Pentru mine, Hosus reprezintă cunoașterea. Arată și poate fi serios, dar se pricepe de minune să mă și înveselească atunci când sunt demoralizată. Hosus era cel care mă consola și îmi spunea să îi ignor pe ceilalți copii atunci când mă simțeam ridiculizată la școală sau când vedeam adulții sușotind și apoi uitându-se la mine. Hosus îmi spunea: „Ei nu știu nimic“.

La început nu i-am știut numele și nici nu mi-a vorbit. Hosus apărea în clasa mea fie imitându-l pe profesor sau pe vreun alt copil, fie jucându-se sau făcând altceva pentru a mă determina să zâmbesc. Câteodată, în drumul spre casă, mă aștepta la poarta școlii sau pe partea cealaltă a străzii. Îmi amintesc de prima dată când am vorbit cu el: nu aveam cu cine să merg acasă în acea zi deoarece sora mea plecase mai devreme la cursurile de dans, așadar nu mă grăbeam să ies din școală și mergeam încet pe terenul de joacă. Am ajuns în dreptul porților mari de la intrarea în școală, în

Îngeri în părul meu

speranța că îl voi vedea pe Hosus și că voi putea vorbi cu el, și am fost încântată să îl văd uitându-se pe furiș printre stâlpii porții.

– Trebuie să ajungi acasă înainte să înceapă să plouă, mi-a strigat el, îndemnându-mă să mă grăbesc.

M-am oprit la poartă și m-am uitat împrejur. Nu era nimeni în apropiere, așadar l-am întrebat cum se numește.

– Hosus, a spus el.

Am chicotit. Am țopăit amândoi spre casă și tot ce-mi amintesc este că am răs o mare parte din drum.

CAPITOLUL 2

Paznicii porților

Tata nu câștiga prea mulți bani din repararea bicicletelor – de fapt, nimeni nu prea avea bani de cheltuit pe așa ceva, astfel încât îi cereau mereu ajutorul, promițând că vor plăti „data viitoare”. Tata era un om bun la suflet, așa că de cele mai multe ori eram flămânzi. Mesele pe care le luam erau adesea compuse din margarină pe pâine sau pâine cu gem, dar nu m-am plâns niciodată de dureri de burtă, deoarece știam că mama și tata erau și așa destul de stresați. În cele din urmă totuși, au început să îmi apară iritații dureroase pe piele, astfel încât am fost dusă la doctor. Acesta le-a spus părinților mei că aveam carență de vitamine și că trebuia să mănânc zilnic fructe și legume proaspete, însă, din cauza constrângerile financiare, în afară de cele câteva pe care ni le dădea vecinul – care avea o grădină mare, nu am primit altele. Cât despre haine, depindeam de coletele trimise de rudele din Statele Unite, și ori de câte ori ajungea un colet, ne gândeam că era minunat. Am trăit vremuri grele, la fel ca mulți alții.

Îngeri în părul meu

Prăvălia tatei era un loc mic și întunecat, în spatele căruia era o anexă cu acoperiș de tablă, atelierul lui de reparații. Era plin de bancuri de lucru și de unelte – tot felul de lucruri – și mirosea a ulei și vaselină. Câteodată, înainte ca tata să intre în casă pentru a-și bea ceaiul, mă chema în atelierul lui și mă puneă să-l ajut să țină cutia cu vaselină pe care o folosea pentru a-și curăța mâinile. Era neagră și lipicioasă și mirosea groaznic, dar își făcea treaba. După ce se dădea cu vaselină pe mâini pentru câteva minute, se ștergea cu o cârpă veche și murdară, frecându-le puternic. Apoi intra în bucătărie și se spăla pe mâini cu apă rece (singurul mod în care puteam avea apă caldă era să o fierbem într-un ibric); după toate acestea, mâinile lui erau curate din nou. Îmi plăcea să-l ajut pe tata – chiar dacă nu făceam nimic în afară de a-i ține cutia – și câteodată îmi spunea să stau în atelier cât timp bea ceaiul cu mama, în caz că intra cineva.

La școală, când profesorul nu era la catedră, Hosus stătea uneori în locul lui. În prima zi în care l-am văzut pe Hosus în clasă, aproape că mi-au ieșit ochii din orbite.

– Ce cauți aici? l-am întrebat eu cu voce tare.

Profesorul a auzit ceva, s-a întors și s-a uitat în direcția mea. A trebuit să-mi pun mâna la gură pentru a mă opri din râs.

Motivul pentru care am fost surprinsă a fost că, deși în clasă erau întotdeauna îngeri păzitori, Hosus era altfel. El nu era înger păzitor. Îngerii păzitori ai copiilor sunt foarte luminoși. Hosus arăta complet diferit, mult mai uman:

LORNA BYRNE

mantia lui atingea banca. Hosus mi-a arătat diferența dintre îngerii păzitori și îngerii speciali care mi-au fost dați pentru a face parte din viața mea. Copil fiind, a trebuit să învăț să fac diferența între diversele tipuri de îngeri.

Îngerii sunt de mai multe feluri și au abilități diferite. Așa cum fiecare copil învață să facă diferența între un profesor și un doctor, eu a trebuit să învăț să recunosc o varietate de îngeri, astfel încât să îmi fac o idee despre cum m-ar putea ajuta pe mine și pe ceilalți.

Deseori Hosus mă făcea să râd și odată l-am întrebat:

– Crezi că ei mă consideră proastă sau, cum am auzit eu că mă numesc ei, „retardată“ din cauză că mă văd zâmbind și râzând atât de mult fără să vadă de ce râd? Ce crezi că ar gândi dacă ar ști că stăteai la catedră îmbrăcat ca un profesor?

Hosus a râs.

– Ar fugi strigând în gura mare că locul este bântuit.

– Nu ar ști că ești un înger?

– Nu. Ei nu ne văd așa cum ne vezi tu.

Așa cum am mai spus, întotdeauna am crezut că și ceilalți copii văd îngeri și discută cu ei așa cum o fac eu; aveam în jur de șase ani când am început să-mi dau seama că nu era mereu așa.

– Hosus, eu știu că unii copii pot să vadă îngeri.

El mi-a răspuns:

– Da, bineînțeles că pot, dar numai atunci când sunt foarte mici, apoi ei cresc. Când ajung de vârsta ta, majoritatea copiilor nu ne mai văd; unii încetează să ne mai vadă încă de la trei ani.

De fapt, toți bebelușii văd îngeri și spirite, dar când încep să vorbească, li se spune ce este real și ce nu, și astfel, dacă lucrurile nu sunt solide ca jucăriile lor, li se spune că nu există cu adevărat. Copiii mici sunt condiționați și își pierd astfel abilitatea de a vedea și de a avea experiențe spirituale.

Îngeri în păru' meu

Pentru că în zilele noastre educația începe devreme, tot mai puține persoane vorbesc cu îngerii, și acesta este unul dintre motivele pe care îngerii mi l-au dat atunci când mi-au spus că trebuie să scriu această carte. Îmi este frică să fac acest lucru deoarece nu vreau să fiu ridiculizată, dar știu că trebuie; în cele din urmă. întotdeauna fac ce vor îngerii...

Există milioane de îngeri – sunt imposibil de numărat, ca și fulgii de zăpadă –, dar mulți sunt „șomeri”. Ei fac tot ce pot pentru a ajuta, dar nu reușesc întotdeauna. Imaginează-ți milioane de îngeri „șomeri” plutind în preajmă! Ei nu au ce face, deoarece mulți oameni lucrează din greu pentru a trece prin viață și nu sunt conștienți că acești îngeri sunt acolo pentru a-i ajuta și că ei sunt peste tot.

Dumnezeu vrea să fim fericiți și să ne bucurăm de viață și de aceea trimite îngerii să ne ajute. Avem atât de mult ajutor spiritual la dispoziție, și în timp ce unii dintre noi cerem ajutor, majoritatea nu o fac. Îngerii merg pe lângă noi și ne spun că sunt acolo, dar noi nu îi ascultăm: nu vrem să-i ascultăm. Credem că putem face totul singuri. Uităm că avem un suflet și credem că suntem doar carne și oase. Credem că nu mai există altceva – nici viață după moarte, nici Dumnezeu, nici îngeri. Nu este de mirare că am devenit materialişti și obsedați de propria persoană. Ființele umane sunt mai mult decât carne și oase, și atunci când devii conștient de asta și începi să crezi că ai un suflet, legătura ta cu îngerii înflorește.

În timp ce stai și citești aceste rânduri – fie că tu crezi sau nu – un înger se află lângă tine: este îngerul tău păzitor, care nu te părăsește niciodată. Fiecăruia dintre noi i s-a dăruit un scut făcut din energia luminii. Este una dintre atribuțiile îngerului păzitor să pună acest scut împrejurul nostru. În fața lui Dumnezeu și a îngerilor suntem toți egali; toți merităm să fim protejați, îngrijiți și iubiți, indiferent de ce cred ceilalți despre noi – fie că este vorba despre lucruri

bune sau rele. Când mă uit la cineva, văd acest scut fizic împrejurul lui; este ca și cum ar fi viu.

Îngerul păzitor este gardianul corpului și sufletului tău. El ți-a fost dat cu mult înainte de a fi conceput; în timp ce erai în pântecul mamei, el era acolo cu tine în orice moment, protejându-te. După naștere și în perioada de creștere, îngerul tău păzitor nu te părăsește nicio clipă; este cu tine când dormi, când ești la baie, tot timpul – niciodată nu ești singur. Apoi, când mori, îngerul păzitor este lângă tine, ajutându-te să treci dincolo. De asemenea, el permite altor îngeri să intre în viața ta pentru a te ajuta cu diferite lucruri; ei vin și pleacă. Eu îi numesc pe aceștia îngeri profesori.

Poate că îți vine greu să crezi toate acestea; dacă nu crezi, ar trebui să te întrebi de ce ești sceptic. Dacă ești cinic, întreabă-te de ce ești așa. Ce ai de pierdut dacă te deschizi în fața posibilității existenței îngerilor, dacă te deschizi din punct de vedere spiritual și dacă înveți despre sufletul tău? Cere îngerilor să înceapă acum să te ajute. Îngerii sunt profesori minunați.

Când eram copil, îngerii erau alături de mine foarte mult timp; mă învățau și îmi arătau lucruri, iar eu eram foarte fericită să stau singură ore în șir. Unul dintre locurile mele favorite era micul dormitor confortabil pe care îl împărțeam cu sora mea, Emer. Tavanul era înclinat și nu foarte înalt, iar fereastra era joasă, așa că puteam să stau în genunchi sau pe vine și să urmăresc oamenii de pe stradă.

Mă uitam cum vecinii treceau pe stradă și câteodată vedeam lângă ei ceea ce acum știu că era îngerul păzitor – erau însoțiți de o persoană frumoasă și luminoasă. Câteodată îngerul păzitor părea că plutește, iar alteori că pășește. Uneori părea că făcea parte din acea persoană sau se afla în spatele acesteia cu aripile înfășurate în jurul ei, ca într-o îmbrățișare protectoare.

Îngerii aceștia erau de toate mărimile; câteodată apăreau ca o scânteie care mai apoi creștea și se deschidea la maximum; alteori erau masivi, mult mai mari decât persoana pe care o protejau. Îngerii păzitori străluceau și erau adesea îmbrăcați în auriu, argintiu sau albastru ori în haine multicolore.

În alte dăți vedeam un spirit – așa cum îl vedeam pe fratele meu, Christopher. O vecină care avea casa pe vârful dealului obișnuia să treacă uneori pe lângă fereastra noastră împreună cu copiii care se țineau de ea – un bebeluș, un copil mic într-un căruț vechi și doi copii puțin mai mari – iar eu vedeam un bătrân mergând pe lângă ei. Într-o zi, această vecină era împreună cu mama în atelier și am auzit-o spunând că îi este dor de tatăl ei, care murise de curând. Atunci am știut că bătrânul pe care îl văzusem era tatăl ei și bunicul copiilor. Am zâmbit, deoarece, chiar dacă îi era dor de tatăl ei, el era încă acolo, cu ea – doar că ea nu putea să-l vadă. A iubit-o atât de mult, încât spiritul lui a rămas cu ea pentru a o consola și ajuta, și urma să stea cu ea până când ea avea să fie pregătită să-l lase să plece.

La început, era ușor să fac confuzii între înfățișarea acestor spirite și cea a oamenilor – așa am făcut și în cazul lui Christopher –, dar cu timpul îngerii m-au învățat cum să-mi dau seama cine este spirit și cine este o persoană reală. Este cam dificil de explicat. Un spirit arată exact ca unul dintre noi, dar este mai luminos – ca și cum ar avea o lumină înăuntrul lor. Ei pot intensifica sau diminua această lumină; cu cât lumina este mai intensă, cu atât ei sunt mai transparenți. Dacă spiritele își sting această lumină (lucru pe care îl fac din când în când pentru a atrage mai puțin atenția), e ușor să-i confunzi cu niște oameni în carne și oase. Mai simplu spus, este ca și cum ai saluta când treci pe lângă un vecin aflat pe cealaltă parte a drumului și apoi, după câteva minute, îți dai seama că l-ai salutat pe Johnny,

LORNA BYRNE

care este mort de șase luni. Îți dai seama de acest lucru doar atunci când realizezi că Johnny era mai luminos decât ceilalți oameni.

Un alt lucru care îmi plăcea atunci când priveam pe fereastră era să văd energia care plutește în jurul oamenilor. Odată am văzut cum dintr-o prietenă de-a mamei ieșeau raze de lumină care se roteau – erau strălucitoare, de un mov scânteietor, purpuriu, roșu, verde sau turcoaz – și proveneau dintr-un punct central, ca dintr-un vârtej. Era o energie diferită de energia ei și mă fascina. Mai târziu, am auzit-o pe mama spunând că acea femeie urma să aibă un copil și am zâmbit.

În același fel vedeam dacă oamenii erau bolnavi, chiar dacă nu înțelegeam ce mi se arăta. O umbră întunecată care se mișca în jurul persoanei îmi indica faptul că era ceva în neregulă cu sângele acesteia. Uneori un os strălucea și vedeam fie că era deteriorat, fie că nu era format corect. Știam instinctiv dacă persoana suferea de ceva anume, chiar dacă nu puteam explica în cuvinte.

Într-o zi stăteam ghemuită la fereastră și am văzut un om pe o bicicletă mare și neagră, împreună cu fiica lui, care stătea în spate. Îngerii mi-au spus să-i privesc în continuare trecând pe lângă fereastră. Nu i-am întrebat de ce; copil fiind, făceam ceea ce-mi spuneau îngerii, fără să pun întrebări. Știam că mi se ceruse să-i ajut pe tată și pe fiica lui, așadar, când au trecut pe lângă fereastra mea, m-am rugat pentru ei. Nu știam ce urma să se întâmple, dar m-am rugat să nu fie ceva prea rău.

Când bărbatul de pe bicicletă și fiica lui au trecut prin fața casei, totul a părut să încetinească, ca într-un film. Un

Îngeri în părul meu

autobuz mare cu etaj a intrat în depășire și, în momentul următor, fetița a țipat și bărbatul a căzut. Totuși, cumva, copilul a rămas pe bicicletă. Avea piciorul prins între spițe. L-am urmărit pe tată cum a scos cu grijă piciorul fetei dintre spițele roții îndoite, cu mâinile tremurânde. A luat în brațe copilul care plângea – ea mai degrabă suspina ușor, nu plângea în hohote – și s-a îndreptat spre trotuarul de sub fereastra de unde îi priveam. Adulții au alergat pentru a-i ajuta, inclusiv mama mea. Am coborât scările și am ieșit afară, să văd dacă era în regulă. Ca de obicei, nimeni nu m-a luat în seamă. Pantoful fetei îi ieșise din piciorul care era rănit și sângera; spițele îi juliseră pielea de pe talpă, dar nu avea nicio fractură. I-am rugat pe Dumnezeu și pe îngeri să o ajute.

Chiar și atunci, la cinci sau șase ani, am simțit că aveam un rol de jucat în a-i ajuta pe oameni. Aveam convingerea că nu se petrecuse ceva mai rău tocmai pentru că îi privisem și mă rugasem pentru ei în timp ce tatăl și fiica treceau prin fața casei. Fetița ar fi putut să ajungă sub autobuz sau să cadă pe spate și să se lovească la cap, dar în final s-a rănit doar la picior și, mulțumită lui Dumnezeu, era bine. De atunci, au existat multe ocazii în care am simțit că am fost acolo pentru a ajuta, pentru a preveni să se întâmple ceva sau pentru a îmbunătăți situația. Aceasta a fost o parte din instructajul pe care mi l-au oferit îngerii; poate că am avut probleme cu învățatul la școală, dar nu am avut nicio problemă în a învăța de la îngeri.

Într-o zi, am putut folosi acest dar pentru a-l ajuta pe tatăl unei prietene. Josie era cea mai bună prietenă a mea. Locuia pe aceeași stradă cu mine, puțin mai sus și îmi plăcea de ea deoarece și ea era diferită – era bâlbâită. Se bâlbâia foarte rău, dar atunci când ne jucam, problema ei practic dispărea, și reapărea dacă ni se alătura cineva. Avea părul lung, drept și roșcat și ochi verzi, era mai înaltă decât mine

LORNA BYRNE

și foarte slabă. Tatăl ei avea un garaj în josul străzii – nu era ca o benzinărie sau un atelier de reparații auto ca acelea din ziua de azi; era o curte imensă plină de automobile avariate și piese auto. Tatăl ei ne spunea întotdeauna să nu ne jucăm acolo, dar era un pic de loc în dreapta porții și în cele din urmă ne dădea voie să ne jucăm acolo, cu condiția să nu mergem în altă parte a curții.

Într-o duminică însorită și minunată, eram îmbrăcate cu hainele curate și ne străduiam să nu le murdărim prea mult. Ne jucam cu păpușile în colțul acela de curte, glumeam și râdeam. Îmi aduc aminte că i-am simțit pe îngeri vorbindu-mi tot timpul și spunându-mi să ascult. Am crezut că se refereau la faptul că trebuia să-i ascult pe ei, dar era vorba, de fapt, despre altceva. Până la urmă m-au atins pentru a-mi atrage atenția. Mi-aduc aminte cum m-am oprit din joacă și am ascultat. Am crezut că aud ceva, dar nu eram sigură. Când am întrebat-o pe Josie, mi-a spus că nu aude nimic. Așadar am continuat să ne jucăm, iar îngerii au spus din nou: „Ascultă!” Am ascultat din nou și am avut un sentiment ciudat – nu îl pot descrie; era ca și cum aș fi pătruns în alt timp și spațiu. M-am dezorientat. În timp ce ascultam, îl auzeam foarte slab pe tatăl lui Josie cerând ajutor, în depărtare. Josie nu auzea nimic.

Ne temeam de regulă să mergem printre mașinile avariate, care erau stivuite, deoarece știam că ne era strict interzis, dar am decis totuși să mă duc și Josie m-a urmat. Mergând în spatele îngerului printre mașinile avariate, îmi amintesc că spuneam în mod repetat: „Te rog, Doamne, vă rog, îngerilor, faceți ca tatăl ei să fie bine!”

L-am găsit pe tatăl lui Josie; o mașină căzuse peste el și era sânge peste tot, dar era în viață. Îmi amintesc că am fugit după ajutor și cred că Josie a rămas acolo. Nu sunt sigură dacă am fugit spre casa ei sau spre a mea. Toată lumea a venit alergând. Ne-au alungat deoarece nu

Îngeri în părul meu

aveam voie să fim acolo când ridicau mașina de pe el, dar îmi amintesc sosirea ambulanței. Spitalul St. James era în apropiere. După aceea și-a revenit. S-a făcut bine. I-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor că era bine. Din nou, îngerii mei m-au ajutat să ajut pe cineva.

Așa cum am mai spus, îngerii tăi sunt acolo pentru a te ajuta și pe măsură ce începi să îți dai seama de existența lor, vei începe să le simți atingerea în viața ta. Îngerii te-au atins tot timpul, dorind ca tu să-ți dai seama că ei sunt acolo. Ei vor să afli că viața are mai multe de oferit decât pare. Noi nu ne trăim viața pe cont propriu; poate că ne aflăm într-un corp omenesc, dar fiecare dintre noi are un suflet care se află în legătură cu Dumnezeu. Și îngerii au legături cu Dumnezeu; de îndată ce rostim numele Domnului, îi împuternicim pe îngeri.

Cu alte cuvinte, le dăm putere lor pentru ca ei să ne întărească pe noi. Dumnezeu ne-a dat liberul arbitru, iar îngerii nu îl pot încălca. Dacă le spunem să plece, dacă spunem că nu vrem ajutor, atunci Dumnezeu și îngerii lui se vor da la o parte, însă nu vor pleca de tot, ci vor aștepta în apropiere.

Ți s-a întâmplat vreodată să pornești spre o destinație și să alegi drumul din dreapta și nu pe cel din stânga? În sinea ta ai știut că ar fi trebuit să mergi spre stânga și mai târziu ai regretat că nu ai făcut-o. Acel sentiment, acel instinct a fost îngerul care ți-a șoptit la ureche, spunându-ți că ar trebui să alegi drumul din stânga. Îngerii sunt peste tot în jurul nostru, nevăzuți și așteptând să ne ajute. Dar trebuie să le cerem ajutorul, și făcând acest lucru, le

permitted să ne ajute și totodată întărim legătura dintre noi și îngerul nostru.

Acum, după toți acești ani, îmi dau seama că sunt un interpret între îngeri și oameni și, ca atare, adesea sunt chemată pentru a interveni. Chiar dacă rolul meu e acesta, toată lumea are puterea de a cere ajutorul îngerilor în orice clipă.

Deseori i-am rugat pe îngeri să-mi ajute familia. Lucrurile nu au fost ușoare cât am fost copil; până să împlinesc șase ani, mama a mai născut de trei ori – două fete, Helen și Aoife, și un băiat, Barry – așadar eram cinci copii. În plus, mama se îmbolnăvea des și trebuia să stea în spital, iar în aceste perioade familia era despărțită și copiii trimiși la rude.

Aveam patru ani când eu și sora mea mai mare, Emer, am stat pentru prima dată cu mătușa Mary. Ea locuia împreună cu soțul și cei trei copii ai săi, nu foarte departe de noi. Cu toate că nu stătea la prea mulți kilometri distanță de noi, pentru mine era o lume complet diferită. Când am văzut pentru prima dată casa lor, am crezut că era un palat; părea imensă în comparație cu locuința noastră. Totul era atât de somptuos și frumos și era cald, în timp ce acasă simțeam mereu umezeala și frigul; aici puteam să alerg în picioarele goale pe covoarele moi. Mesele erau incredibile – multă mâncare era servită pe o masă frumoasă, pe care erau așezate farfurii și cești identice, care păreau atât de delicate încât îmi era frică să nu le sparg. Fiecare masă era un festin – puteai să alegi din multe feluri de mâncare. Într-o zi am fost întrebată dacă mi-ar plăcea să mănânc ceva prăjit la micul dejun, și nu mi-a venit să cred ce mi s-a oferit: cârnați, ouă prăjite, pâine prăjită, sângerete și roșii – toate pentru mine! Nu trebuia să împart nimic cu nimeni, așa cum făceam acasă. Cel mai fantastic lucru era baia.

Îngeri în părul meu

Făceam baie într-o cadă plină cu apă caldă: mă simțeam ca o prințesă.

Această vizită m-a făcut să-mi dau seama, pentru prima dată, de cât de săraci eram.

Cât am stat la mătușa Mary, bunicii din partea mamei au venit să ne viziteze și, pentru această ocazie, mi s-a spus să mă îmbrac cu rochia mea bună – una de culoare albastră cu pliuri gri în partea din față. Întotdeauna mi-a plăcut să port rochii, și aceasta era una dintre preferatele mele, așadar am fost bucuroasă să o îmbrac. Nu-mi întâlnisem bunicii de prea multe ori înainte și mă sfiam de ei. Amândoi erau înalți și mi se păreau niște uriași. Bunica era și grasă și mergea cu ajutorul unui baston din cauza unui atac cerebral suferit în urmă cu câțiva ani.

Câteodată, când mama se simțea bine și dacă vremea era bună, ne duceam la picnic în parcul Phoenix – un imens spațiu deschis la marginea Dublinului, cu câprioare și alte lucruri minunate, aflat la aproape trei kilometri depărtare de casă, așadar puteam merge pe jos până acolo fără prea multe probleme. Într-o duminică, când aveam șapte ani, ne-am dus cu toții. Tata mergea alături de bicicleta cu lucrurile pentru picnic puse în coșul din spate și mama împingea căruțul mare și demodat în care se afla fratele meu mai mic, Barry. Emer și cu mine mergeam pe jos, iar cele două surori mai mici, Helen și Aoife, când mergeau pe jos, când stăteau pe căruț, cu picioarele atârând.

Am făcut un picnic minunat cu roșii, sendvișuri cu gem și mere din grădina vecinului, iar tata a pus la fiert o oală și a făcut un ceai dulce și fierbinte pentru toți. După masă, am jucat fotbal împreună cu surorile mele și apoi

am hoinărit singură printre copacii bătrâni. Îmi plăcea să mă joc printre acei copaci; energia unora – nu a tuturor – mă atrăgea spre ei. Se simțea minunat, o furnicătură, un sentiment magic care mă atrăgea spre un copac ca un magnet. Obişnuiam să mă joc printre copaci, alergând până când energia unui anumit copac mă apuca, iar apoi eu scăpam din „strânsoarea“ ei. Puteam să mă joc astfel ore întregi. În acea după-amiază, surorile mele au venit şi m-au întrebat ce făceam, le-am spus doar că mă jucam; nu m-am deranjat să le explic – nu ar fi înţeles.

La sfârşitul după-amiezii, eram extenuaţi de atâta alergat şi abia aşteptam să ajungem acasă pentru a lua cina. Chiar înainte de a coti spre Old Kilmainham, unde era casa noastră, am ştiut că ceva nu era în regulă. Doi îngeri foarte mari veneau spre mine şi, după felul în care se apropiau, ştiam că se întâmplase ceva grav. Când au ajuns în dreptul meu, m-au luat de umeri amândoi şi, în mers, mi-au spus că acoperişul casei noastre se prăbuşise. Eram în stare de şoc.

Când am ajuns acasă, ceea ce am văzut m-a îngrozit: o mare parte din acoperiş se prăbuşise, într-adevăr. Tata a încercat să deschidă uşa, dar nu a reuşit, şi când a forţat-o cu umărul, un nor de praf a ieşit afară. Înăuntru nimic nu era de recunoscut – era doar moloz. Când acoperişul se prăbuşise, trăsesese după sine şi tavanul, dărâmându-l. În ochii mei de copil, casa era complet distrusă. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Unde vom dormi acum?“ Am intrat căţărându-ne pe moloz, şi pentru picioarele mele de copil, fiecare bucată de beton şi piatră păreau enorme. Era praf peste tot şi totul era complet distrus – toată mobila, toate jucăriile noastre, toate lucrurile de valoare ale mamei. Am văzut-o plângând în timp ce ridica lucrurile de pe jos şi eram în stare de şoc, doar urmărindu-i pe mama şi pe tata cum încercau să recupereze din lucruri. Îmi amintesc cum

Îngeri în părul meu

mama a ridicat un urcior de lapte, de culoare maro-închis cu o dungă crem, spunând: „Acesta e singurul lucru rămas întreg“.

Acel urcior era tot ce mai rămăsese din cadourile de nuntă – avea atât de puține și acum pierduse tot. Încă îmi amintesc lacrimile din ochii ei. M-a făcut și pe mine să plâng; de fapt, toți am plâns, cu excepția tatălui meu. Ne-a spus să nu plângem, pentru că va îndrepta lucrurile. Cumva, mama și tata au făcut puțin curat și tata a proptit acoperișul pentru a putea dormi acolo în acea noapte, dar a fost foarte periculos. Am dormit gândindu-mă că s-ar putea dărâma casa și m-am întrebat: „Ce vom face acum? Unde vom merge?“

Acum nu mai aveam adăpost, iar tata își pierduse toată agoniseala.

CAPITOLUL 3

Drumul spre Rai

Din fericire, verișoara mea Nettie ne-a sărit în ajutor. Ea trăia de una singură într-o casă mare, chiar dacă abia depășise pragul copilăriei. În urmă cu un an sau doi, când avea șaisprezece ani, moștenise casa familiei după moartea ambilor părinți. Nu știu care a fost înțelegerea, nici dacă plăteam chirie, dar ne-am dus să locuim în casa ei din Ballymun, în suburbia din partea de nord a orașului Dublin – la kilometri depărtare de Old Kilmainham.

La început, această mutare m-a întristat – îmi plăcea Old Kilmainham –, dar când am ajuns la Ballymun și am văzut grădina mare și camerele mari, am fost fericită. Cel mai important lucru era că această casă era solidă și știam că nu se va dărâma. Avea trei dormitoare la etaj și o toaletă cu adevărat luxoasă și o baie în casă. La parter, în spate, se afla o bucătărie drăguță și lungă, cu vedere spre grădină, o sufragerie și dormitorul lui Nettie, care probabil la început fusese o sufragerie.

Casa avea o grădină magică; nicio grădină nu mi s-a mai părut la fel de mare de atunci. Am avut parte de multe aventuri acolo. Exista chiar și o șură pentru fân, și când se organiza câte o petrecere aniversară, dulciurile

Îngeri în părul meu

erau ascunse acolo. Când avea timp, tata cultiva legume – rânduri întregi de răsaduri – cam toate legumele la care te puteai gândi, printre care și păstăi, pe care ne plăcea să le desfacem și, în plus, construia răzoare pentru căpșuni.

La acea vreme, în familia noastră erau cinci copii: fratele meu, Barry, care era doar un bebeluș, cele două surori mijlocii, Helen și Aoife, și, desigur, sora mea mai mare, Emer. Nu mă jucam prea des cu fratele și surorile mele, ci doar atunci când serbam vreo zi de naștere. Presupun că mă preocupau alte lucruri. Eu vedeam lumea cu alți ochi.

La începutul acestei noi vieți, am fost cam singuratică, dar curând mi-am făcut prieteni noi. Am cunoscut o fetiță, Rosaleen, care locuia de cealaltă parte a zidului din spatele tuturor celorlalte grădini. Era un zid mare și minunat, care se întindea de-a lungul drumului; tata ne construise o scară ca să ne putem cățara pe zid fără să ne rupem încălțărilor. Acest zid era numai bun să mergi pe el – lat și solid, ca să poți merge în siguranță – și așa ajungeam de la o casă la alta sau la câmpurile din vale. Iubeam acel zid și tot ce vedeam când stăteam pe el, în picioare.

Rosaleen a devenit prietena mea. Locuia într-o casă mare și scumpă de cealaltă parte a zidului, la vreo șase case distanță, și de cele mai multe ori ne vizitam peste zid, în loc să-l ocolim. Și ea provenea dintr-o familie numeroasă, dar câțiva dintre frați ei erau deja mari și plecaseră din casa părintească. Îi cunoșteam pe sora ei Caroline și pe fratele ei Michael, care era cu opt ani mai mare decât ea. Rosaleen era înaltă și slabă, cu părul lung, drept și brunet, era veselă și râdea mult. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea și cu familia ei și, de fapt, petreceam mai mult timp cu ei decât cu propria familie.

Cred că tatăl ei era neamț și era un bărbat mare și puternic, cu păr brunet, care începea să încărunțească. Era plecat cu afaceri în majoritatea timpului, dar când stătea

LORNA BYRNE

acasă, era foarte bun cu Rosaleen, cu fratele și sora ei – și cu mine. Duminica, el cumpăra o punguță cu dulciuri pentru fiecare copil și eram foarte mulțumită și mândră că mă includea și pe mine – mă includea în toate. Chiar dacă erau doar șase sau opt dulciuri în pungă, erau minunate și încercam să le păstrez cât mai mult timp posibil.

Mai exista și un alt ritual de duminică la Rosaleen acasă care îmi plăcea mult: mama ei ne citea o poveste. Mergeam toți în dormitorul ei și stăteam pe pat, câteodată eram doar eu, Rosaleen, Caroline, iar uneori mai veneau și Michael sau una dintre surori. Mama lui Rosaleen se pricepea de minune să citească povești, stăteam toți și ascultam extaziați cam patru ore înainte de a ne trimite la culcare. Câteodată, cartea era foarte mare și îi lua câteva săptămâni să o termine de citit. Una dintre preferatele mele era *Grădina secretă* de Frances Hodgson Burnett.

În grădina noastră se afla un leagăn mare din lemn, pe care tata l-a reparat, așa că ajungea foarte sus. Mă jucam în acel leagăn ore în șir, și cât stăteam în el, îngerii mă învățau o mulțime de lecții simple despre viață și despre modul de a o trăi. De fapt, de multe ori mă aflam în altă lume, unde îngerii îmi arătau niște lucruri minunate și magice, chiar dacă fizic eram încă în leagăn.

Câteodată, când eram singură în leagăn, unul dintre îngeri îmi spunea: „Lorna, întinde mâna. Avem ceva să-ți arătăm“. Apoi, îngerul îmi puneă ceva mic în mână și o lumină începea să se materializeze în palma mea. Uneori această lumină arăta ca o mică stea sau ca o margaretă, apoi începea să crească, ca și cum ar fi prins viață. Cu cât creștea mai mult, cu atât începea să strălucească și din ea ieșea o lumină de un galben scânteietor. Lumina se ridica din mâna mea și urca, devenind tot mai mare și mai strălucitoare, până când acoperea parțial soarele. Apoi vedeam cum se reflecta o priveliște minunată, ca și când

Îngeri în părul meu

ar fi fost în oglindă – o figură frumoasă, ca un chip uman, îmi zâmbea.

Prima dată când s-a întâmplat acest lucru, îngerii mi-au spus că era Regina Îngerilor. Le făcea plăcere să folosească termeni care aveau sens pentru mine când eram copil; îmi aminteau de basmele pe care le cunoșteam și că Regina era ca o mamă, exact ca mama mea, care era regina familiei. Îngerii mi-au explicat că această persoană era Regina Îngerilor, mama universului, mama creatoare, mama tuturor îngerilor. Din senin, globul galben în care am văzut acel chip a explodat în milioane de bucățele, care au căzut ca niște panglici aurii, venite din soare.

De-a lungul anilor, îngerii mi-au oferit adesea acest dar, chiar și după ce am crescut, în special atunci când aveam nevoie de încurajare.

Odată cu mutarea în Ballymun, a trebuit să merg la o școală nouă. Împreună cu cele trei surori ale mele învățam la o mică școală națională pentru băieți și fete, la mai mult de jumătate de oră de mers pe jos față de casa în care locuiam. Surorile mele mergeau cu autobuzul, dar eu preferam să merg pe jos de cele mai multe ori. În drum spre școală trebuia să merg repede și să mă grăbesc mereu, altfel întârziam și aveam probleme, însă la întoarcere nu mă grăbeam.

Pe același teren se aflau școala, apoi biserica era în centru, iar sala parohială de cealaltă parte. Existau doar trei clase, ceea ce era insuficient, așadar sala parohială de alături ținea locul a două clase. În primul meu an acolo, clasa mea era în sala parohială; cele două clase se țineau într-un capăt sau altul al sălii, fără perete despărțitor între

LORNA BYRNE

ele. Domnul Jones era profesorul meu și mă trata foarte rău; din punctul lui de vedere, eu eram doar o proastă și îl deranja că trebuia să aibă un copil ca mine în clasa lui.

Într-o dimineață, îngerii mi-au spus că la școală urma să se întâmple ceva care mă va face fericită. Ca întotdeauna, au avut dreptate; ceea ce s-a întâmplat m-a făcut fericită atunci și încă mă face și acum când mă gândesc la acest lucru! Studiam limba irlandeză și domnul Jones a anunțat un test cu o singură întrebare, oferind ca premiu o jumătate de coroană pentru copilul care ar fi răspuns corect la întrebare. Dorea să știe ce înseamnă cuvântul „crann” în engleză. A întrebat fiecare copil la rând, începând din dreapta – pe mine m-a așezat de una singură, în partea stângă. A trecut prin toată clasa, pe la fiecare în parte și niciun copil nu a știut răspunsul. Ca de obicei, pe mine nu m-a întrebat. Stând în bancă de una singură, știam că am răspunsul. Eram emoționată. Mă agitam pe scaun. Voiam să sar în picioare și să-i strig răspunsul. Îngerilor le-a fost greu să mă liniștească.

– Îngerilor, spuneți-i să se uite spre mine, vă rog. Spuneți-i să mă întrebe pe mine. Aproape plângeam de emoție.

– Nu te îngrijora, Lorna, mi-au spus ei, te va întreba.

Domnul Jones era șocat de întreaga clasă și tot spunea: „Haideți! Ce se întâmplă cu voi? Este o întrebare ușoară!” Am râs când mi-am amintit expresia feței lui – ochii lui se măreau, fața i se înroșea. Era uluit. A întrebat și pe ultimul copil, în afară de mine, și apoi a spus: „Ei bine! Se pare că nimeni nu câștigă jumătatea de coroană”.

Hosus a stat tot timpul lângă domnul Jones, arătând în direcția mea, dar bineînțeles că profesorul nu-l vedea. Am vrut să-i strig lui Hosus să îl apuce de mână pe profesor și să-l aducă la mine. Toată clasa era tăcută, nimeni nu scotea niciun sunet. În ciuda asigurărilor îngerilor, părea totuși că

Îngeri în părul meu

domnul Jones nu mă va întreba. S-a îndreptat spre catedră. În sală încă era liniște totală. Dintr-odată, Hosus și îngerul păzitor al domnului Jones l-au luat ușor de braț, l-au întors și l-au condus în direcția mea, în tot acest timp șoptindu-i la ureche.

– Știu că nu are niciun rost, a spus domnul Jones, dar voi întreba oricum!

Așadar, m-a întrebat.

– Înseamnă copac, am răspuns eu cu o voce fericită și sigură.

A fost surprins. Era răspunsul corect. Întreaga clasă a râs și a aplaudat; au fost încântați. A trebuit să-mi dea acea jumătate de coroană și mi-l voi aminti mereu cum mi-a dat-o în mână, în timp ce eu i-am mulțumit.

Nu avusesem niciodată o sumă atât de mare – o jumătate de coroană.

După terminarea orelor, majoritatea copiilor s-au grăbit acasă, dar eu am preferat să merg încet și să-mi petrec timpul jucându-mă cu îngerii. Drumul de la școală spre casă putea să dureze câteva ore; mergeam pe lângă banca mare de pe marginea străzii, astfel încât puteam să privesc peste gardul viu până în depărtare, la terenul pe care se afla o clădire uriașă. Câteodată țopăiam pe lângă bancă împreună cu îngerii, râdeam și glumeam cu ei. Uneori îmi arătau unele lucruri. Odată au dat deoparte buruienile și mi-au arătat o gaură din peretele băncii, în care era un cuib de viespi, și pentru că îngerii au fost cei care le-au descoperit, au putut să îndepărteze „camuflajul” fără să deranjeze viespile. Puteam să stau acolo o veșnicie urmărind viespile, fără să mă tem că m-ar putea înțepa.

LORNA BYRNE

Îmi aduc aminte că m-am întors mai târziu să caut cuibul de viespi, doar pentru a descoperi că adulții îl găsiseră și otrăviseră viespile, ceea ce m-a întristat.

Îngerii obișnuiau deseori să îmi arate vacile de pe câmpul din spatele băncii. M-au învățat să urmăresc lucrurile în mod diferit de ceilalți. Eu nu mă uitam la vacă pur și simplu; o priveam cu atenție pentru a vedea toate detaliile: fiecare linie, fiecare mică umflătură. Îngerii făceau ca fiecare detaliu să strălucească sau să iasă în evidență, astfel încât să îl pot observa. De asemenea, îmi permiteau să privesc în ochii animalului; chiar dacă era foarte departe, tot puteam să mă uit adânc în ochii lui. Mi s-a permis să văd lucruri pe care cei mai mulți oameni nu le văd niciodată. Eram fascinată. Vedeam toată lumina, energia și toate lucrurile care se întâmplă înăuntrul și în jurul animalului. Câteodată arătau ca și cum globuri de lumină dansau în jurul animalelor; altădată, energia strălucea intermitent. Vedeam un vițel în pânțelele vacii; alteori abia puteam să-l disting și îngerii îmi spuneau să mă uit mai atent pentru a-l vedea. Să fiu sinceră, câteodată vițelul arăta ca o masă cleioasă și în mișcare – semăna puțin cu gemul pe care îl făcea mama.

Eram atât de fascinată de tot ce îmi arătau îngerii în afara școlii, încât nu e de mirare că nu aveam timp pentru ce se întâmpla în clasă. Când îngerii îmi explicau ceva, mi se părea că înțelegeam pe deplin răspunsul, dar când am mai crescut, am început să-mi dau seama de sensurile mai profunde ale învățăturii lor.

Una dintre prietenele mele de la școală era Marian, deși nu am întâlnit-o niciodată în afara școlii. De câte ori ieșeam din sală pentru a merge în clădirea școlii sau la biserică, ea insista să mergă alături de mine. Chiar dacă profesorii o așezau lângă o altă fată, ea găsea o cale să mergă împreună cu mine și întotdeauna dorea să-mi

Îngeri în părul meu

pună întrebări. Se mira de unde știam atât de multe, dar nu puteam să-i spun despre învățătorii mei angelici. Într-o zi, în timp ce mergeam pe terenul de joacă, înspre biserică, mi-a cerut să-i spun despre Dumnezeu. Am fost atât de surprinsă, încât abia puteam respira. Mă uitam la ea și nu știam ce să-i spun. În cele din urmă, i-am zis:

– Profesorii și preoții ne spun despre Dumnezeu, deci de ce mă întrebi pe mine? Încercam să evit să-i dau un răspuns, dar ea a insistat.

– Vreau să-mi spui tu.

Așadar, am început să-i spun despre Dumnezeu.

– Vezi cinteza aceea frumoasă cu toate acele culori de auriu, galben și albastru? Acea pasăre este precum Dumnezeu. Uită-te cu atenție la acea pasăre și observă-i frumusețea și perfecțiunea. Ești precum pasărea; ești frumoasă, deoarece ești asemenea lui Dumnezeu. Dacă acea pasăre cade și se lovește, nu va simți toată durerea căzăturii, deoarece Dumnezeu va simți 99% din ea. Dumnezeu simte tot ce se întâmplă cu fiecare pasăre în parte și este la fel și cu noi – când se întâmplă ceva care ne rănește, simțim doar o fracțiune din durere. Dumnezeu simte restul și o îndepărtează.

Știu că aceste cuvinte nu erau ale mele – eram prea tânără pentru asemenea cuvinte înțelepte –, erau cuvinte date de Dumnezeu sau de îngeri.

Îmi plăcea biserica de pe terenul școlii; uneori întârziem la școală deoarece intram în biserică înainte de a merge în clasă. Îmi plac bisericile – sunt pline de îngeri. Chiar dacă sunt doar câțiva oameni în biserică, întotdeauna există o mare aglomerație și agitație între îngerii de acolo. Oamenii nu își dau seama de cât de mulți îngeri sunt într-o biserică; îngerii sunt acolo slăvind-L pe Dumnezeu și așteptându-i pe credincioși să li se alăture, dar deseori nimeni nu o face. Duminica, la slujbă, locul este arhiplin;

LORNA BYRNE

sunt prezenți îngerii păzitori ai fiecărei persoane, îngeri care stau împrejurul preotului la altar și mulți alți îngeri pe care îi trimite Dumnezeu. Bisericile sunt locuri foarte puternice; când văd pe cineva la biserică înconjurat de îngeri și lumină, mă rog pentru acea persoană. „Permite ca această persoană să-și audă astăzi îngerul păzitor și să găsească o cale să comunice cu el și prin el, cu Dumnezeu.“

Îngerii nu există doar în bisericile creștine; ei sunt și în sinagogi, în moschei și în toate locurile sfinte. Religia ta nu contează pentru îngeri; ei mi-au spus că toate bisericile ar trebui să fie sub același acoperiș. Musulmani, evrei, protestanți, hinduși, catolici și toate celelalte religii ar trebui să fie împreună sub o singură umbrelă. Arătăm diferit, avem credințe diferite, dar toți avem suflete. Nu există nicio diferență între sufletul unui musulman și sufletul unui creștin. Dacă ne-am putea vedea sufletul unul altuia, nu ne-am omorî între noi din cauza înțelegerii diferite a învățăturii lui Dumnezeu.

Într-o zi mă plimbam cu mătușa mea Nellie în apropiere de casa ei și am trecut pe lângă o biserică. În ușa bisericii stăteau doi îngeri frumoși.

– Nu te uita la acea biserică, mi-a spus mătușa mea, întocându-se spre mine.

M-am uitat la ea uimită.

– Acea este o biserică protestantă, a continuat ea. Ți este interzis să intri vreodată pe poartă sau pe ușa oricărei biserici protestante!

Am aruncat o privire înapoi la oamenii care intrau în biserică; arătau la fel ca noi. Când am trecut data următoare pe lângă acea biserică, le-am zâmbit îngerilor de la ușă. Nu îmi era permis să intru acolo, dar știam că biserica era plină de îngeri.

Îngeri în părul meu

Vecina noastră, doamna Murtagh, era o femeie frumoasă, cu o siluetă fantastică – însă întotdeauna striga la mine și la prietena mea pentru că mergeam de-a lungul zidului. Într-o după-amiază, când aveam cam opt ani, m-a rugat să am grijă de copii cât se ducea ea în vizită la mama mea să bea un ceai. Chiar în momentul în care am intrat în casa ei, un înger mi-a apărut în față.

– Să ai mare grijă cât ești acolo, mi-a spus el.

M-am speriat imediat, și am intrat cu o strângere de inimă în bucătăria ei.

Doamna Murtagh se pregătea să plece și avea pe aragaz o oală care fierbea.

– Lăsați focul aprins? am întrebat eu.

– Da, o să iasă tare bun, mi-a răspuns ea.

– Nu ar fi mai bine să-l stingeți?

Nu m-a ascultat, mai ales că era genul de femeie care se supăra foarte tare pe tine dacă nu făceai exact cum spunea ea. În bucătărie erau doi copii – un bebeluș și un copil într-un cărucior mare. Imediat după ce a plecat, am început să mă uit în jur. Ușa din spate era încuiată, iar cheia nu era în broască.

Dintr-odată, cu un șuierat, aragazul a explodat. Nu știu ce s-a întâmplat, dar erau fum și flăcări peste tot. Am luat bebelușul, apoi căruciorul și am încercat să-l manevrez pentru a ieși pe hol. Aragazul și masa erau între cărucior și ușa dinspre hol, așa că a trebuit să trec de aragazul în flăcări pentru a ieși. Căruțul era foarte greu și nu era ușor de urnit. Am luat copilul și l-am scos afară în grădina din față și i-am strigat unui vecin care trecea pe acolo că ardea casa.

Am alergat înapoi înăuntru; casa era plină de fum negru și eram îngrozită că bebelușul se va sufoca înainte de a-l putea scoate afară. Vecinul m-a urmat și, mulțumită lui Dumnezeu, a reușit să scoată căruțul afară.

LORNA BYRNE

Copiii erau în siguranță. Am alergat plângând și tremurând acasă. Mama și doamna Murtagh erau în bucătărie și beau ceai – nu auziseră nimic. Plângând, le-am spus că locuința era în flăcări, iar ele au fugit în grădina de alături. Îmi aduc aminte că doamna Murtagh și-a îmbrățișat copiii tremurând și plângând. S-a uitat la mine și mi-a mulțumit. Tot parterul casei era negru, dar focul fusese stins; vecinul reușise să-l stingă.

Din punct de vedere economic, în anii cincizeci și șaizeci, Irlanda a traversat o perioadă grea; șomajul era mare și mulți oameni au fost nevoiți să emigreze. Pentru familia mea, situația a fost dificilă, deoarece mama se îmbolnăvea deseori și trebuia internată în spital. Când era plecată, grădina se umplea de buruieni, deoarece tata nu avea timp să o îngrijească, fiind ocupat cu munca și cu noi. Chiar și cu ajutorul nostru, avea încă o mulțime de lucruri de făcut, ceea ce mă îngrijora. Vorbeam cu îngerii în drum spre școală despre ce se întâmpla acasă. Ei îmi spuneau să nu-mi fac griji, pentru că mama se va face bine.

Tata ne trezea dimineața devreme și ne pregătea pentru școală; noi ajutam la pregătirea micului dejun și a sendvișurilor pentru prânz. Sora mea și cu mine aveam grijă de fratele și surorile mai mici, făceam curat în casă și pregăteam masa pentru cină. Aveam foarte puțini bani și tata cheltuia în plus cu mersul cu autobuzul spre și dinspre spital, așadar, de multe ori când mama era bolnavă, nu luam cina – supraviețuiam cu biscuiți și brânză.

În timpul celor cinci ani petrecuți în Ballymun, mama a mai născut doi copii, ambii băieți, pe nume Cormac și Dillon. Acum eram șapte copii – toți sub doisprezece ani.

Îngeri în părul meu

Situația era dificilă. La un moment dat, tata a plecat să lucreze în Anglia și mi s-a părut că a fost plecat luni de zile. Așa că iar nu se mai cultivau legume și grădina s-a umplut de buruieni. Obişnuiam să le vorbesc îngerilor despre cât de mult îmi era dor de tata și cât de trist era că a trebuit să plece.

Nu am uitat niciodată ziua în care tata s-a întors acasă pe neașteptate. Îngerii mi-au spus să mă uit pe fereastră și l-am văzut venind spre casă, purtând un pardesiu, o pălărie și cărând un geamantan. Am băgat de seamă cât de frumos arăta tata; eu mă așteptam să arate bătrân, mult mai bătrân decât atunci când plecase, dar, de fapt, arăta cu mult mai tânăr – și chiar era; avea puțin peste treizeci de ani. Eram atât de fericită; am alergat pe scări cât de repede am putut și i-am spus mamei. Când a deschis ușa pentru a-l primi în casă, m-am ascuns în spatele ei. În acea zi am fost cu toții foarte fericiți.

Tata a fost nevoit să își caute un nou loc de muncă, însă a și început să lucreze în grădină, ajutat de noi toți. Întotdeauna mi-a plăcut să-l ajut pe tata și să cultiv legume; pliveam buruienile din jurul lor și îi rugam pe îngeri să le ajute să crească. Îmi doream cu disperare să ajut mai mult, dar când ești atât de mic, cât de multe poți face de unul singur? Se întâmpla adesea să plâng de frustrare că nu puteam face mai multe, dar încercam să mă asigur că nu mă vedea nimeni mergând în spatele șopronului din grădină.

Obişnuiam să mă joc adesea cu familia de pe cealaltă parte a străzii, din fundătură; era o familie numeroasă, ca a noastră și mă înțelegeam bine cu Alice, care era cam de aceeași vârstă cu mine. Tatăl lor era plecat multă vreme la

LORNA BYRNE

lucru în Anglia, iar mama lor muncea din greu, atât în casă, cât și afară. Tatăl lor venea acasă odată la câteva luni, dar într-o zi îngerii mi-au spus că următoarea lui întoarcere acasă avea să fie și ultima, deoarece urma să ajungă în Rai.

M-am întristat. Lucrurile s-au schimbat; nu mai voiam să merg la prietena mea ca să ne jucăm în grădină. M-am distanțat de ei, dar am făcut tot ce am putut pentru a mă asigura că nimeni nu va observa, în special Alice.

Apoi, în altă zi îngerii m-au avertizat:

– În câteva zile îți vom spune să te duci acasă la Alice și va trebui să te duci.

Trei zile mai târziu, îngerii mi-au spus să mă duc acasă la Alice. Am inspirat adânc și am ieșit pe ușa holului, am traversat strada prin dreptul porții laterale a casei ei, am ocolit și am bătut la ușa bucătăriei. Mama ei mi-a deschis ușa. M-am uitat direct în bucătărie; părea mai întunecată ca de obicei. Alice și unul dintre frații ei erau acolo; prietena mea s-a întors și mi-a zâmbit. Am făcut câțiva pași înăuntru; nu am vrut să merg mai departe. Alice mi-a spus entuziasmată că tatăl ei venea acasă și că nu va mai pleca, pentru că își găsise în sfârșit un loc de muncă în Irlanda.

Era foarte entuziasmată. Eram atât de confuză – bucuroasă pentru ea, și totuși inima îmi plângea. Știam că mama și tatăl ei sperau de mult timp că el își va găsi un serviciu în Irlanda, astfel încât să poată veni acasă. Acum avea unul, dar nu avea să trăiască pentru a se bucura de el. Am rugat-o pe Alice să vină și să ne jucăm la mine acasă, pentru că nu voiam să stau acolo.

Îmi aduc aminte că mai târziu în acea zi ne-am dus la biserică și eu am stat în fața altarului vorbind cu Dumnezeu, întrebându-L dacă exista vreo cale să îl lase pe tatăl lui Alice să vină și să rămână acasă.

În ziua în care tatăl ei a venit din Anglia, toți din casă au fost entuziasmați – și m-am bucurat pentru familie. Cu

Îngeri în părul meu

toate astea, câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam în leagănul din grădina lor din spate, cât ceilalți copii se jucau în față, cerul s-a schimbat brusc și un înger a spus:

– Întoarce-te și deschide ochii.

Când m-am întors și am privit spre casă, am văzut o rază de lumină incredibil de strălucitoare coborând din cer – o rază de lumină plină de îngeri. Am numit această lumină frumoasă „Drumul spre Rai“. Această frumoasă priveliște și minunatele cântece și muzica care o acompaniau mi-au tăiat respirația. Am vrut să merg spre ea, dar am rămas în leagăn, mișcându-mă încet înainte și înapoi.

Lumina care a trecut direct prin acoperiș a părut să cuprindă întreaga casă. Apoi, a fost ca și când pereții exteriori ai casei au dispărut și l-am văzut pe tatăl lui Alice întins pe pat. Soția lui încerca să-l trezească. Corpul lui era acolo, dar spiritul era în altă parte – stătea la capătul patului, însoțit de altele două. Spiritul lui părea să le cunoască pe celelalte; nu le-am recunoscut, dar semănau cu el, așa că am presupus că erau rude care veniseră să-l ajute în călătoria sa. Erau și îngeri de față. Tatăl lui Alice a intrat în lumină împreună cu spiritele și îngerii, care îl țineau cu o grijă delicată. I-am văzut urcând printre toți îngerii care erau de-a lungul acelei raze frumoase de lumină, în timp ce cântecele și muzica divină continuau să se audă. Pentru moment, a părut că tatăl ei și cele două spirite s-au oprit, apoi el a privit înapoi în jos.

Pentru mine, timpul a încremenit; deodată, casa a revenit în câmpul vizual, din care raza dispăruse. Mama lui Alice stătea în ușa, chemându-și copiii. Ei se jucau în grădina din față și eu eram singură în spate, în leagăn. S-a uitat prin mine ca și cum nu m-ar fi văzut. Apoi s-a întors și a ieșit pe poarta laterală în grădina din față. Stăteam acolo știind ce vești rele îi așteptau pe Alice, pe frații și surorile

LORNA BYRNE

ei. M-am simțit atât de singură și tristă și i-am întrebat pe îngerii care erau cu mine:

– Va putea el să se întoarcă pentru a le alina suferința – măcar pentru o vreme? În mod special pentru Alice, care l-a iubit atât de mult și care i-a simțit lipsa atât de mult cât a fost plecat.

– Da, se va întoarce curând, au răspuns îngerii. Va fi cu ei pentru puțin timp.

Acest lucru m-a făcut să mă simt puțin mai bine și am inspirat adânc și m-am dat jos din leagăn.

– Cred că voi pleca acasă acum, le-am spus îngerilor.

În timp ce mă îndepărtam, auzeam plânsetele care veneau pe fereastră dinspre casa lui Alice. Am ieșit pe poarta laterală, aflată vizavi de casa mea; acasă nu era nimeni – mama era deja pe partea cealaltă a străzii, consolând-o pe mama lui Alice.

Aceea a fost una dintre cele mai triste zile din viața mea de copil; întotdeauna am crezut că mamele și tații vor trăi veșnic.

CAPITOLUL 4

De ce te ascunzi de mine?

Într-o zi, tata a venit acasă cu o mașină roșie frumoasă și strălucitoare. Părea enormă, dar probabil pentru că eram eu atât de mică. O împrumutase de la un prieten pentru că trebuia să mergem în vacanță – prima din viața mea! Mașina era ticsită cu bagaje, iar eu am urcat alături de părinți și de cei șase frați ai mei. Ne-am îndreptat spre casa bunicii din Mountshannon, County Clare; era la țară, la o distanță de o sută nouăzeci și trei de kilometri. Călătoria a părut să dureze toată ziua, dar mi-a plăcut fiecare minut; îmi plăcea să privesc pe fereastră. Din când în când tata oprea mașina și ieșeam toți pentru o mică pauză, și odată am fost destul de norocoși încât să primim înghețată.

A fost pentru prima dată când i-am întâlnit pe părinții tatei. Ei locuiau într-un cămin studentesc, iar bunica lucra acolo ca îngrijitoare. Îmi aduc aminte cum am ajuns în acea primă zi. Tata a intrat cu mașina pe o poartă mare, într-o curte, pe sub o boltă veche, apoi pe sub o altă boltă mai mică, într-o altă curte. Acolo, în fața noastră, era o imensă casă veche, înconjurată de magazine mari de piatră care erau ele însele ca niște case – bunica mi-a spus mai târziu că

acestea erau adăposturile pentru diligență, unde erau ținuți caii și trăsura în vremurile de demult.

Tata a oprit mașina și am ieșit toți afară. Am privit mirată casa. Am intrat și am fost prezentată bunicilor. Bunicul avea un picior de lemn; mi s-a spus întotdeauna că îl pierduse de tânăr, luptând pentru libertatea Irlandei. Bunicii mei aveau foarte puțini bani, dar bunicul avea o minunată mașină de modă veche, care fusese concepută special pentru nevoile lui. În prima seară, mi-a arătat un pui de rândunică care căzuse din cuib; îl hrănea cu o pipetă și îl ținea într-o cutie de pantofi. Găsise, de asemenea, și ouăle păsării, pe care încerca să le țină la căldură, în speranța că vor ieși pui. Bunicul era foarte slab și gârbovit și, în acea primă seară, am mai observat că lumina din jurul lui era mai slabă decât în cazul altor persoane; era foarte slabă, aproape invizibilă, dar atunci nu m-am gândit prea mult la acest lucru.

Bunica era o femeie minionă, frumoasă și elegantă, cu părul scurt și cărunt. Lucra din greu pentru a se asigura că era curățenie în cămin. Era de asemenea o bună bucătăreasă și petrecea ore întregi în bucătărie pentru a coace pâine neagră, tarte cu mere și tot felul de lucruri delicioase. De fapt, bunica și bunicul își petreceau cea mai mare parte a timpului în bucătărie, în care mirosea întotdeauna ca la brutărie. Îmi plăcea să stau acolo, la masă cu ei, bucurându-mă de o ceașcă de ceai și de o felie caldă de pâine neagră.

Casa cea mare era minunată. Dincolo de bucătărie se afla un coridor foarte lung, cu multe ghivece de flori. Vara, când eram acolo, acest coridor era întotdeauna plin cu flori de toate culorile. La capătul lui era o cameră din sticlă în care nu se aflau multe lucruri, cu excepția florilor bunicii; îmi plăcea acel loc. Obişnuiam să-mi petrec mult timp acolo vorbind cu îngerii.

Îngeri în părul meu

Și grădina era fantastică: curțile cu adăposturile pentru diligență unde rândunelele își făceau cuib, și dincolo de acestea, o mică poartă peste care întotdeauna săream în loc să o deschid. Această poartă dădea într-o grădină cu arbori mari și flori frumoase, care miroseau întotdeauna minunat. Acolo erau iepuri și păsări, și uneori, dacă stăteam sub unul dintre copacii mari cu crengi înclinate, puteam să mă uit în cuibul unei mierle și să-i văd puii. Dincolo de grădină erau câmpuri deschise. Acolo mă simțeam în siguranță.

Încă din prima zi petrecută în Mountshannon puteam să mă plimb singură, și fie nimeni nu băga de seamă, fie nimeni nu era interesat unde mă duceam. Mă pricepeam să trec neobservată. De cele mai multe ori, pentru adulți parcă nici nu existam. Uneori simțeam că poate ar fi fost mai fericiți dacă nu aș fi existat cu adevărat; niciodată nu am fost sigură dacă ceea ce simțeam se datora lucrurilor pe care le auzisem zicându-se despre mine de-a lungul timpului. Odată, când eram mică, am auzit-o pe vecina mea spunându-i mamei că eram norocoasă că n-am fost închisă și uitată undeva. Iar mama nu i-a răspuns și nu mi-a luat apărarea.

Mergeam kilometri întregi – prin bălți, prin pădure, prin fâneată, de-a lungul malurilor râului Shannon –, dar nu mă simțeam niciodată singură. Întotdeauna vorbeam cu îngerii care erau cu mine, urmăream și ascultam păsările și animalele. Din când în când, îngerii îmi spuneau:

– Mergi în liniște acum, cu pași foarte lini.

Apoi, în față, vedeam ceva. Îmi aduc aminte că am fost fermecată atunci când mi s-a arătat o familie de iepurași care se jucau. Nu au fugit, așadar am stat foarte aproape de

LORNA BYRNE

ei și i-am urmărit ore în șir. Cred că în unele zile mergeam kilometri întregi, dar niciodată nu m-am rătăcit și nici nu am suferit vreun accident. Când mă gândesc acum la lucrurile pe care le-am făcut – la cum am traversat străzile, râurile, bălțile și câmpurile pline de vite –, mă mir că niciodată nu mi s-a întâmplat nimic. Dar răspunsul mi-a fost clar: Dumnezeu și îngerii au avut grijă de mine. Îngerii mă făceau să râd și să plâng; mi-au fost cei mai buni prieteni pe care aș fi putut să-i am; însemnau totul pentru mine.

Într-o zi, după ce m-am strecurat afară prin acea mică poartă, unul dintre îngeri mi-a apărut din senin și m-a prins de mână.

– Hai, Lorna, avem ceva să-ți arătăm, ceva ce știm că îți va plăcea să vezi.

În timp ce traversam câmpul, m-am întors spre ei și le-am spus râzând:

– Pun pariu că pot să vă întrec!

Așa că am alergat cât am putut de tare și am căzut. M-am lovit la genunchi și am plâns.

– Nu doare atât de tare, este doar o zgârietură, au spus îngerii.

– Hmmm, am răspuns, este doar o zgârietură mică pentru voi, dar e o zgârietură mare pentru mine. Simt că mă ustură. Chiar ustură, să știți!

Ei au râs:

– Haide, ridică-te și lasă-ne să-ți arătăm ceva, m-au îndemnat ei.

Așa că m-am ridicat și, desigur, am uitat repede de durere. În timp ce mergeam pe câmp, spre pădure, mi-au spus să ascult. Am ascultat și am auzit o mulțime de animale în depărtare.

– Ce trebuie să aud? am întrebat.

Îngeri în părul meu

– Ascultă un singur animal. Separă toate sunetele, până când auzi doar unul singur, au spus îngerii. În felul acesta, te putem învăța să ne auzi mai clar atunci când vei mai crește.

Așadar, am separat toate sunetele pe care le auzeam în timp ce mergeam prin pădure și, cu fiecare pas pe care îl făceam, auzeam cum pământul trosnea sub picioarele mele. După puțin timp, puteam să disting toată varietatea de păsări, diferitele melodii ale vrabiei, pitulicii, mierlei și ale multor alte păsări. Puteam să identific ce păsări erau și unde anume se aflau, la fel cum puteam face cu toate animalele din jur. Se părea că învățam foarte repede atunci când mă instruiam îngerii.

Apoi m-am oprit și am spus:

– Aud un plânset – acesta este sunetul pe care vreți să-l aud, nu-i așa? Este ca și cum ar plânge cineva.

Am mers prin pădure; copacii păreau să fie mai înalți și era mai întuneric.

– O, îngerilor, este prea întuneric aici. Nu puteți să faceți lumină pentru mine? am întrebat eu.

– Nu-ți fie teamă, au spus ei. Urmărește plânsetul; urmărește sunetul pe care îl auzi.

Așa am și făcut și plânsetul m-a adus într-o poiană. Am stat acolo ascultând și l-am auzit din nou. Știam că era foarte aproape. Era la dreapta mea, așadar m-am întors în pădure spre dreapta, unde erau tufișuri țepoase. M-am zgâriat pe picioare și pe mâini. Acum nu se mai auzea plânsetul, așa că mi-a fost foarte greu să găsesc sursa sunetului. Lumina era în spatele meu, iar printre măracini și tufișuri era întuneric.

– Îngerilor, nu văd nimic, am spus eu.

Zicând acestea, o lumină a apărut la trunchiul unui copac.

LORNA BYRNE

– Uită-te la lumina de lângă acel copac, mi-a spus unul dintre îngeri, la tufa cu flori galbene. Acolo îl vei găsi.

Acolo am văzut o pasăre, și nu una obișnuită, ci una de pradă. Mai târziu am aflat că era un uliu. Arăta îngrozitor și sfrijit, dar pentru mine era frumos. L-am ridicat și am privit în sus la copacul înalt din care părea să fi căzut; nu puteam sub nicio formă să urc atât de sus și să-l pun înapoi în cuib. În timp ce se mișca în mâna mea, am observat că era rănit – picioarele lui erau deformate și strâmbe și avea o zgârietură la gât, probabil din cauza căzăturii. Îngerii mi-au spus că părinții lui nu l-au dorit și că l-au aruncat din cuib.

– Este un dar de la Dumnezeu pentru tine, au spus îngerii, pentru a avea grijă de el în această vacanță de vară și în vara următoare, însă după aceea, nu te va însoți acasă.

Uneori îngerii îmi spuneau lucruri pe care nu le înțelegeam; eu consideram întotdeauna adevărate spusele lor. Prin urmare, am luat pasărea și m-am întors acasă prin pădure și pe câmp, și am găsit o pălărie veche, pe care am pus-o într-o cutie pentru a-i face păsării un adăpost.

Pasărea mea își revenea încet, dar încă nu putea să meargă corect, așadar o duceam eu peste tot. De asemenea, nici nu zbura bine, din cauză că nu putea ateriza pe picioare. Împreună cu tata, am învățat-o să-și desfacă aripile și să zboare o distanță scurtă, când o aruncam de la unul la celălalt.

Și hrănirea ei era o problemă, deoarece avea nevoie de carne crudă, dar nu aveam de gând să merg și să omor ceva pentru a o hrăni. Știam că avea nevoie de carne proaspătă, și ceea ce făcea situația și mai dificilă era că pasărea mânca doar foarte puțin odată. Părinții nu puteau să-mi dea un penny sau o jumătate de penny pentru a-i cumpăra puțină carne crudă păsării, așadar le-am spus îngerilor:

– Voi chiar complicați lucrurile.

Îngeri în părul meu

Îmi aduc aminte că ne-am dus la Killaloe, la câțiva kilometri distanță, împreună cu familia. Am intrat într-o măcelărie cu pasărea și i-am spus măcelarului că aveam nevoie de carne crudă pentru ea, dar că nu aveam niciun ban. Îmi displăcea să cerșesc, dar el a fost foarte amabil și mi-a spus să vin oricând în timpul vacanței și îmi va da carne crudă. Părea simplu, dar nu era – părinții mei nu aveau bani de benzină pentru a se tot plimba între Mountshannon și Killaloe.

Nu am înțeles nici până în ziua de astăzi de ce părinții mei nu au făcut mai multe pentru mica pasăre. Oamenii care nu mă cunoșteau mă ajutau să o hrănesc, dar părinții mei nu. Știu că aș fi putut să caut o bucățică de carne crudă – cât o lingură – când gătea mama, dar nu m-ar fi lăsat. Eram dispusă să renunț la porția mea pentru a o da păsării, dar ea nu îmi dădea voie, așa că am fost nevoită să cerșesc. Întotdeauna am simțit că dacă unul dintre frații sau surorile mele ar fi găsit pasărea, i-ar fi asigurat hrana. A fost foarte greu. Dar, până la urmă, într-un fel sau altul, pasărea a primit mâncare și s-a înzdrăvenit.

– Știm că ai câteodată inima grea și că tu ești atât de mică, mi-a spus Hosus într-o zi când eram tristă, dar trebuie să-ți amintești că Dumnezeu te-a făcut diferită și că viața ta va fi mereu așa. Vei avea de îndeplinit o misiune specială.

– Dar nu vreau. De ce nu a putut Dumnezeu să aleagă pe altcineva? am răspuns eu.

Hosus a râs și a spus:

– Într-o zi vei afla singură de ce.

– Mi-e frică! am zis eu. Mă face să plâng.

– Va trebui să plângi, a spus Hosus, deoarece sufletele au nevoie de lacrimile *tale* pentru a fi eliberate.

În acel moment nu am înțeles la ce se referea.

LORNA BYRNE

Bunica mea, ca și mulți alții, credea că am cine știe ce fel de deficiență mintală, așadar vorbea rar cu mine. Dar, într-o zi când a făcut-o, am aflat multe despre ea și despre familia mea. M-a rugat să o ajut să șteargă praful din dormitorul ei – nu-mi mai ceruse asta niciodată. Intrasem acolo doar o dată sau de două ori, și chiar și atunci doar ca să privesc și fără să ating nimic. De data aceasta mă chema să ajut la șters praful!

Bunica mi-a dat o cârpă și mi-a cerut să șterg praful de pe o masă, în timp ce ea curăța o vitrină, ridicând cu multă grijă toate lucrurile de valoare și ștergându-le de praf. Am privit cum a ridicat o fotografie pusă într-o ramă ovală și am simțit o mare tristețe înăuntrul ei. Cred că și-a dat seama că o priveam, deoarece s-a întors și a adus fotografia mai aproape de mine, s-a așezat pe patul mare, vechi și înalt și mi-a făcut semn să vin lângă ea. M-am cățărat pe pat și am stat așezată cu picioarele atârând. Mi-a arătat o fotografie frumoasă și veche a unei fete cam de aceeași vârstă cu mine, îmbrăcată cu o rochie zdrențuită, cu picioarele goale și cu părul neîngrijit. Lângă ea, era un băiețel care stătea pe vine și care se juca cu un băț în noroi.

– Aceștia sunt cei doi copii ai mei, pe care Dumnezeu i-a luat și care acum sunt în Rai cu El. Zicându-mi asta, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Știi că îi vei vedea din nou; nu-i așa, bunico? i-am spus eu.

– Da, Lorna, a răspuns ea, sper să-i văd din nou curând.

Mi-a spus că familia ei fusese extrem de săracă și că băiețelul ei – Tommy era numele lui – se îmbolnăvisese, probabil din cauză că nu primea destulă mâncare bună.

Îngeri în părul meu

Când mi-a povestit aceste lucruri, am simțit o mare tristețe, o mare greutate. Fetița ei, Marie, avusese o tumoră la gât. Bunicul obișnuia să o ducă pe bicicletă kilometri întregi – din locul în care trăiau, în Wicklow, la spitalul din Dublin. Cu toate acestea, efortul lui nu a fost suficient; ea a murit înainte ca doctorul să o poată opera. Bunica mi-a spus că atunci când se uita la tata, care era brunet și arăta bine, se întreba cum ar fi arătat Tommy dacă ar fi crescut. Mi-a spus că ne privea pe mine și pe sora mea și se întreabă cum ar fi arătat fiica ei, Marie.

– Știu că într-o zi îi voi strânge din nou în brațe și abia aștept acea zi, a spus ea.

Simțeam durerea imensă pe care o avea în suflet.

– Știi, Lorna, nu te teme, mi-a zis ea apoi din senin. Spiritele nu îți pot face rău în niciun fel. Chiar și când ți-e teamă, trebuie doar să spui o mică rugăciune, spune doar: „Iisus și Maria, vă iubesc. Salvează sufletele“.

Mi-a zâmbit și nu a mai deschis niciodată acest subiect. Mi-ar fi plăcut să-i spun tot ce am văzut, să-i împărtășesc durerea și bucuria pe care le-am simțit, să o întreb despre ce a văzut și ce simțit *ea*, dar îngerii mi-au spus că nu aveam voie. Întotdeauna am simțit că bunica a înțeles că vedeam mai multe decât ceilalți – dar nu a mai amintit niciodată nimic despre acest lucru. S-a ridicat de pe pat și am continuat să ștergem praful, apoi, când am terminat, a ieșit din cameră. Am urmat-o și am închis ușa.

Bunica s-a întors la bucătărie și eu m-am dus în baie și m-am rugat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu și îngerilor. Ajutați-o, vă rog, pe bunica – este tristă și suferă.

Mai târziu în acea vară, am aflat mai multe lucruri în legătură cu micuța Marie. Era o după-amiază însorită și bunicul își lustruia mașina într-una dintre magazii. Când am ajuns lângă el, m-a rugat să îi aduc o ceașcă de ceai.

LORNA BYRNE

Când m-am întors, mi-a spus mă așez lângă el, în curte. Am stat acolo și am privit rândunelele zburând la cuib cu mâncare pentru puii lor.

Nu eram obișnuită să stau lângă bunicul meu în acest fel. De când îl ajutasem să hrănească puii de rândunică, nu mai vorbisem cu el, însă, de data aceasta situația era diferită.

– Ce se întâmplă? i-am întrebat pe îngeri.

– Ascultă, mi-au spus îngerii. Simte nevoia să îți povestească despre cum a dus-o pe Marie la spital.

Bunicul mi-a descris ce s-a întâmplat în acea zi.

– Era o zi răcoroasă, dar însorită; bunica ta a pregătit-o pe Marie pentru călătorie. Nu se simțea bine și noi știam că trebuia dusă de urgență la spital. Tremuram în timp ce pregăteam bicicleta, știind că nu va rezista întreaga călătorie, care ar fi durat mai mult de câțiva zeci de kilometri, dar nu era alt mod de a ajunge acolo – nu era nimeni prin preajmă să ne ajute, nimeni care să aibă un cal și o căruță, nimeni care să mă însoțească.

Spunând acestea, mi-a zâmbit.

– Lorna, tu ești singura persoană căreia i-am povestit vreodată aceste lucruri. În coșul din spate am pus punga cu sendvișuri, un măr și o canistră cu apă, a continuat el. Mi-a fost teamă că Marie va muri în acea călătorie. Am îmbrățișat-o pe bunica ta; plângea pentru că nu putea să vină cu mine, deoarece trebuia să aibă grijă de tatăl și de unchiul tău, care erau încă mici. Am luat-o pe Marie din brațele ei și am pus-o pe bicicletă. Am echilibrat-o pe cadrul bicicletei și am ținut-o la pieptul meu cât am pedalat. Nici nu am putut să mă întorc să îmi iau rămas-bun de la bunica ta. Mi-a fost greu să pedalez cu Marie în brațe și cu piciorul meu de lemn – mai mult am împins cu picioarele decât am pedalat. Am mers mult. M-am oprit de multe ori și i-am dat lui Marie niște apă de pe degetele mele –

Îngeri în părul meu

nu putea mânca sau bea normal, deoarece, dacă încerca, putea muri, din cauza umflăturii care s-ar fi putut mișca și ar fi blocat traheea. După câteva ore, cred că era în jurul prânzului, mi s-a făcut foame și am oprit ca să mănânc un sendviș și să beau puțină apă. Am mai pedalat, dar apoi bicicleta a făcut pană, și acela i-a fost sfârșitul. Am abandonat-o acolo și am mers mai departe pe jos, cărând-o pe Marie în brațe. Am ținut-o strâns la piept; simțeam cum îi bate inima, respirația slabă. Am ajuns la spital când s-a lăsat seara. Cumva, ei au știut că venim; am urcat treptele spitalului, extenuat, abia mai putând să fac încă un pas. O asistentă a venit spre mine și a luat-o pe Marie din brațele mele. Nu am vrut să-i dau drumul. M-am așezat pe un scaun și am așteptat, apoi un doctor a ieșit și mi-a spus că o va opera în dimineața următoare la prima oră.

S-a oprit și m-a privit cu lacrimi în ochi.

– Era prea târziu!

În drum spre sala de operație, umflătura din gât s-a nișcat și i-a blocat traheea, sufocând-o. Bunicul s-a întors și mi-a spus:

– Am fost foarte amărât din cauză că l-am pierdut pe Tommy și apoi pe Marie. Pur și simplu nu am mai crezut în Dumnezeu. I-am făcut viața foarte grea bunicii tale.

În timp ce mă uitam la bunicul care plângea, i-am văzut pe Marie și pe Tommy stând în fața lui, întinzându-și mâinile și atingându-i lacrimile. I-am spus ce am văzut.

– Bunicule, Marie și Tommy sunt cu tine chiar acum, și plânge.

M-a îmbrățișat și mi-a zis cu o voce sufocată:

– Ai face bine să nu spui nimănui că am plâns.

– Nu-ți face griji, i-am răspuns zâmbind.

În același timp, îngerii mi-au șoptit la ureche:

– Este un secret.

LORNA BYRNE

– Nu voi povesti nimănui niciodată, i-am promis bunicului.

Și nu am făcut-o până acum.

Cât timp a stat de vorbă cu mine, lumina din jurul lui a devenit mai strălucitoare, la fel ca lumina din jurul celorlalți oameni. Atunci mi-am dat seama că durerea și mânia pierderii celor doi copii îl amărâseră atât de mult, încât îi stinseseră pofta de viață. Bunicul s-a ridicat și s-a întors în magazie ca să lucreze la mașina lui, ca și cum nu ar fi vorbit niciodată cu mine. A devenit ca înainte, iar lumina din jurul lui s-a diminuat și nu l-am mai văzut niciodată înconjurat de strălucire.

Eram prea mică pentru această poveste, dar știam că mă aflu din nou în slujba îngerilor, de data aceasta ajutându-i să-mi ajute bunicul.

M-am bucurat mult de vara petrecută în Mountshannon și am sperat că anul următor aveam să mergem în vacanță tot acolo. Anul a trecut repede și când zilele deveneau din nou mai lungi, abia așteptam să vină vacanța pentru a mă întoarce la Mountshannon.

Totuși, de data aceasta, nu am mai stat în casa bunicii. Am trecut cu mașina pe lângă casa ei și prin orașul Mountshannon și ne-am oprit la periferie, în fața unei case mari cu o grădină sălbatică. Casa era aproape goală – cred că erau o masă, câteva scaune și un aragaz, însă nu exista niciun pat sau alte obiecte în celelalte camere. Acest lucru nu a contat pentru noi; am crezut că era o mare aventură și am dormit în sacii de dormit, pe podea.

În acea vară, cât timp am stat în casa goală, o minunată doamnă în vârstă, pe nume Sally, i-a dat tatălui meu o

bucată de teren în apropiere de Mountshannon, care se afla sus în munți; era greu să ajungi acolo, dar mie îmi plăcea. Bucata de teren se afla în vecinătatea căsuței în care locuia Sally. Căsuța avea o ușă tradițională, a cărei jumătate superioară era mereu deschisă. Ne auzea când veneam și stătea acolo cu un zâmbet larg; câteodată ținea o pisică în brațe. Ne făcea să ne simțim bine-veniți, servindu-ne cu ceai și cu biscuiți sau cu tartă cu mere. Se bucura să aibă musafiri. Îmi plăcea să stau la masă cu ea, să beau ceai și să-i ascult poveștile despre copilăria din County Clare. După ore întregi în care o ascultam, în cele din urmă mă ridicam și plecam. Îmi spunea să revin a doua zi sau mă încuraja să îi aduc și pe părinți în vizită la ea.

Sally locuia singură acolo sus în munți și de aceea îi dăduse tatei o mică bucată de teren în apropierea casei ei – spera că își va construi acolo o căsuță și că astfel va avea companie. Obişnuia să-mi spună că, poate în viitor, voi veni să locuiesc acolo împreună cu copiii mei. La opt ani, gândul de a avea copii era departe de mine și chicoteam când îmi spunea asta.

Sally avea foarte multe pisici și pisoi peste tot. Îi țineau companie, spunea ea. Căsuța, cu toate că era plină de pisici, era imaculată. Era ticsită cu mobilier, dar nu era niciodată praf și nici nu avea mormane de hârtii și întotdeauna mirosea plăcut.

Îmi plăcea mult de Sally și mă bucuram de vizitele pe care i le făceam la căsuța ei în vacanțele de vară; îmi plăceau acel munte și nopțile pe care le petreceam afară, în cort, cu focul de tabără și bufnițele care cântau în apropiere. Bineînțeles, și pasărea mea se bucura foarte mult de aceste nopți petrecute la munte. Creștea mare și puternică, dar era ciudat că nu îmi ciupise degetele cu ciocul ei mare și nici nu mă zgâriase cu ghearele lungi. Într-o dimineață, am ridicat uliul, așa cum o făceam deseori, și l-am luat cu mine la o

LORNA BYRNE

plimbare. L-am dus aproximativ o milă, la casa bunicii și i-am arătat împrejurimile grădinii.

În timp ce mergeam, Îngerul Mihail a apărut lângă mine și ne-a însoțit în grădină. Am trecut prin bucătăria bunicii și prin sufragerie fără să fiu văzută (câteodată îngerii fac în așa fel încât oamenii să nu mă observe) și am intrat pe frumosul coridor luminat, cu minunatele flori și cu ferestre mari.

– Pasărea ta crește mare și puternică. Nu i-ai dat un nume? a întrebat Mihail.

– Nu, nu are nevoie de un nume, am spus eu. Pasărea mea se numește simplu „Iubire“.

Mihail m-a privit și mi-a spus:

– Într-o zi vei înțelege de ce i-ai dat acest nume.

Ochii lui Mihail erau atât de senini, încât te pierdeai în ei, ca și cum ai fi coborât pe un drum foarte lung, trecând parcă prin timp.

Uliul mă însoțea mereu. Nu cred că l-am uitat vreodată, nici măcar pentru un minut. În ultima zi de vacanță mă aflam pe munte cu tata. Aveam cortul cu noi și am făcut un foc, chiar dacă era o minunată zi însorită. Am privit tristă pasărea. Atunci când o găsisem, îngerii îmi spusese că nu va merge cu mine acasă la sfârșitul vacanței.

În spatele cortului, ținând pasărea, i-am vorbit blând:

– Cum voi putea trăi fără tine? Îmi vei lipsi foarte mult.

– Haide, Lorna, pasărea aceea are nevoie să își folosească aripile mai mult, m-a chemat tata la el.

Am ridicat tristă uliul. Era atât de vesel; și-a fluturat aripile și a scos un țipăt puternic.

Tata m-a strigat și eu am aruncat pasărea în sus. Tata a prins-o și a dat din mâini în fața ei, după care a aruncat-o prin aer, înapoi spre mine, însă la trei sferturi din distanța până la mine a căzut la pământ. Pasărea mea era pierdută! Spiritul ei a zburat; aripile ei păreau enorme, din aur. Și-a

Îngeri în părul meu

întors capul spre mine; ochii îi străluceau atât de puternic, încât păreau că-mi zâmbesc. Nu era o pasăre obișnuită; era un dar de la Dumnezeu și de la îngeri.

Am fost fericită și tristă în același timp. M-am bucurat pentru uliul meu – acum era perfect și plana ca un vultur – dar știam că îmi va fi foarte dor de el.

Tata a venit repede, era atât de supărat.

– Vai, Lorna, îmi pare rău, știu că nu îți doreai ca pasărea să zboare mai departe. Nu ai crezut cu adevărat că trebuia să facă asta.

– Nu face nimic, am spus eu.

Tata se simțea atât de trist, atât de rănit și de vinovat și nu am reușit să-l consolez, deoarece nu am putut să-i spun că ceea ce tocmai se întâmplase nu era din vina lui.

Mihail îmi spusese foarte clar:

– Nu poți să-i spui niciodată. Tu ești diferită, Lorna. El vede doar corpul păsării pe pământ. Nu ar înțelege. Nu știi cât de greu îi este omului să îl înțeleagă pe Dumnezeu așa cum este?

– Dar tatăl meu este atât de trist, Mihail, l-am implorat eu.

– Nu, nu poți să-i spui, a zis el. Într-o zi îi vei spune unele lucruri pe care le știi despre Dumnezeu și îngerii Lui, dar nu acum. Nu te îngrijora, micuțo.

Când încerca să mă consoleze, Mihail îmi spunea întotdeauna „micuțo“.

Nu am mai discutat niciodată despre pierderea păsării, dar cred că tata s-a simțit vinovat multă vreme.

Într-o zi însorită mergeam pe stradă, de la casa goală spre bunica și zâmbeam în sinea mea; simțeam o putere enormă și încredere deoarece știam că în apropiere se afla o persoană specială. Îngerii mei mi-au spus să nu mai merg pe stradă, ci pe câmp. Am sărit peste o poartă și, în timp

LORNA BYRNE

ce mergeam spre pădure, prin iarba înaltă, El mi-a ciufulit părul.

El are o prezență extraordinară, prea puternică pentru a se manifesta în formă fizică. În schimb, când El este prezent, simt ca o forță puternică care se răsucesce în jurul meu. Are obiceiul de a-mi ciufuli părul, ceea ce mă face să simt furnicăături în tot corpul. Mă simt atât de specială și atât de bine când El este în apropierea mea.

Când eram copil, nu știam cine sau ce era El; știam doar că El era o ființă aparte, diferită de toate celelalte.

– Ești aici! am răs încântată.

– Nu te părăsesc niciodată, a spus El. Sunt întotdeauna cu tine. Nu știi acest lucru? Nu mă simți? Îți ciufulesc des părul. De ce te ascunzi de mine?

Avea dreptate: câteodată mă ascundeam de El – încerc din când în când chiar și în prezent, deoarece El este atât de mare și puternic. Îmi aduc aminte că m-am întors și i-am simțit forța puternică în stânga mea, mișcându-se alături de mine.

– Deoarece Tu ești cu mult mai mare decât mine, iar eu sunt atât de mică, i-am răspuns.

– Lorna. Nu te mai ascunde, a răs El. Vino să ne plimbăm și te voi face să nu te mai temi de misiunea pe care ți-o dau în această viață.

Am continuat până am ajuns la pădure. Între copaci, într-un luminiș cu vedere la lac, era o cabană veche din lemn; ne-am așezat acolo, la soare, ca să stăm de vorbă.

– Știi, îmi este frică, i-am spus Lui.

– Nu trebuie să-ți fie frică, Lorna. Nu voi permite să ți se întâmple nimic rău, a spus El. Oamenii au nevoie de tine, tot așa cum am Eu nevoie de ei.

– De ce eu? am întrebat cu lacrimi în ochi.

– De ce să nu fii tu? a răspuns El. Poate că ești doar un copil, dar știi mai multe lucruri decât majoritatea

Îngeri în părul meu

oamenilor din lume. Tu ești îngerul meu uman, aflat aici pentru a-i ajuta pe oameni și sufletele lor. Varsă-ți nestingherită lacrimile, micuța mea, pasărea iubirii mele.

L-am privit.

- De ce îmi spui „pasărea iubirii tale“? am întrebat eu.

- Deoarece porți iubirea la fel cum o purta pasărea ta. Ești pură la suflet; tu ești mica mea pasăre a iubirii și am nevoie de tine, la fel ca și ceilalți.

- Știi că nu-mi place să fiu diferită de ceilalți copii, am răspuns cu ochii în lacrimi.

Mi-a șters lacrimile.

- Lorna, știi că sunt mereu alături de tine; m-a luat pe după umeri, ținându-mă strâns.

Ne-am întors amândoi prin pădure și am traversat câmpul spre casa bunicii. Dintr-odată El a dispărut. Am continuat să merg spre casa bunicii, unde mama o ajuta pe bunica să coacă tarte cu mere și să pregătească cina. Le-am ascultat și le-am privit – obișnuiam să fac destul de des acest lucru. Întotdeauna i-am lăsat pe ceilalți să vorbească, dar am ascultat și am auzit cuvintele nespuse, cele pe care doreau să le spună, pe care le păstrau în inima lor – bucuria, fericirea și, de asemenea, durerea lor.

Am petrecut patru sau cinci veri frumoase în Mountshannon, dar, pe când aveam aproximativ unsprezece sau doisprezece ani, bunica a suferit un atac de cord și n-a mai putut să lucreze, așa că a părăsit casa și noi nu ne-am mai dus în vacanță la Mountshannon.

Nu am mai văzut-o nici pe Sally. După câțiva ani, mi s-a spus că a murit singură, acolo sus, în căsuța de pe munte, dar am știut că nu a fost singură; îngerii au fost alături de ea. După ce tatăl meu a murit, nu am găsit nicio dovadă că era proprietarul terenului, așadar niciunul dintre noi nu i-a împlinit tatei visul de a construi o casă acolo.

CAPITOLUL 5

Ilie

De-a lungul vieții mele am avut multe viziuni.

Când aveam cam zece ani, mă plimbam pe malul râului și îngerii mi-au spus:

– Aici îl vom întâlni pe Ilie.

– Cine este Ilie? am întrebat eu. Numele m-a făcut să râd; nu îl auzisem niciodată și mi s-a părut frumos.

Totuși îngerii nu au râs.

– Lorna, Ilie îți va arăta ceva. Trebuie să încerci să ții minte, deoarece este o parte din viitorul tău.

De pe celălalt mal, un înger a venit spre mine traversând râul. Îmi este greu să-l descriu; avea o culoare ruginie – un ruginiu de culoarea chihlimbarului, dar cu puțin roșu – și era foarte frumos. Părea că strălucește și avea haine lungi care îl acopereau, așa cum mânecile treceau de nivelul mâinilor. Totuși, când și-a ridicat mâinile, mânecile au părut să se rostogolească grațios, ca și cum ar fi fost parte din el. Până și chipul lui părea să aibă aceeași culoare ruginie de chihlimbar.

M-a fascinat să îl văd pe Ilie mergând pe apa râului; venea spre mine, dar picioarele lui nu atingeau apa.

Îngeri în părul meu

– Pot face și eu acest lucru? am întrebat.

El a râs.

Pământul de pe malul râului nu era uniform și avea smocuri de iarbă. Ilie m-a invitat să stau jos lângă el și a zâmbit.

– Mă bucur să văd că nu ești emoționată în preajma mea.

– Nu, ei mi-au spus că vii, am răspuns eu.

Privind în jur, mi-am dat seama că îngerii care erau de obicei cu mine dispăruseră, cu excepția îngerului meu păzitor.

– Unde au plecat toți? am întrebat eu.

– Au plecat de ceva vreme, a spus el. Acum te voi ține de mână, Lorna. Și-a întins mâna, iar eu am apucat-o. Tot ce pot spune este că era ca și cum mâna mea se pierduse în a lui, într-un fel de contopire.

– Nu vreau să-ți fie teamă, a rostit el, pentru că nu ai de ce. Acesta este un lucru la care să te aștepti când vei crește, ceva ce ți se va întâmpla.

– De ce trebuie să aflu acum? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns la întrebare, dar în schimb mi-a spus:

– Vei vedea pe cineva, iar noi îți vom povesti despre această persoană.

Apoi, ca și cum s-ar fi ridicat o cortină, m-am trezit urmărind acest ecran uriaș, în mijlocul râului din fața mea. Am văzut o alee înconjurată de copaci. Părea că mă aflu în capătul îndepărtat al aleii și vedeam, la distanță, o siluetă care mergea printre copaci, de-a lungul acesteia.

– Nu văd foarte bine, i-am spus eu lui Ilie uitându-mă la el.

– Urmărește în continuare! a răspuns el.

Când silueta s-a apropiat, am văzut că era un tânăr foarte înalt, cu părul roșcat. Din câte mi-am putut da seama, era frumos.

– Acum îl poți vedea destul de clar, mi-a spus Ilie în continuare.

M-am întors spre îngerul care stătea lângă mine și am dat aprobator din cap.

– Privește mai departe, a spus el. Vrem să-ți amintești cum arată. Nu ți-l vom mai arăta, dar trebuie să-ți spun că acesta este tânărul cu care te vei căsători. Îl vei recunoaște din această viziune din prima clipă de când îl vei vedea, peste mulți ani. Dar mai întâi trebuie să crești!

Ideea că mă voi îndrăgosti sau mărita m-a făcut să zâmbesc și să chicotesc și l-am întrebat pe Ilie:

– El este acum așa de mare?

– Nu, a răspuns Ilie, este și el doar un băiat, cu câțiva ani mai mare decât tine, îmi explică Ilie mai departe. Vei fi foarte fericită cu el – vă veți iubi. Veți avea suișuri și coborâșuri, vremuri bune și vremuri rele. Vei naște copii sănătoși, care la rândul lor vor fi deosebiți, însă tu vei ajunge să ai grijă de el și Dumnezeu nu-l va lăsa să fie cu tine pentru totdeauna. Nu vei îmbătrâni alături de el.

– Ilie, la ce te referi când spui că voi avea grijă de el? l-am întrebat eu, întorcându-mă să-l privesc.

– Starea lui de sănătate nu va fi prea bună, a răspuns Ilie. Dumnezeu îl va lua într-o zi când va fi încă destul de tânăr.

– Chiar nu vreau să știu acest lucru, am spus eu.

– Lorna, nu te necăji, a continuat Ilie. Vrem doar să-ți amintești. Te pregătim pentru viitor, te pregătim pentru a fi puternică. Gândește-te la toată dragostea și fericirea de care vei avea parte. Privește numai cât de chipeș este el. Chiar tu ai spus-o.

M-am uitat din nou.

– Da, este drăguț, am admis.

Apoi imaginea a dispărut și Ilie m-a întrebat:

– Îți vei aminti aceste lucruri?

Îngeri în părul meu

- Da, am răspuns eu, îmi voi aminti, și înțeleg faptul că nu va sta cu mine pentru totdeauna și că va trebui să am grijă de el.

M-am întors spre Ilie și, în ciuda vârstei mele fragede, am spus:

- Voi fi puternică.

Ilie m-a luat din nou de mână; ne-am ridicat și am făcut câțiva pași împreună. După puțin timp, s-a oprit și a spus:

- Nu te gândi prea mult la aceste lucruri acum. Păstrează-le doar în mintea ta. Le vei recunoaște atunci când se vor întâmpla.

Apoi Ilie a dispărut și, desigur, viziunea s-a împlinit câțiva ani mai târziu. Cât timp am scris această carte, le-am cerut îngerilor mai multe informații despre Ilie și mi s-a spus că acel Ilie era profetul din Vechiul Testament – un om cu suflet de înger.

Familia mea se afla pe lista de locuințe a Consiliului din Dublin pentru a primi o casă. A fost o adevărată luptă, dar în cele din urmă, după cinci ani, ni s-a dat spre închiriere o locuință socială în Edenmore. Era o casă frumoasă, într-un cartier nou, cu câteva sute de locuințe. Toate casele arătau aproximativ la fel: aveau trei dormitoare, semidecomandate, cu două mici grădini în fața și în spatele casei. În vecinătatea noastră se mai afla un teren, dar în zonă mai puteau fi construite case, așadar, în jur mai erau câmpuri și spații deschise. Toți cei de acolo erau nou-veniți; cei mai mulți locuiau pentru prima dată în propria casă – probabil că înainte stătuseră cu părinții sau în casele vechi din centrul orașului Dublin. Era un loc prietenos, care mi-a plăcut din prima clipă.

LORNA BYRNE

Așadar, aveam în sfârșit o casă – chiar dacă nu eram proprietari. Lucrurile se îmbunătățeau, dar părinților mei încă le era greu. Tata lucra ca agent de livrări pentru o mare companie de combustibili; era o muncă fizică grea și lucra multe ore, iar mama lucra în schimbul de noapte la fabrica locală de ciocolată. În fiecare seară, după școală, mama ne servea cina și ne lăsa pe mine și pe Elmer să avem grijă de cei mici până când venea tata acasă – foarte târziu de cele mai multe ori.

Edenmore era departe de Ballymun, așadar schimbarea a însemnat și o nouă școală, și noi prieteni pentru toți. În apropiere nu exista nicio școală, prin urmare aveam mult de mers pe jos în fiecare dimineață – mergeam prin zona caselor, coboram în satul vechi, apoi treceam de biserică spre drumul principal. Școala se afla pe cealaltă parte a acestui drum aglomerat. Clasa mea era într-o clădire prefabricată, mereu aglomerată, cu băncile lipite unele de celelalte. Dimineața era greu să te strecuri pentru a ajunge în banca ta – de fapt, trebuia să te târăști printre colegii tăi.

Eram foarte fericită în Edenmore; nu aveam prieteni apropiați, dar petreceam mult timp cu familia O'Brien, care era vecină cu noi. Favoritul meu din familie era minunatul câine-lup alsacian Shane. Obişnuiam să îl plimb pe Shane de trei ori pe săptămână și într-una dintre aceste plimbări am întâlnit un alt înger special.

Pe acest înger l-am numit „îngerul din copac“, deoarece întotdeauna apărea într-un copac. Am văzut-o de multe ori de atunci și încă o văd și acum. Ea are toate nuanțele de verde smarald, auriu și portocaliu pe care ți le poți imagina – culorile sunt splendide. În copac pare că se află într-o continuă mișcare, și totuși o văd atât de clar. Are părul ondulat, se mișcă armonios și ochii îi scânteiază precum pulberea de aur. Își întinde mâinile spre mine și le ține așa, iar în acest timp și copacul se mișcă odată cu ea. Deseori

Îngeri în părul meu

am vorbit cu ea și atunci când îmi răspunde, vocea ei este ca un șuierat, ca un foșnet printre frunzele copacului.

Într-o zi, când îl plimbam pe Shane, am traversat câmpul, și când să ne întoarcem acasă, Shane s-a oprit și a început să latre la un copac mare, aflat pe partea stângă. M-am uitat la copac și nu am văzut nimic.

– De ce latră? l-am întrebat râzând pe Shane.

Apoi am văzut-o. Era îngerul copacului – Shane o văzuse înaintea mea. Acum râd când mă gândesc la acest lucru. Mă uimește faptul că animalele văd îngeri cu atâta ușurință.

Uneori, în drumul de la școală spre casă, mă opream să mă joc în carieră cu ceilalți copii. Într-o zi, în loc să mă joc cu ei, am încercat să deschid ușa mănăstirii din vecinătate. Era un loc unde nu aveam voie să intrăm, dar am deschis zăvorul și am aruncat o privire înăuntru. Am văzut grădini pline de legume și fructe; era un loc atât de pașnic, încât nu mi-a fost frică. M-am plimbat pe acolo, uitându-mă la călugării îmbrăcați în robe maro, care lucrau în grădini. Nu m-au băgat în seamă; era ca și cum nu m-ar fi văzut. M-am așezat pe un trunchi vechi de copac și am privit.

Cu siguranță era un loc sfânt, un loc în care se rosteau multe rugăciuni. Toți călugării străluceau atât de puternic – erau atât de curați și fizic, și spiritual. Se rugau în timp ce lucrau și am observat îngerii care se rugau împreună cu ei. Mă simțeam foarte împăcată acolo; am vrut să rămân, dar în cele din urmă îngerii mei m-au scos cu greu de acolo. Îmi tot spuneau să plec acasă, pentru că mama se va îngrijora. Am făcut cum mi-au spus. Deși se întuneca, îngerii mi-au luminat calea. Când am ajuns eu acasă, mama era deja plecată la lucru, așadar nu am avut probleme.

LORNA BYRNE

În acel an m-am dus în vizită la mănăstire de cel puțin douăsprezece ori. Doar o singură dată, la ultima mea vizită, un călugăr a vorbit cu mine. Culegea agrișe dintr-o tufă și eu m-am așezat lângă el. Strălucea atât de puternic, iar îngerul lui, aflat alături, era îmbrăcat la fel. Și-a ridicat privirea spre mine – era foarte tânăr – și m-a salutat.

L-am întrebat cum îl cheamă. Mi-a spus că se numea Paul. Vorbea cu blândețe și m-a întrebat cum mă numesc, iar eu i-am răspuns.

Mi-a oferit niște agrișe și m-a întrebat de ce veneam atât de des la mănăstire.

– Doar pentru a privi cum vă rugați. Am nevoie de rugăciunile voastre.

– Mă voi ruga întotdeauna pentru tine, Lorna, a răspuns el.

Mi-am luat rămas-bun, știind că nu voi mai vizita niciodată mănăstirea.

Ceea ce îmi plăcea cel mai mult în dimineața de sâmbătă era să merg cu mama la cumpărături. Acest lucru presupunea să mergem pe strada Moore, o stradă aglomerată din centrul orașului, cu tarabe pe ambele părți ale străzii și cu femei care își laudau marfa, vorbind cu accent lătareț de Dublin. Trăgeam căruciorul de cumpărături după mine, iar mama alegea cele mai bune fructe și legume.

Într-o duminică, când am intrat pe strada Moore, un înger m-a atins pe umăr și mi-a șoptit la ureche:

– Las-o pe mama să meargă în fața ta – nu va observa.

Am făcut doi pași înapoi și mama și-a văzut de drum, uitându-se la fructele și legumele de vânzare. Cât am stat și am privit strada, priveliștea s-a schimbat. Brusc, strada

Îngeri în părul meu

Moore era ca un palat de aur: totul avea o culoare aurie, chiar și oamenii. Apoi, culorile s-au schimbat, apărând altele – culori mult mai vii și mai strălucitoare decât în mod obișnuit. Aceste culori au început să circule de la fructe, legume și flori, ca niște unde pline de energie. Apoi, undele s-au transformat în sfere de culoare, care săreau peste tot pe acea stradă, dintr-un capăt în celălalt, ricoșând din tarabe și chiar din oameni, însă nimeni nu părea să bage de seamă acest lucru.

Strada nu era doar plină de oameni, ci și de îngeri – mult mai mulți decât de obicei. Unii îngeri erau îmbrăcați precum femeia care vindea fructe și legume și o ajutau. Era amuzant să privesc îngerii care imitau orice mișcare pe care o făcea femeia – îngerii se pricep de minune să imite. În plus, mai și cântau – era ca și cum fredonau în ritm cu viața străzii care se manifesta în jurul lor.

Fusesem de mai multe ori pe strada Moore, dar niciodată nu văzusem așa ceva; poate că totul era special pentru mine, pentru a mă face să râd sau poate că se întâmplă în fiecare zi, însă a fost pentru prima dată când mi s-a permis să văd așa ceva. Toată agitația mi s-a părut captivantă.

Dintr-odată, mama, care se afla la trei tarabe în fața mea, a observat că nu eram lângă ea.

– Lorna, trezește-te. Vino aici cu căruțul de cumpărături.

Am crezut că totul va reveni la normal, dar nu s-a întâmplat așa. Am stat lângă mama și îngerii mi-au șoptit la ureche:

– Uită-te la doamna care vinde fructe.

Am făcut cum mi s-a spus și l-am văzut pe îngerul păzitor al doamnei stând lângă ea. Acesta semăna cu ea și era îmbrăcat la fel; era strălucitor, avea un zâmbet minunat și mi-a făcut cu ochiul. Mama i-a cerut femeii niște mere, pere și banane. În timp ce femeia pune fructele într-o

LORNA BYRNE

pungă maro de hârtie, îngerul ei păzitor, care dădea dezaprobator din deget, mi-a atras atenția.

Mi-am dat seama că femeia pusese mere stricate printre cele pe care le cumpăra mama și că îngerul îi vorbea, dar ea nu asculta. Îngerul a continuat să facă semn cu degetul. Nu m-am putut abține și am chicotit. Femeia mi-a aruncat o privire tăioasă. Am văzut în ochii ei că își dăduse seama că o văzusem punând mere stricate în pungă. Dintr-odată punga s-a rupt și fructele s-au rostogolit peste tot. Femeia a încercat să le prindă și a prins un măr – era putrezit! Știam că nu fusese o întâmplare; îngerul ei și îngerul meu au permis să se întâmple acest lucru, ceea ce m-a făcut să râd și mai mult.

Mama a observat mărul putred.

– Sper că nu îmi vinzi fructe stricate, a zis ea.

Umplând o pungă nouă și uitându-se vinovată la mine, femeia a negat. Mama a plătit și eu am pus punga cu fructe în coș. În timp ce ne îndepărtam, femeia a strigat cu accentul ei specific:

– Hei, doamnă!

Mama s-a întors și a văzut-o pe femeie ținând în mână o pungă.

– Pofțiți, doamnă! Niște fructe pentru copiii dumneavoastră! Îngerul stătea în spatele ei zâmbind – în sfârșit îl ascultase.

De atunci am fost de mai multe ori pe strada Moore, și cât am fost mică, dar și ca adult, însă nu am mai văzut-o niciodată prinzând viață ca atunci. Știu că doar pentru faptul că nu văd eu ceva, nu înseamnă că acel lucru nu se întâmplă. Îngerii nu-mi permit mereu să văd tot ce se întâmplă; dacă ar fi făcut-o, ar fi fost prea mult pentru mine și mi-ar fi făcut viața imposibil de trăit – aș fi fost distrasă prea mult.

Îngeri în părul meu

Îngerii m-au învățat multe lucruri și despre ideea de alegere, și într-o după-amiază m-au ajutat să înțeleg că nu este niciodată prea târziu să ne răzgândim și să alegem opțiunea corectă și că, de asemenea, îngerii ne pot ajuta să facem alegerea corectă – dacă vrem să ascultăm.

Îmi plăcea să merg în locul mamei la cumpărături pentru că puteam să fiu singură și să vorbesc nestingherit cu îngerii. Îmi plăcea să merg cu ei și să privesc păsările și copacii. Într-o după-amiază, când mai aveam de parcurs jumătate din drumul spre magazin, un înger mi-a spus:

– Oprește-te, Lorna! Vrem să te uiți la ceva ce se întâmplă pe stradă, astfel încât să îți putem explica unele lucruri. Când ajungi pe strada principală, în loc s-o iei la stânga spre magazine și să traversezi strada, vrem să mergi la dreapta și apoi drept înainte.

Așadar, am procedat întocmai cum mi s-a spus. După puțin timp, am văzut multă mobilă pe trotuar, mașina poliției și un grup de oameni. Toată mobila și lucrurile din stradă erau ale unui bătrân care ieșea pe ușă, sprijinindu-se de un baston. Am fost foarte șocată; această priveliște mi-a rămas întipărită în memorie pentru toată viața.

– Îngerilor, am spus eu, ce se întâmplă cu acest sărman om?

Cât am stat acolo, pe trotuar, îngerii au început să-mi vorbească.

– Lorna, bătrânul a locuit în acea casă întreaga viață. Este casa lui, dar pe măsură ce a îmbătrânit, a devenit încăpățânat și a refuzat să-și plătească taxele.

A avut de ales: ar fi putut să plătească – avea bani – și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar mai fi ținut legătura cu familia lui, aceasta l-ar fi putut ajuta să ia decizia corectă, dar, din cauza încăpățânării lui, nu vorbește cu niciun membru al familiei. Deocamdată este de unul singur.

I-am întrebat pe îngerii cine era femeia care încerca să vorbească cu el – dacă era fiica lui și dacă o va asculta.

– Lorna, mi-au răspuns ei. Nu vezi că îngerii lui îi șoptesc la ureche? Să știi că îi aude! Vezi, acum plânge. O lasă pe fiica lui să îl ia de braț. Acum începe să ia deciziile corecte. Niciodată nu este prea târziu să facem alegerea corectă, dacă suntem pregătiți să ascultăm.

– Înțeleg, am spus eu. Îngerilor, mă veți ajuta să iau întotdeauna deciziile corecte?

– Da, Lorna, te vom ajuta, au răspuns ei.

Uneori, unele lucruri doar par a fi tragedii. La fel a fost și în cazul accidentului suferit de tatăl meu.

El lucra pentru o mare companie de carburanți și livra parafină, când s-a petrecut un accident. Compania i-a oferit despăgubiri, dar tata a spus că nu voia bani, ci un serviciu stabil. În cele din urmă, compania i-a oferit un contract pentru postul de administrator la o benzinărie din centrul Dublinului. Tatei i se oferise o șansă și, fără îndoială, îngerii l-au ajutat să ia decizia corectă. Acest serviciu stabil le-a oferit părinților mei o oarecare securitate financiară și, în cele din urmă, și-au putut permite un credit pentru o casă doar a lor.

Accidentul tatălui meu a fost o binecuvântare ascunsă. Câteodată totuși, lucrurile se petrec pentru ca atât oamenii, cât și lucrurile din viața lor să se schimbe. Minuni se întâmplă tot timpul, doar că oamenii nu reușesc să le observe.

CAPITOLUL 6

Preluând durerea celorlalți

Aveam dificultăți de învățare pe care nimeni nu le putea înțelege pe deplin, prin urmare părinții mei au decis că eu nu ar trebui să-mi continui studiile când ne vom muta în noua casă din Leixlip, chiar dacă aveam doar paisprezece ani. Am fost jignită că nu m-au consultat în această privință; retragerea de la școală a fost un alt exemplu că mă tratau diferit față de ceilalți. Nu m-au alungat de acasă, așa cum li se sugerase odată, dar se purtau altfel cu mine.

Am observat că situația financiară era mai bună, însă acest lucru nu a schimbat relația celorlalți cu mine. Aveam telefon. Frații și surorile mele foloseau telefonul tot timpul și niciodată nu li se spunea nimic, dar când eu ceream voie să dau un telefon, mi se spunea cât de mult costa și nu mi se permitea să-l folosesc. Când doream să fac o baie, mi se spunea: „Nu“ sau „Doar una mică“. Acest lucru se întâmpla atât de des, încât îmi era frică să mai întreb dacă pot să fac o baie, așadar obișnuiam doar să umplu chiuveta cu apă pentru a mă spăla, astfel încât să nu mai fiu nevoită să întreb doar pentru a fi refuzată. Niciodată nu am înțeles cu

LORNA BYRNE

adevărat; nici acum nu înțeleg, de parcă aş fi valorat mai puțin decât ceilalți.

O ajutam pe mama în grădină și la treburile casnice, uitându-mă la frații și surorile mele care mergeau la școlile cele noi. Într-o seară, în timp ce luam cina cu mama, frații și surorile mele, mama a spus că ar vrea să o însoțesc la o înmormântare în ziua următoare. Murise o rudă și nu voia să meargă de una singură. Frații și surorile mele erau curioși cine era ruda; fratele meu Dillon dorea să știe numele femeii decedate. Mama a spus „Theresa” și ne-a arătat o fotografie.

– Trebuie să mergem mai devreme la autobuz, a spus mama, deoarece trebuie să ajungem până în capătul opus al orașului și de acolo să mergem pe jos spre biserică, aproximativ zece minute.

A doua zi era foarte frig. Imediat ce frații și surorile mele au plecat la școală, mama mi-a spus să îmi iau haine călduroase, și mi-am pus haina, pălăria, eșarfa și mănușile. Mama a luat și o umbrelă, în caz că avea să plouă. Ne-am îndreptat spre stația de autobuz. În autobuz, am stat și m-am uitat pe fereastră, gândindu-mă și întrebându-mă cum arată o înmormântare. Era prima înmormântare la care aveam să particip.

Puțin mai târziu, mama s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Aproape am ajuns. Ține minte, Lorna, să stai lângă mine tot timpul și să nu pleci. Ai putea să te rătăcești.

Autobuzul a oprit și noi am coborât. Era destul de mult de mers până la biserică și înăuntru era aglomerat. Toată lumea era foarte tristă. Preotul a ținut slujba și eu am urmărit totul foarte atentă.

După slujbă, am mers la cimitir, care era aproape de biserică – la doar o mică distanță de mers pe jos. Acolo, în cimitir, am fost uimită să văd cât de mulți îngeri

Îngeri în părul meu

stăteau îngrămădiți printre rudele mele – pe cei mai mulți nu-i cunoșteam. M-am îndepărtat puțin de mulțimea de oameni, pentru a mă uita mai bine. Mama stătea de vorbă cu cineva și nu a observat. Era un înger care stătea în dreptul unei tufe de lângă un mormânt, un înger frumos, îmbrăcat ca un om, dar care avea o culoare albastră ca cerul.

– De ce sunt toți îngerii aici? am întrebat-o eu.

Văzusem deseori îngeri în cimitir, dar aici erau foarte mulți.

– Lorna, știm că mai ai multe de învățat, mi-a zâmbit ea. Aici este locul unde sunt chemați îngerii, un loc în care oamenii sunt îndurerați și care strigă „O, Doamne, ajută-mă! Nu pot face față singur situației!“, așadar aici este un loc în care ne adunăm.

Acest înger albastru frumos m-a luat de mână și m-a ghidat prin mulțime. Am mers printre marea de oameni; era ca și cum aceștia ne făceau loc să trecem, și cu toate că oamenii au sesizat că mă mișc, nimeni nu a încercat să mă oprească. Am continuat să mergem până când am ajuns în cealaltă parte a mulțimii adunate în jurul mormântului.

Acolo, la capătul grupului, lângă piatra funerară, era spiritul Thereșei, ruda mea a cărei înmormântare avea loc în acea zi – am recunoscut-o din fotografia pe care ne-o arătase mama cu o seară în urmă. Theresa era înconjurată de aproximativ zece îngeri, poate mai mulți; era atât de frumoasă, mult mai frumoasă decât în fotografie – ca o narcisă splendidă, care strălucea datorită luminii pe care o emana. Acestui spirit frumos i s-a permis să-și urmărească propria înmormântare. Când m-am alăturat ei, s-a întors și le-a cerut îngerilor care erau cu ea să mai trimită îngeri pentru a consola rudele îndurerate. (Spiritul celui care tocmai a murit poate cere îngerilor să consoleze și să-i ajute pe cei rămași.)

În momentul în care Theresa a cerut acest lucru, îngerii au zburat instantaneu lângă cei care erau în cimitir – prieteni, cunoștințe și rude. Fiecare în parte era înconjurat de îngeri. Îngerii erau atât de blânzi și buni, punându-și mâinile pe umerii oamenilor, șoptindu-le la ureche, mângâindu-i cu blândețe pe cap. Într-un caz, am văzut cum îngerii au îmbrățișat o persoană ca și cum ar fi avut mâini umane; mi s-a spus că acea persoană pierduse pe cineva în trecut și că suferea în secret și din această cauză.

Îmi voi aminti mereu de frumusețea pe care mi-a arătat-o acel înger albastru. Emana atâta compasiune și înțelegere; îmi vine să râd când mă gândesc la cât de absurd este că trebuie ca cineva să moară pentru ca noi să cerem ajutor îngerilor. Nu trebuie să așteptăm până când suntem disperați și îndurerați pentru a cere ajutorul; ar trebui să-l cerem în fiecare zi sau lună sau măcar o dată pe an: „Vreau ca îngerii să-mi fie alături în tot ceea ce fac“. Această simplă cerere va împuternici îngerii să ne ajute.

Din acea zi, de câte ori trec pe lângă un cimitir, arunc o privire înăuntru. Întotdeauna văd îngeri acolo. Dacă are loc o înmormântare, locul este plin de îngeri, dar chiar și în cazul în care în cimitir se află o singură persoană, aceasta este înconjurată de îngeri care îi alină durerea.

La câteva luni după ce ne-am mutat în casa nouă, tata a venit de la serviciu cu vești bune pentru mine. Era toamnă și încă era lumină afară; era probabil în jur de ora șapte sau poate mai mult, deoarece tata lucra până târziu. Avea o rutină proprie, aceea de a merge în sufragerie, de a se așeza pe canapea și de a deschide televizorul pentru a urmări știrile, pentru a se relaxa după o zi de muncă. Câteodată îl

urmăream; nu i-am spus niciodată că văd îngerul care era cu el sau câmpul de energie din jurul lui. Din când în când îi vedeam energia care parcă ofta și se ofilea – este singurul mod în care o pot explica. În timp ce stătea acolo, mama îi aducea cina din bucătărie și o puneă pe o masă mică din lemn, astfel încât să poată mânca și privi la televizor în același timp. În acea seară, totuși m-a întrebat:

– Ți-ar plăcea să vii să lucrezi cu mine la benzinărie? Vei vedea dacă îți place – va fi un început pentru tine.

Am fost atât de încântată, încât mi-a venit să-l sărut pe tata, dar, ca întotdeauna, m-am abținut. Tata era un om foarte bun și mă accepta în multe feluri; întotdeauna am simțit că el *știa* ceva, dar nu putea să-și dea seama exact ce anume era. De mică, îngerii mi-au spus că exista posibilitatea de a fi închisă: eram în mod continuu avertizată de către părinți că dacă le dădeam, oricărui dintre ei, orice motiv, aveam să fiu trimisă într-o instituție de boli mintale. Din această cauză, nu eram prea emoțională cu tata și eram foarte atentă la felul în care mă comportam în preajma lui.

Câteva zile mai târziu am început lucrul. În prima zi am luat micul dejun, mi-am luat rămas-bun de la mama, am urcat în mașină cu tata și ne-am îndreptat spre auto-service – care se numea The Grosvenor. Era în Rathmines, o suburbie a Dublinului. Era un loc potrivit pentru un service auto: în colțul unei intersecții aglomerate dintre două străzi principale. Garajul era o casă mare și veche, cu o curte întinsă în față, avea patru pompe de benzină, o pompă pentru motorină, un furtun cu aer comprimat și un robinet pentru apă. Clădirea era pătrunsă de igrasie și mirosea urât, era dărăpănată – amintindu-mi de casa noastră din Old Kilmainham. O parte din clădire era folosită pentru birouri, o parte pentru magazinul în care se vindeau pneuri, truse pentru vulcanizare, baterii și alte

LORNA BYRNE

lucruri esențiale pentru mașină, și mai exista o cameră mare pentru vulcanizare.

Am fost foarte emoționată în prima mea zi de muncă, dar și foarte agitată: îmi era teamă să nu-l dezamănesc pe tata, să nu fac vreo prostie. Nu doream să-l dezamănesc. Dar nu trebuia să mă îngrijorez; toată lumea era foarte amabilă și mă ajuta și, de asemenea, eram ajutată și de îngeri. Am învățat să fac tot felul de lucruri diferite: să pun benzină, să vând marfa și, de asemenea, am început să învăț câte ceva din munca de birou. Erau nouă sau zece oameni care lucrau acolo – toți bărbați, cu excepția unei doamne drăguțe, pe nume Anne, care m-a luat sub aripa ei protectoare din prima zi. M-am înțeles foarte bine cu ea și m-a învățat foarte multe lucruri.

Prima mea zi de muncă a fost minunată, iar la sfârșitul ei am plecat acasă împreună cu tata, mulțumită de mine însămi. În acea zi, ca și în altele, m-am întrebat cum se întâmpla că tata nu observa că nu aveam nicio problemă în a pune benzină sau în a da restul corect, el continuând să creadă că aveam o deficiență mintală.

La puțin timp după ce am început să lucrez, s-a hotărât ca vechea clădire să fie demolată și construită una nouă. Dimineața devreme, într-o zi de sâmbătă sau duminică, am stat cu tata în mașină și am urmărit cu fascinație cum loveau vechea clădire cu o bilă mare pentru demolări până când aceasta s-a prăbușit. În cele din urmă, a fost construit un service auto nou și modern; avea un magazin nou, pompe noi de benzină și un birou nou, foarte frumos și luminos, cu ferestre mari prin care vedeam și garajul, și curtea din față, unde erau pompele de benzină.

Ca de obicei, îngerii mi-au arătat multe lucruri. Într-o zi, mi-au spus să urmăresc un client vechi, un bărbat numit John, pe care îl cunoșteam bine.

– Urmărește-l; va fura de la tatăl tău.

Îngeri în părul meu

Tata îl considera pe John un om foarte bogat și un client important, așadar am fost șocată când îngerii mi-au spus acest lucru.

– Plecați de aici, nu va fura! am exclamat eu.

– Va fura, au insistat ei. Poți să-l urmărești – nu te va vedea.

Tot nu i-am crezut. L-am urmărit pe John cum vorbea cu tata și am auzit cum îl felicita pentru noul magazin și pentru toate lucrurile pe care le vindea. Tata l-a invitat să se uite prin magazin, apoi a plecat să facă altceva. Eram singură cu John în magazin, dar îngerii mi-au spus că nu mă poate vedea.

– Ascultați, îngerilor, bineînțeles că mă poate vedea; sunt o ființă reală, am protestat eu.

– Nu, nu te poate vedea! au râs ei.

Uneori îngerii îmi spun ceva, dar eu nu înțeleg în totalitate. Dar, brusc, am înțeles: nu mă putea vedea deoarece ei mă făcuseră invizibilă.

L-am urmărit pe John cum se plimba prin magazin și se uita la toate, inclusiv la noile casete cu muzică aduse de tata (casetele erau scumpe atunci). John a luat o casetă și a pus-o în buzunar. Nu mi-a venit să cred.

– De ce? i-am întrebat pe îngeri.

– Este ceva ce face tot timpul, au răspuns ei. El fură; furatul îl face să se simtă superior.

Îngerii mi-au explicat că atunci când John vedea pe cineva care avea succes sau care o ducea bine, devenea invidios și, ca răspuns, fura un lucru despre care credea că este valoros pentru acea persoană.

– Să îi spun tatei? i-am întrebat pe îngeri.

Știi ce răspuns mi-au dat? Poate fi greu de crezut, dar mi-au spus:

LORNA BYRNE

– Nu! Într-o zi, conștiința acestui om se va răzbuna pentru toate lucrurile pe care le-a furat în trecut; dar nu acesta este momentul. Nu este timpul potrivit. Lasă-l.

Am fost atât de tristă; John venea la acest garaj de mulți ani. După acest eveniment, de câte ori a intrat în magazin, l-am urmărit, pretinzând că făceam curat.

Într-o zi eram în birou, stăteam la masa de scris cu Anne și verificam cifrele din registrul contabil. Anne era o secretară minunată și mă învăța multe lucruri. Câteodată eram uimită de cât de ușoară mi se părea munca. Ușa magazinului s-a deschis și a intrat un bărbat. Când l-am servit, am observat ce liniștit și tăcut era. I-am dat ce căuta, i-am spus la revedere, după care a ieșit din magazin.

Era liniște când am intrat în birou și m-am așezat la masa de scris; Anne nu se mișca. Stăteam în spatele ei, spre stânga, uitându-mă pe fereastră, când un înger și-a pus mâna pe umărul meu. Curtea din față părea goală; era doar o mașină parcată în spatele unei pompe de benzină. Priveam strada. Dintr-odată mi s-a permis să văd ce se petrecea după colț: vedeam băieți pe biciclete pedalând spre garaj.

Aceștia erau fericiți, râdeau și glumeau, își întindeau mâinile, atingându-se, se distrau. Îi auzeam vorbind între ei, dar nu auzeam clar ce spuneau. Mi-am focalizat atenția asupra lor. O mașină a trecut pe lângă ei; ca și când totul s-ar fi petrecut în reluare, tot ce era împrejur a rămas complet nemișcat; parcă mă aflam împreună cu ei pe o bicicletă. Apoi am văzut un camion cu remorcă venind din spatele lor. Mi-am ținut respirația. În acel moment am

Îngeri în părul meu

știut ce urma să se întâmple. Mașina dispăruse, camionul și băieții era singurele lucruri în mișcare.

Băieții au continuat să se bucure de plimbarea cu bicicleta, întrecându-se, întinzând mâna unul spre celălalt și râzând. Din nou, ritmul acțiunii s-a încetinit: când a trecut camionul, atât el, cât și băieții s-au luminat. Au trecut unii prin ceilalți ca niște fantome. Camionul a luat curba și a mers înainte, fără ca șoferul să-și fi dat seama ce se întâmplase. Acțiunea s-a petrecut în mod firesc; totul a mers mai departe. Băieții nu aveau memoria evenimentului care tocmai se petrecuse; ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu ar fi căzut. Nu observaseră nimic; au continuat să pedaleze în spatele camionului. Apoi, în timp ce camionul se îndepărta, a apărut un cerc imens de lumină – ca și cum ar fi ieșit din spatele camionului.

Deodată, strada s-a umplut cu îngeri. Băieții, cu tot cu biciclete, au devenit luminoși și s-au îndreptat spre lumină. În timp ce urmăream ce se întâmpla, bicicletele au început să se ridice încet de la pământ și drumul a devenit o rază de lumină, plină de îngeri. Era o trecere blândă de la o viață la alta – ei au mers direct în Rai. Apoi, băieții au dispărut din câmpul meu vizual și totul a revenit la normal.

Dintr-odată, o mașină a oprit la garaj și un bărbat a strigat:

– Ai văzut în ce direcție a plecat camionul cu remorcă?

Bărbatul din pavilion, Steven, a întrebat:

– Ce s-a întâmplat?

Bărbatul a spus că avusese loc un accident: cineva îi spusese că acel camion dispăruse undeva în partea dreaptă. S-a urcat din nou în mașină și a plecat. Chiar atunci o altă mașină a trecut pe lângă garaj, cu viteză foarte mare. Eu stăteam acolo, oarecum uluită.

Ușa s-a deschis, iar eu m-am întors. Era tata, care a spus că se petrecuse un accident groaznic; m-a rugat să

LORNA BYRNE

fac un ceai. M-am simțit ușurată să pot ieși din birou și să mă bucur de un spațiu deschis. În timp ce mergeam spre cantină pentru a face un ceai, i-am mustrat pe îngeri.

– De ce a trebuit să se întâmple așa ceva? i-am întrebat.

– Lorna, aceasta este calea, mi-au răspuns ei. Pentru majoritatea oamenilor, moartea este o trecere de la o viață la alta, într-o armonie perfectă. Amintește-ți, în momentul morții, băieții nu au simțit nimic. Același lucru se întâmplă și în cazul în care o persoană este bolnavă și suferă; în momentul morții nu simte nicio durere.

Îngerii m-au consolată cât timp am făcut ceaiul; am continuat să lucrez, dar m-am bucurat când ziua s-a terminat și m-am putut întoarce acasă la mama și la mâncarea ei bună. Când am ajuns acasă, am îmbrățișat-o. Din acea zi, am devenit conștientă de cât de important era să o îmbrățișez pe mama în fiecare zi.

Știam că va trebui să trec în fiecare zi prin locul în care se petrecuse accidentul. Așadar, într-o dimineață, după aproximativ o săptămână, mi-am făcut curaj să merg pe jos până la garaj. Nu am mers singură, din moment ce Îngerul Mihail mă ținea de mână.

– Du-te până la magazinul de scule, mi-a șoptit el la ureche în timp ce traversam curtea din fața garajului, te va ajuta să te concentrezi; vei avea un punct de reper spre care să te îndrepti.

Apropiindu-mă de locul accidentului, am văzut pete de sânge pe stradă. Am fost uimită și șocată. Accidentul se petrecuse cu o săptămână în urmă și nu m-am gândit că voi vedea pete de sânge pe stradă; a fost ca o străfulgerare. Era posibil ca petele de sânge să nu fi fost acolo; poate că le vedeam doar eu.

Exact în locul în care s-a petrecut accidentul, am auzit plânsetele mamelor, ale fraților și ale familiilor acelor băieți.

Îngeri în părul meu

M-au cuprins emoțiile și mi-au dat lacrimile; a fost copleșitor.

- Te rog, ajută familiile, I-am rugat eu pe Dumnezeu. Lasă-mă pe mine să le iau din durere, cât de mult este posibil. Lasă-i cumva pe părinți să afle că ei sunt cu Tine în Rai. Te rog, Doamne.

Eram absentă, nu mai percepeam ce se întâmpla în jurul meu.

Cumva, îngerii mă poartă prin timp și spațiu; câteodată mă întreb cum de ajung dintr-un loc în altul. Este un mister. Brusc, am constatat că mă aflu în fața ușii magazinului de scule. Am simțit cum îngerii m-au scos din spațiul spiritual și m-au pus cu picioarele pe pământ.

- S-a făcut, Lorna, a spus Mihail. Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea.

Am intrat pe ușa magazinului și m-am plimbat înăuntru doar pentru a-mi reveni. Apoi m-am întors spre garaj, trecând de locul accidentului. Știam că preluasem o parte din durerea și suferința acelor familii. Nu pot să spun ce doare mai mult: durerea fizică sau cea emoțională. Voi face mereu ceea ce îmi cer Dumnezeu și îngerii – și anume să duc din suferința și durerea celorlalți. Unii oameni ar putea să numească această capacitate de a prelua durerea celorlalți pentru a le alina suferința un blestem, și nu un dar. Sunt ca un intermediar care preia durerea și i-o transmite lui Dumnezeu. Din când în când, durerea pe care o simt este copleșitoare și am impresia că aș putea muri, dar asta nu se întâmplă, deoarece Dumnezeu îmi ia durerea. Nu știu ce face Dumnezeu cu durerea; este un mister pentru mine.

CAPITOLUL 7

O creatură fără suflet

Într-o zi, pe când aveam șaptesprezece ani și lucram la garaj de optsprezece luni, viziunea lui Ilie s-a adeverit.

Eram în birou împreună cu Anne și cu tatăl meu, și din locul în care stăteam, puteam să văd direct afară pe fereastră până pe partea cealaltă a drumului, unde erau niște copaci. În depărtare, am văzut un tânăr care mergea pe acea parte a drumului și deodată l-am recunoscut.

Am știut din prima clipă – chiar dacă era la distanță – că acela era tânărul cu care mă voi mărita. Abia mai puteam să respir. Știam că va traversa strada și că va veni la garaj, căutând o slujbă.

Am simțit că îmi ciufulea cineva părul, m-am întors și mi-am văzut îngerul păzitor. M-am uitat din nou pe fereastră, și cât l-am urmărit pe bărbat trecând prin curtea din față, i-am văzut vag îngerul păzitor în energia din jurul lui. Tânărul cu părul blond-roșcat arăta extrem de atrăgător. Era foarte înalt, iar mie îmi plac bărbații înalți. Privindu-l, m-am emoționat, căci știam ce urma să se întâmple.

În ciuda acestui fapt, m-am întors și i-am spus lui Anne:

Îngeri în părul meu

- Uite pe cineva care își caută de lucru. Sper să nu primească slujba!

Acum îmi vine să râd de asta. Îmi era teamă de această mare schimbare din viața mea – și eram și foarte sfioasă. În sinea mea, totuși, știam că va primi slujba, pentru că așa trebuia să se întâmple.

Tânărul a intrat direct în magazin. Tata și-a ridicat privirea de la birou și i-a făcut semn că vine imediat. Când tata a ieșit din birou, eu am rămas unde eram, aproape paralizată. Tremuram și nu voiam să mă aflu acolo. Mi-am amintit toate vorbele lui Ilie: că acesta era bărbatul cu care aveam să mă mărit, că ne vom iubi și vom fi fericiți, dar că, spre sfârșit, voi fi nevoită să am grijă de el și că nu vom îmbătrâni împreună.

Tata și tânărul au stat de vorbă în magazin ceva vreme. În cele din urmă, am început să adun ceștile murdare, pe care le-am dus la cantină pentru a le spăla. Am trecut pe lângă el în timp ce vorbea cu tata. L-am privit pe furiș. O, mi-a plăcut ce am văzut! Mi-a luat mult timp să spăl ceștile și să fac ceaiul. Când am adus ceaiul, el încă vorbea cu tata. Nu știam ce să fac. Un client a venit în magazin și m-am dus să-l servesc. Eram agitată și l-am ignorat pe tânăr.

Bineînțeles, tata l-a angajat și în ziua următoare a început lucrul. Mi-a fost prezentat și am aflat că numele lui era Joe. Urmăream de la distanță cum învăța de toate, cum să pună benzină și să repare pene de cauciuc. În drum spre casă, la sfârșitul primei lui zile de muncă, tata mi-a spus că Joe era un tânăr inteligent – învăța repede.

Am încercat să-l evit pe Joe, dar nu m-am putut abține să nu-l privesc pe furiș, deoarece mă simțeam atât de atrasă de el. Mă întrebam dacă mă observase, dacă simțea legătura. Îngerii păreau să se asigure că, de fiecare dată când mergeam la cantină să fac ceai sau să spăl cești, el era acolo. Mi-a zâmbit și atunci inima mea a știut că și el

LORNA BYRNE

simțise ceva. I-am zâmbit și eu, dar nu am vorbit mult și m-am grăbit să ies din cantină cât de repede am putut.

Într-o zi, după șase luni de muncă la garaj, Joe m-a invitat în oraș. În timp ce umpleam ibricul și clăteam ceștile la cantină, Joe a intrat și s-a oferit să mă ajute să le spăl. Am râs și am spus că nu era nevoie – erau doar trei cești! Când tocmai mă pregăteam să plec cu tava pe care erau ceștile și ceainicul, Joe mi-a vorbit:

– Lorna, ce ai zice dacă te-aș invita în oraș?

I-am zâmbit.

– Aș accepta, mi-ar plăcea să ies cu tine.

Joe a sugerat să ieșim în acea seară, dar am refuzat, nu puteam să merg; ar fi trebuit să ieșim într-o zi de vineri, după terminarea programului.

– Ar fi minunat, a spus Joe, ținându-mi ușa deschisă.

– Vorbim mai târziu despre ce vom face vineri seară, am spus eu ieșind pe ușă.

Eram atât de fericită, încât pluteam. Săptămâna a părut să treacă foarte repede, și înainte să-mi dau seama, era vineri. Când am intrat în cantină în acea dimineață, Joe deja era acolo și mă aștepta. Mi-a zâmbit și m-a întrebat:

– Lorna, ce ți-ar plăcea să facem diseară?

– Mi-ar plăcea să mergem la film, am răspuns eu. Hai să ne întâlnim la șase și jumătate pe podul O'Connell.

Joe a sugerat să aleg eu filmul, dar chiar în acel moment a intrat un alt angajat, așadar nu am mai vorbit în acea zi. L-am întrebat pe tata dacă pot termina mai devreme lucrul – să plec la ora patru, nu la șase. Tata a spus că da și nu m-a întrebat de ce.

Îngerii mi-au spus că trebuie să păstrez secretă relația mea cu Joe.

La ora patru am luat autobuzul spre casă. În timp ce mergeam pe stradă, vorbeam cu îngerii mei.

Îngeri în părul meu

- Este atât de emoționant. Nu știu ce filme rulează în Dublin. A trecut mult timp de când nu am mai fost la cinematograful - poate doi ani. Nu îmi pasă ce film vom vedea. Vreau doar să fiu cu Joe.

Îngerii au râs. Vorbind cu ei, mi-am amintit vorbele Îngerului Ilie.

Când am ajuns acasă, i-am spus mamei că mă voi întâlni cu un prieten în Dublin și că voi merge la film.

- Asigură-te că prinzi ultimul autobuz spre casă, mi-a spus mama.

Nici ea nu m-a întrebat nimic, așa că am presupus că îngerii mă ajutau.

Pe masa din sufragerie se afla un ziar, pe care l-am deschis direct la secțiunea cu filme. Erau atât de multe filme; am ales doar unul dintre ele. Nu știam nimic despre acel film, dar nici nu-mi păsa, nici îngerii n-au spus nimic, așa că am presupus că totul era în regulă. Acum îmi vine să râd când mă gândesc la acest lucru.

Era o frumoasă seară de vară și podul O'Connell arăta minunat în lumina serii, cu stâlpii de iluminat și ghivecele cu flori. Joe a întârziat câteva minute și cât am stat acolo, am urmărit ce se întâmpla în jurul meu. O femeie cu un copil cerșea de la trecătorii care se grăbeau spre casă după o zi de muncă. O femeie vindea trandafiri, dar nimeni nu părea să aibă timp să se oprească și să cumpere. Culoarea energiei din jurul oamenilor îmi indica dispoziția pe care o aveau: ori erau grăbiți, ori entuziasmați. Joe a venit din direcția opusă și m-a atins pe umăr. Am tresărit și, întorcându-mă spre el, am râs. M-am bucurat mult să îl văd. M-a luat de mână și am mers direct la cinematograful.

Filmul pe care l-am ales se numea *Fecioara și țiganul*. Cinematograful era aglomerat; mulți oameni veniseră să vadă acest film, așadar n-am avut de ales, a trebuit să ne așezăm mai în față. La zece minute după ce a început

LORNA BYRNE

filmul, am început să mă agit pe scaun; nu acesta era filmul pe care doream să-l văd, cel puțin nu împreună cu Joe, la prima noastră întâlnire. Scenele de sex erau foarte explicite. Am fost șocată. Acest gen de film nu era ceva obișnuit la acea vreme în Irlanda, în anii 1970. Poate că din această cauză erau atât de mulți oameni în sală!

După câteva minute, i-am spus lui Joe că vreau să plec. Am plecat, iar pe Joe nu l-a deranjat acest lucru; cred că se simțea la fel de stânjenit ca și mine.

Ne-am îndepărtat de cinematograful, pe strada O'Connell. Era o seară atât de frumoasă, încât m-am bucurat că am ieșit din sală. Am hoinărit amândoi ținându-ne de mână, era un mod mai plăcut de a ne petrece timpul la prima noastră întâlnire. Cât ne-am plimbat am stat de vorbă. Unul dintre primele lucruri pe care le-a spus Joe a fost că se bucura că nu a ales el filmul! Am râs amândoi.

Am ajuns în fața Oficiului Poștal Central – o clădire frumoasă, din piatră cenușie, care mi-a plăcut întotdeauna. L-am salutat pe polițistul de afară dând din cap. Am observat un cuplu care se săruta și se îmbrățișa, îngerii lor stăteau în picioare foarte aproape de ei, ca și cum îi ajutau să se unească. Am zâmbit. Joe și-a pus mâna în jurul meu; mă simțeam bine. Mă simțeam în siguranță alături de el.

Am traversat strada pe la semafor și am intrat într-un restaurant. Nu mai intrasem într-un restaurant seara până atunci; acesta era lung și îngust, cu gresie pe jos și cu mese lăcuite, fixate de podea și cu bănci înalte din lemn de fiecare parte a meselor. Spătarul băncilor măsura cam un metru și douăzeci de centimetri, astfel încât, atunci când te așezai, nu vedeai cine era la celelalte mese. După modul în care cum mă uitam, probabil că Joe și-a dat seama că nu mai fusesem într-un astfel de restaurant și mi-a spus că mesele se numeau separeuri. Chiar în acel moment

Îngeri în părul meu

chelnerița a venit pentru a lua comanda, iar noi am cerut ceai și sendvișuri.

Am discutat despre părinții noștri – tatăl lui murise. Am vorbit despre frați și surori – Joe era mezinul familiei, iar eu eram a doua ca vârstă.

– Ce crezi că ar spune tatăl tău dacă ar ști că am ieșit împreună în oraș? m-a întrebat Joe.

– Nu știu sigur ce ar spune tata, am răspuns eu, dar sunt sigură că mama ar avea ceva de obiectat.

Așa că am decis amândoi să ținem secretă relația noastră.

Am părăsit restaurantul și ne-am plimbat o vreme, uitându-ne în vitrinele magazinelor; apoi am mers de-a lungul debarcaderului, spre stația de autobuz. Joe locuia într-o direcție diferită de a mea și trebuia să ia alt autobuz; autobuzul meu tocmai parcase, dar pleca peste câteva minute, așadar ne-am bucurat că am mai putut sta împreună în autobuz pentru puțin timp.

– Ar fi mai bine să mergi la autobuzul tău, i-am spus lui Joe.

El s-a ridicat și a spus că se va întoarce într-un minut. A vorbit cu șoferul autobuzului și apoi a venit și s-a așezat lângă mine.

– Merg cu tine. Te voi conduce până acasă, mi-a spus el.

Șoferul îi spusese despre un autobuz neoficial care nu era înscris pe traseu; era cunoscut ca „autobuzul fantomă”. Era un autobuz care ieșea din Dublin și mergea până aproape de casa mea, dar care, la întoarcerea spre garajul din centrul Dublinului, nu ar fi trebuit să ia pasageri. Cu toate astea, o făcea, și de atunci, ori de câte ori ieșeam în oraș cu Joe, el mă aducea întotdeauna acasă și apoi lua autobuzul fantomă înapoi spre oraș și mergea pe jos până acasă.

Joe și cu mine n-am spus nimănui că ne întâlneam. Poate că alte fete de vârsta mea ar fi împărtășit acest secret unei prietene, dar eu nu aveam prieteni cărora să le spun. Oricum, îngerii mi-au spus că era important să păstrăm secretul și, de câte ori îmi spuneau ceva, chiar și mare fiind, făceam ce îmi spuneau. Nu știu dacă Joe a spus cuiva; nu l-am întrebat niciodată, dar nu cred că a spus.

Cât timp am ținut secretă relația noastră, Joe nu s-a putut abține să nu mă tachineze ori de câte ori avea ocazia. Obişnuia să-mi spună „Hercule“ când încercam să ridic un pneu reparat în portbagajul clientului (sunt mică de statură) și mă tachina că fusta de la uniformă era prea scurtă (probabil că avea dreptate!).

De câte ori puteam, îmi plăcea să merg la pescuit cu tata. Era ceva ce făceam uneori când eram copil, un obicei pe care l-am continuat și cât timp am lucrat la garaj și am ieșit cu Joe. Nu îmi aduceam întotdeauna undița, dar îmi plăcea să stau în liniște pe malul unui râu și să-mi petrec timpul cu tatăl meu. Într-o zi ne-am dus la pescuit în munții Wicklow. Am plecat devreme cu mașina tatei și, ca întotdeauna, am adus ceva și pentru picnic. Aveam și un ibric pentru fiert ceaiul.

Era o zi răcoroasă; pescuiam de o oră sau două și tata a prins un păstrăv, apoi a început să plouă. În apropiere, pe malul râului, erau niște copaci și o casă dărăpănată. Tata a sugerat că ar fi un loc bun să ne adăpostim, să facem un foc și să bem un ceai – pentru a ne încălzi. Tata mergea în fața mea și, când m-am apropiat de copaci, am observat că nu era nicio lumină sau energie în jurul lor și că locul era foarte monoton.

Îngurul Mihail m-a atins pe umăr.

– Acest loc te-ar putea înfricoșa, a spus el. Îți vom arăta ceva rău. Nu te va răni, dar va conștientiza prezența ta imediat ce vei intra în acea căsuță. Îți va răspunde furios, dar nu te va atinge.

Până atunci fusesem protejată, nu văzusem nimic rău.

– Este o fantomă? am întrebat eu.

– Nu, Lorna, aceasta este o creatură diferită, a răspuns Mihail.

Tata a strigat să mă grăbesc și mi-am ridicat privirea. Era la distanță în fața mea și urcase pe malul din fața casei. Când m-am întors pentru a vorbi cu Mihail din nou, acesta dispăruse.

Am alergat și l-am ajuns din urmă pe tata. Am mers printre copacii care înconjurau casa. Tot ce era în jurul casei părea mort – copacii nu aveau frunze, iar în apropiere nu era iarbă și nici nu creșteau flori. Ușa căsuței era întredeschisă, atârând în balamale, cu bucăți care lipseau din ea. De asemenea, o parte din acoperiș și câteva ferestre lipseau. Tata a intrat; acolo se aflau o masă veche și ruptă și niște scaune. Înăuntru mi s-a părut a fi extrem de frig, dar tata nu a observat; s-a îndreptat direct spre șemineu.

Stăteam acolo, chiar la intrare. Nu mă puteam mișca.

– Vai, Doamne, vai, îngerii mei, tot repetam eu.

Am văzut o creatură în dreapta șemineului. Era complet diferită față de tot ceea ce văzusem vreodată; arăta ca o ceară topită, înaltă de aproximativ un metru și douăzeci de centimetri și la fel de groasă cât un torace mare de bărbat. Era oribil și arăta îngrozitor. Nu-mi dădeam seama dacă avea gură sau ochi.

Știam că tata nu vedea și nu simțea nimic. A adunat bucăți de lemn de pe podea, le-a pus în sobă și le-a aprins cu un chibrit. Focul a explodat imediat – a fost o explozie puternică și zgomotoasă, care s-a extins în cameră.

LORNA BYRNE

Creatura avea o energie masivă. Emana doar răutate! Era foarte mânioasă; considera locul al ei și nu ne dorea acolo. Noi eram niște intruși.

Chiar după ce focul a explodat, unul dintre scaune s-a mișcat, a zburat prin aer, a lovit peretele și s-a rupt.

Tata a sărit și a alergat spre mine, care mă aflam lângă ușă, și a luat geanta din mers. M-a tras după el și am alergat cât de repede am putut printre copaci, retrăgându-ne de-a lungul râului. Amândoi eram speriați de moarte și alergam mai repede decât o făcuserăm vreodată în viața noastră. Tata era mai rapid și mă trăgea după el. În cele din urmă, rămânând fără suflu, am încetinit. Ploaia se oprise și ieșise soarele; îi simțeam căldura pe față.

În tăcere, tata a încercat să aprindă un foc de tabără. Îi tremurau mâinile și îi era greu să-l aprindă. M-am uitat la el, așteptând să spună ceva. Am vorbit cu îngerii în gând și le-am cerut să-l calmeze pe tata. După câteva minute, a reușit să aprindă focul și când a fiert apa în ibric, a făcut un ceai. Am mâncat sendvișurile în liniște.

– Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare, Lorna, mi-a spus tata în cele din urmă, cu voce tremurată. M-am speriat și eu. Nu știu ce era, dar singurul lucru despre care am auzit că ar mișca scaunele este un poltergeist, dar nu știu nimic despre ceva care să facă focul să explodeze într-un asemenea mod.

Tata știa multe despre foc și era foarte atent la cum îl făcea. Cred că explozia focului l-a speriat mai mult decât scaunul care a zburat prin aer.

N-am spus niciun cuvânt; am continuat să-mi beau ceaiul. Nu voiam să știu cât de speriată eram. Îngrozită chiar – deși în sinea mea știam că suntem în siguranță, deoarece îngerii aveau grijă de noi.

Cât am stat lângă foc, Mihail m-a atins pe umăr, deși nu a apărut. Mihail mi-a spus că tata avea dreptate. Creatura

Îngeri în părul meu

pe care o văzusem era un poltergeist. Mi-a explicat că un poltergeist este o creatură fără suflet, care îi aparține Satanei. Câteodată oamenii o invită la ei din întâmplare. Ei pot face acest lucru experimentând magia neagră, plăcile Ouija sau alte lucruri similare. Poltergeistul, mi-a spus Mihail, este o creatură vicleană. Se strecoară în viețile oamenilor ori de câte ori i se oferă ocazia și cauzează distrugerii imense.

Ne-am terminat prânzul în liniște și ne-am strâns lucrurile. Tata a sugerat să pescuim în altă parte a râului. Am fost de acord. Amândoi ne doream să fim mai departe de acel loc. Am continuat să pescuim la câțiva kilometri distanță, îndepărtându-ne de acea casă, ceea ce ne-a calmat. Am prins destul pește pentru cină.

Ne-am bucurat de peștele adus acasă pentru cină, dar nu am amintit nimic din ce se întâmplase în acea zi. Nu am mai vorbit niciodată cu tata despre asta.

CAPITOLUL 8

Intermediarul

Într-o după-amiază, în timp ce mă spălam pe mâini la chiuveta din toaleta garajului, m-am uitat în oglindă și mi-a apărut un înger – la început, numai chipul ei. M-a speriat și am tresărit. Când am făcut un pas înapoi, oglinda de pe perete parcă a dispărut și îngerul a apărut în întregime.

Lumina ei strălucitoare a umplut locul.

Îngerul a vorbit înainte ca eu să apuc să o fac.

– Lorna, spune-mi Îngerul Elisha, a zis și și-a întins mâinile și le-a cuprins pe ale mele.

Mâinile ei se simțeau ca penele și, când m-am uitat la ele, chiar semănau cu penele, însă aveau o formă complet umană.

Mă refer la Elisha ca la o femeie pentru ca așa mi-a apărut, dar îngerii nu sunt femei sau bărbați; sunt asexuați. Ei ne apar în formă umană pentru a ne ajuta să-i acceptăm și astfel să ne temem mai puțin de ei. Își schimbă înfățișarea în femeie sau bărbat fie pentru a ne face să ne simțim mai în largul nostru, fie pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine mesajul pe care ni-l transmit.

Am spus mai devreme că îngerii mi-au spus câte ceva despre Ilie cât am scris această carte și, în același timp, mi-au spus că Îngerul Elisha este profetul căruia Ilie i-a dat mantia lui, cu puțin înainte de a se ridica la cer în carul de foc. În Vechiul Testament, Elisha este bărbat.

- Îngere Elisha, de ce ești aici? Se va schimba ceva în viața mea? am întrebat eu.

- Da, Lorna, a spus ea. Vei primi o nouă slujbă. O voi ajuta pe mama ta să se întâlnească cu o veche cunoștință de-a ei și tu vei primi o slujbă nouă la un magazin universal din Dublin.

Eram pe cale să întreb când se va întâmpla acest lucru, când cineva a bătut la ușa toaletei.

- Ies imediat, am strigat.

Îngerul Elisha și-a dus degetul la gură și a dispărut.

Ideea unei noi slujbe m-a încântat foarte mult, chiar dacă acest lucru însemna că nu aveam să-l mai văd zilnic pe Joe. Am simțit că, lucrând în altă parte decât la garaj, nu voi mai depinde atât de mult de părinții mei, care urmau să vadă că eram în stare să fac lucruri de una singură. Câtă vreme lucram în garaj, sub protecția tatălui meu, ei nu-și puteau da seama de asta.

Câteva săptămâni mai târziu, eram afară, în grădina din spate, dând mâncare iepurelui meu, când mama mi-a sugerat să-i cer tatei o zi liberă.

- A trecut mult timp de când nu am mai mers împreună la cumpărături, a spus ea. Putem să mergem prin magazine și apoi poate luăm masa la Arnotts.

- Mi-ar plăcea, am spus eu.

A doua zi l-am întrebat pe tata dacă pot lipsi de la muncă în acea zi de joi și mi-a spus că mama îl rugase deja să-mi dea liber, așadar totul era stabilit.

Îngerii mă fac să râd și să zâmbesc mult. Știam că toate acestea aveau legătură cu Îngerul Elisha: ea manipulasе

LORNA BYRNE

situația, făcând-o pe mama să se gândească la a ieși cu mine în oraș. Vedeam cum se desfășura planul și nu aveam nicio îndoială că se va împlini; mă bucuram să știu că mama asculta de îngerii ei.

Anticiparea era aproape copleșitoare, deoarece cunoșteam rezultatul mersului la cumpărături cu mama în Dublin. În joia aceea ne-am dus în oraș cu autobuzul. Orașul era destul de aglomerat, cu toată agitația obișnuită. Ne-am plimbat prin multe magazine de-a lungul străzilor O'Connell, Henry și Mary și ne-am uitat la multe lucruri frumoase. Mamei i-a plăcut dintotdeauna să se uite la raionul de porțelanuri, așa că am reușit să evadez pentru o vreme, pretinzând că mă uitam la alte lucruri.

Apoi am auzit-o pe Elisha spunând:

– Uită-te la mama ta, Lorna.

M-am uitat de-a lungul rafturilor, până în dreptul locului unde era mama, care se uita la porțelanuri. Am văzut două ființe strălucitoare; una era îngerul păzitor al mamei, dar cea mai mare surpriză am avut-o când am văzut spiritul fratelui meu Christopher. Trecuse mult timp de când văzusem ultima oară spiritul fratelui meu – mulți ani. Am fost încântată să-l văd; am vrut să alerg și să-l iau de mână, așa cum făceam când eram copil în Old Kilmainham, dar îngerul meu păzitor mi-a ținut picioarele lipite de pământ. (Face acest lucru când știe că sunt copleșită și când nu vrea ca eu să mă mișc.)

Christopher s-a întors spre mine și mi-a zâmbit; apoi s-a întors spre mama și a început să-i șoptească la ureche. Acum știu cum putea mama să audă îngerii – o ajuta Christopher, care juca rolul unui mijlocitor.

– Îngere Elisha, am spus eu, mi-ar plăcea să-i spun mamei că fratele meu Christopher e lângă ea.

– Nu poți, Lorna, a răspuns ea.

- Dar este atât de minunat, atât de frumos, am spus eu, rugându-mă de ea.

Chiar atunci, spiritul fratelui meu a fost învăluit de lumina emanată de îngerul păzitor al mamei mele. M-a impresionat profund; a fost una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le-am văzut vreodată.

Mama s-a întors și m-a chemat, și când m-am îndreptat spre ea, lumina din jurul ei a devenit tot mai strălucitoare. Apoi îngerii au dispărut, dar eu am știut că încă se aflau acolo.

- Să mergem să luăm prânzul la Arnotts, a spus mama.

Am intrat și ca de obicei restaurantul era aglomerat. Ne-am luat tava cu mâncare și am găsit o masă la care să ne așezăm. Mama mi-a povestit despre toate lucrurile frumoase pe care le văzuse. Cumpăraseră niște linguri și o farfurie care avea un mic defect.

- Vom lua autobuzul de ora două spre casă; vom avea timp suficient pentru a mai merge într-un magazin de pe Mary Street, mi-a zis mama cât mâncam.

De îndată ce am terminat de mâncat, ne-am dus pe Mary Street. Când am deschis ușa, Îngerul Elisha se afla chiar la intrare. Am simțit că tot locul vibra. Am simțit energia; ceva bun urma să se întâmple atât pentru mine, cât și pentru mama.

Mama era pe cale să se întoarcă la raionul cu pulovere, când un bărbat s-a apropiat de ea. Era scund, slab și purta un costum. Mama nu a părut să îl recunoască, dar el a recunoscut-o și a strigat-o pe nume. S-a prezentat, iar mama a rămas surprinsă.

- Cu siguranță îți amintești de mine, i-a spus el mamei. Am locuit la câteva case distanță, pe aceeași stradă. Am și ieșit împreună de câteva ori.

Deodată, mama s-a luminat la față când și-a dat seama cine era. Au discutat și au râs. Mama părea să fi uitat că eu stăteam lângă ea. Apoi, bărbatul a întrebat-o pe mama:

– Rose, cine este această tânără domnișoară de lângă tine? Este fiica ta?

– Da, a răspuns mama, ea este Lorna.

Chiar atunci, spiritul fratelui meu, Christopher, i-a șoptit mamei la ureche, iar ea a continuat fără ezitare:

– Lorna își caută de lucru; a lucrat cu tatăl ei în ultimii doi ani și i-ar prinde bine o schimbare.

– Lorna, vezi unde sunt scările? mi se adresa bărbatul, întorcându-se spre mine. Urcă pe scări spre recepție și cere un formular de angajare. Completează-l și du-l la birou. Spune că vrei să vorbești cu Phyllis.

Am făcut așa cum mi s-a zis. Am bătut la ușa biroului și am cerut să vorbesc cu Phyllis; eram emoționată, așa că le-am cerut îngerilor să stea aproape de mine. Doamna de la birou a cerut să-mi vadă formularul. Mi-a spus că administratorul nu era în birou și m-a trimis să o caut. Mi-a spus să merg la stânga, pe un coridor, unde voi găsi o ușă pe partea stângă. I-am mulțumit, am coborât scările, am făcut stânga, am mers pe coridor și am bătut la ușa biroului, care era întredeschisă. Am bătut ușor.

– Intră, ușa este deschisă, a răspuns o voce de femeie.

Am deschis ușa și m-am uitat în birou. Era cam întunecat și înăuntru, la birou, era o doamnă de vârstă mijlocie, mică de statură. Am observat că puteai vedea în magazin, deoarece partea din față a biroului era din sticlă. Îngerul Elisha se afla lângă ea, așadar m-am relaxat. Doamna s-a prezentat și a spus că era administratorul magazinului.

– Cu ce te pot ajuta? a întrebat ea.

Îngeri în părul meu

L-am spus că directorul de vânzări mă trimisese la ea. Mi-a cerut formularul de angajare și m-a întrebat dacă mai lucrasem și pentru altcineva în afară de tatăl meu.

– Nu, aceasta va fi prima mea slujbă în afară de cea de la garaj, am răspuns eu.

Mi-a spus că aveam noroc, deoarece erau câteva posturi libere și că puteam începe lucrul de luna următoare. Mi-a spus să vin direct la biroul ei luni dimineață la ora nouă, și dacă nu va fi acolo, o voi găsi în magazin. Îmi va prezenta departamentul în care voi lucra și o va ruga una dintre fete să-mi arate ce trebuie să fac. Am dat mâna și ne-am luat la revedere.

Eram atât de bucuroasă, încât îmi venea să țopăi coborând scările. Un serviciu nou... și la un magazin de haine... eram încântată. Le-am mulțumit îngerilor. Când m-am întors la mama, ea încă discuta cu prietenul ei. Atunci am observat că el era mai în vârstă decât mama. S-a întors spre mine și m-a întrebat cum m-am înțeles cu Phyllis.

– De luni încep lucrul, am răspuns eu.

– Minunat, a spus el.

El și mama au mai discutat câteva minute, apoi el a spus că trebuia să plece.

În seara următoare, m-am întâlnit cu Joe și i-am spus despre noua mea slujbă. S-a bucurat pentru mine, deși a spus că îi va fi dor să mă vadă la lucru în fiecare zi. Mi-a spus că „absența face dragostea să crească” și a fost de acord cu faptul că, dacă voi înceta să lucrez pentru tata, voi deveni mai independentă. Joe și cu mine eram atât de apropiați, încât nu mai conta dacă nu mai lucram în același loc. Ne petreceam mult timp împreună, dar relația noastră era încă un secret pentru ceilalți.

Luni dimineață am intrat în magazin. Părea atât de gol, deși majoritatea personalului era prezent. Administratorul

LORNA BYRNE

magazinului era acolo, așadar m-am îndreptat spre ea. Mi-a spus să o urmez la vestiar, ceea ce am făcut, deși eram extrem de emoționată. Aceasta era prima mea slujbă departe de familie, trebuia să mă bazez doar pe mine însămi. Mi-a făcut cunoștință cu Frances, care răspundea de unul dintre raioanele de haine pentru doamne – fuste –, iar eu urma să fiu noua ei asistentă.

Am fost foarte emoționată în prima zi și îngrijorată în mod special de pauza de masă, dar nu ar fi trebuit să-mi fac griji: o fată pe nume Pauline, care era de vârsta mea și lucra în același raion, a venit la mine în acea dimineață și mi-a spus că avem pauza de masă în același timp și m-a invitat să o însoțesc. M-a învățat ce trebuia să fac și am devenit bune prietene.

Mi-a făcut plăcere să lucrez acolo încă de la început. Îmi plăcea să am de-a face cu oamenii și îmi plăcea atmosfera magazinului. Administrația era cumsecade și chiar grijulie. Mă simțeam în largul meu lucrând la raionul de haine; am învățat repede tot ce era de știut despre fuste și câteodată, când nu era prea aglomerat, mă ofeream să ajut în celelalte raioane dedicate doamnelor.

CAPITOLUL 9

Îngerul morții

După doar câteva săptămâni de lucru la noul meu serviciu, îngerii mi-au atras atenția asupra unui tânăr pe nume Mark, care lucra la raionul de genți. Era înalt și slab, avea părul castaniu și ondulat, ochii căprui și părea să poarte întotdeauna un costum maro. Din când în când mă uitam la el și în jurul lui vedeam o lumină slabă, difuză.

Într-o după-amiază când era liniște, iar eu stăteam și îl urmăream pe Mark din partea cealaltă a magazinului, am văzut un înger care a apărut în spatele lui. Acesta nu era un înger păzitor – vibrația și lumina care îl înconjurau erau complet diferite de cele ale unui înger păzitor. Acest înger era elegant, suplu și foarte înalt.

Știam că ceea ce vedeam era ceva foarte diferit. Îngerul s-a întors și m-a privit cu compasiune. Apoi a stat în spatele lui Mark și s-a aplecat în față, peste umărul tânărului, și-a întins mâna și i-a atins sufletul. L-am văzut ridicând cu blândețe sufletul lui Mark, ca pe un copil nou-născut, legănându-l cu blândețe și compasiune. Tânărul părea să stea nemișcat, ca și cum ar fi fost în transă, fără să-și dea seama de ce se întâmpla.

LORNA BYRNE

Am început să plâng, fără să știu de ce. Eram emoționată, dar nu știam din ce cauză. Am simțit o atingere pe umăr. Era Îngerul Hosus. M-am întors și m-am uitat la el. Și-a ridicat mâinile și mi-a șters lacrimile. Mi-a spus să caut o scuză pentru a merge în depozit; urma să ne întâlnim acolo.

M-am uitat împrejur să văd unde era administratorul; m-am simțit ușurată când l-am observat stând în dreptul intrării din spate a magazinului vorbind cu agentul de pază. I-am spus că merg în depozit.

Am intrat în depozit prin cele două uși grele care, dacă erau împinse, se deschideau și se închideau în spatele tău în timp ce intrai. Camera era plină de cutii. Mi-am făcut loc printre acestea, apoi am urcat pe o scară mare în formă de spirală, din piatră. Depozitul magazinului de haine era pe trei nivele, până la ultimul etaj. Am alergat pe scări cât de repede am putut și am deschis o ușă mică. Camera era slab luminată și era plină de rafturi și de cutii cu haine.

M-am uitat de-a lungul rafturilor; erau înalte până la tavan. Dar nu îl vedeam pe Hosus. Știind că nu mai era nimeni acolo, l-am strigat pe nume. Am mers până la ultimul spațiu dintre rafturi și acolo era, stând în colț pe o cutie, așteptându-mă. M-am simțit ușurată să îl văd.

– Îngere Hosus, am spus în timp ce mă așezam, trebuie să aflu mai multe despre îngerul pe care l-am văzut. Ce se va întâmpla cu acest tânăr?

Hosus m-a luat de mână.

– Pot să-ți spun doar puține lucruri. Îngerul pe care l-ai văzut era diferit; este Îngerul Morții. Acest înger nu apare decât atunci când cineva va muri în condiții neobișnuite. Îngerul morții face tot ce poate pentru a preveni acest lucru și are mulți îngeri care lucrează împreună cu el. Poți fi sigură că, de exemplu, atunci când cineva plănuiește o atrocitate care va distruge o viață nevinovată, Îngerul Morții încearcă multă vreme să convingă oamenii implicați de faptul că

Îngeri în părul meu

Dumnezeu nu vrea să se întâmple acest lucru. Nu ar trebui să existe război, ci doar pace. Îngerul morții intervine peste tot – chiar și printre cele mai înalte nivele de conducere ale unei țări – pentru a preveni pierderea unei vieți nevinovate, în special în vremuri de război. Îngerul morții lucrează din greu încercând să convingă oamenii, dar ascultă ei de îngeri? Poate câteodată, dar nu întotdeauna!

Înainte, când mă gândeam la Îngerul Morții, îmi imaginam un înger care nu aduce decât dezastru, durere și frică; totuși, acest înger era plin de dragoste și compasiune.

I-am mulțumit lui Hosus și m-am întors la muncă. Învățasem când să nu mai pun întrebări.

Suntem cu toții înfricoșați de Îngerul Morții, dar el luptă pentru viață. Îngerul Morții este un înger bun, care luptă pentru cei vii, pentru bine și pentru dreptate.

Din acel moment, am devenit mai conștientă de prezența lui Mark; de câte ori mă uitam la el, îl vedeam și pe Îngerul Morții. Știam că are și un înger păzitor, dar care nu mi s-a arătat. În fiecare zi eram atentă la el; era ca și cum îi purtam de grijă, încercând să intervin pentru el astfel încât, poate, cumva, lucrurile se vor schimba și îngerii vor fi ascultați.

În mod normal, alte două fete lucrau cu Mark în raionul de genți, dar într-o zi, spre surprinderea mea, am descoperit că el știa că eu îl urmăream. Puțin mai târziu, a venit în raionul meu și a întrebat administratorul dacă mă poate „împrumuta“ pentru puțin timp, ca să lucrez la ghișeul raionului de genți. Știam că acest lucru nu îl făcea Mark; îngerii o făceau; îi șoptiseră la ureche, iar el îi ascultase. Doreau ca Mark să petreacă timp cu mine.

Pe măsură ce lunile treceau, inima mi se îngreuna. Am aflat mai multe despre el de la alte fete. Avea o prietenă în Irlanda de Nord și mergea cu autobuzul și cu trenul pentru a o vizita la fiecare sfârșit de săptămână. Continuam să

sper că totul va fi în regulă, dar îngerii îmi cereau mereu să-l ajut, aşadar, în sinea mea, ştiam că nu este în siguranţă.

Magazinul era întotdeauna aglomerat, în special la sfârşitul săptămânii şi de câteva ori pe an, când era sezonul reducerilor. În perioada reducerilor, magazinul era mereu aglomerat – majoritatea erau femei şi câteva îşi aduceau şi copiii mici în cărucioare. Personalul îşi petrecea o mare parte din zi ridicând hainele de pe jos, de pe unde le scăpau femeile în agitaţia lor de a găsi ceva mai ieftin. Era dificil să ridici hainele de pe jos. Atmosfera era agitată şi la casă era coadă constant, dar chiar îmi plăceau reducerile, deoarece eram întotdeauna ocupată şi ziua trecea foarte repede. De asemenea, îmi plăcea să ajut oamenii.

Într-o sâmbătă din perioada reducerilor, m-am strecurat printre clienţi, încercând să pun cămăşile înapoi pe raft, când am simţit că mă trage cineva de uniformă. M-am uitat în jos şi, spre mirarea mea, am văzut doi mici îngeri. Aveau o înfăţişare de copii, înalţi doar puţin peste o jumătate de metru şi aveau aripi. Erau scăldaţi într-o frumoasă lumină strălucitoare şi emanau bucurie; erau atât de plini de viaţă încât străluceau. Am mai văzut îngeri ca aceştia, şi ori de câte ori îi văd, mă simt din nou ca un copil; aceşti îngeri atingeau copilul din mine; mă umpleau de bucurie, fericire şi încântare.

În timp ce mă uitam la ei, unul dintre îngeri a spus:

– Vino repede, Lorna! Trebuie să ne urmezi.

Ei m-au ghidat prin mulţime până în capătul celălalt al raionului de modă. Micii îngeri au dispărut în mulţime, dar încă îi auzeam cum mă chemau.

Îngeri în părul meu

– Sub raftul cu bluze, Lorna, uită-te sub raftul cu bluze, au spus ei.

Când am ajuns la raftul cu bluze, m-am oprit și m-am uitat la femeile care căutau cu frenezie printre rafturi pentru a găsi ce căutau, bătându-se practic pentru lucruri. M-a șocat faptul că erau atât de agresive. Micii îngeri mi-au spus „sub raft“, așadar am știut unde să caut. Știam că trebuie să fie un copil mic acolo.

Mi-am făcut loc printre femei, scuzându-mă și pretinzând că aranjez bluzele, când am simțit atingerea unei mici mâini pe gleznă. M-am aplecat împingând la o parte câteva femei și am luat copilul în brațe. M-am îndepărtat de mulțime și imediat a venit o mamă și mi-a spus că era copilul ei cel pe care îl țineam în brațe. Am spus că acesta era un loc periculos pentru a-ți lăsa copilul nesupravegheat, dar m-a ignorat, mi-a luat copilul din brațe și a plecat.

Cei doi mici îngeri păreau foarte triști.

– Acea mamă pur și simplu nu ascultă, le-am spus.

Micii îngeri mi-au cerut să o urmăresc pe mamă și pe copil și să-i supraveghez. I-au urmat și îngerii și l-am văzut pe îngerul păzitor al mamei șoptindu-i la ureche.

Am încercat să am grijă de ei, dar a fost foarte dificil, deoarece clienții îmi cereau constant ajutorul. Era peste tot un iad. Mă uitam după acea mamă și copilul ei de câte ori aveam ocazia și micii îngeri mă ajutau proiectând vertical o rază de lumină. De câte ori vedeam acea rază de lumină, mă simțeam ușurată. Brusc, micii îngeri m-au tras din nou de haine.

– Vino repede! Ceva este pe cale să se întâmple și e posibil ca noi să nu reușim să împiedicăm producerea evenimentului dacă mama nu ne ascultă, au spus ei.

I-am urmat pe micii îngeri cât de repede am putut. Spre uimirea mea, ei au lăsat o dâră de lumină scânteietoare în urma lor când au dispărut în mulțime. Chiar am putut

să-i văd prin mulțime; de la mijloc în jos, pentru mine, deveniseră transparenți. Prin mulțimea de femei am văzut unde stătea copilul.

– Aveți grijă la acel copil! am strigat când m-am apropiat.

Femeile din jurul raftului erau atât de preocupate să caute chilipiruri, încât nu m-au auzit; nu m-au ascultat. Am văzut ce urma să se întâmple, dar nu am putut preveni acest lucru. Am vrut să ajung acolo și să opresc acest lucru să se întâmple. Multe mâini trăgeau hainele de pe umerase – în toate direcțiile – și în acest fel una dintre femei a tras întâmplător un umeras prin fața copilului, agățându-i colțul ochiului și scoțându-i-l din orbită.

L-am văzut pe unul din micii îngeri acoperind ochiul copilului cu o mână; chiar dacă ochiul era scos din orbită, îngerul evitase ca umerasul să scoată complet ochiul. Copilul a început să țipe, și când mama a văzut ce s-a întâmplat, a început să țipe și ea, l-a apucat pe copil și l-a luat în brațe. Am ajuns la mamă și la copil și am întins mâna pentru a o atinge, cerându-I lui Dumnezeu să intervină și să-i salveze ochiul.

– Cineva să cheme o ambulanță! a strigat o voce.

Era foarte greu să te uiți la copilul căruia îi atârna ochiul în afara orbitei; micii îngeri îi țineau ochiul pentru a preveni ruperea legăturilor. Să vezi atâta grijă și delicatețe înseamnă să știi că suntem iubiți; chiar în situații dificile, când credem că nimănui nu-i pasă, că nimeni nu ne iubește, îngerii sunt acolo. Întotdeauna să-ți amintești: dragostea îngerilor este necondiționată.

Copilul a continuat să țipe și administratorul a venit repede, luându-i pe mamă și pe copil în birou.

Mai târziu am aflat de la managerul de raion că reușiseră să-i salveze ochiul fetei.

Joe și cu mine ne-am îndrăgostit și am devenit mai apropiați. Am început să o vizitez pe mama lui Joe acasă în majoritatea serilor, după ce ieșeam de la serviciu. Întotdeauna eram bine-venită, făcându-mă să mă simt ca un membru al familiei. Ea era o femeie înaltă, bine făcută, cu părul creț și mereu zâmbitoare. Vorbeam mult cu ea; stăteam la masa ei din bucătărie în timp ce ea gătea și nu mă lăsa să mișc un deget. Îmi plăcea să vorbesc cu ea. O anumită conversație m-a făcut să mă simt foarte fericită; mi-a spus că se bucură că Joe a cunoscut o tânără atât de drăguță; mi-a spus că pentru acest lucru s-a rugat întotdeauna și că s-ar bucura ca noi să ne căsătorim și să avem copii. Mi-a spus că, văzându-și fiul cel mic așezat la casa lui, nu-și va mai face griji. Totuși, m-a rugat să păstrez secret acest lucru.

Joe ajungea acasă la mama lui cam la o oră în urma mea și luam cina împreună. Mama lui era o bucătăreasă minunată și îmi plăcea cum gătea kaizer cu varză și tartă cu mere. După cină, mergeam în stația de autobuz, sperând să prindem autobuzul de ora zece, care mergea în oraș, și apoi pe cel spre Leixlip, unde locuiam. Când mă gândesc la acest lucru acum, îmi dau seama că ne-am petrecut foarte mult timp călătorind cu autobuzul.

Încă nu le spuseseam părinților despre Joe, deși ne întâlneam de mai mult de un an. Oricât de ciudat ar părea, mama nu m-a întrebat niciodată unde mergeam serile – poate că a presupus că lucram tot timpul până târziu. Îmi era puțin frică despre ce ar fi putut crede tata, dacă va aproba sau nu relația noastră, dar știam că tata îl plăcea

LORNA BYRNE

mult pe Joe. Cel mai mult mă temeam de reacția mamei la aflarea veștii că mă întâlneam cu Joe.

Era ceva normal să lucrez până târziu la aprovizionarea rafturilor una sau două seri pe săptămână. Am făcut o listă pentru două săptămâni, și de obicei lucram joia și vinerea seara; unele fete nu doreau să lucreze vinerea, dar pe mine nu mă deranja, deoarece mă întâlneam cu Joe în majoritatea serilor, și deseori lucra și el vinerea până târziu. Câteodată trebuia să lucrez și în serile de miercuri, în funcție de cât de aglomerat era magazinul. Deseori îl găseam pe Mark lucrând târziu în aceleași seri ca și mine. Îngerul Morții era întotdeauna vizibil, având grijă mereu de sufletul lui Mark. Mark era atât de bucuros, încât radia de viață, dar din conversațiile pe care le purtam cu îngerii, aflasem că pierduseră lupta.

Într-o zi, când lucram la casierie cu Valerie, una dintre fetele cu care mă înțelegeam bine, împăturind haine și punându-le în pungi, Mark a făcut ceva ce nu mai făcuse înainte. A venit să ne vorbească. Ne-a spus despre prietena lui care era din Irlanda de Nord și că urma să o viziteze la sfârșitul săptămânii. Ne-a spus că era înnebunit după ea, că era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată și că spera să se însoare cu ea.

I-am văzut frumosul înger care îl ținea ca și cum era cel mai prețios om din lume și am început să tremur. Îngerul Morții nu dorea să-l ia pe Mark, dar nu avea de ales, din cauză că oamenii nu își ascultau îngerii. L-am auzit vorbind clar; puteam să întind mâna și să ating Îngerul Morții și, de asemenea, și pe Mark, dar mi s-a spus să n-o fac. Apoi Mark a spus că trebuia să plece.

M-am întors spre Valerie și i-am spus că trebuie să merg la toaletă. Am ieșit în fugă din magazin pe ușa din spate și am intrat în toaletă. Am stat acolo și am plâns. În cele din urmă, mi-am făcut curaj să mă întorc la lucrul, certându-i

Îngeri în părul meu

pe îngeri și întrebându-i cum de nu puteau opri lucrul care era pe cale să se întâmple. M-am simțit devastată din cauză că nimic nu se schimba și că oamenii nu ascultau.

După aproximativ un an de zile în care am lucrat în magazin, într-o zi, mi s-a cerut să stau până târziu și am fost de acord. Știam că trebuia să fiu acolo: și Mark lucra până târziu. Cât timp am lucrat, l-am urmărit pe Mark și pe îngerul lui și m-am rugat. Simțeam fericirea lui Mark și marea dragoste pe care i-o purta prietenei lui. Eram sigură că acum era logodit, că își imagina viitorul împreună cu prietena lui; trăia pentru acest lucru.

Toată lumea plecase acasă, în magazin rămânând doar administratorul, Mark și cu mine. Administratorul a venit la mine și m-a întrebat dacă am terminat. I-am spus că mai aveam nevoie de cinci minute în plus. Când am terminat de aprovizionat rafturile, m-am îndreptat spre vestiar. M-am uitat înapoi și l-am văzut pe Mark la tezgheaua cu genți de mână. M-am grăbit să cobor scările spre vestiar pentru a-mi lua haina, iar apoi am urcat înapoi repede scările, în speranța că îl voi mai zări pe Mark. L-am văzut – vorbea cu administratorul. Știam că era pentru ultima oară când îl mai vedeam.

Ușile magazinului s-au închis în urma mea. Cât am mers prin parcare și printre benzile din spatele magazinului, i-am tot certat pe îngeri. M-am simțit atât de neajutorată. Dintr-odată îngerii au apărut într-o lumină strălucitoare, m-au înconjurat, mi-au intrat în corp și mi-au scos sufletul afară. Nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

Nu-mi aduc aminte nici cum am ajuns casă și nici altceva din acea seară. Când m-am trezit în dimineața următoare, mi-am dat seama că îngerii îmi transportaseră sufletul pentru a putea fi alături de Mark din punct de vedere spiritual, părăsindu-mi corpul, sufletul rămânând legat de el printr-un fir.

LORNA BYRNE

Când m-am ridicat din pat, corpul îmi era atât de ușor încât nu simțeam podeaua sub picioare. Eram foarte liniștită. M-am îmbrăcat încet și am coborât la parter. Eram foarte slăbită și nu mă simțeam bine. În bucătărie, mama m-a întrebat dacă îmi era rău, spunând că arătam foarte palidă.

Mi-am turnat o ceașcă de ceai, am luat o felie de pâine prăjită și am ieșit în grădina din spate, cu ceaiul și pâinea într-o mână, pentru a vedea ce face iepurele meu. Acea era doar o scuză; nu voiam să o îngrijorez pe mama. Mi-am luat rămas-bun de la ea și m-am îndreptat spre autobuz, apoi am observat doi îngeri, câte unul de fiecare parte a mea – mă susțineau.

– Vă mulțumesc, îngerilor, am zis eu zâmbind. Vă rog să mă ajutați să mă simt puțin mai bine fizic, pentru că, altfel, nu voi rezista toată ziua.

– Nu-ți face griji, Lorna. Avem grijă de tine, i-am auzit pe îngeri șoptindu-mi la ureche.

Doisprezece oameni așteptau autobuzul și eu am traversat strada spre stație.

– Vă rog să faceți cumva să prind un loc liber, le-am spus îngerilor, apropiindu-mă. Nu mă simt în stare să stau în picioare.

Autobuzul a sosit în câteva minute; era aglomerat, dar am găsit un loc liber în spate. Am adormit și am fost trezită de un foșnet – bărbatul din fața mea citea ziarul de dimineață. Titlul de pe prima pagină era: „Un tânăr a fost împușcat în orașul Dublin“. Am închis ochii; eram devastată.

Când autobuzul a ajuns la capăt, am coborât cu mulțimea și am traversat podul spre Mary Street. Am continuat să merg și, când am trecut pe lângă un magazin numit Hector Grays, am auzit un radio dat tare și pe prezentatorul de știri spunând: „Un tânăr a fost împușcat“.

Am alergat și când am intrat pe strada cu magazinul, am început să plâng. Nu era nimeni prin preajmă. Spre groaza mea, am văzut urme de cretă pe asfalt și bandă galbenă ruptă – acela era locul în care Mark fusese omorât, unde fusese împușcat. Nu era nimeni acolo; nici poliția, nimeni! Am simțit că nimănui nu îi păsa. Mă simțeam atât de rece și copleșită de situație.

La serviciu, toată lumea vorbea de acest lucru. M-am ferit de toți, pentru a nu fi nevoită să-i ascult. Cu toate astea, unele discuții tot nu le-am putut evita. Oamenii credeau că era o crimă a unei secte. Era la începutul anilor 1970, când violența în Irlanda de Nord era îngrozitoare, când catolicii omorau protestanți și protestanții omorau catolici, pur și simplu din cauza religiei. Mark era catolic și prietena lui din Irlanda de Nord era protestantă. Câteodată, această violență avea urmări în Republica Irlanda. Îngerii mi-au spus că fusese omorât tocmai din această cauză – Îngerul Morții lucrase din greu pentru a-i face pe cei implicați să asculte, dar nu reușise.

Un lucru știu totuși despre Mark, acela că a mers direct în Rai. Amintiți-vă că i-am văzut sufletul când îngerul s-a aplecat și l-a atins; sufletul lui era atât de frumos, de albastru și de clar, fără pată. Atunci când a murit, îngerii, și în special Îngerul Morții, i-au fost alături – la fel și câțiva membri ai familiei care muriseră înaintea lui – și toți l-au condus cu blândețe pe Mark direct în Rai.

În acea zi, în pauza de masă, l-am sunat pe Joe și i-am cerut să ne întâlnim după lucru la intrarea din spate a magazinului. I-am spus că eram liberă a doua zi și că putem ieși în oraș în acea seară. Încă mă simțeam groaznic și aveam nevoie de o îmbrățișare ca să mă simt mai bine. De asemenea, mă simțeam și foarte slăbită și nu eram în stare să merg până la stația de autobuz. Nu l-am uitat niciodată pe Mark.

CAPITOLUL 10

Teroriștii

Mie și lui Joe ne plăceau sfârșiturile de săptămână. O dată pe lună aveam un sfârșit de săptămână liber și Joe aranjase cu tata să aibă și el liber în acele zile, dacă se putea. Îl tachinam că era norocos că lucra pentru tatăl meu. Întotdeauna ne plănuiam dinainte sfârșitul de săptămână; câteva dintre locurile noastre preferate erau munții Dublin, munții Wicklow și golful Brittas, o plajă frumoasă de-a lungul coastei de sud a Dublinului.

Călătorind într-o seară cu autobuzul spre casă, i-am spus lui Joe:

– Ce-ai spune să mergem la Sally Gap, în munții Wicklow, în acest sfârșit de săptămână?

Așadar, când a sosit ziua de duminică, dimineața, Joe a venit la mine acasă la ora nouă fix. M-am întâlnit cu el pe cealaltă parte a drumului, după colț, unde familia mea nu putea să ne vadă. Am făcut un pachet pentru picnic, cu sendvișuri cu șuncă și brânză, mere și o bucată de ciocolată. M-a sărutat și a spus „Să mergem“, și ne-am îndreptat spre stația de autobuz – chiar la timp, căci autobuzul tocmai sosea.

Când autobuzul a ajuns la munții Wicklow, toată lumea a coborât, părând să meargă în aceeași direcție ca și noi. Am fost surprinsă să văd atât de multe cupluri și familii cu copii. I-am spus lui Joe că nu știam că acea zonă era atât de cunoscută. În acea zi am mers aproximativ un kilometru spre un loc la altitudine, plin de roci enorme. Era minunat: munții ne înconjurau, aerul era curat și rece. Ne-am cățarat pe rocile mari, era ceva ce ne plăcea să facem, dar Joe a trebuit să mă ajute de multe ori, deoarece acestea erau atât de mari, iar eu atât de mică, însă nu a fost o problemă pentru Joe. Ne-am simțit tare bine.

Ne-am așezat pe una dintre pietrele mari, am mâncat și am discutat ore întregi, stând la soare și admirând frumusețea munților. În cele din urmă, ne-am strâns ce a mai rămas de la picnic într-o geantă; Joe mi-a luat geanta și m-a strâns în brațe. Când eram pe cale să coborâm de pe piatră, s-a întâmplat ceva ce m-a surprins. Îngerul lui Joe a apărut în urma lui, spre dreapta, la un pas distanță de el. I-am zâmbit îngerului și el a spus:

– Lorna, vezi unde strălucește soarele pe acel mic lac? Mergi acolo.

– De ce zâmbești? a întrebat Joe.

Nu am putut să-i spun că-i zâmbeam îngerului lui; încă nu aveam curajul să îi spun că puteam să văd îngeri și alte lucruri. Îmi era frică de reacția lui.

– Uită-te acolo, am spus eu, unde lumina soarelui strălucește pe acel mic grup de copaci și pietre. Este cumva un iaz?

– Cum de nu l-am văzut până acum? s-a mirat Joe.

Am mers în direcția aceluia iaz și, când am ajuns acolo, am întâlnit un cuplu care stătea la picnic și care ne-a invitat să bem o cană de ceai cu ei. Am stat toți împreună și am discutat și-am râs pe malul aceluia mic lac.

LORNA BYRNE

Îngerii mi-au permis să văd lucruri frumoase în acea zi. Ar fi fost minunat dacă mi s-ar fi permis să împărtăşesc atunci acest secret cu Joe şi dacă îngerii mi-ar fi îngăduit să văd ce avea să urmeze, dar nu a fost să fie.

Lacul era ca o coală din sticlă; reflecta copacii şi un pescăruş care zbura deasupra. Am văzut un alt pescăruş care se mişca sub apă, apoi reflexia lui în momentul în care a ieşit din apă, ca o sclipire irizantă în culorile curcubeului. S-a ridicat, trecând prin suprafaţa apei, producând o undă şi aproape atingând coada celeilalte păsări; era ca şi cum mai multe păsări zburau în urma lui.

– Lorna, este timpul să pleci, mi-au zis îngerii.

I-am spus lui Joe că începea să se întunece şi că ar trebui să ne întoarcem. Cuplul care era cu noi a spus că avea o busolă şi cunoştea o altă cale de întoarcere şi ne-a sugerat să mergem împreună.

Aşa am făcut. Nu ştiu cât timp a durat să ne întoarcem în staţia de autobuz, dar eram extenuată când am ajuns acolo. Joe, politicoş ca întotdeauna, a venit tocmai până în faţa uşii, m-a sărutat de noapte bună pe obraz şi a fugit să prindă autobuzul-fantomă înapoi spre Dublin. Le-am cerut îngerilor să îl protejeze pe Joe, ca să ajungă acasă în siguranţă. I-am mai rugat şi să-l țină sănătos; Joe părea plin de energie, dar am văzut că organele lui interne erau puţin micşorate şi păreau să aibă un aspect mai cenuşiu. Schimbarea era infimă, dar vizibilă pentru mine. Mă temeam că acesta era începutul bolii lui, despre care îmi vorbise Ilie.

A venit şi ziua în care, în sfârşit, mama a aflat că mă întâlnesc cu Joe. Eram liberă şi lucram pe lângă casă

Îngeri în părul meu

pentru mama, petrecându-mi și puțin timp cu iepurele meu, Isabel. În acea după-amiază era și sora mea Emer acolo și, ca de obicei, mama mă ignora într-o oarecare măsură. Toată viața am observat că, dacă intram în cameră atunci când unul dintre frații sau surorile mele vorbea cu mama, se opreau. Dacă rămâneam în cameră sau mă așezam pentru a mă alătura lor, conversația înceta. Câteodată mă întrista faptul că familia mea nu dorea să-mi împărtășească nimic.

Eu și Joe aveam întâlnire la șase și jumătate, așa dar, mai târziu în acea seară, am venit din grădină pentru a mă pregăti. Mama era în bucătărie și m-a întrebat unde merg. I-am spus că merg să prind autobuzul de ora cinci, apoi am continuat să merg pe hol și am urcat scările.

Când am ajuns în dormitor, le-am auzit pe mama și pe sora mea urcând scările. Împărțeam dormitorul cu sora mea, așa dar credeam că va intra, dar nu a făcut-o. S-au dus în dormitorul mamei. Le puteam auzi vorbind, dar eram prea încântată că urma să îl văd pe Joe pentru a fi atentă la ce vorbeau. Acum îmi dau seama că, probabil, mama o chestiona pe Emer. Când am ieșit din dormitor, stăteau amândouă pe palier. Emer s-a uitat la mine cu o figură vinovată.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Unde crezi că pleci? a țipat mama la mine.

Am fost șocată! Niciodată nu o mai văzusem așa pe mama. I-am spus că urma să merg în Dublin. Mama a țipat iar la mine, cerând să știe dacă era adevărat că mă întâlneam cu unul dintre angajații de la benzinăria tatălui meu.

– Te întâlnești cu acel Joe! exclamă ea furioasă. De câtă vreme se întâmplă acest lucru? Vreau să știu! Totul se termină chiar acum!

LORNA BYRNE

Mama era foarte supărată. M-am uitat la ea și am spus cu o voce foarte clară:

– Mă întâlnesc cu Joe de câteva luni și voi continua să o fac. Chiar acum plec la întâlnire.

Când m-am întors să cobor scările, mama m-a tras de mână.

– Cum îndrăznești să ne faci de rușine ieșind cu cineva dintr-o clasă socială inferioară? a strigat ea.

M-a șocat foarte mult faptul că era atât de supărată – era o latură a ei pe care nu o mai văzusem până atunci. În mintea ei, Joe ne era inferior. M-am uitat la mama pentru un moment, apoi am continuat să cobor scările. M-a prins de mână și m-a tras foarte tare.

– Nu vei merge la autobuz ca să te întâlnești cu acel tânăr Joe.

L-am văzut pe îngerul păzitor al mamei mele în spatele ei plângând; câteva lacrimi i-au căzut pe creștetul mamei. Acum tata se descurca bine și avea o casă a lui; mama uitase că familia noastră fusese odată fără adăpost și că fuseserăm norocoși să primim o locuință socială. Fuseserăm săraci, la fel ca multe alte familii din Irlanda la acea vreme. Probabil că relația mea i s-a părut un lucru rău din cauză că ea provenea dintr-o familie înstărită și că se măritase cu cineva dintr-o clasă socială inferioară.

M-a strâns și mai tare.

– Dă-mi drumul, mă rănești, am strigat eu. Nu vreau să pierd autobuzul. Va trebui să accepți faptul că Joe și cu mine avem o relație.

Îngerul frumos al mamei s-a aplecat peste ea și i-a îmbrățișat întregul corp și doar atunci mama mi-a dat drumul la mână.

– Mamă, te iubesc.

Am coborât scările, am ieșit pe ușă și am alergat spre autobuz. Cât am stat în autobuz, m-am gândit la mama și la îngerul ei păzitor.

Joe era în stația de autobuz din Dublin și mă aștepta. Am fost atât de fericită să-l văd încât l-am îmbrățișat, dar nu i-am spus cât de supărată eram. Nu i-am spus niciodată lui Joe vorbele mamei, deoarece l-ar fi rănit.

Ne-am plimbat în direcția unei taverne din apropiere, MAGUIRE'S, care organiza o seară cu muzică – dintotdeauna mi-a plăcut să ascult muzică. Joe și-a luat o halbă de Guinness; eu rareori beam alcool și mi-am luat un 7Up. Muzica și mâna lui Joe în jurul meu m-au calmat încet, dar nu am uitat de mama și de îngerul ei păzitor.

Câteva zile mai târziu, tata mi-a spus:

– Am auzit de la mama ta că ești împreună cu Joe.

El observase că se petrecea ceva între noi, dar nu știa nimic sigur.

– Doamne! Ai păstrat secretă această relație.

Tata a spus că tot ce conta era ca eu să fiu fericită. El făcuse multe pentru Joe; îl ajutase să învețe meserie și îl încurajase să se descurce în viață, ceea ce a fost minunat pentru noi. Mama nu mi-a mai vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat în acea zi – era ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Câteodată, îngerii îmi dau viziuni pentru a mă pregăti pentru ce urmează să se întâmple, și atunci, tot în jurul meu dispare pur și simplu. Este ca și cum aș fi transportată în alt timp și spațiu. Uneori este ca și cum aș avea dinainte un ecran mare de televizor care pâlpâie; alteori este ca un film care rulează foarte repede. Din când în când îmi este

LORNA BYRNE

greu, deoarece nu sunt în stare să înțeleg ce se întâmplă. „Filmul“ se poate opri pentru o secundă, apoi văd o altă persoană sau un alt loc.

Într-o dimineață de primăvară, când vremea ar fi trebuit să devină mai luminoasă și mai însorită, m-am dat jos din pat și m-am îmbrăcat pentru lucru. Am tras draperiile de la fereastra dormitorului și m-am uitat afară. Totul părea să fie cenușiu; era ca și cum o vopsea cenușie fusese pulverizată în atmosferă și acoperise totul. Am stat acolo pentru un moment, uitându-mă pe fereastră. Un vecin a ieșit din casă, și-a luat la revedere de la soție în prag, a mers spre mașină și a plecat. El, mașina lui și totul în jurul lui avea o nuanță de cenușiu. O altă mașină care venea pe stradă avea aceeași culoare. Un tânăr alerga pe lângă casă și, chiar dacă atmosfera din jurul lui se mișca, era, de asemenea, cenușiu.

Am coborât la parter, mi-am făcut un ceai și i-am dat lui Tiger, motanul, niște lapte. Când am plecat la lucru, am strigat la revedere spre etaj. Mergând spre stația de autobuz, i-am strigat pe îngerii, dar aceștia nu au apărut fizic.

– De ce arată totul atât de ciudat? i-am întrebat.

– Nu-ți face griji, te protejăm, au șoptit ei.

Când m-am apropiat de drumul principal, am văzut autobuzul și am alergat să-l prind. Era aglomerat, dar am reușit să găsesc un loc liber. Mă simțeam foarte ciudat: începeam să simt liniștea care mă învăluia. Oamenii din autobuz erau și ei cenușii. Nici autobuzul nu părea în regulă; nimic nu părea real. Când autobuzul a oprit în stație la cheiurile râului Liffey, mi-am chemat din nou îngerii. Nu mi-au răspuns.

Când am intrat pe ușile din spatele magazinului, m-am simțit ușoară – parcă totul se întâmpla la o viteză foarte redusă. Am văzut că o parte din personal și administratori deja lucrau. Doar atunci am observat că nimeni nu era

Îngeri în părul meu

însoțit de vreun înger, nici măcar în autobuz! Eram șocată și simțeam că tremur.

Și magazinul arăta cenușiu. Am coborât la vestiar, sperând că voi vedea îngeri păzitori împreună cu cele câteva fete cu care lucram, dar vestiarul arăta la fel ca magazinul – nici fetele de acolo nu erau însoțite de îngeri, chiar dacă știam că ar fi trebuit să fie alături de ele.

I-am tot chemat pe îngeri, dar nu păreau să-mi răspundă. Am plecat din vestiar și am urcat în magazin. Am stat în departamentul de haine, în dreptul unui raft, uitându-mă spre intrarea principală. I-am urmărit pe administratorul magazinului și pe agentul de securitate deschizând ușile și i-am văzut pe clienții care începeau să intre în magazin. Încet, am început să văd îngerii păzitori împreună cu oamenii, dar îngerii nu arătau ca de obicei; nu „străluceau” și erau întunecați – păreau să fie acoperiți de același cenușiu care umplea atmosfera.

Am simțit o apăsare pe umăr; Îngerul Mihail stătea lângă mine zâmbind. Arăta la fel de strălucitor ca întotdeauna. L-am întrebat ce se petrecea.

- Toate astea mă sperie! i-am spus. Niciodată n-am mai văzut acest lucru întâmplându-se cu îngerii. Ce este acest cenușiu? Este efectiv în tot și peste tot.

- Lorna, va fi așa un timp, a răspuns Îngerul Mihail. Te vom ține într-o stare spirituală pentru a te proteja. Vei merge în continuare la muncă, acasă și vei face toate activitățile obișnuite, dar lucrurile nu ți se vor părea chiar reale. Te vei simți ca și cum ai fi într-o bulă care te protejează.

- Mihail, am spus, nimic nu pare real, chiar și acum. Simt fizic schimbările – mă simt atât de ușoară și liniștită în interior. Sentimentul a devenit mai puternic pe parcursul zilei. Cenușiul este peste tot. Este îngrozitor afară, pe stradă. M-am întors și m-am uitat la el. Mihail, tu și îngerii

LORNA BYRNE

nu puteți să protejați pe toată lumea în același fel în care mă protejați pe mine?

– Nu, Lorna, a răspuns Mihail. Câteodată, tu ești protejată în mod diferit. Acest lucru va trebui să rămână un mister până când va fi timpul ca noi să-ți luăm sufletul. Fără întrebări acum, Lorna. Doar ascultă ce îți voi spune. Când vei veni la muncă în fiecare dimineață, să nu părăsești magazinul. Să faci acest lucru doar când va fi timpul să mergi acasă, și atunci va trebui să mergi direct la autobuz. Ai înțeles?

Chiar atunci, colega mea de serviciu, Valerie, m-a chemat și Mihail a dispărut. Am mers spre casierie, unde Pauline stătea lângă alte două fete. Am discutat despre ce trebuia să facem atunci când va veni administratorul.

– Bună dimineața, fetelor, a spus el. Nu vreau să vă sperii, dar administrația m-a informat că trebuie să căutăm pachete suspecte, ca o pungă de hârtie sau un pachet de țigări. Noaptea trecută, o persoană de la curățenie din alt magazin a găsit un pachet care arăta ca unul de țigări, dar care era de fapt o bombă incendiară. Când vom închide în această seară, vreau să verificați rafturile cu haine și cabina de probă pentru orice lucru suspect. Dacă veți găsi ceva, să mă chemați imediat. Nu uitați să căutați și în buzunarele hainelor. Nu vrem ca magazinul să ardă și noi toți să ne pierdem slujbele.

Când administratorul magazinului s-a îndepărtat, mi-am spus: „Deci asta se petrece“. Am intrat într-o cabină de probă, unde l-am chemat pe Mihail și el a apărut.

– De ce nu mi-ai spus despre bombele incendiare? am întrebat eu.

Îngerul Mihail nu mi-a răspuns niciodată la întrebare; în schimb, și-a întins mâinile și mi le-a pus pe cap și mi-a îndepărtat toate grijile. Nu îmi amintesc prea multe despre

Îngeri în părul meu

următoarele două săptămâni; era ca și cum m-aș fi aflat într-un vis, în alt timp și spațiu.

Joe era foarte îngrijorat.

– Nu ești în apele tale. Nu vorbești. Parcă ai mintea în altă parte, îmi tot spunea el și mă întreba: Am greșit cu ceva? Nu mă mai iubești?

– Sunt doar obosită, răspundeam eu. Îmi revin imediat. Nu-ți face griji.

Era foarte greu pentru amândoi, pentru că nu puteam să-i spun ce știam; dar apoi bombele au explodat. Nu știu ce zi a săptămânii era: nu avea nicio importanță; pierdusem noțiunea timpului. Stând lângă rafturile din magazin, într-o după-amiază târzie, un sunet înăbușit care venea din apropiere m-a speriat.

În timp ce scriu aceste lucruri, re trăiesc experiența acelei zile.

Sunt lângă un autobuz și țin în brațe un bărbat care era pe moarte. Văd îngerii culegând sufletele care ies din corpuri; văd niște mici suflete și vorbesc cu ele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Văd îngeri îngenunchind lângă oameni, ținându-i în brațe, fiind alături de ei, șoptindu-le la ureche că totul va fi în regulă.

Văd oameni fugind din magazine, îngeri strigând după ajutor și încercând să atragă atenția oamenilor care treceau pe acolo.

Este îngrozitor.

Nu îmi pot simți corpul fizic; este ca și cum aș fi în două locuri în același timp – pe străzile din Dublin, unde se întâmplau toate acestea, și în același timp în magazin, stând lângă rafturile de haine.

Merg pe străzi fără ca picioarele mele să atingă pământul. Molozul zboară în toate direcțiile, sticlă

LORNA BYRNE

spartă, oameni care țipă și plâng, suflete care ies din corpuri. Pun mâna pe oameni în timp ce merg, îmi întind mâna și îi ating.

În acea zi, sufletul mi-a părăsit corpul și m-am aflat într-o lume diferită – pe stradă împreună cu cei care sufereau. Încet, mi-am revenit în fire, la magazin. Mi-am dat seama că mă agățasem de bara unui raft de haine atât de strâns, încât mâinile mele mi se înroșiseră. În magazin era liniște.

Imediat, o fată a dat buzna pe ușile magazinului, strigând și țipând îngrozită. Alerga prin magazin, țipând că bombele explodaseră și că erau cadavre peste tot. O căuta pe sora ei, care lucra împreună cu mine la magazin. Cumva, cele două surori s-au găsit și tânăra a început să se calmeze.

Apoi, cineva din administrație a mers în birou și a anunțat la microfon ca toți angajații să se adune la intrarea din spatele magazinului în cinci minute, pentru a fi duși acasă.

Am știut că totul se sfârșise! Nu aveau să mai fie bombe care să explodeze în Dublin, în acea zi. Când am coborât scările spre vestiar, un înger mi-a șoptit la ureche să mă întorc la telefonul de la intrarea personalului și să o sun pe mama. Așadar, m-am întors și am mers spre telefon, am sunat și am vorbit cu mama și i-am spus că eram bine. Am închis, am coborât în fugă scările și mi-am luat haina. Tot personalul urca deja scările și se îndrepta spre intrarea din spatele magazinului.

Furgonetele de livrări erau aliniate și fiecăruia dintre șoferi i s-a indicat o destinație diferită spre care trebuia să meargă. Am urcat în furgoneta care mergea spre casa mamei lui Joe. M-a lăsat la ușă. Mama lui Joe și sora lui, Barbara, urmăreau știrile la televizor. Mama lui Joe m-a

Îngeri în părul meu

îmbrățișat și mi-a spus că își făcuse griji pentru mine. Am băut un ceai bun și am început să mă simt mai bine. Cina era în fața mea; îmi era atât de foame, de parcă nu aș fi mâncat de săptămâni întregi. Apoi Joe a venit acasă și m-a strâns în brațe. Am plâns toți, simțind durerea familiilor care îi pierduseră pe cei dragi și a tuturor celor care fuseseră răniți. Bombele din Dublin puse în acea zi de 17 mai 1974 au provocat moartea a douăzeci și șase de oameni și a unui bebeluș nenăscut, mulți alții fiind răniți.

Trăind în Republica Irlanda, nu simțisem oroarea războiului până în acea zi, dar în Irlanda de Nord, la mai puțin de trei sute douăzeci de kilometri distanță, mai mult de trei mii de oameni au fost omorâți între anii 1969 și 2000. Până în acea zi, nu am știut cum se simțeau oamenii din Irlanda de Nord sau din oricare altă parte a lumii, care trăiau sub teroarea bombelor detonate din senin.

– Este mai simplu să faci război, mi-a spus odată Îngerul Ilie, pacea este cel mai greu de păstrat. Crezi că dacă mergi la război devii puternic. În primul rând uiți cine ți-a dat puterea și că ți-o poate lua oricând.

Multă vreme după explozia bombelor, corpul și sufletul meu au fost lovite de unde de șoc, spiritual, fizic și emoțional. Am simțit groaza celor care erau răniți, a celor care muriseră și șocul familiilor și prietenilor. Le auzeam vocile și plânsetele. Luni de zile, fețele lor mi-au apărut în fața ochilor, nu doar ale morților și ale răniților care încercau să supraviețuiască, ci și ale membrilor familiilor îndurerate. Am fost chinuită de oroarea acelei zile.

Când mă loveau undele de șoc, îngerii făceau tot ce puteau pentru a mă proteja. Mă înfășurau în ceea ce părea o pătură uriașă; părea să fie făcută din pene, era albă ca zăpada și prin ea trecea un fel de electricitate scânteietoare.

LORNA BYRNE

Îngerul Ilie îmi cuprindea capul cu mâinile, spunându-mi:

– Lorna, știm că te rănește. Am înfășurat o pătură în jurul tău pentru a te ajuta să suporti mai ușor durerea. Te ajută să-ți ții corpul și sufletul laolaltă.

Apoi Ilie îmi sufla în față și dispărea, iar eu mă simțeam un pic mai puternică.

Zilele și săptămânile treceau; tot mai aveam nevoie să găsesc un loc în care să mă ascund și să plâng. Câteodată, în timpul pauzei de masă, mergeam în parcare. Când știam că nu era nimeni la toaleta de la serviciu, mă ascundeam acolo. Cu alte ocazii, mergeam pe străzile laterale pentru a găsi un colț sau un perete vechi unde puteam să stau. De multe ori le spuneam îngerilor că voiam să fiu singură.

Într-una dintre aceste ocazii, a apărut Îngerul Ilie; nu m-a lăsat în pace. Mi-a cuprins din nou fața cu mâinile. Apoi a părut că amândoi am devenit o singură ființă. Era ca și cum vedeam prin ochii lui. Vedeam toate ororile lumii: războaiele, foametea, felul în care unii oameni îi abuzau pe alții. Sufletul mi-a plâns de durere.

Apoi Îngerul Ilie mi-a arătat cealaltă față: iubirea minunată, râsul și bucuria și tot ce are bun omenirea. Am râs și lacrimi de bucurie mi-au curs pe obraji. Când Îngerul Ilie a dispărut, am continuat să plâng de bucurie.

M-am întors la lucru știind că fiecare bărbat, femeie și copil au binele, dragostea și bucuria înăuntrul lor. Cred că într-o zi binele va învinge tot răul și rasa umană va evolua triumfător, unită în trup și suflet.

CAPITOLUL 11

Îngerul iubirii materne

O dată la două săptămâni eram babysitter pentru copiii unchiului meu Paddy și ai soției lui, Sara. Ei aveau trei fete și locuiau în Walkinstown, o suburbie a Dublinului. Luam autobuzul direct de la lucru spre casa lor, stăteam peste noapte și mergeam de acolo direct la serviciu în dimineața următoare. Copilașii erau minunați, trei fete superbe, așadar nu mă deranja să am grijă de ele. Le dădeam unchiului și mătușii mele ocazia să se detașeze o vreme, chiar dacă mergeau doar la un film.

Într-o seară, când mă duceam să stau cu copiii, eram în autobuz, pierdută în gânduri, când o doamnă în vârstă m-a atins pe genunchi.

– Domnișoară, a spus ea, zâmbetul tău mă umple de bucurie.

Chiar atunci toată lumea se pregătea să coboare. Mi-am luat rămas-bun de la ea în timp ce autobuzul intra în Walkinstown.

În acea seară, în timp ce stăteam cu copiii, cineva a sunat la ușă. Nu așteptam pe nimeni și am sperat ca soneria

LORNA BYRNE

să nu-i fi trezit pe copii. Când am deschis ușa, am fost surprinsă să-l văd pe Joe stând în fața mea.

– Închide ochii, nu te uita! a spus Joe în timp ce mă conducea pe alee spre poartă. Acum, deschide ochii. Surpriză!

În fața noastră era parcat un frumos Ford Escort verde. Joe era atât de fericit. Era prima lui mașină!

– Joe, de unde ai cumpărat mașina? am întrebat eu.

– De la un agent de vânzări care vine la garajul tatălui tău, a răspuns Joe. I-am spus acum două săptămâni că mă gândeam să cumpăr o mașină și în dimineața aceasta a venit cu ea. Tatăl tău și mecanicul au verificat mașina împreună cu mine și mi-au spus că e un chilipir.

L-am îmbrățișat pe Joe; eram atât de încântată. A deschis portiera mașinii și am stat înăuntru. A fost minunat.

– Ar trebui să pleci acum, i-am spus. Vino să mă iei cu mașina mâine după serviciu.

I-am făcut semn de rămas-bun cu mâna lui Joe când am închis portiera.

Cu mașina aveam mai multă libertate; întotdeauna mi-au plăcut serile lungi de vară și unul dintre locurile pe care Joe și cu mine le vizitam deseori în acele seri lungi era Castletown House; mergeam pe malul râului și ne uitam la pescari, la copiii care se scăldau și la părinții care își țineau copiii de mână în timp ce aceștia se bălăceau prin apa puțin adâncă.

De asemenea, urmăream îngerii care ieșeau din apă – vedeam apa cum se lipea de ei când se ridicau în aer înainte de a coborî în apă, lângă un copil. Unii îngeri aveau aripi, alții nu, dar îngerii păreau a se învârti în jurul copiilor, distrându-se la fel de mult.

Îmi plăcea să văd un copil care stropea cu apă un înger – stropii de apă loveau îngerul și el stropea la rândul lui – și să aud râsetele îngerilor care se amestecau cu cele

Îngeri în părul meu

ale copiilor. Să văd un copil care se scufunda sub apă și pe înger care făcea la fel era minunat! Odată, îngerii au format un cerc în jurul unui grup de copii; raze de lumină colorate – aurii, argintii și albe – se reflectau din îngeri. Apoi razele de lumină s-au transformat în sfere de toate dimensiunile, care dansau pe apă și prin aer. Pe una dintre sfere stătea un înger. Era uimitor să văd aripile acestui înger – penele erau îmbibate cu apă și părul lui auriu era ud. Altădată, îngerii își scuturau capul dintr-o parte în alta, mișcându-și simultan aripile, stropind cu picături strălucitoare, argintii sau aurii.

Într-o zi, cât timp am stat pe malul râului, am văzut modul minunat în care îngerii au grijă de noi. Am privit o mamă și pe copilul ei de aproximativ optsprezece luni, care stăteau pe marginea râului. Copilașul era foarte încântat de apa care îi trecea peste picioare și mama îl ținea de talie, încercând să îl învețe să-și păstreze echilibrul și să stea în picioare de unul singur. Câteodată își lua mâinile de pe el, pentru a vedea cât timp putea să-și țină echilibrul fără să cadă. M-am uitat la îngerul păzitor al copilului, care stătea în apă sub el. Picioarele copilului s-au clătinat puțin și el a căzut. Mama nu a reușit să-l prindă la timp, dar îngerul l-a prins! Când copilul a căzut în apă, a aterizat direct în poala îngerului, care era așezat. În loc să plângă, a început să împroaște apă și să râdă. Acest lucru m-a făcut să zâmbesc.

– De ce zâmbești atât de fericită? s-a interesat Joe.

I-am zâmbit și nu am spus nimic; totuși, am ratat ocazia să-l las pe Joe să afle puțin din ceea ce vedeam. El a fost singura persoană cu care împărtășeam orice din viața mea, dar mi-a fost frică să îi spun despre îngeri, pentru că poate ar fi crezut că nu eram în toate mințile.

– Hai să ne mai plimbăm pe mal, a sugerat Joe.

El s-a ridicat și a început să meargă în fața mea și un înger mi-a șoptit la ureche despre îngerii care ne ajută să

facem *totul* în viață – chiar și să mergem, să respirăm, să vorbim și să râdem –, ei ne ajută întotdeauna cu orice acțiune fizică pe care o facem cu corpurile noastre omenești. De asemenea, îngerii ne ajută să ne rezolvăm problemele din mintea noastră, cu toate întrebările pe care le avem. Tot timpul ne șoptesc, punând răspunsuri în mintea și în gândurile noastre, dar, de cele mai multe ori, suntem atât de ocupați cu pusul întrebărilor, încât nu ne oprim pentru a asculta răspunsurile. L-am auzit pe Joe strigându-mi să mă grăbesc și am fugit ca să-l ajung din urmă.

Mergând de-a lungul malului în Celbridge, am cunoscut un cuplu în vârstă. Se numeau John și Mary și îi întâlneam foarte des, deoarece își plimbau câinele, Toby, o corcitură, dar adorabil. Cuplul trăise toată viața în Celbridge și tocmai își sărbătoreau a treizecea aniversare; copiii lor erau mari și plecaseră de acasă și acum aveau timp liber la dispoziție, pe care îl prețuiau.

Într-o seară, i-am întâlnit și ne-am oprit să discutăm. Spre sfârșitul conversației, John l-a întrebat pe Joe pe un ton răutăcios:

– Când o vei cere în căsătorie pe această domnișoară?

Am roșit. Eram atât de jenată, încât nu știam unde să mă uit. Nu îndrăzneam să mă uit la Joe, așadar nu știu cum a reacționat.

– Nu-i face pe acești tineri să se simtă jenați! a intervenit Mary. L-a luat de mână pe John și au plecat mai departe.

Joe și cu mine ne-am continuat drumul de-a lungul râului și ne-am așezat pe niște pietre. Mi-am scos tenișii și șosetele și mi-am băgat picioarele în apă. Dintr-odată, Joe s-a ridicat de pe piatră, a pășit complet îmbrăcat în apă și s-a pus într-un genunchi. Râul era adânc de aproximativ treizeci de centimetri și Joe stătea într-un genunchi în curentul puternic. Era foarte ud. Am chicotit.

Îngeri în părul meu

– Încerc să fiu serios, a spus el. Vreau să te cer de soție! Își ținea o mână pe genunchiul meu, încercând să-și păstreze echilibrul. Lorna, vrei să fii soția mea?

Nu am putut decât să râd. Am râs atât de mult, încât am căzut de pe piatră în râu. Joe m-a prins în brațe și ne-am udat amândoi. Am râs în hohote. În timp ce Joe mă ajuta să mă ridic, am spus „Da”. Râdeam prea mult pentru a mai spune ceva.

Am urcat înapoi pe malul râului și încă râzând, storcând apa din haine. Mulțumesc lui Dumnezeu că era o seară călduroasă. Întorcându-ne de-a lungul râului, Joe s-a oprit.

– Trebuie să mă duc să te cer de la tatăl tău. Dacă mă refuză?

M-am gândit o clipă și, amintindu-mi ce mi-au spus îngerii întotdeauna despre faptul că Joe și cu mine ne vom căsători, am spus:

– Nu-ți face griji, tata nu te va refuza. Știu că se va bucura pentru noi.

Când ne-am întors de-a lungul râului, oamenii care treceau pe lângă noi ne-au privit amuzați.

– Mami, cred că au căzut în râu, pentru că au hainele ude, i-a spus un copil mamei lui.

Un grup de bărbați care pescuiau au strigat la noi că am înotat îmbrăcați. Cred că arătam ca niște șoareci murați. Le-am făcut cu mâna și am râs. Chiar atunci mi-am amintit de ceva.

– Sper că mai ai cheile de la mașină în buzunar, și nu pe fundul râului, i-am spus lui Joe!

Joe și-a pus mâna în buzunar și a dat dezaprobator din cap. Probabil că le pierduse în râu, unde mă ceruse de nevastă.

– Bine, hai să ne întrecem. Să vedem cine ajunge acolo primul și găsește cheile, am spus eu începând să alerg.

LORNA BYRNE

Joe m-a strigat, m-am oprit și m-am uitat înapoi. Stătea ținând cheile pe deget și râzând la mine.

Am alergat înapoi spre el și am luat cheile, spunând:

– Ne întrecem înapoi spre mașină.

Joe a ajuns la mașină înaintea mea, ceea ce nu m-a surprins, având în vedere că avea picioarele de două ori mai lungi decât ale mele.

În timp ce ne întorceam acasă cu mașina, am discutat despre nuntă. Am decis să nu spunem nimănui nimic înainte ca Joe să vorbească cu tata. Când am ajuns acasă, Joe nu a vrut să intre, a spus că s-ar simți jenat să fie văzut cu hainele ude. Ne-am sărutat de noapte bună și a plecat.

A doua zi, la lucru, chiar înainte de pauza de masă, mătușa Sara a intrat în magazin și m-a întrebat dacă puteam să stau din nou cu copiii în acea seară. Era neobișnuit pentru ea să intre așa în magazin și era clar că ea și soțul ei erau nerăbdători să iasă în oraș. Am fost de acord, chiar dacă era seara în care hotărâserăm că Joe va vorbi cu tata.

Mătușa Sara era încântată. Mi-a spus că ea și cu unchiul Paddy abia așteptau să ia cina și să meargă după aceea la un spectacol. I-am promis că voi ajunge la ea acasă cât de curând posibil. Ne-am luat la revedere și, în timp ce mă uitam la mătușa mea părăsind magazinul, am văzut-o radiind. Știam că era fericită.

Când a venit pauza de masă, am plecat spre intrarea din spate a magazinului, pentru a da un telefon. Am sunat la garaj și când tata a răspuns, am spus:

– Bună, tată, pot să vorbesc cu Joe?

– Joe este afară. Îl chem, a răspuns tata. Puteam să-mi dau seama din vocea lui că era emoționat.

– Pari foarte bucuros astăzi, i-am spus eu.

– Iată-l pe Joe, a râs tata.

Îngeri în părul meu

Am vorbit cu Joe câteva minute și i-am spus că mătușa mea avea nevoie să stau cu copiii ei în acea seară. L-am întrebat pe Joe dacă vorbise cu tata despre căsătoria noastră.

– Nu, a spus el. O las pe mâine. Te iau după ce termini programul. Vom discuta și apoi vom merge la tine acasă pe la nouă și voi vorbi cu tatăl tău și îi voi cere mâna ta.

– Joe, am simțit că era emoționat mai devreme. Ești sigur că nu știe nimic?

– Nu, nu am vorbit cu el și nici cu altcineva, a spus Joe, dar tatăl tău este într-o dispoziție bună astăzi. Poate că a primit niște vești bune.

– Sper că nu te aude acum, am spus eu.

– Nu, a plecat la mecanic.

Cineva a intrat în birou chiar când ne luam la revedere și am închis.

Aveam o oră pauză de masă, așadar am plănuit să ies pentru a mă bucura de frumoasa strălucire a soarelui. Când am vrut să mă îndepărtez de telefon, am dat peste un înger și apoi am pășit în ea. Era peste tot în jurul meu; era mare, tandră și frumoasă. Era Îngerul Iubirii Materne. M-a îmbrățișat de multe ori în copilărie, dar, de această dată, sentimentul era mai puternic ca oricând.

Îngerul Iubirii Materne este rotund ca soarele și imens. Aripile se petrec în jurul ei, dar se și deschid, cam ca la o cloșcă. Mâinile ei sunt întotdeauna pregătite să te îmbrățișeze. Culoarea ei e un amestec de crem și alb, dar de această dată era o nuanță de roz.

Este translucidă și vezi o lumină foarte strălucitoare emanând din ea, dar nu poți vedea prin ea.

Fața ei radiază iubire, ochii ei sunt mari ca niște farfurioare, scânteind de lumina iubirii materne, și are părul ondulat de culoare alb-crem. Radiază îmbrățișări de iubire tot timpul. Nu îți dorești decât să cazi în brațele ei și să o îmbrățișezi și să fii îmbrățișat de ea. Indiferent de câtă

dragoste primești de la propria mamă, dacă ai o mamă, acest înger intensifică întotdeauna dragostea unei mame.

În acea zi, mi-am făcut griji despre cum va reacționa mama cu privire la decizia noastră de a ne căsători și Îngerul Iubirii Materne a știut că aveam nevoie să simt dragostea maternă în acel moment, să simt mai multă dragoste decât putea mama mea să ofere.

Eram atât de fericită și încântată de logodna noastră, încât zâmbeam mereu.

– Ce se întâmplă? m-a întrebat Valerie. Pari foarte fericită.

Ea m-a tot necăjit toată ziua, încercând să afle secretul meu. Spre sfârșitul zilei, când sortam împreună un raft cu pantaloni, a izbucnit:

– Știu! Tu și Joe vă logodiți! Asta este!

Am roșit.

– Șșșt, este un secret, i-am spus. Nu le spune celorlalți.

Nu doream să afle toată lumea până când nu aveam un inel, dar tot am fost încântată că mi se dăduse șansa de a spune cuiva.

– Unde este inelul tău? a întrebat ea.

– Nu avem încă unul; asta încerc să-ți spun. Eu și Joe nu am ales unul încă. Poate o vom face în săptămânile următoare, nu știu. Avem multe lucruri de rezolvat. Joe trebuie să vorbească întâi cu tata. Promiți că nu le vei spune nimic celorlalte fete? Vei fi prima care vei vedea inelul și îți vei putea pune o dorință.

Valerie a fost de acord. Am stat acolo un timp discutând și sortând hainele, apoi am plecat să lucrăm la registru. M-a tot privit zâmbind, dar nu a spus nimănui nimic.

După lucru, am luat autobuzul spre casa mătușii pentru a sta cu copiii. Pe drum, i-am rugat pe îngeri să nu mă lase să-mi arăt încântarea, deoarece nu doream ca mătușa Sara și unchiul Paddy să-mi pună întrebări. Îngerii m-au ținut

foarte calmă și mătușa și unchiul nu au observat nimic. În dimineața următoare, am luat autobuzul spre serviciu. Dimineața a părut foarte lungă, așa că în pauza de masă am plecat să mă plimb pe aleile din jurul magazinului.

Aceste alei mi s-au părut mereu o oază, un loc unde puteam să fiu eu însămi, unde puteam să-mi adun gândurile și să scap pentru un moment de lucrurile pe care îngerii îmi spuneau să le fac atunci. Stăteam pe o cutie sau chiar pe un prag. Exista totuși o alee pe care o evitam întotdeauna – cea pe care Mark fusese împușcat.

Când mi s-a terminat programul, m-am grăbit la vestiar, mi-am luat hainele și am fugit în parcare. Joe stătea în mașină și mă aștepta. Eram atât de fericită să-l văd. Ne-am dus în parcul Phoenix, am parcat mașina și am stat să discutăm. Joe a spus că, dacă voiam, puteam merge să căutăm un inel de logodnă la sfârșitul săptămânii. Am spus că ar fi frumos – dar doar să mă uit la inele, nu să și cumpăr. Îngerii îmi spusese că Joe va găsi inelul pentru mine, dar nu în mod obișnuit.

Joe m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i spun mamei lui despre logodnă. Am spus că nu, că aș prefera să aștept până când aveam un inel de logodnă. Am fost amândoi de acord cu acest lucru.

– Când vom intra în casă și tu vei avea un inel de logodnă pe deget, ea se va bucura pentru amândoi, a spus Joe.

De asemenea, chiar dacă nu intenționam să ne căsătorim decât peste vreun an, am decis că ar fi bine să ne căutăm o locuință.

Când am parcat în fața casei, ușa holului era deschisă. Tata a ieșit și ne-a făcut cu mâna înainte de a intra în casă, lăsând ușa deschisă. Acest lucru l-a făcut pe Joe să se simtă mai bine. Am mers direct în bucătărie. Mama era acolo. Joe a salutat-o și eu am pus să fac un ceai.

LORNA BYRNE

– Ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

– Joe vrea să vorbească cu tata, am răspuns eu.

– Așteptam ziua aceasta, a spus mama cu o privire clar dezaprobatore. Tatăl tău este în sufragerie, își citește ziarul, a spus ea cu indiferență. Îi spun că Joe vrea să îl vadă.

Mama a intrat în sufragerie și a închis ușa în urma ei. Acest lucru l-a făcut pe Joe mai agitat.

– De ce nu poate fi simplu? s-a întrebat el.

Mama s-a întors în aproximativ un minut și i-a spus lui Joe că putea să meargă să vorbească cu tata. Mama a rămas în bucătărie cu mine, timp în care făceam ceaiul și ungeam niște felii de pâine cu unt și gem. Nu a scos un cuvânt. Curând, a plecat din bucătărie și a intrat în sufragerie.

După aproximativ cinci minute, când tava era pregătită, am dus-o în sufragerie. Simțeam că Joe avea nevoie de sprijin, așadar nu l-am așteptat să se întoarcă în bucătărie, și oricum, am făcut-o pentru a afla răspunsul tatălui meu.

Când am deschis ușa la sufragerie, i-am văzut pe tata și pe Joe stând pe canapea, și pe mama în apropiere. Ea nu se așezase. Am zâmbit când i-am văzut pe tata și pe Joe împreună. Amândoi păreau foarte fericiți. Tata era tot un zâmbet; s-a ridicat de pe canapea, m-a îmbrățișat și m-a felicitat. Nu mai eram îngrijorată. Am fost atât de fericită. Nici măcar reacția mamei nu a putut să strice momentul.

Tata era încântat că mă căsătoream cu un bărbat dragut și de încredere. Într-un fel, probabil era ușurat că nu va mai trebui să fie responsabil pentru mine; cred că și mama era la fel de ușurată, chiar dacă nu arăta acest lucru. La un moment dat, tata a spus:

– Nu credeam că voi apuca să văd ziua aceasta.

Chiar dacă acum eram logodită, știu că încă le era teamă, din cauza felului în care mă priveau. Tata a început să ne pună o mulțime de întrebări referitoare la planurile noastre. Mama, care până atunci nu spusese nimic, a

întrebat dacă am stabilit o dată pentru nuntă și amândoi am răspuns în același timp că nu.

- Poate anul viitor, în august, a sugerat Joe.

- Vom organiza petrecerea de nuntă acasă, a spus mama.

Nu am spus niciun cuvânt; am fost îngrozită de această sugestie.

- Putem vorbi mai târziu despre acest lucru, a spus tata.

Dar acest lucru nu s-a mai întâmplat. Am terminat ceaiul, Joe și-a luat la revedere de la părinții mei și am ieșit spre mașină.

- Nu îți face griji, mi-a zis Joe, dacă nu vrei ca petrecerea să fie acasă, putem găsi un hotel.

În acel sfârșit de săptămână, eu și Joe ne-am dus să căutăm un inel de logodnă, dar nu am văzut la niciun bijutier ceva care să-mi placă.

- Mi-ar plăcea foarte mult ceva diferit, i-am spus lui Joe. Toate inelele de logodnă arată mai mult sau mai puțin la fel, indiferent de bijutierul la care mergi. Sunt dispusă să aștept până când voi găsi inelul pe care îl vreau cu adevărat.

- Ești sigură? a întrebat el.

La aproximativ șase săptămâni după aceea, am lucrat până târziu într-o seară și nu m-am așteptat să îl întâlnesc pe Joe, deoarece trebuia să primească marfă la garaj. Trebuia să prind autobuzul de ora opt spre casă, dar când am plecat de la muncă am avut marea surpriză să-l văd pe Joe în parcare, stând lângă mașină.

- Hai să mergem să mâncăm o înghețată, a spus el.

- Ești într-o dispoziție minunată, i-am răspuns. Sunt încă în uniformă. Cum să merg la înghețată?

- Nu contează. Pentru mine ești frumoasă. Acum să mergem să luăm înghețata aia.

Am mers ținându-ne de mână spre gelaterie și am stat față în față pe unul dintre locurile noastre preferate. Am comandat banana split și Joe și-a luat sundae.

– Am o mare surpriză pentru tine, mi-a spus Joe în timp ce ne savuram înghețata.

A scos o cutiuță și a deschis-o. Nu mi-a venit să cred! Era un inel de logodnă fantastic, de forma unui trandafir cu petale de aur și cu un diamant în mijloc. Era atât de diferit de celelalte inele pe care le văzusem. Joe m-a ținut de mână și, punându-mi inelul pe deget, a spus:

– Te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să îmbătrânim împreună.

Auzind aceste cuvinte, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am fost fericită, și totuși, mi-am amintit ce îmi spusese Îngerul Ilie cu ani în urmă. Că ne vom căsători, că Joe se va îmbolnăvi, că va trebui să am grijă de el și că nu vom îmbătrâni împreună.

– Nu plânge, a spus Joe în timp ce îmi săruta mâna.

M-am uitat în ochii lui, i-am văzut bucuria și am uitat de viitor. M-am aplecat peste masă, l-am sărutat pe Joe și l-am întrebat unde a găsit inelul.

– Nu o să-ți vină să crezi, a spus el. La garaj! Era aglomerație și m-am dus afară să ajut la pompa de benzină, chiar când a parcat o mașină care avea o pană. Am scos roata și am dus-o în spate pentru a fi reparată. Cât am stat lângă mașină și îi spuneam proprietarului că va fi gata în douăzeci de minute, am observat că bancheta din spate a mașinii era acoperită de niște cutiuțe.

Joe l-a întrebat pe șofer despre cutiile acelea și așa a aflat că este bijutier.

– I-am povestit că eram în căutarea unui inel de logodnă, dar că îmi doream ceva complet diferit, a continuat Joe. Bărbatul avea o cutie cu modele noi și diferite de bijuterii – unele erau inele. A deschis cutia, am văzut acest inel și am

știut imediat că era perfect pentru tine. L-am întrebat dacă era de vânzare și el a spus că trebuia să îl întrebe pe șeful lui. Am mers în birou să-l sune și acolo i-am arătat inelul tatălui tău. Tatăl tău mi-a spus că este un inel frumos, că l-am ales bine și că acest inel te va face fericită. Bărbatul a închis telefonul și mi-a spus că pot cumpăra inelul.

I-am zâmbit lui Joe.

– Nu vreau să-mi spui cât a costat. Nu vreau să știu. Îți mulțumesc pentru că ai găsit acest frumos inel de logodnă pentru mine.

Eram încântată; pluteam de fericire în timp ce ne întorceam în parcare.

– Abia aștept să le arăt inelul mamei, fraților și surorilor mele, am spus eu.

Nu îmi amintesc călătoria spre casă, dar știu că am intrat pe ușa din spate în bucătărie, cu Joe în urma mea. Bucătăria era goală și am deschis ușa sufrageriei.

– De ce a durat atât de mult să ajungi acasă? a întrebat tata.

– Ei bine, nu e nevoie să-ți arăt inelul meu de logodnă, pentru că l-ai văzut deja, am spus eu.

Tata a râs, a venit la mine și m-a îmbrățișat. I-am arătat inelul mamei și i-am spus să-și pună o dorință.

– E foarte elegant, mi-a spus mama și m-a îmbrățișat.

Joe a băut o ceașcă de ceai înainte de a pleca acasă și i-am zis:

– Nu-i spune mamei tale despre logodnă până mâine la terminarea programului. Vom merge acasă la tine împreună, ca de obicei, la cină și apoi o vom surprinde. Să vedem dacă va observa inelul de pe degetul meu.

A doua zi, exact așa am făcut. Stăteam la masă, iar mama lui Joe așeza tacâmurile pentru cină în fața mea, când a exclamat deodată:

– Lorna, ai pe deget un inel de logodnă! Ridică-te ca să-mi pot îmbrățișa viitoarea noră. Mama lui Joe m-a făcut întotdeauna să mă simt bine-venită.

Am fost fascinată deoarece, în câteva minute, membrii familiei lui Joe, care locuiau în apropiere, au început să vină pentru a ne felicita. De asemenea, în aproximativ o oră, a venit și o familie care locuia mai departe. Eram agitată – ceea ce mi se întâmpla rareori. Îmi plăcea entuziasmul.

Pe la ora unsprezece, i-am spus lui Joe că ar trebui să mă ducă acasă, deoarece trebuia să merg la serviciu dimineată. Mi-am luat la revedere de la mama lui Joe și ea m-a îmbrățișat. Am văzut bucuria și fericirea din ochii ei. Era mai liniștită acum, văzând că visul i se împlinea – fiul ei cel mic era logodit. M-a îmbrățișat atât de strâns, încât l-am văzut și l-am simțit pe îngerul ei păzitor, care mă îmbrățișa și el. În timp ce mama lui Joe ne făcea semn cu mâna la plecare, l-am văzut pe îngerul ei păzitor stând la ușă, făcându-ne semn.

În timp ce ne îndepărtam, am întors scaunul mașinii, pentru a o vedea pe mama lui Joe și pe îngerul ei. De fapt, tot ce am văzut era lumina îngerului. Joe a râs:

– Ce încerci să faci? Întorci de tot scaunul?

– Încerc să o văd pe mama ta cât mai bine, am răspuns eu.

– Ești cam tăcută, constată Joe pe drum.

– Mă gândesc la ziua de mâine, am spus eu, când mă voi duce la lucru cu inelul de logodnă. Dacă entuziasmul va fi ca la mama ta acasă, cred că voi fi jenată. Mă intimidază acest lucru, dar, pe de altă parte, abia aștept să le arăt fetelor inelul meu.

Am ajuns repede acasă.

– Întoarce-te și sărută-mă, mi-a spus Joe când mă pregăteam să cobor din mașină. Bucură-te mâine la lucru și laudă-te cu inelul tău la celelalte fete. Ne vedem după aceea.

Ne-am despărțit și am intrat în casă. Era întuneric. M-am strecurat încet spre camera mea, fără să fac vreun zgomot și m-am băgat în pat. Nu am prea dormit în acea noapte. Eram prea încântată. Aveam impresia că n-avea să se mai facă dimineată.

M-am trezit mai devreme pentru a prinde autobuzul spre serviciu, încercând să ajung înaintea celorlalte fete din raionul meu și sperând că Valerie era acolo pentru a-i împărtăși încântarea mea și să-i arăt inelul. Dar eram foarte timidă. Când am ajuns la ușa din spatele magazinului, am respirat adânc și am intrat.

Am coborât scările spre vestiar și m-am schimbat pentru lucru. Vestiarul era o încăpere pătrată, cu dulapuri pe toate părțile și un rând de dulapuri care diviza camera. Am mers prin vestiar și am văzut-o pe Valerie. Imediat ce m-a văzut, a sărit din scaun și a spus:

– Știi după expresia de pe fața ta. Arată-mi inelul de logodnă.

– Ți-am spus că mă țin de cuvânt, i-am spus, așa cum ai făcut și tu. Poți să-ți pui prima dorință.

Valerie mi-a scos ușor inelul de pe deget, și l-a pus pe al ei și a început să-l rotească spre ea de trei ori cu ochii închiși, mișcându-și buzele în tăcere. Îi vedeam clar îngerul și doar o parte din al meu, deoarece îngerul meu păzitor era în spatele meu. Apoi, când m-am uitat în sus, am văzut capetele ambilor îngeri atingându-se, și când m-am uitat în jos, li se atingeau și picioarele, apoi îngerii au început să se înfășoare unul în jurul celuilalt. Aripile îngerului meu păzitor păreau să se întindă spre cele ale îngerului lui Valerie și să se împletească pentru a forma un oval. Podeaua de sub noi dispăruse. O urmăream pe Valerie în timp ce își deschidea ochii. Am simțit o minunată pace și liniște; mă întreb dacă ea a simțit ceva din toate astea.

LORNA BYRNE

– Mulțumesc, Lorna, mi-a spus ea trăgând adânc aer în piept și zâmbindu-mi frumos.

Mai multe fete au intrat și am fost înconjurată de lumea care mă felicită; toate și-au întins mâinile pentru a vedea inelul și a-și pune dorințe. Pauline în special a fost încântată; era foarte romantică și adora poveștile frumoase de dragoste. Ea îl întâlnise doar de câteva ori pe Joe, dar îl considera foarte chipeș și era foarte fericită pentru mine.

M-a încântat toată atenția care mi se oferea. Le-am cerut îngerilor, pe cât posibil, să le împlinească dorințele fetelor, în special prietenelor mele, deoarece știam că își puseseră multe dorințe – nu doar pentru ele, ci și pentru familii și prieteni.

– Ce este cu entuziasmul ăsta? exclamă supraveghetoarea intrând în vestiar. Lăsați-mă să văd. Cine s-a logodit? se interesă ea în timp ce își croia loc printre fetele care încă își mai puneau dorințe cu inelul.

– Lorna, au răspuns toate în același timp.

– Eu îmi pun următoarea dorință, fetelor, a spus ea. A luat inelul de la altă fată, ingorându-le pe cele care așteptau, și l-a pus pe deget și și-a pus o dorință. Felicitări, Lorna. Voi, fetelor... mergeți în magazin.

Și ele au tachinat-o și au început să râdă.

– Lorna, este un inel frumos, mi-a zis ea. Spune-mi numele lui.

– Joe, am spus eu.

– Vă doresc, ție și lui Joe, toată fericirea din lume. Când va fi marea zi?

– Poate în august, anul viitor. Nu ne-am hotărât încă, am răspuns eu.

– Sfatul meu este să nu luați decizii pripite, a spus supraveghetoarea. Acordați-vă destul timp. Acum ar fi bine să ne întoarcem la lucru.

Îngeri în părul meu

Mai târziu în acea zi, când eram la cantină stând la rând pentru un ceai, m-au felicitat și fetele de la casierie, care aflaseră și ele de logodna mea.

Supraveghetoarea cantinei a comentat apoi că toată lumea se înghesuise la masa mea în timpul pauzei, ca să se uite la inel și să-și pună o dorință. Așa am ținut-o pentru următoarele aproximativ două săptămâni. Eram atât de fericită, că toată lumea se bucura pentru mine și Joe; chiar și agentul de pază din parcare l-a felicitat pe Joe când a venit să mă ia după lucru, în acea zi.

Pentru prima dată în viața mea am simțit că eram în centrul atenției. Părinții mei n-au stat deloc de vorbă cu Joe despre planurile de nuntă.

După ce m-am consultat cu Joe, am decis să o întreb pe Pauline, colega mea de serviciu, dacă dorea să-mi fie domnișoară de onoare. Știam că va fi încântată și că mă va sprijini în ziua nunții. Îmi semăna puțin, foarte tăcută; în timp ce celelalte fete din raionul de haine se duceau adesea împreună la tavernă după muncă, pe Pauline asta n-o interesa, la fel cum nu mă interesa nici pe mine.

A doua zi, i-am spus mamei că doream ca Pauline să fie domnișoara mea de onoare, deși încă nu o întrebasem. Mama a părut surprinsă și a sugerat că fratele meu Barry ar trebui să fie cavalier de onoare. În acea seară, Joe și cu mine am vorbit despre nuntă. Joe știa că nu eram mulțumită; dorea să discute cu părinții mei, dar eu am refuzat, pentru că nu voiam ca nunta să-i coste prea mult pe părinții mei. Strângeam bani pentru o casă, așadar, nici noi nu doream să cheltuim prea mult.

– Să aranjăm o întâlnire cu preotul parohiei, zise Joe îmbrățișându-mă, și să stabilim data nunții.

Familia lui Joe reacționează cu totul diferit de ai mei cu privire la nunta noastră. Mama lui Joe m-a întrebat ce prieteni voi invita și i-am spus că mi-ar plăcea să le invit pe

LORNA BYRNE

Pauline, pe Valerie și pe Mary de la serviciu, dar nu știam ce părere vor avea despre o petrecere organizată acasă.

– De când am început să lucrez la magazin, am continuat eu, s-au măritat câteva fete și toate și-au organizat recepția la hotel. Mama e hotărâtă să organizeze recepția acasă și nu vreau să o rănesc spunându-i că sunt dezamăgită de această idee. Eu și Joe am hotărât ca nunta noastră să nu-i coste prea mult pe părinții mei, dacă este posibil.

– Nu îți face griji, vom contribui toți, mi-a răspuns mama lui Joe.

Apoi totul a început să se contureze. Câteva săptămâni mai târziu, la cantina de la serviciu, în timp ce luam prânzul cu Valerie și Mary, ele m-au întrebat dacă am stabilit ziua nunții.

– Da, optsprezece august, și sunteți invitate, le-am răspuns eu.

Au fost încântate și au întrebat unde se va ține recepția. Le-am spus că nu stabiliserăm încă; nu am vrut să le spun că se va ține la mine acasă.

Mai târziu în aceeași zi, am întrebat-o pe Pauline dacă ar vrea să-mi fie domnișoară de onoare; mi-a spus că va fi onorată. I-am spus că sora lui Joe, Barbara, îi va face rochia.

CAPITOLUL 12

Casa de la țară

Am început să-l încurajez pe Joe să-și caute o slujbă în altă parte, pentru a fi independent. I-am spus că trebuia să fim pe picioarele noastre. „Vorbește cu tata. Știu că îți va da o recomandare bună.“

Joe a găsit altă slujbă fără nicio problemă, de această dată pentru CIE (compania irlandeză de transport public). Cu noua slujbă, Joe nu mă putea lua de la serviciu după terminarea programului la fel de des ca înainte, așadar, în majoritatea serilor, mergeam acasă cu autobuzul. Într-o seară, pe când ocoleam casa pentru a intra pe ușa din spate, știam că urma să se întâmple ceva.

Am observat ziarul tatei, *The Irish Press*, pe masa din sufragerie. Când îngerii mi-au spus să îl deschid, am ezitat, dar m-am așezat la masă și am început să-l răsfoiesc. Îmi tremurau mâinile; parcă mă mișcam cu încetinitorul. Îmi era teamă că îngerii îmi vor atrage atenția asupra unui lucru din ziar care mă va întrista.

– Nu te teme, Lorna, au spus îngerii, întoarce doar paginile și îți vom spune noi când să te oprești.

LORNA BYRNE

Am întors paginile încet, una câte una. Am simțit mâna Îngerului Hosus pe umărul meu.

– Acum, a șoptit el la urechea mea, uită-te la casele de vânzare.

M-am uitat și erau sute de case de vânzare. Nu am putut să-mi dau seama de nimic de pe pagină; pagina era pe dos. Mi-am ridicat privirea din ziar și am văzut o mulțime de îngeri stând în jurul mesei. Ce priveliște! M-a făcut să zămbesc.

– Bună, a spus Îngerul Ilie, stând în fața mea. Și-a întins mâna spre ziar și a atins pagina cu vârful degetelor. Uită-te acum, Lorna, a spus el.

Totul s-a limpezit imediat. Am citit: „Casă de vânzare în Maynooth.“

– Lorna, e o casă mică, dar are o grădină mare, a spus Ilie. Este perfectă pentru tine și Joe. Citește!

Era un anunț mic, de trei rânduri. Am citit: „De vânzare, prin licitație“; era trecut și un număr de telefon.

– Acum, Lorna, fă un semn în jurul anunțului și rupe pagina, a spus Ilie. Așa am făcut și am pus pagina în buzunar.

– Arată-i anunțul tatălui tău când vei fi pregătită, a spus Ilie. Va putea să te ajute.

Am plâns de bucurie. Îngerul Ilie s-a ridicat, s-a întins în față și cu vârful degetelor mi-a atins lacrimile.

– Lacrimi de fericire, a spus el. Apoi îngerii au plecat.

I-am arătat lui Joe anunțul pentru casa din Maynooth a doua zi, în timp ce ne plimbam de-a lungul canalului.

– Voi vorbi cu tata când ajunge acasă de la pescuit în seara asta, am spus eu.

Am împăturit ziarul și l-am pus înapoi în geantă. Mai târziu în acea seară, când Joe a plecat, tata s-a întors de la pescuit. Și-a pus tot echipamentul de pescuit pe podea și a scos cu mândrie din geantă, pe rând, doi păstrăvi de râu

și i-a pus pe masa din bucătărie. Mama a fost încântată. Când tata a terminat de aranjat tot echipamentul de pescuit, s-a așezat în locul lui obișnuit.

– Tată, am spus eu, am văzut un anunț în ziar pentru o casă în Maynooth. Se va vinde la licitație. Cum procedezi cu lucrurile astea?

S-a uitat la mine surprins; probabil credea că nu știam cum să caut o casă. Nu știam ce să cred din privirea lui, dar mi-a cerut fără ezitare să-i arăt ziarul.

L-am scos din buzunar și l-am așezat în fața lui, pe masa mică. Tata a întrebat care era anunțul.

– L-am încercuit cu un creion negru. Uite, tată, acolo este, în josul paginii, în dreapta.

Tata m-a privit din nou surprins – eu stăteam în picioare și el era așezat – și l-a citit foarte atent înainte de a-mi spune ceva. Apoi, cu un zâmbet pe față, a spus „Bravo“.

– Joe știe despre anunțul pentru casă? a întrebat apoi.

– Da, am spus eu, când m-am întâlnit cu Joe, i-am arătat ziarul. S.untem amândoi încântați, dar nu știm cum să procedăm.

– Să începem cu ce este mai important: trebuie să faci un împrumut, a spus tata.

– Joe și cu mine avem bani în bancă – să mergem acolo? am întrebat eu.

– Da, a răspuns el, mai sunt și alte locuri unde poți încerca, cum ar fi consiliul local, pentru un credit imobiliar, care ar fi mai ieftin decât la bancă. Lasă licitația în seama mea. Voi suna eu.

– Mulțumesc, tată, am spus eu.

Am fost încântată că tata ne va ajuta și că era posibil să ne cumpărăm casa.

A doua zi am avut liber, așa că m-am dus la o cabină telefonică și am sunat la consiliul local și le-am spus că mă

interesa un credit pentru tinerii căsătoriți. Le-am spus că nu eram căsătoriți încă, dar că vom fi. Tata a spus că va trimite formularele. I-am mulțumit și am închis. După aceea, l-am sunat pe tata și mi-a spus că se interesase de licitație. Avea loc peste două zile, așadar, dacă eram interesați, trebuia să mergem să vedem casa cât de curând posibil. A sugerat să mergem în acea seară.

I-am lăsat lui Joe un mesaj la serviciu, prin care i-am spus să vină direct la Leixlip. Am fost atât de încântată, încât m-am grăbit să ajung acasă să-i spun mamei ce-mi zisese tata.

– Nu îți face speranțe prea mari, a spus ea. Nu este ușor să primești un credit, iar tu și Joe nu aveți mulți bani.

Joe și tata au sosit acasă în acea seară la cinci minute diferență unul față de celălalt. Tata a spus că nu aveam timp să luăm cina, deoarece casa nu era conectată la electricitate și trebuia să ne uităm la ea cât mai era încă lumină.

Ne-am urcat toți în mașina tatei, inclusiv mama, și ne-am dus la căsuță; era la o distanță de cincisprezece minute de mers cu mașina.

Când am oprit lângă micuța casă, abia o puteam vedea, deoarece gardul viu era foarte înalt. Poarta era încuiată, iar tata s-a dus la vecinul de alături, așa cum îi spusese licitantul, și a luat cheile. Tata a deschis poarta și i-a dat cheile lui Joe. Grădina era mare, toată plină de buruieni. Am mers pe aleea spre casă. Joe a pus cheia în broască și a descuiat ușa. Când a deschis ușa, ne-a lovit un miros de stătut. Era umezeală și mucegai; era clar că nimeni nu mai locuise acolo de multă vreme. Casa era micuță, dar pe noi nu ne-a deranjat acest lucru, măcar de am fi putut-o cumpăra.

Cât ne-am plimbat în jurul casei, eu și Joe i-am mărturisit tatei că eram preocupați de licitație – ce se

întâmpla dacă reușeam să câștigăm licitația? Nu va dori licitatorul o garanție? Trebuia să retragem bani din bancă în avans, deoarece nu aveam carnet de cecuri? 'Tata a spus că dacă totul va decurge bine, va plăti el garanția licitației și că îi vom da banii înapoi mai târziu. Din când în când, mai intram singură într-una dintre cămăruțe pentru a vorbi în liniște cu îngerii despre toate lucrurile la care mă gândeam.

În timp ce treceam prin camere împreună cu Joe, mama și tata, îngerii mă tot trăgeau de păr. Mama mă tot întreba de ce îmi duceam tot timpul mâinile la cap. Mă asiguram că nu am pânze de păianjen în păr? Această întrebare m-a făcut să zâmbesc.

Am stat în casă doar pentru câteva minute; apoi am ieșit, iar Joe a încuiat ușa și a pus cheia în cutia poștală a vecinului de alături. Mergând spre casă, mama a decretat că locul arăta groaznic.

Tata i-a aruncat o privire mamei și apoi ne-a întrebat dacă mai eram interesați de casă. Amândoi am spus da în același timp.

În acea miercuri dimineată, pe la ora nouă, am plecat de acasă împreună cu părinții mei și l-am luat și pe Joe. Tata a oprit în fața casei lui Joe și m-a trimis să bat la ușă. Joe a deschis, a venit la mașină și i-a întrebat pe părinții mei dacă voiau să intre pentru un minut să o cunoască pe mama lui. Ei au refuzat. Totuși, eu am mers să o văd. Ne-a urat noroc și a spus că o va cunoaște pe mama cu altă ocazie și că îi va invita pe părinții mei la cină într-o duminică. Mama lui Joe abia aștepta să-mi cunoască părinții. Ne-a făcut semn cu mâna în timp ce plecam.

Am stat în mașină ținându-l de mână pe Joe. Nu am scos niciun cuvânt; eram nerăbdători și eu mă rugam tot timpul. Înainte să-mi dau seama, tata a parcat mașina.

Licitația avea loc într-un hotel vechi. Am ajuns mai devreme, așadar am stat în barul hotelului pentru a bea un ceai și a ne relaxa puțin. Am recunoscut câțiva oameni care erau în local; erau clienți ai garajului; numele familiei lor era Murphy și ei erau constructori. Tata s-a ridicat de la masă și s-a dus la ei. L-am văzut pe tata cum i-a salutat și a discutat cu ei. I-au făcut cinste cu o băutură, au vorbit și au râs. Tata s-a întors și mi-a zâmbit. Din privirea lui, am știut că totul va fi bine.

L-am întrebat pe Joe cât era ceasul; era 10.45 și licitația începea la 11.00. Chiar atunci, tata s-a întors la masa noastră. Toți eram curioși să știm cum se înțelese cu ei. Tata a întrebat dacă voiam să aflăm întâi vestea bună sau pe cea rea.

– Vestea bună, te rog! am spus eu.

– Acum câțiva ani, când a fost o grevă la benzinării, i-am făcut un serviciu familiei Murphy, asigurându-i că nu rămân fără benzină sau motorină. Acum este rândul lor să-mi facă o favoare. Am discutat cu ei și le-am spus că voi v-ați hotărât să cumpărați casa aceasta.

Niciunul dintre noi nu și-a dat seama că era un teren de vânzare la capătul străzii, precum și casa; familia Murphy era interesată în special de terenuri. Ei doreau să cumpere și casa, pentru a o folosi ca spațiu pentru birouri și parcare de camioane. Dar, după discuția cu tata, au căzut de acord să nu mai cumpere și casa și să facă tot ce pot pentru a ne ajuta pe noi să o cumpărăm.

Oamenii au început să părăsească barul și să meargă prin hol spre camera unde se ținea licitația. Camera nu era foarte luminată; erau multe rânduri de scaune și un birou și un scaun în capătul camerei. Erau acolo aproximativ

douăzeci de oameni pentru licitație. Ne-am așezat pe un rând din mijloc, în partea dreaptă, și familia Murphy în stânga. Au fost vândute mai multe terenuri înainte ca licitatorul să ajungă la casă; unul dintre terenuri era cel de lângă stradă, pe care l-a cumpărat familia Murphy.

În cele din urmă, mi s-a părut o veșnicie, casa a fost scoasă la licitație; era ultima parcelă. Licitarea a început și o femeie a ridicat mâna și a spus un preț; tata a ridicat mâna și a făcut o ofertă mai mare; apoi familia Murphy a făcut o ofertă; apoi tata; și procesul s-a repetat. Femeia a renunțat să mai liciteze. Tata a făcut o ofertă, apoi familia Murphy, după care s-au oprit.

– Două mii cinci sute de lire, a spus tata, și nu s-au mai făcut alte oferte. Când licitatorul a spus „Adjudecat!“, am simțit că pot să respir din nou.

Licitatorul i-a făcut semn tatei să vină, iar tata s-a întors spre mine și Joe, spunând:

– Veniți și voi doi, că doar voi cumpărați casa.

Licitatorul i-a cerut numele tatei, și acesta a spus cu mândrie că el doar a licitat, noi fiind cumpărătorii. Bărbatul ne-a cerut numele și garanția. Fără ezitare, tata a spus că va avea el grijă de acest lucru.

Îmi aduc aminte cum l-am privit pe tata scoțându-și carnetul de cecuri – la acea vreme 250 de lire, care reprezenta garanția de zece la sută, erau o sumă imensă pentru mine. Când l-am privit completând cecul, am simțit atât de multă afecțiune pentru tata; eram încântată că făcea acest lucru pentru noi și îmi venea să-l îmbrățișez.

Tata ne-a dus cu mașina acasă la mama lui Joe. Când am ajuns acolo, mama lui stătea la gardul grădinii, discutând cu un vecin. Joe i-a invitat din nou pe părinții mei la o ceașcă de ceai; ei au refuzat iar invitația. Am ieșit din mașină când mama lui Joe a ajuns la poartă. Părinții mei

LORNA BYRNE

au făcut cu mâna un semn de rămas-bun și au plecat. I-am dat imediat vestea cea mare mamei lui Joe.

– Să mergem înăuntru mai întâi, a spus ea. Spune-mi întreaga poveste la o ceașcă de ceai. Vreau să aud fiecare detaliu. Abia am scos din cuptor o tartă cu mere.

Am mers în bucătărie și mama lui Joe a pus ibricul la fiert. Pe masă erau întotdeauna ceșcuțe și farfuriuțe, lapte, zahăr și tartă cu mere. Mama lui Joe era nerăbdătoare să audă fiecare detaliu, astfel încât conversația a continuat ceva vreme. Întotdeauna a existat activitate în acea casă, cu rude care veneau și plecau. Toți au dorit să audă vestea bună despre casă. Unele rude au spus „Maynooth – este atât de departe. Nu ne vom obișnui cu ideea că veți locui la țară“.

– Parcă ne mutăm la un milion de kilometri depărtare, în loc de doar patruzeci, am zis eu râzând.

Mama lui Joe a întrebat:

– Când pot veni să vă ajut la curățenie în noua casă? s-a interesat mama lui Joe.

Joe s-a uitat la mine și am spus:

– Peste două săptămâni am tot sfârșitul de săptămână liber.

Joe a spus că și el avea liber în acea sâmbătă, așa că am hotărât să ne întâlnim la noua casă în acea dimineață de sâmbătă. La scurt timp după aceasta, Joe m-a adus acasă. Eram amândoi foarte încântați de tot ce se întâmplase în acea zi.

La câteva zile după ce am cumpărat casa, am decis să mergem pe jos de la Leixlip la Maynooth și să începem să facem curat. Am fost foarte încântați, și când am ajuns, poarta era deschisă. Am căutat cheia și a durat ceva timp până să o găsim. În cele din urmă, Joe a găsit-o sub o piatră, în celălalt capăt al casei.

Îngeri în părul meu

Noii noștri vecini probabil că ne auziseră, deoarece o doamnă a venit la poartă și a strigat:

– Bună ziua, eu sunt vecina de alături.

– Bună ziua, am strigat eu în timp ce mă duceam spre poartă. Sunt Lorna și sperăm să locuim aici după ce ne căsătorim, peste șase luni.

– Este absolut minunat, a spus ea cu un zâmbet larg. Va fi grozav să avem vecini. Eu sunt Elizabeth.

Am invitat-o înăuntru pe Elizabeth și am mers pe aleea plină de buruieni, spre dreapta, de-a lungul zidului casei, către intrarea principală. Joe era acolo și l-am prezentat ca fiind logodnicul meu. A fost încântată să-l cunoască.

– Sunteți un cuplu deosebit! a spus ea.

Am invitat-o pe Elizabeth înăuntru pentru a vedea casa și Joe a descuiat ușa. Am continuat să discutăm în casă.

– Cred că v-ați îngrozit când ați văzut interiorul casei, a spus Elizabeth. A stat părăsită mult timp. Bătrâna care a locuit aici, doamna Costello, a murit de mult.

– Este în regulă, Elizabeth, am spus eu uitându-mă prin camere.

– O vom face să arate bine foarte repede, a intervenit Joe. Trebuie să spălăm peste tot, să scoatem tapetul de pe pereți, linoleumul de pe jos și să dăm afară mobila veche. Joe s-a uitat împrejur. Poate restaurăm câteva piese de mobilier – masa din bucătărie arată bine, poate fotoliile acelea și dulapul cu sertare.

Adevărul era că noi nu aveam mobilă și aveam foarte puțini bani pentru a cumpăra alta. Depindeam de ceea ce puteam păstra și de mobila veche pe care ne-o dădeau oamenii.

– Se vor curăța foarte bine și vor arăta ca noi, a spus Elizabeth. Slavă Domnului, soțul meu va putea să vă ajute cu muncile grele.

Înainte ca Joe și cu mine să mai putem spune ceva, s-a grăbit să iasă pe ușă și a plecat să-l caute. Am râs. Era o doamnă drăguță și rotofeie – așa pot să o descriu. Avea un zâmbet frumos și energia pe care o vedeam în jurul ei conținea multă dragoste și atenție. Ea era sarea pământului.

S-a întors imediat cu un bărbat înalt și slab cu tenul alb și riduri adânci pe față – se vedea că era un om cinstit.

– Bună ziua! Ce faceți? a spus el.

– El este soțul meu, John, a spus Elizabeth, în timp ce ne prezenta și îi explica că ne vom căsători în scurt timp, după care ne vom muta acolo.

– Ei bine, Joe, avem al naibii de multă treabă aici, a spus John. Foarte multă muncă!

– Desigur – ai dreptate, a spus Joe. Să mergem în spate și să ne uităm la șoproane.

Cei doi au ieșit pe ușă și ne-au lăsat pe mine și pe Elizabeth în sufragerie. Era o cameră mică și avea un șemineu. Ne-am dus în dormitor și ne-am uitat prin cameră. Înăuntru mirosea urât.

– Doamne, uită-te la draperii. Sunt murdare, am spus. Arată deplorabil și nu avem bani pentru draperii noi.

– Ascultă, Lorna, nu-ți face griji, a răspuns Elizabeth, le voi scoate săptămâna asta. Nu am nimic de făcut deocamdată și le voi spăla.

Nu mi-a venit să cred.

– Doamne, Elizabeth, sunt foarte multe draperii de spălat, am spus eu.

– Le voi spăla și călca și voi veni să le pun înapoi la ferestre – și cât voi face asta, îl voi chema pe John să spele geamurile.

Aveam un dormitor, o mică sufragerie, o mică bucătărie și încă o cameră, pe care o puteam folosi ca dormitor, dar nu era nicio toaletă sau baie.

- Bucătăria are o mărime bună pentru o familie tânără, a spus Elizabeth, dar mai bine ați transforma micul dormitor într-o baie, deoarece veți avea nevoie de una. Probabil că veți avea copii.

- Bineînțeles că vom avea, am spus încrezătoare. La urma urmelor, Îngerul Ilie așa îmi spusese. Dar toaleta de afară va fi suficientă pentru moment. Mă întreb în ce stare e.

Am mers în spatele casei să ne uităm. Era sălbăticie totală acolo; abia vedeam ceva din cauza gardului viu care crescuse în exces. Erau, de asemenea, iarbă, buruieni, urzici și măracini, aproape cât un stat de om. Ne-am făcut loc printre ele, spre locul unde Elizabeth spunea că se afla toaleta.

Nu i-am văzut nici pe Joe, nici pe John, dar am găsit toaleta. Era doar o toaletă într-un șopron lung, care avea o ușă. Nu avea scaun de toaletă, dar era utilizabilă și nu arăta prea rău. Am întrebat-o pe Elizabeth ce era clădirea de lângă aceasta.

- Este încă un șopron. Avem unul la fel alături.

Apoi i-am auzit pe Joe și John.

- Nu te uita în șopronul ăla, a spus Joe.

Acest lucru m-a stârnit, bineînțeles.

- O, dacă tot ai spus asta, voi arunca doar o privire, am zis eu. M-am uitat înăuntru și, desigur, era plină ochi cu tot felul de lucruri.

- Cum arată celelalte șoproane? am întrebat eu.

- Nu vei vrea să te uiți nici în ele, a spus John. Mai este încă unul mare acolo, și după aceea este o cocină - un șopron mic cu un perete exterior împrejurul ei și o poartă în mica împrejmuire. Ar fi un loc ideal dacă ați avea găini. Șoproanele sunt pline de vechituri, dar, desigur, îl voi ajuta pe Joe și vom goli câteva dintre ele când va veni data viitoare și le vom da foc.

LORNA BYRNE

– Dumnezeuule, John, ești atât de bun că ne ajuți, am spus eu.

– Ei bine, ar trebui să plecăm acum, Elizabeth, și să-i lăsăm singuri, a spus John întorcându-se spre noi.

– Înainte de a pleca acasă, ați vrea să veniți la un ceai? Ne-ar face plăcere să veniți, a spus Elizabeth întorcându-se, în timp ce se îndepărta.

– Ți-ar plăcea să mergem? l-am întrebat pe Joe.

Am dat afirmativ din cap.

– Vom veni în cinci sau zece minute, a spus el. Ne mai uităm puțin pe aici și o să sortăm niște lucruri.

Așadar, au plecat. Eram cu adevărat fericită și la fel era și Joe.

– Nu este minunat că această casă este a noastră acum? am spus eu. Avem mult de lucru, dar știu că vom reuși.

Am intrat din nou în casă și Joe a început să tragă bucățile de tapet de pe perete, pentru a vedea cât de greu va fi de scos. Nu era atât de rău. Linoleumul de pe podea era rupt peste tot și amândoi am început să-l ridicăm. Am fost șocați, deoarece sub fiecare strat mai era încă unul. Sub ultimul strat, era un strat gros de ziere – sute de ziere erau lipite între ele. Ne-am uitat unul la celălalt.

– Să luăm ceva pentru a le scoate, a sugerat Joe.

Am luat un băț și sub aceste straturi de linoleum și ziere erau paie și argilă. În cele din urmă, sub toate acestea, în mod incredibil, era parchet – chiar unul bun. Am aflat mai târziu de la Elizabeth că toate acele straturi avea menirea de a izola camera, pentru a reține căldura.

Am stat la o ceașcă de ceai împreună cu Elizabeth și John. Elizabeth mi-a povestit puțin despre doamna Costello, fosta proprietară, și despre cum semăna ea cu doamna Tiggywinkle din poveștile lui Beatrix Potter; avea o pălărie mare, o haină mare și purta mereu după ea o

Îngeri în părul meu

geantă mare. Trăise de una singură și nu avusese niciodată musafiri.

John l-a invitat pe Joe să-i viziteze casa și grădina. Privind pe fereastră, i-am văzut pe îngerii care se jucau în jurul lor. Am zâmbit.

– Pari foarte fericită zâmbind acolo, a spus Elizabeth.

– Sunt foarte fericită, am răspuns eu.

Era minunat să mă aflu acolo în casa lor, să am o familie fericită chiar lângă casa noastră și să văd lumina din jurul lor. Aveau, de asemenea, un băiețel minunat; nu știu ce vârstă avea, probabil zece ani.

– De câte ori veți avea nevoie de noi, chemați-ne, s-a oferit Elizabeth.

Le-am mulțumit și am plecat ținându-ne de mână.

În sâmbăta următoare, Joe a adus-o pe mama lui acasă la noi. Eu eram deja acolo și îi așteptam.

– O, Doamne! Deja de afară se vede că aveți o grămadă de treabă de făcut, a zis mama lui Joe privind în jur, după ce a coborât din mașină și ne-a îmbrățișat.

I-a spus lui Joe să deschidă portbagajul; adusesse tot ce trebuia pentru curățat. Am dus o mulțime de lucruri în casă. A intrat și ea.

– Ei bine, a spus ea, această căsuță o să se transforme într-un cămin minunat.

În următoarele două zile, am făcut multă curățenie. Petrecând atâta timp împreună, am avut ocazia să o cunosc mai bine pe mama lui Joe și ne-am simțit bine împreună. Acele două zile au fost foarte frumoase și am făcut multă treabă. Mama lui Joe a fost nemaipomenită. Până în ziua nunții, casa era aproape locuibilă.

CAPITOLUL 13

Mărturisindu-i lui Joe

Într-o dimineață, în vestiarul de la serviciu, Pauline și cu mine am discutat despre rochii de mireasă, și ea l-a întrebat pe supraveghetor dacă am putea să luăm pauza de masă împreună, pentru a merge la magazinul de materiale textile. Supraveghetorul a fost de acord și ne-a pus în aceeași pauză de masă.

Când a venit pauza de masă, eu și Pauline ne-am dus la cantină, am mâncat repede și ne-am îndreptat spre magazine. Ne-am uitat la sute de tipare de rochii și la multe suluri de material. A fost foarte palpitant. În cele din urmă, după multe căutări în pauzele de masă, am găsit un material care mi-a plăcut foarte mult și care ar fi fost potrivit pentru rochia de mireasă: era crem și avea flori sălbatice de culoarea vinului presărate pe alocuri. Pauline a găsit un material frumos care se potrivea cu florile de pe materialul meu, dar nu am cumpărat nimic; știam că mama voia să vină împreună cu mine la cumpărături pentru rochia de mireasă.

Chiar dacă am petrecut atât timp împreună căutând materiale, nu i-am spus lui Pauline că petrecerea de nuntă

Îngeri în părul meu

va avea loc acasă. M-am temut să le spun acest lucru ei și celorlalte două fete. Într-o zi, i-am întrebat pe îngeri când va fi cel mai bun moment să le spun prietenelor mele, și ei au spus:

– Chiar acum.

– Vreți să spuneți acum, în pauza noastră de ceai? am întrebat eu.

– Da, au răspuns îngerii mei.

Când am intrat în cantină, le-am văzut pe Valerie și pe Mary stând la masa noastră obișnuită. M-am dus și mi-am luat ceai și biscuiți și m-am alăturat lor.

– Lorna, murim de curiozitate să aflăm unde se va ține recepția! m-a abordat Valeri cât am stat la masă.

Prietenele mele zâmbeau și erau foarte entuziasmate.

– Recepția se va ține în casa părinților mei, în Leixlip, am spus eu.

Am văzut că au rămas foarte surprinse.

– Glumești, Lorna? a intervenit Mary.

– Nu, am spus eu. Nu aș glumi cu ceva atât de important ca ziua nunții mele.

M-au întrebat tot felul de lucruri, inclusiv de ce părinții mei voiau să țină recepția acasă. Le-am spus că era un fel de obicei în familia mamei și că mama hotărâse acest lucru. Apoi au întrebat cine mai venea la nuntă.

– Majoritatea sunt din familie. Părinții mei, frații și surorile, o parte din unchi și mătuși, bineînțeles familia lui Joe, voi două și domnișoara de onoare, Pauline. Vom fi la masă aproximativ treizeci de persoane. Unii vecini vor veni la biserică.

Câteva zile mai târziu, când luam prânzul cu prietenele mele la cantină, Valerie a spus că avea câteva sugestii cu privire la petrecerea de nuntă.

– Ce ai spune, Lorna, dacă am pleca toți după masă în Dublin, la un local cu muzică și am dansa pentru a sărbători?

– Este o idee minunată și sunt sigură că Joe va fi de acord, am răspuns eu, luând în considerare faptul că nu vom putea dansa în casă. Cum veți ajunge la biserica din Leixlip în acea dimineață? am întrebat eu.

– Ne vom întâlni în Dublin, a răspuns Valerie, și vom veni cu autobuzul la biserică. Să sperăm că nu va ploua, deoarece nu vrem să aducem haine de ploaie și sper că nu este mult de mers pe jos, că vom purta tocuri.

– Două minute, le-am asigurat eu. Să fiți acolo mai devreme.

Au râs și au spus că așteaptă cu nerăbdare petrecerea.

Mai târziu în acea zi, când Pauline mă ajuta să ordonez rafturile chiar înainte de închiderea departamentului de modă, i-am spus:

– Cred că e timpul să-ți spun unde se va ține recepția.

– Deja am auzit de la celelalte fete că este acasă la părinții tăi, a spus Pauline. Cred că este minunat.

I-am spus că era drăguț din partea ei să spună acest lucru.

Când am ajuns acasă de la serviciu în acea seară, mama a sugerat să mergem să cumpărăm materialul pentru rochie în ziua mea liberă, care era a doua zi. Așteptam cu nerăbdare să merg în oraș cu mama să cumpărăm materialul și tiparul pentru rochia mea de mireasă – chiar dacă îl alesesem deja și știam exact ce voi cumpăra. Nu i-am spus totuși mamei acest lucru. Știam că mamei îi va plăcea să meargă prin magazine, așadar nu am spus nimic.

A fost distractiv să merg cu mama prin magazinele de materiale textile din Dublin, dar s-a enervat puțin din cauza faptului că nu-mi plăcea nimic din ce vedeam, deși ea a văzuse multe materiale despre care credea că ar fi perfecte.

Îngeri în părul meu

– Nu vreau o rochie tradițională, i-am spus mamei, și în mod sigur nu vreau să port alb! Mai există un magazin de materiale, mamă. Tu m-ai dus acolo odată, este pe o stradă laterală, lângă Clerys.

După o ceașcă de ceai, mama m-a dus la magazinul de stofe. Ne-am uitat la multe materiale, unele puse pe suluri mari, altele atârinate sau întinse pe tejghea. Când am ajuns la cel ales de mine, i-am spus mamei:

– Cred că acest material este frumos. Îmi plac culoarea crem și florile de culoarea vinului care sunt presărate împrejur. Și uite acesta care este lângă el, ar fi perfect pentru rochia domnișoarei de onoare.

– Da, a dat din cap mama. Este frumos. Acestea două vor merge împreună foarte bine.

Când mama a spus aceste cuvinte, îngerii au apărut peste tot în jurul nostru.

– Cât costă acest material? a întrebat mama, iar eu aproape am izbucnit în râs, deoarece am auzit vocile îngerilor, ca un cor cântând: „Nu are etichetă de preț, nu are etichetă de preț“. Știam că îngerii făcuseră să dispară eticheta cu prețul.

Mama a decis să-l întrebe de preț pe unul dintre angajați. Toți îngerii s-au oprit și au dat din mâini, indicând că nu. Am știut atunci că trebuia s-o opresc pe mama, deoarece avea să creadă că materialul era prea scump și să încerce să mă facă să cumpăr unul mai ieftin. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva, dar nici nu doream să o rănesc.

– Nu îți face griji, mamă, am spus eu, plătesc eu pentru material și pentru tipar și pentru tot ce trebuie pentru rochie. Să ne uităm prin catalogul cu tipare.

Îngerii au luat-o pe mama de mână, în timp ce mergeam spre peretele din spate, unde erau toate cataloagele cu tipare. Mama a deschis unul dintre cataloage și a început să se uite prin el. Am sugerat că, pentru a economisi timp,

mă voi uita și eu în alt catalog. Cred că m-am uitat prin cinci cataloage până am găsit tiparul văzut anterior. Am chemat-o pe mama.

– Uite, acest tipar se potrivește de minune cu materialul pe care l-am ales.

Mama era o croitoreasă foarte bună și știa să citească tiparele pentru a vedea cât material îmi trebuia pentru ambele rochii. Când mama a terminat de calculat cantitatea de material de care aveam nevoie, ne-am dus la tejghea și l-am cerut angajatei. Ea a luat două suluri de material, le-a întins pe tejghea și le-a măsurat, cot cu cot. Materialul s-a adunat pe tejghea, iar fata l-a împăturit perfect și l-a pus într-o pungă. Tot în pungă a pus și tiparele și toate ornamentele de care aveam nevoie.

– Costă 25,99 de lire în total, ne-a comunicat ea.

Tocmai când mă pregăteam să-i întind banii vânzătoarei, mama a spus că dorea să plătească pentru materialul rochiei de mireasă.

– Nu, mamă. Este prea mult, am protestat eu, deși îmi plăcuse oferta ei.

Dar mama a insistat, așa dar am lăsat-o să plătească. Părea foarte fericită și mândră în timp ce îi dădea vânzătoarei banii. Am mulțumit și când am ieșit din magazin, un înger stătea la ușă. I-am mulțumit îngerului în șoaptă, iar apoi ne-am îndreptat spre casă. Îndreptându-ne spre autobuz cu bagajele, i-am mulțumit mamei.

Eram ca un copil mic, plină de entuziasm, așteptând să-i arăt lui Joe materialul și să îl duc acasă la mama lui. În acea seară mama lui Joe a spus:

– Trebuie să-i cunosc pe părinții tăi. Îi vei întreba dacă pot veni la cină duminică?

Când Joe m-a adus acasă în acea seară, am intrat pe ușa din spate, ca de obicei. Am fost surprinsă de faptul că

Îngeri în părul meu

mama și tata erau încă în sufragerie, așadar am profitat de ocazie.

– Bună! Nu mă așteptam să vă găsesc încă aici. Voiam să vă spun că mama lui Joe v-a invitat pe amândoi la cină duminică la ora cinci.

Mama nu a fost prea impresionată, dar tata a spus:

– Bineînțeles că vom veni. Spune-i mamei lui Joe că vom fi acolo duminică la cinci.

Am fost încântată și m-am oferit să le fac o ceașcă de ceai.

– Mergi la culcare, mi-a spus tata, refuzând.

Le-am urat noapte bună.

A doua zi după serviciu, am luat autobuzul spre casa mamei lui Joe și i-am spus că părinții mei vor veni la cină duminică. A fost încântată și puțin neliniștită. Am știut că va face eforturi mari pentru a pregăti cina perfectă.

Când am ajuns duminică împreună cu părinții mei pentru cină la casa lui Joe, tata a bătut la ușă și m-am bucurat să văd că era Joe cel care a deschis ușa. Joe i-a salutat pe părinții mei și m-a îmbrățișat. Am mers în sufragerie; masa era aranjată ca pentru o regină. Era de necrezut. Joe le-a prezentat-o pe mama lui, apoi pe sora lui Barbara, pe soțul acesteia și pe copiii lor. Totuși, un lucru amuzant s-a întâmplat la început. Barbara a insistat ca mama să se dezbrace de haină și mama tot susținea că era în regulă.

– Nu este o haină, este o robe-manteau. Spune-i Barbarei să nu-i mai ceară mamei să o scoată sau voi izbucni în râs, i-am șoptit eu lui Joe, trăgându-l deoparte.

Joe a spus că nu auzise niciodată de robe-manteau, și când s-a întors în sufragerie, sora lui o întreba din nou pe mama dacă îi poate lua haina. Joe a întrerupt-o și a tras scaunul pentru ca mama să se așeze.

Am avut parte de o cină minunată, cu friptură de vită cu cartofi copti, varză și morcov. La desert am mâncat delicioasa plăcintă cu mere cu sos de vanilie a mamei lui Joe. N-am mâncat niciodată o plăcintă cu mere mai bună ca a ei. Mama lui Joe era foarte mândră; totul decursese bine.

Toată vara de dinainte de căsnicia noastră, îngerii mi-au spus să-i dezvălui câte ceva din secretul meu lui Joe. Le-am spus de multe ori că îmi era teamă. Îmi doream să pot împărtăși secretul meu cu cineva, în special cu Joe, dar îmi era frică de reacția lui – dacă nu mă credea?

– Trebuie să-i spui doar o parte din secretul tău, mi-au zis îngerii. Puțin câte puțin. Ține minte, Lorna, că nu vei putea să-i împărtășești tot secretul; unele lucruri nu pot fi spuse. Data viitoare când va fi ocazia potrivită, te vom ajuta.

Câteva seri mai târziu, când Joe m-a condus acasă, mi-a sugerat să mergem cu mașina spre munți.

– Va fi o noapte frumoasă, a spus el. Este lună plină și sper că cerul va fi plin de stele. Știu un loc unde putem parca pentru a avea o priveliște minunată asupra Dublinului și a mării de dincolo de el.

Când am ajuns acolo, locul era plin de mașini.

– Să ne plimbăm și poate stăm lângă peretele acela puțin, am spus eu.

Peretele era doar o grămadă de pietre împrăștiate, dar ne-am așezat și Joe m-a ținut în brațe. Ne-am sărutat și m-am simțit în siguranță. Nu știu cât am stat acolo, dar brusc am observat că cerul era plin de stele. Apoi, unele dintre ele au părut să se rotească și să cadă și, când s-au apropiat de pământ, am văzut că erau îngeri.

Îngeri în părul meu

– Acum este momentul să-i spui câte ceva din secretul tău lui Joe, i-am auzit pe îngeri spunându-mi.

M-am întors în brațele lui Joe și i-am spus că am ceva să-i zic. El s-a uitat la mine și m-a întrebat dacă era ceva în legătură cu nunta.

– Nu, am spus eu. De fapt, este despre mine. Lasă-mă să-ți explic ceva. Văd lucruri pe care alți oameni nu le pot vedea. Câteodată văd îngeri.

O neîncredere totală i s-a întipărit pe față. S-a uitat la mine și a râs.

– Lorna, din câte știu eu, doar preoții și măicuțele văd îngeri. Este ridicol! Oamenii obișnuiți, ca noi, nu văd îngeri.

M-am uitat la el neliniștită; de acest lucru mă temusem. Am strigat în gând „Ajutor!” sutelor de îngeri care erau jurul meu.

El m-a îmbrățișat și nu a mai spus nimic despre acest lucru.

– Să mergem. Este târziu și mâine avem amândoi de lucru, a spus el.

Călătoria spre casă a fost tăcută, cu excepția câtorva cuvinte. Joe m-a privit din când în când, în timp ce conducea, ca și cum ar fi spus: „Ce se întâmplă aici?”

I-am certat pe îngeri în gând, căci Joe nu reacționa deloc bine.

– Lorna, mi-ai cerut să cred în ceva la care nu m-am mai gândit niciodată, mi-a spus Joe când a oprit mașina în fața casei.

Dar m-am simțit mai liniștită când m-a îmbrățișat și m-a sărutat.

Am ajuns în fața ușii din spate și eu tot mai eram supărată pe îngeri.

– Nu îți face griji, Lorna, Joe abia a început să te cunoască, mi-a spus unul dintre îngeri.

LORNA BYRNE

M-am întrebam cum voi putea să-l fac să mă creadă, dar ocazia avea să se ivească în curând.

Deși Joe nu mai lucra cu tata, câteodată îl ajuta la garaj. Într-o marți-seară, când terminasem lucrul, am avut o viziune – am văzut multă sticlă, ferestre mari; lumina părea să strălucească prin ele; acestea îmi blocau vederea, și totuși, părea să fie întunecat.

– Ce e cu toate acestea? i-am întrebat pe îngerii mei.

Îngerii au spus:

– Mărturisește-i lui Joe.

– Eu chiar nu vreau, am răspuns eu.

– Amintește-ți viziunea ta, Lorna, au spus îngerii. Acum vezi unde este?

– Da, este la garaj.

În acea seară i-am spus lui Joe.

– Asta nu înseamnă nimic, a răspuns el.

N-am mai spus nimic, dar am fost îngrijorată. Vineri, am avut din nou viziunea. De data aceasta, l-am văzut pe Joe în mașină, ca și când ar fi mers la benzinărie pentru a face plinul; am văzut bărbați care se apropiau de mașină și pe Joe care cobora geamul portierei. Apoi, viziunea a dispărut.

I-am spus lui Joe că am avut din nou viziunea și i-am explicat în detaliu ce am văzut.

– Nu vreau să pățești ceva. Este un avertisment.

– Nu cred în astfel de lucruri, a spus Joe. Tatăl tău a sunat și mi-a lăsat un mesaj. Are nevoie să lucrez în weekend; bărbatul care lucra în tura de noapte a plecat, așadar nu are pe nimeni pentru sâmbătă și duminică, de la miezul nopții până la ora șapte dimineața.

Am avut din nou viziunea și am văzut mai multe. L-am văzut pe Joe coborând geamul mașinii și pe unul din cei doi bărbați lovindu-l în față cu pumnul. Apoi l-am văzut pe Joe la secția de poliție și pe polițiști crezându-l pe agresor și nu

Îngerii în părul meu

pe Joe. Nu mi-am dat seama despre ce era vorba; de-acum eram supărată și mă certam cu îngerii.

– Joe va avea nasul spart, au spus îngerii, dar în rest va fi bine. Amintește-ți viziunea, Lorna. Poliția s-ar putea să nu-l creadă, dar se va face dreptate în cele din urmă.

După serviciu m-am dus acasă la mama lui Joe și eu și Joe ne-am plimbat prin preajma casei. L-am rugat pe Joe să mă creadă. Eram supărată pe el.

– De ce nu vrei să mă asculți? l-am întrebat eu.

Îngerul lui păzitor i-a șoptit tot timpul la ureche. Am vrut să-i strig lui Joe „Îngerul tău păzitor încearcă să-ți spună, dar tu nu asculți“. Deoarece păream foarte supărată, Joe mi-a promis că va fi deosebit atent la sfârșitul săptămânii.

La sfârșitul acelei săptămâni, totul s-a petrecut întocmai cum văzusem eu.

Într-o seară, Joe repara mașina unui client și s-a dus să pună benzină. Un prieten al proprietarului mașinii, care trecea pe acolo, a crezut că Joe furase mașina. A strigat la Joe și când Joe a coborât geamul mașinii, individul l-a lovit în față, apoi a chemat poliția. Poliția nu l-a crezut pe Joe și l-a arestat. Tata l-a scos pe cauțiune și totul s-a lămurit, dar, în acea seară, Joe a mai aflat câte ceva despre mine.

Cu două săptămâni înainte de nuntă, Pauline, Valerie și Mary m-au luat să petrecem noaptea burlăcițelor. Nu mai ieșisem niciodată cu ele în oraș după program. M-au dus mai întâi la Smyth's, pubul unde se ducea Valerie aproape în fiecare vineri-seară, care era plin de oamenii care lucrau în magazin. Valerie și Mary păreau să îi cunoască pe toți din local și a fost distractiv. Ele erau obișnuite să bea, dar eu nu

LORNA BYRNE

eram. M-au încurajat să beau un pahar cu vin; mi s-a urcat la cap și prietenelor mele li s-a părut amuzant. Un singur pahar a fost mai mult decât suficient pentru mine, deoarece i-am simțit efectul; după aceea am băut numai 7Up.

Am trecut dintr-un local în altul, pe jos, până când am ajuns la Murphy's, localul preferat al lui Mary. Acolo atmosfera era minunată. Localul părea foarte simplu – cu podeaua din beton cu găuri, fără mese, doar scaune la bar și locul era plin cu oameni care cântau melodii irlandeze revoluționare. Mi-au plăcut muzica și cântecele și ne-am alăturat lor. După aceea ne-am întors acasă la Mary, în centrul orașului, unde am băut o ceașcă de ceai, am mâncat niște biscuiți și am discutat despre acea seară. Prietenele mele m-au tachinat cu farsele pe care ni le puteau face mie și lui Joe în ziua nunții; ne-am distrat bine. A fost o seară minunată, dar m-am bucurat să ajung acasă în cele din urmă și să mă bag în pat.

Ziua nunții se apropia. Aproape totul era pregătit și tortul de nuntă fusese livrat deja; una dintre mătușile mele ni-l pregătise, ca dar de nuntă. Era superb, avea trei etaje. Încă mai am decorațiunile de pe el; le-am pus într-o cutie pe undeva.

Cu două zile înainte de nuntă, casa era curată, iar ambele familii pregătite; în ajunul nunții, vecinii au venit să întrebe dacă ne pot ajuta cu ultimele pregătiri. Anne, vecina noastră de alături, m-a asigurat că va veni dimineața devreme pentru a mă coafa.

Este minunat să vezi bucuria pe care o poate aduce o nuntă familiei, prietenilor și chiar vecinilor – să vezi tot entuziasmul oamenilor ieșind la suprafață. Oricând se plănuiește o nuntă, cer tuturor îngerilor universului ca acea nuntă să aducă fericire și încântare tuturor celor implicați.

În sfârșit, ziua nunții mele a sosit! Optsprezece august 1975. Abia am putut dormi în noaptea dinainte și m-am

Îngeri în părul meu

trezit devreme – ca toți ceilalți. Eram prea agitată pentru a lua micul dejun, așadar am băut doar o ceașcă de ceai. Unul dintre cele mai prețioase momente a fost când tata m-a escortat la mașină și a stat lângă mine, pe bancheta din spate. Nu a spus un cuvânt, doar m-a ținut de mână.

– Nu te mișca, mi-a spus tata când am ajuns la intrarea principală în biserică și a coborât din mașină.

Șoferul trebuia să ocolească pentru a deschide portiera, dar tata a insistat să o deschidă el. Când am ieșit din mașină, zâmbetul tatei m-a făcut fericită. M-a luat de mână. Chiar în momentul în care am intrat în biserică pentru a ne îndrepta spre altar, mi-a spus cu o voce blândă cât de mândru se simțea să-și însoțească frumoasa fiică la altar, în ziua nunții ei.

În drum spre altar, la brațul tatei, l-am simțit pe îngerul meu păzitor zburându-mi părul pe care vecina mea îl aranjase mult timp în acea dimineață. L-am văzut pe Joe în fața altarului, privindu-mă. Era frumos. Lângă el stătea îngerul lui păzitor, care zâmbea. Apoi, în altar au apărut îngerii: Mihail, Hosus, Ilie, Elisha – toți îngerii care m-au însoțit de-a lungul anilor. Altarul era plin de îngeri. Preotul ne aștepta.

Eu și Joe am pășit spre altar, am stat în fața preotului și a început ceremonia. Când Joe mi-a pus inelul pe deget, Hosus m-a tras de rochie și a rostit da odată cu mine. Am făcut multe fotografii în fața bisericii și acasă am mâncat împreună cu prietenii și familia, în jurul unei mese mari.

Mai târziu în acea seară, am plecat toți; Joe și cu mine ne-am dus împreună cu prietenii pentru a bea un pahar într-un local din apropiere. Era totuși aglomerat, așadar am mers într-un local din centrul Dublinului. Eu și Joe n-am rămas prea mult, apoi ne-am îndreptat spre Maynooth, unde, la primele ore ale dimineții, Joe m-a trecut pragul casei noastre.

CAPITOLUL 14

*Nu am știut niciodată că
am un înger păzitor*

Câteodată, îngerii nu-mi dau niciun avertisment înainte de a se petrece un eveniment. Într-o seară, la trei luni de la nuntă, s-a întâmplat ceva ciudat. Era aproximativ ora unsprezece și Joe s-a dus la culcare, și citea o carte în timp ce eu strângeam din casă și mă pregăteam să merg la culcare. Nu aveam baie în casă la acea vreme, așadar mă spălam în fața șemineului. Mă băgasem în pat de cinci minute, când am avut nevoie să merg la toaletă, așa că am coborât din nou.

Am deschis ușa dormitorului și m-am speriat. Aproape că dădusem peste cineva.

– O, Doamne, ce faci aici? am exclamat eu.

Doamna Costello, fosta proprietară, bătrâna, stătea în fața mea! Arăta exact cum o descrisese Elizabeth. Era îmbrăcată cu haina ei și avea o pălărie frumoasă, ale cărei împletituri reprezentau fructe, și ducea o geantă mare sub braț.

– Rămas-bun, a spus ea. Am plecat acum.

Mi-a zâmbit. Arăta frumoasă, perfectă, exact ca doamna Tiggywinkle. Nu știu de ce avea nevoie să-și ia rămas-bun

de la mine, dar dacă asta a trebuit să facă, pe mine nu m-a deranjat. Totuși, m-a speriat!

M-am întors și m-am așezat în pat.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Joe.

- Aproape că am dat peste ea, i-am spus eu, uitând că nu îi spuseseam încă de faptul că văd și spirite. Tocmai am întâlnit-o pe bătrâna care a trăit aici înainte de noi, i-am spus. A venit doar să-și ia rămas-bun.

Joe s-a ridicat și s-a uitat la mine speriat. Mi-a spus să mă culc la loc.

Așa am făcut, sperând că Joe nu se va gândi prea mult la acest incident. Nu a făcut-o – s-a întors, iar eu am continuat să citesc. În mod clar, îngerii mei lucrau din greu! Joe nu a mai amintit niciodată acest incident.

Stăteam întinsă în pat, vorbind cu îngerii, întrebându-i de ce doamna Costello îmi apăruse atât de brusc în față. Nu-mi place să trec printr-o fantomă, un spirit care încă nu s-a ridicat la cer; este neplăcut să simt șocuri electrice prin tot corpul. Un spirit care nu a urcat la cer nu s-a purificat încă și îl simt diferit față de un spirit care s-a ridicat la cer și care s-a întors, precum fratele meu Christopher. Simt forța vitală a sufletului celor care s-au întors din Rai.

Îngerii mi-au spus că, dintr-un motiv anume, doamna Costello nu reușise să părăsească locuința până când nu m-a contactat și că avea nevoie de asta pentru a pleca în Rai. Nu pot explica acest lucru, dar întâlnesc des suflete care încă nu au părăsit acest pământ pentru a merge în Rai și, dintr-un motiv oarecare, eu am un rol în a-i ajuta să se înalțe la cer.

Câteva luni mai târziu, am rămas însărcinată. Joe a decis să vândă mașina pentru a avea bani în plus pentru toate

cele necesare copilului. Așadar, am început să mergem iar cu autobuzul și amândoi am râs de acest lucru.

Sarcina mi s-a părut grea și m-am plâns îngerilor și lui Dumnezeu tot timpul. Îngerii au râs și mi-au spus să mă odihnesc.

Copilul meu a decis să se nască mai devreme cu câteva săptămâni – era un copil frumos de aproape trei kilograme. Am fost atât de fericiți. Îi povestisem mai demult lui Joe despre fratele meu Christopher, care murise de mic și de dorința mea de a-i da fiului meu numele său. Așa că am hotărât să îl numim Christopher.

Cu toate astea, nu i-am spus niciodată lui Joe despre întâlnirile mele cu spiritul fratelui meu; nu mi s-a permis acest lucru până la scrierea acestei cărți. I-am spus lui Joe să nu le dezvăluie părinților mei motivul pentru care îi vom numi pe fiul nostru Christopher. Când părinții mei au venit să mă viziteze la spital, după nașterea lui, mama ne-a spus că ar trebui să-l numim pe fiul nostru Christopher – după tatăl ei, bunicul meu. I-am zâmbit lui Joe și am spus că alesesem deja numele de Christopher. Joe m-a strâns de mână.

Când l-am adus pe Christopher acasă, eram ca orice mamă tânără – neliniștită și agitată în jurul lui. Era sănătos și puternic, dar odată, când aveam grijă de el, au apărut îngerii în jurul meu și mi-au spus că avea o mică problemă.

– Am observat că nu digeră bine laptele. Am dreptate? am întrebat eu.

– Da, au răspuns îngerii. Învelește-l bine pe Christopher, pune-l în cărucior și mergi la o cabină telefonică.

Am făcut cum mi s-a cerut și când am ajuns acolo, m-am bucurat să văd că nu vorbea nimeni la telefon. L-am sunat pe doctor și l-am rugat să vină să-l vadă pe Christopher. Doctorul a venit în acea după-amiază. Era o zi friguroasă și ploua cu găleata.

– Este cineva acasă? a strigat doctorul în timp ce intra.

Eu stăteam lângă sobă, ținându-l pe Christopher pe genunchi, alăptându-l. I-am zâmbit doctorului, deoarece toți îngerii îl urmaseră în încăpere. S-a așezat pe scaun și mi-a spus cât de plăcut și comod era în casă și și-a încălzit mâinile lângă foc. S-a jucat puțin cu copilul, iar apoi m-a întrebat ce nu era în regulă. I-am spus că probabil Christopher nu digera corespunzător laptele. S-a uitat ciudat la mine. Îngerii din spatele lui mi-au spus să am grijă la ce spun.

– Vomită mult, am adăugat eu.

– Lorna, mi-a spus el râzând, toți copiii fac acest lucru.

Când doctorul și-a tras scaunul mai aproape de Christopher, unul dintre îngeri i-a atins burta copilului și acesta a vomitat. Laptele a țâșnit până în capătul ȍpus al camerei. Doctorul s-a uitat la mine și a spus:

– Asta nu-i normal.

Doctorul l-a ascultat cu stetoscopul și mi-a spus că ori de câte ori a văzut un copil făcând acest lucru, acesta suferea de boala celiacă. Apoi mi-a dat o trimitere pentru a vedea un specialist de la spitalul de copii de pe strada Temple, din Dublin.

Christopher avea într-adevăr celiachie, așadar, de atunci l-am pus la regim alimentar. Acest lucru a însemnat multe vizite la spital; uneori trebuia să fie internat, lucru care ne-a afectat pe toți.

Joe lucra în grădină de câte ori avea timp liber și trebuie să spun că aceasta începea să prindă contur. Într-o zi, când îl priveam pe Joe lucrând în grădină, îngerul lui păzitor a apărut doar pentru un moment și apoi alți îngeri au apărut în jurul lui, de parcă l-ar fi susținut. Am observat că lumina din jurul lui era foarte slabă.

– Nu! Nu e cinstit! am exclamat eu, începând să plâng.

Știam că îngerii îmi arătau că Joe urma să se îmbolnăvească.

Așa s-a și întâmplat. S-a îmbolnăvit de ulcer gastric la scurt timp după aceea și a fost mult mai bolnav decât alți oameni cu o afecțiune similară. Acest lucru era ca un dat pentru Joe. Dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată pe de-a-ntregul, când se îmbolnăvea, el se îmbolnăvea mai grav decât alții.

În ciuda regimului alimentar și tratamentului, Joe a fost foarte bolnav și nu a putut munci șase luni. Prin urmare, și-a pierdut slujba de la compania de transport și am ajuns să depindem de ajutorul social pentru a supraviețui.

A fost o perioadă foarte dificilă pentru noi; deși atunci nu am știut acest lucru, acesta avea să fie un tipar pentru tot restul vieții lui.

Într-o zi, când Christopher avea optsprezece luni, l-am adus în grădina din față pentru a se juca, am încuiat poarta și m-am întors în casă pentru a face paturile, lăsând ușa de la intrare deschisă. Îngerul Elisha a apărut doar pentru un moment.

– Bună, Lorna, vreau doar să-ți spun că vei avea un vizitator.

Înainte de a putea să spun ceva, Îngerul Elisha a dispărut. Asta a fost o vizită rapidă, am râs eu.

Elisha nu a mai reapărut; nu m-am mai gândit la acest lucru și am continuat să fac paturile, uitându-mă din când în când pe fereastră, la Christopher. Când am intrat în mica noastră sufragerie, am observat o strălucire luminoasă pe prag și am auzit un mic râset. Spiritul unei fete a intrat în hol. Avea părul brunet, lung și ondulat și ochii de un albastru-închis. Era îmbrăcată cu o haină cu un guler negru, o pălărie, șosete până la genunchi și pantofi negri. A dansat până în bucătărie și mi-a zâmbit. Am urmat-o.

Acest mic spirit încă avea îngerul păzitor cu ea. Rareori am văzut un spirit împreună cu îngerul lui păzitor – ei stau cu noi în mod normal doar puțin timp după moarte, deoarece spiritul nu are nevoie de ajutorul îngerului păzitor după ce trece de porțile Raiului.

Fetița a apărut ca și cum era în carne și oase, cum suntem noi. Ea trăise cândva în trecut, dar nu știu cum a murit. Îngerul ei păzitor era transparent, ca o picătură de ploaie plină de viață; reflecta toate culorile și stătea împrejurul ei. Toți îngerii păzitori seamănă între ei, în ciuda trăsăturilor diferite – într-un fel este ca asemănarea dintre frați și surori, care au un aer de familie, dar trăsături diferite. Îmi este foarte ușor să deosebesc un înger păzitor de orice alt fel de înger.

L-am văzut pe îngerul păzitor cum se mișca în jurul ei, ca și cum o proteja de lumea umană și de tot ce era în ea; nu îi lăsa nici măcar picioarele să atingă pământul. Câteodată se întorcea și îmi zâmbea, apoi își punea degetul la gură, indicându-mi să nu scot niciun cuvânt.

Fetița s-a întors și a sărit din bucătărie în hol și apoi pe ușa din față, dispărând amândoi într-o strălucire de lumină. În următoarele câteva luni, fetița a apărut împreună cu îngerul ei păzitor de multe ori. Mă vizita doar când era ușa de la intrare deschisă, dar acest lucru se întâmpla mai tot timpul. Prima dată a vorbit cu mine și mi-a spus că era singură când a murit.

– Nu știam că am un înger păzitor. N-am știut niciodată că ești aici, a zis ea apoi, ridicându-și privirea spre îngerul ei păzitor.

Ochii fetiței s-au umplut cu lacrimi și îngerul ei păzitor s-a aplecat și i le-a șters. Am simțit o mare dragoste și emoție și mi-au dat și mie lacrimile. Fetița nu a mai spus nimic și a sărit afară pe ușă.

LORNA BYRNE

Cu altă ocazie mi-a spus că numele ei era Annie. Părea că niciodată nu aveam ocazia să-i pun întrebări, deoarece îngerul ei păzitor își punea întotdeauna degetul pe buze, indicându-mi să nu spun nimic.

Într-o dimineață, Îngerul Elisha mi-a apărut din nou.

– Să nu îndrăznești să dispari din nou, așa cum ai făcut ultima dată, am spus eu imediat.

– Hai să ne așezăm pe pragul ușii, a spus Îngerul Elisha.

– Elisha, am întrebat eu, de ce vin să mă viziteze spiritul fetei și îngerul ei păzitor?

– Lorna, a răspuns ea, Annie trebuie să știe dacă a iubit-o cineva când trăia. A murit singură și a crezut că nimeni nu a iubit-o, nici măcar părinții ei – nu i-a putut găsi când murea. Îngerul ei păzitor a adus-o pe Annie la tine pentru a-i fi tu părinte. Îți cerem să faci un lucru dificil, Lorna.

– Știi, Îngere Elisha, am spus eu, funcționează. Mă bucur să o văd pe Annie, chiar dacă este doar un suflet. Simt că m-am atașat de ea. Știu că îngerul ei păzitor transformă atașamentul în dragoste. Mulțumesc, Îngere Elisha.

– La revedere, Lorna, a spus Elisha dispărând.

Vizitele lui Annie au devenit mai dese – aproape zilnice. Apoi, într-o zi, m-a strigat pe nume.

– Lorna, a spus ea, știi că am murit într-un incendiu. Nu am găsit pe nimeni. Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit. Unde erau mama și tata? Mamei și tatei nu le-a păsat; nu m-au iubit. Îmi amintesc cum m-am întins pe jos și am plâns și când m-am trezit, eram în Rai.

– Annie, când te vei întoarce în Rai, am răspuns eu, îi vei întâlni pe mama și tatăl tău și vei ști că te-au iubit.

Cât am rostit aceste cuvinte, Annie și-a întins mâinile și m-a atins doar pentru o clipă. În acea îmbrățișare, i-am simțit corpul fizic.

Îngeri în părul meu

– Asta e tot ce aveam nevoie să știu, că am fost iubită în lumea oamenilor, a spus ea, apoi s-a întors împreună cu îngerul ei păzitor și a fugit pe ușă.

I-am mulțumit lui Dumnezeu. Eram fericită să știu că Annie se afla acum în Rai împreună cu părinții ei.

Câteodată pare că Dumnezeu și îngerii nu pot convinge spiritele că au fost iubite cât au trăit. Așa că Dumnezeu a trimis-o pe Annie în această lume a noastră, împreună cu îngerul ei păzitor, astfel încât să i se poată spune că a fost iubită cât a fost în viață. Este greu de înțeles, dar ea simțea nevoia să știe că a fost iubită.

CAPITOLUL 15

Puterea rugăciunii

Rămăsesem din nou însărcinată. Aveam douăzeci și cinci de ani, iar Christopher doi ani și jumătate, și de această dată, primele trei luni de sarcină au fost minunate; nu am avut grețuri matinale. Într-o dimineață, după ce Joe a plecat la muncă, am hotărât să mai stau în pat, alături de Christopher. M-am trezit cam după o oră. Christopher dormea adânc, așa că l-am sărutat și m-am dat jos din pat în liniște. Am intrat în mica noastră cameră din față și acolo se afla Îngerul Hosus, care stătea pe un scaun. Mi-a zis să iau loc.

– Îngere Hosus, nu-mi spune că e ceva în neregulă, i-am zis eu.

– Nu, Lorna, nu este nimic grav. Copilul are un semn pe partea stângă a corpului. Doctorii se vor îngrijora și vor chema un specialist de la un alt spital. Trebuie să știi că totul va fi bine, bebelușul tău este perfect, dar pur și simplu vrea să se nască mai repede. Acel copilaș abia așteaptă să îl ții în brațe. Noi, îngerii, și îngerul păzitor al bebelușului ne vom da toată silința ca acesta să rămână acolo unde trebuie cât mai mult timp posibil – chiar acolo, Lorna. Îngerul

Îngeri în părul meu

Hosus s-a întins și mi-a atins burtica, iar eu am simțit copilul mișcându-se.

– Copilul meu știe că mi-ai atins burta, i-am zis lui Hosus.

Când eram însărcinată în șase săptămâni, am simțit cum bebelușul s-a mișcat, dar doctorul meu mi-a zis că era imposibil. Știu că nu este. Uneori, atunci când stau în fața oglinzii, îi cer lui Dumnezeu să mă lase să trag cu ochiul, și apoi, văd toată energia ca pe un vârtej. Alteori, se deschide pentru un moment și Dumnezeu îmi arată că bebelușul meu este perfect.

– De ce vrea copilașul meu să se nască mai devreme? l-am întrebat pe Îngerul Hosus.

Nu mi-a răspuns la întrebare; totuși mi-a zis:

– De acum înainte vei trece prin momente grele și cea mai mare parte a timpului ți-o vei petrece în spital.

Câteva zile mai târziu m-am dus la spital pentru o ecografie și mi-am putut vedea copilul.

– Se pare că ai un bebeluș foarte activ, mi-a spus doctorul. Totul pare în regulă. Nu este mai mare decât degetul meu, dar își mișcă brațele și picioarele. Chiar a deschis ochii și și-a băgat degetele în gură.

Medicul a decis că ar trebui să rămân în spital pentru câteva zile de odihnă și am fost dusă într-un salon. Joe a plecat acasă, dar s-a întors în aceeași seară cu toate lucrurile de care aș fi avut nevoie. Până la urmă, am stat o săptămână, și când doctorul mi-a zis că pot pleca acasă, am fost foarte fericită.

După doar două săptămâni de stat acasă, m-am întors din nou la spital. Mama a avut grijă de Christopher, pentru ca Joe să poată să se ducă în continuare la serviciu – primise recent un loc de muncă la consiliul local. Christopher era foarte agitat, iar mama s-a chinuit cu el, însă Joe suna acasă la mama după ce ieșea de la serviciu și înainte să

mă viziteze la spital, și la sfârșit de săptămână îl lua pe Christopher cu el.

În spital mi s-a pus o perfuzie și nu mi s-a dat voie să cobor din pat. Doctorii nu înțelegeau de ce tot intram în travaliu prematur. Mi-am petrecut ultimele luni de sarcină în spital. În săptămâna de dinaintea Crăciunului, când eram însărcinată în șapte luni, saloanele se goleau și toți pacienții care au avut permisiunea de a pleca acasă au plecat. Nu părea că mă vor externa, dar am continuat să mă rog lui Dumnezeu să mă lase să plec acasă, pentru a putea fi alături de Joe și Christopher de Crăciun. În Ajunul Crăciunului, chiar înainte de prânz, unul dintre doctori a venit lângă patul meu și mi-a zis că mă pot duce acasă pentru trei zile, cu condiția să mă întorc imediat dacă nu mă simțeam bine.

În acea seară, Joe și Christopher au venit împreună cu tata cu mașina, să mă ia de la spital; eu mă simțeam minunat. Când am ajuns acasă, totul părea atât de primitiv. Elizabeth, minunata noastră vecină, aprinsese focul și întreținuse. Înainte ca tata să plece, ne-a spus că suntem invitați la cină de ziua Sfântului Ștefan, a doua zi de Crăciun și că va veni să ne ia în jurul orei douăsprezece. Christopher a ieșit afară cu tatăl său să închidă porțile în urn bunicului și când s-au întors, eu eram așezată confortabil lângă foc. Christopher mi s-a așezat pe genunchi și eu l-am îmbrățișat, în timp ce Joe ne pregătea un ceai. Chiar nu amintesc prea multe lucruri legate de acel Crăciun și nu știu cum s-a descurcat Joe cu toate. Îmi aduc aminte doar că, în acea seară, l-am îmbrățișat pe Christopher lângă foc, că am vizitat-o pe mama a doua zi de Crăciun și că am spus că nu mă simțeam prea bine și că l-am rugat pe tata să mă ducă înapoi la spital.

Îngeri în părul meu

M-a dus și, două săptămâni mai târziu, când intram în cea de-a opta lună de sarcină, l-am născut pe Owen, cel de-al doilea fiu al meu. Mă credeți sau nu, a avut o greutate de aproape trei kilograme și șase sute de grame – în ciuda faptului că a venit pe lume cu patru săptămâni mai devreme.

Nu știu cum s-a întâmplat că mama și tata s-au alăturat unui grup de rugăciune, dar au făcut-o, și se pare că asta a avut o influență benefică asupra tatei. A început să-i ajute pe oameni. Îi ajuta dintotdeauna, însă acum ajuta mai mulți oameni ca înainte. Dacă auzea că o anumită persoană avea probleme, făcea tot posibilul să-i dea o mână de ajutor.

Într-o seară, tata a venit la noi și ne-a întrebat dacă am vrea să-l însoțim la grupul de rugăciune de la Maynooth College. În acel moment, Maynooth College era cel mai mare seminar din Irlanda, așa că locul era mereu plin de preoți și studenți la teologie.

M-am uitat la Joe și amândoi am dat aprobator din cap. Am fost încântată de ocazia de a ieși din casă și fascinată de perspectiva de a mă ruga într-un grup. Întotdeauna am iubit bisericile și am participat la slujbă ori de câte ori am avut ocazia.

– Cum sunt aceste grupuri de rugăciune? am întrebat eu.

– Folosim una dintre sălile Colegiului Maynooth, a răspuns tata. Ne rugăm împreună și citim pasaje din Biblie; apoi, îi putem ruga pe membrii grupului să spună o rugăciune pentru familiile noastre sau pentru oricine altcineva care are probleme. De obicei, după ce se termină adunarea, bem ceai și mâncăm fursecuri și stăm de vorbă, socializăm.

– Și ne facem prieteni noi, am spus eu.

Elizabeth a spus că va avea ea grijă de copii și, începând din acea zi, ea a stat cu copiii de fiecare dată când noi ne duceam să ne rugăm.

Mi-a plăcut mult primul grup de rugăciune, deși, sinceră să fiu, am fost atât de emoționată, încât nu-mi amintesc prea multe lucruri legate de el. Cu toate acestea, am încercat să participăm la întâlniri cât mai des posibil.

Rugăciunea este extrem de puternică: atunci când ne rugăm, nu ne rugăm singuri; îngerul nostru păzitor se roagă mereu alături de noi, la fel ca și alți îngeri care s-ar putea afla lângă noi în acel moment. Chiar și cei dragi nouă care sunt deja în Rai ni se alătură atunci când ne rugăm.

Nimic pentru care te poți ruga nu este prea neînsemnat sau banal și nicio rugăciune nu este prea scurtă – chiar dacă este vorba despre un cuvânt sau de mai multe. Ne putem ruga oriunde – în mașină, când conducem, când ieșim să ne plimbăm, în timpul unei întruniri, într-un grup, alături de alți oameni sau singuri. Uneori ne rugăm fără să ne dăm seama, mai ales atunci când ne gândim la cineva drag care este bolnav sau la un prieten care are probleme. Când ne rugăm din tot sufletul, rugăciunea este incredibil de puternică, iar religia sau credințele unei persoane nu contează: Dumnezeu aude rugăciunile tuturor copiilor săi.

Rugăciunea este deosebit de puternică atunci când un grup de oameni se roagă împreună în același loc, așa cum am făcut noi în cadrul grupului de rugăciune, sau dacă oameni din întreaga lume se roagă pentru ceva anume în același timp. O astfel de rugăciune intensifică extraordinar de mult puterea spirituală.

Ne-a plăcut mereu plimbarea până la clădirea în care se afla grupul de rugăciune; Joe vorbea despre diferitele lucruri care se întâmplau la locul lui de muncă de la consiliul local, dar discutam și despre grupul de rugăciune.

Într-o zi de miercuri, când ne îndreptam spre întâlnire, i-am spus lui Joe că speram că în acea seară va fi un grup mare – de obicei veneau cam zece oameni, și uneori, mai ales în timpul verii, veneau și mai puțini. Când vacanța se termina, numărul membrilor grupului de rugăciune începea să crească și uneori, din cauza acestui lucru, se muta dintr-un capăt al campusului în altul.

Tata a participat la multe întruniri, însă în Maynooth a fost doar la câteva. Ne-a adus pe noi la prima noastră întâlnire, dar de atunci el nu a mai venit așa des, așa că, în acea seară, am fost încântată să-l văd și m-am grăbit să-l salut. Am urcat scările împreună și am intrat într-una dintre sălile de pe partea stângă. Înăuntru se aflau câțiva oameni și vreo douăzeci de scaune puse într-un cerc. Am salutat pe toată lumea și am luat loc. Aproape toate scaunele erau ocupate.

După aceea, au venit mai multe persoane, urmate de un preot care s-a prezentat ca fiind părintele David și care ne-a întrebat dacă ne-ar deranja, în acea seară, prezența unor seminariști și a unor călugărițe care doreau să se alăture grupului de rugăciune. Toți am răspuns în cor că erau bineveniți. Deoarece în sală se aflau deja aproximativ douăzeci de credincioși, el ne-a sugerat să găsim o sală mai mare. S-a întors după câteva minute, spunând că exista o asemenea sală într-un alt corp al clădirii colegiului și că ar trebui să aducem scaunele – inclusiv pe cele aflate lângă perete. Toată lumea s-a ridicat pentru a da o mână de ajutor.

Cealaltă sală era mult mai mare. În curând, au început să sosească mulți tineri seminariști, însoțiți de niște preoți – să fi fost vreo șapte. Au venit, de asemenea, și niște călugărițe, împreună cu o tânără care locuia în campus, în casa călugărițelor. Au sosit și alți credincioși.

Sala era plină de viață și de lumină. Deși nu foarte clar, am văzut câțiva îngeri și mi-a tresăltat inima de bucurie.

Îngerii mei mi-au șoptit la ureche că trebuia să ~~sosesc~~ o persoană deosebită.

– Știu, le-am răspuns eu, Știu cine vine.

Îmi venea să salt de bucurie și să le spun tuturor, dar îngerii mi-au înțepenit picioarele, ca să nu mă pot mișca.

– Nu, au spus ei, nu te vor crede.

Stăteam în picioare în dreapta ușii, cu picioarele bine înfipite în podea, privind scaunele. Acestea erau dispuse în cercuri concentrice și, pe măsură ce grupul se mărea, scaunele erau mutate. Mi-am dat seama că ideea inițială de a așeza scaunele în cercuri ieșise din discuție și că în loc se formase un oval, cu cinci sau șase ovale formate din scaune, care erau așezate în centru și care se măreau cu fiecare minut care trecea. Oamenii continuau să vină, cărând scaune.

Joe m-a chemat să mă așez lângă el. În cameră erau acum șase ovale complete formate din scaune. Îngerii mi-au eliberat picioarele, ca să mă pot mișca. Am văzut scaunul neocupat de lângă Joe, dar mi-a fost greu să-mi găsesc drumul. Unii oameni s-au ridicat de la locul lor, și-au dat scaunele la o parte ca să pot trece și, în cele din urmă, am ajuns la locul meu și m-am așezat lângă Joe.

John, unul dintre credincioși, i-a salutat pe toți cei prezenți. Apoi, toată lumea a început să-L preamărească pe Dumnezeu fiecare cu propriile cuvinte. (Oamenii se rugau după cum simțeau, în modul cel mai semnificativ pentru ei.) Atmosfera a devenit extrem de vibrantă și de electrică, iar lumina a devenit mai strălucitoare datorită bățăilor de aripi ale îngerilor. I-am adresat cuvinte de preamărire lui Dumnezeu din toată inima și am vrut să închid ochii, dar îngerii mi-au spus să nu o fac. Când mi-au umbrit ochii, am simțit mâinile îngerilor sub bărbie, ținându-mi capul ridicat. Intram în extaz. Toți cei din jurul meu țineau capetele plecate; toți se rugau și rosteau cântări de laudă.

Îngeri în părul meu

Înconjurând fiecare persoană, îngerii străluceau. Camera era plină de îngeri de sus și până jos – peste tot se afla câte un înger.

Apoi, un înger mi-a șoptit la ureche:

– Lorna, ascultă-i pe toți.

I-am ascultat sfatul și a fost incredibil. Am putut să aud fiecare persoană în parte: unii se rugau în diferite limbi, alții repetau neconținut rugăciuni, iar alții cântau imnuri și-L lăudau pe Dumnezeu cu toată ființa, din adâncul sufletului.

Încet, îngerii mi-au permis să înclin puțin capul și nu am mai simțit scaunul de sub mine. I-am rugat pe îngeri să nu mă lase să închid ochii în timp ce-I mulțumeam lui Dumnezeu și-L slăveam. Îngerii mi-au șoptit la ureche că-mi vor închide ochii pentru puțin timp. Apoi s-a făcut liniște. Îngerii au tăcut.

Un nor alb și strălucitor, plin de viață, a cuprins treptat camera, înconjurând tot și pe toți, curățând și purificând totul în calea sa. Dumnezeu s-a materializat și a devenit vizibil în mijlocul nostru, din acest nor; am recunoscut aceeași prezență puternică pe care am întâlnit-o în Mountshannon, în drum spre casa bunicii, când eram copil.

Tânărul – Dumnezeu – era îmbrăcat într-o robă albă. Vârfurile degetelor de la picioare păreau aurii. Își ținea brațele pe lângă corp, cu palmele deschise, orientate spre podea; din vârful degetelor curgeau raze de lumină aurie. Chipul îi strălucea, iar ochii luminoși radiau eternitatea vieții. Avea părul lung până la umeri, ondulat și de culoarea bronzului. Dar cum aș putea eu descrie o lumină strălucitoare, radiantă – viața însăși – plină de iubire, compasiune și speranță?

Dumnezeu s-a întors, încet, cu fața spre noi toți și, fără să se miște – cel puțin nu în sensul pe care îl cunoaștem

noi –, a înaintat printre oamenii care stăteau pe scaunele din ovalul din interiorul cercului. Oamenii îi aduceau laude lui Dumnezeu și îi mulțumeau în liniște, în meditație și rugăciune, fără a-și da seama de prezența Lui. L-am simțit pe Dumnezeu când se mișca printre oamenii din spatele meu; prezența Lui era extrem de puternică. M-am umplut de pacea care sălășluiește în El. M-am rugat ca Dumnezeu să poată sta și umbla printre noi tot timpul.

Când mi-am terminat rugăciunea, am simțit cum Dumnezeu m-a atins cu mâna pe umăr. El mi-a atins fizic sufletul, în această lumină strălucitoare. Cum să descriu ce a văzut sufletul meu? Puritate infinită; claritate totală.

Apoi, Dumnezeu a dispărut într-o rază de lumină și camera a revenit la normal. Aveam ochii deschiși și am văzut acel nor de lumină vie, vibrantă – strălucirea prezenței lui Dumnezeu mergând printre noi dispăruse. Am zâmbit cu ochii plini de lacrimi.

O clipă sau două mai târziu, toți s-au oprit din rugăciune și și-au ridicat capetele. O persoană a vorbit și a spus că rugăciunea și meditația într-un grup mare o umplea cu o liniște și pace incredibilă. Apoi un tânăr, despre care nu știu dacă era preot, se poate să fi fost un seminarist, a vorbit. Avea părul șaten-deschis, nu era foarte înalt și avea o mică barbă.

– A simțit ceva? a întrebat el.

Știam exact ce voia să spună.

– Pot să spun că și eu am simțit – ca să îl ajut? i-am întrebat eu pe îngeri. Însă ei mi-au dat un răspuns negativ.

– L-am simțit pe Dumnezeu mergând printre noi, a spus el. Și L-am simțit atingându-mă. A mai atins și pe altcineva?

Mi-am dorit atât de mult să spun că da, m-a atins și pe mine, dar mi s-a spus să păstrez tăcerea.

Și cel mai trist lucru a fost că nimeni altcineva n-a avut curajul să spună „Da, Dumnezeu m-a atins!”, nimeni nu a avut curajul să recunoască prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu chiar îi atinsese! Ne este atât de frică să spunem că Dumnezeu face parte din viețile noastre; ne este atât de frică să-L recunoaștem pe Dumnezeu, să vorbim deschis despre el.

Nu știu cine erau ceilalți oameni pe care i-a atins Dumnezeu, dar îmi amintesc de acel tânăr, și chiar și astăzi sper că, indiferent de ceea ce face, continuă să păstreze vie acea frumoasă amintire.

Când întâlnirea grupului de rugăciune a luat sfârșit, am băut ceai și am mâncat fursecuri, ca de obicei. Între timp, eu m-am strecurat afară, în parcare, cu băutura în mână. Am traversat și m-am dus lângă niște copăcei – încă tremuram de emoție – însoțită de îngeri.

– Știu că acel tânăr voia cu disperare ca restul lumii să recunoască ce s-a întâmplat, le-am spus îngerilor din jurul meu, nu doar unuia în special.

I-am rugat pe îngeri și pe îngerul păzitor al tânărului să-l ajute să-și păstreze credința în Dumnezeu, chiar dacă va deveni sau nu preot.

– Aș putea să-i spun lui Joe că Dumnezeu a mers printre noi și că pe unii i-a atins? am mai vrut eu să știu de la ei.

– Nu, Lorna, nu ar putea să înțeleagă, au răspuns îngerii. Va veni și timpul în care îi vei împărtăși mai multe lucruri, dar ține minte, nu pe toate. Acesta este unul dintre lucrurile pe care nu i le vei spune niciodată.

M-am întristat. Când m-am întors spre intrare, Îngerul Elisha a apărut și mi-a deschis ușa, zâmbind.

– Nu fi tristă, mi-a zis ea, și zicând aceasta, tristețea a dispărut.

În hol m-am întâlnit cu tata, care mi-a spus că era gata de plecare. I-am zis că trebuie să-l găsesc pe Joe și că

ne vom întâlni cu el la mașină. Am ajuns acasă în câteva minute și nici Joe, nici tata nu au spus nimic special despre întâlnirea care avusese loc, așa că eu cred că nu au văzut nimic.

CAPITOLUL 16

Tunelul

După cinci ani petrecuți în acea căsuță, grădina arăta bine. Cultivam multe legume și aveam niște găini – singurul lucru dificil era să găsim locul unde se ouau găinile! În cele din urmă, am îngrădit partea de grădină în care se afla magazia mare și am folosit-o pe post de coteț; după aceea nu am mai avut probleme în a găsi ouăle. În plus, Joe a construit un uscător, pentru a putea întinde toate rufe; nu am uitat ziua în care l-a construit – stătea pe o scară, folosind un baros, iar eu țineam stâlpul. Am râs atât de mult.

Într-o după-amiază, Cristopher și Owen au făcut un cort din pari, o pătură și niște sfoară; se distrau jucându-se în el, în timp ce eu eram în grădină, întinzând rufe. Brusc, o rază imensă de lumină a aterizat la picioarele mele și m-a lovit ca o palmă ușoară – și aproape că am căzut. Era Îngerul Hosus, desigur! Am râs, știind că Hosus o făcuse ca să se distreze.

– Lorna, trebuie să îți dau o veste, a zis el. Are o parte bună și una rea. Dumnezeu îți va trimite un suflet de bebeluș. Vei rămâne gravidă de Anul Nou, însă acest copilăș nu va rămâne cu tine, se va întoarce la Dumnezeu.

– Sunt deja tristă, am spus. De ce îmi zici așa ceva, Îngere Hosus? De ce nu poți lăsa lucrurile să se petreacă și să nu spui nimic? Mi-ar fi mai ușor să nu știu.

– Lorna, Joe va fi încântat de faptul că vei fi gravidă, a zis Hosus, și când acest copilăș se va întoarce la Dumnezeu, Joe va putea să-ți înțeleagă harul mai bine.

– Crezi că va înțelege? am întrebat eu.

– Da, a răspuns Hosus. Va înțelege – în unele privințe i se va părea incredibil, dar odată cu trecerea timpului, va ști că totul este adevărat datorită altor lucruri care se vor petrece în viața voastră. Acum este timpul să vorbești din nou cu Joe.

– Bine, voi vorbi, am spus eu. Poate mai târziu, când vom ieși la o plimbare.

Când Joe s-a întors de la serviciu în acea seară, copiii încă se jucau în cort și alergau în partea din față a grădinii. A deschis poarta. Christopher și Owen au alergat spre el, iar el i-a luat pe amândoi în brațe și i-a dus în casă. Mai târziu în acea seară, am rugat-o pe Elizabeth să aibă grijă de copii cât timp am ieșit cu Joe la o mică plimbare.

Mergând de-a lungul canalului, am vorbit despre tot felul de lucruri și i-am spus:

– Aș vrea să-ți împărtășesc ceva. Ceva ce îmi arată îngerii.

Când am trecut pe lângă florile sălbatice care creșteau de-a lungul malului canalului, i-am explicat lui Joe câte ceva despre energia pe care o văd în jurul plantelor.

– Ține-mă de mână și poate că îngerii te vor ajuta să vezi energia care înconjoară aceste flori, i-am spus eu, ținându-l strâns de mână. Privește acea floare. Vezi cum ies din ea sfere de energie? Floarea emană energie. Vezi culorile diferite – galben, alb și albastru?

M-am întors, ținându-l încă de mână și rugându-i pe îngeri să-i permită să vadă.

Îngeri în părul meu

– Privește acel mac roșu. Vezi spiralele care țâșnesc de la baza plantei și care ajung cam la jumătate de metru în aer? Sunt ca niște focuri de artificii, care explodează unul după altul, timp de câteva secunde.

Joe s-a uitat, dar, judecând după expresia de pe chipul său, era evident că nu văzuse nimic și că se îndoia că ar fi ceva de văzut. M-am întristat.

– Haide, a spus Joe, să mergem acasă.

Îngerii au apărut din senin, ca și când ar fi ieșit din aerul de deasupra canalului. Ei au suflat ușor în direcția florilor. Joe a început să se îndepărteze. L-am apucat de mână și i-am zis:

– Privește briza care mișcă florile. Acum vezi, Joe?

A rămas pe loc, uimit, ca și când picioarele i-ar fi fost lipite de pământ și a zis:

– Nu am mai văzut așa ceva niciodată.

Mi-a descris ceea ce vedea. Am zâmbit fericită. *A fost prima dată când am primit o confirmare că și alții vedeau aceleași lucruri ca și mine.*

Joe mi-a zâmbit mirat.

– Unele lucruri sunt greu de crezut, dar știu că nu trebuie să mă îndoiesc de tine.

S-a întors și s-a uitat din nou și, văzând că energia din jurul florilor dispăruse, s-a întristat.

– Nici eu nu înțeleg întotdeauna, i-am zis lui Joe. Este aproape ca și când energia se activează și se dezactivează doar pentru a fi văzută de oameni în anumite momente.

Ne-am plimbat mulțumiți spre casă, ținându-ne de mână. Împreună cu Joe am dus copiii la culcare, și mai târziu în acea seară, ne-am așezat și am stat de vorbă. Joe mi-a pus mai multe întrebări, iar la unele nu am putut să-i dau un răspuns.

Odată cu trecerea timpului, tatăl meu s-a implicat în diferite grupuri de rugăciune din Dublin și din jurul

LORNA BYRNE

localității în care trăiam, inclusiv din grupul „creștinilor renăscuți”. Ocazional, atunci când eu și copiii mergeam în vizită la părinții mei, ajungeam în momentul în care un membru al grupului de rugăciune pleca. Într-o zi, tocmai când am ajuns la poarta casei părinților, ușa holului s-a deschis și un bărbat a ieșit afară.

S-a uitat la noi și apoi s-a întors spre mama și a întrebat-o cine eram.

Mama i-a răspuns că sunt fiica ei și că aceștia erau nepoții ei. El i-a sugerat mamei să ne aducă și pe noi într-o duminică la întâlnirea grupului de rugăciune. Am salutat, dar m-am îndreptat spre partea din spate a casei, alături de copii. Am întrebat-o pe mama cine era acel om. Ea mi-a zis că era unul dintre predicatorii grupului de rugăciune al creștinilor renăscuți din Dublin. Nu am mai pus alte întrebări și nici mama nu mi-a mai oferit alte informații.

Mai târziu, eu și copiii am prins un autobuz înapoi spre căsuța din Maynooth. Cât am spălat vasele, l-am urmărit cu coada ochiului pe Christopher – care se juca cu jucăriile pe podeaua din sufragerie, în timp ce Owen dormea pe o pătură. M-am gândit la invitația de a ne alătura acestui grup aparte de rugăciune. În acel moment, ușa de la bucătărie a scârțâit și s-a deschis. Mi-am dat imediat seama că era Îngerul Mihail.

De obicei, îngerii nu interacționează cu lucrurile lumești, dar din nu știu ce motiv, în cazul meu, o fac frecvent – de cele mai multe ori cu lucruri mărunte, ca atunci când Mihail mă ajută să ridic obiecte sau când Hosus suflă înspre rufe puse la uscat. O femeie pe care am întâlnit-o ani mai târziu mi-a descris cum, încercând să o ajute pe mama ei în vârstă care se afla înăuntru, nu a putut să răsucescă o cheie în ușa încuiată. Situația a durat ceva vreme și era disperată. S-a rugat lui Dumnezeu și i-a rugat pe îngerii ei să o ajute și, deodată, ușa încuiată s-a deschis

fără să o atingă. Acesta este ceea ce noi numim miracol: nu avem nicio explicație, dar știm că singuri nu am fi reușit să rezolvăm problema. Este un lucru rar, dar se întâmplă mai frecvent deoarece oamenii evoluează din punct de vedere spiritual și cer ajutorul îngerilor.

– Mihail, tu ești? l-am strigat eu, rămânând în fața chiuvelei. Când a intrat pe ușa din bucătărie, m-a atins pe umăr.

– Lorna, m-ai chemat! a spus Îngerul Mihail.

– Nu mi-am dat seama, Mihail, am răspuns eu.

– Nu ți-ai dat încă seama, a spus el, dar mult timp nu ai avut nevoie să ne strigi pe nume când ai vrut să ne ai în preajmă. Toți îngerii Domnului sunt alături de tine tot timpul.

– Îngere Mihail, cum de ai știut că tu erai cel cu care voiam să vorbesc? am întrebat eu.

– Lorna, mintea și sufletul tău uman sunt conectate, mi-a explicat Mihail. Sufletul tău știe înaintea conștiinței tale că partea umană din tine are nevoie să-mi vorbească.

Această idee m-a făcut să râd.

– Mami, de ce râzi? a strigat Christopher.

A venit la bucătărie și și-a acoperit ochii cu mâna.

– Mami, de unde a venit lumina aceea strălucitoare? a vrut el să știe.

L-am gădilat și nu i-am răspuns la întrebare; apoi l-am trimis înapoi, să se joace cu fratele lui mai mic.

– Mihail, am spus eu, știi că unul dintre lucrurile pe care îmi place să le fac este să merg la întâlnirile grupului de rugăciune din Maynooth. Am întâlnit oameni minunați acolo.

Îngerul Mihail a zâmbit larg.

– Acum spune-mi la ce te gândești cu adevărat, a zis el.

Am inspirat adânc și i-am povestit lui Mihail despre vizita făcută mamei în Leixlip și despre bărbatul care ne

LORNA BYRNE

invitase să ne alăturăm, ca familie, grupului de rugăciune al creștinilor renăscuți din Dublin.

– Știi, întotdeauna am emoții atunci când trebuie să merg într-un loc nou, am zis eu.

Îngerul Mihail a început să râdă de mine. M-a luat de mână.

– Lorna, nu va trebui să stai în cap sau să faci acrobații, a spus el. Nu te îngrijora.

Am râs amândoi.

– Amintește-ți, a continuat el, că atunci când iei parte la rugăciunile grupului din Maynooth, te rogi și-L slăvești pe Dumnezeu. Fă același lucru și acolo. Lorna, roagă-te și laudă-L pe Dumnezeu cât dorești. Vor fi de față o mulțime de familii, așa că, din acest punct de vedere, va fi o experiență diferită. Lorna, când va veni vremea, tu și părinții tăi veți lua parte la rugăciune ca o familie, însă va mai trece ceva timp până atunci.

Ca întotdeauna, Mihail a avut dreptate. Abia după mulți ani am participat la rugăciune ca o familie, iar acest lucru a fost foarte important pentru mine, deoarece m-a apropiat mai mult de tatăl meu.

Christopher a apărut în pragul ușii de la bucătărie.

– Mami, văd iar lumina.

Îngerul Mihail a dispărut. L-am luat în brațe pe Christopher și ne-am jucat puțin de-a roaba.

La Anul Nou, așa cum au spus îngerii, am rămas însărcinată. Acest lucru ne-a făcut fericiți pe mine și pe Joe, chiar dacă aveam o piatră pe inimă știind că bebelușul nu va rămâne cu noi. Atunci când o femeie rămâne însărcinată, sufletul copilului știe deja dacă mama lui va

pierde sarcina – dacă va avorta, dacă va naște un bebeluș mort sau cu malformații. Indiferent de ceea ce urmează să se întâmple, sufletul copilășului își va iubi părinții și va fi mereu alături de ei – îi va ajuta de-a lungul vieții. Dacă ai pierdut vreodată un copil, să nu uiți niciodată că sufletul micuțului te-a ales să-i fii părinte. De fapt, te-a ales chiar înainte de a fi conceput; acel sufletel te iubește și s-a bucurat că ai putut să-l concepi.

În Biblie, citești uneori că Dumnezeu te-a cunoscut înainte de a fi conceput; acest lucru se datorează faptului că eram deja spirite în Rai, unde stăteam toți la rând pentru a părăsi Raiul și a ne naște pe pământ.

Peste tot în lume se fac foarte multe avorturi, dar trebuie să ne amintim că, în ciuda faptului că o mamă decide să avorteze, acel sufletel știe deja că mama lui s-ar putea să apeleze la această variantă, și deși știe acest lucru, sufletul a ales-o deja pe acea femeie să-i fie mamă – chiar dacă asta înseamnă doar ca bebelușul să fie conceput, nu și născut. Sufletelul a ales-o pe acea mamă și o va iubi indiferent de ce se va întâmpla. Este o dragoste necondiționată. Mi-aș dori ca fiecare mamă să țină minte acest lucru, mai ales cele care au avortat. Poate că o tânără a făcut un avort pentru că s-a temut de viață, de lume, sau poate s-a temut de părinți, sau poate că nu a avut pe nimeni în care să aibă încredere sau care să o ajute. Nu uita, sufletul copilului te iubește și nu îți va reproșa niciodată că nu l-ai născut. Știe dinainte ce se va întâmpla și, cu toate acestea, va continua să te iubească.

După câțiva ani, oamenii au început să vină la mine pentru a-mi cere ajutorul și îmi aduc aminte de o femeie care m-a căutat. La un moment dat, ea mi-a spus:

- Am avut câteva avorturi spontane.
- Da, am zis eu, îngerii îmi confirmă.

Am privit spre ușa bucătăriei mele și acolo, pe podea, stăteau cinci copilăși frumoși, cinci sufletele frumoase

LORNA BYRNE

înconjurată de lumină. Ei s-au întors și i-au zâmbit mamei lor. Ea nu îi vedea, dar eu i-am zis ce vedeam, iar mama s-a bucurat. Am putut să-i spun cum arătau și că unii erau băieți și altele fete. Acest lucru a făcut-o fericită. Sufletelele mi-au spus să-i transmit mamei lor că s-au aflat mereu în preajma ei și că vor fi alături de ea întotdeauna.

– Știi, în trecut, am simțit mereu că erau lângă mine, mi-a zis femeia. Uneori, chiar mi s-a părut că simțeam cum mă atingeau cu mânuțele pe picior. Și acum îi simt.

Am zâmbit, deoarece în acel moment ei erau lângă scaunul ei și o atingeau.

– Da, ai dreptate, am spus eu zâbind, iar tu ești binecuvântată că poți simți atingerea propriilor tăi copii pe care Dumnezeu i-a trimis să te viziteze. Ține minte, când va veni vremea să mori, cele cinci sufletele își vor întinde mâinile spre tine și te vor aduce și pe tine în Rai.

– Mulțumesc, a spus femeia. Nu am spus nimănui niciodată faptul că simt prezența copilașilor în jurul meu sau că i-am simțit atingându-mă. M-am temut. M-am temut că oamenii mă vor crede nebună.

Un lucru pe care oamenii nu ar trebui să îl uite este faptul că există milioane de persoane care au cu adevărat experiențe spirituale, dar cărora le este teamă să recunoască. Sunt mulți oameni care cred că îngerii îi ajută și care îi simt uneori, dar care își spun adesea: „Poate că nu i-am văzut; poate că a fost doar în imaginația mea“. Este minunat să recunoaștem existența îngerilor și să spunem „Da, cred în îngeri. Da, cred în Dumnezeu“. De multe ori nu facem acest lucru. De cele mai multe ori recunoaștem aceste lucruri doar când ne lipsește ceva, când suntem foarte bolnavi sau disperați, într-un fel sau altul. Numai atunci ne întoarcem la Dumnezeu și ne rugăm. Deseori ne este teamă să recunoaștem că Dumnezeu și îngerii există. Pe măsură ce creștem din punct de vedere spiritual,

Îngeri în părul meu

constatăm că nu ne e teamă să recunoaștem îngerii, pe Dumnezeu sau orice altă ființă spirituală venită din ceruri.

În timpul primelor luni de sarcină, Joe nu arăta prea bine. Se plângea deseori de dureri de stomac, iar doctorii l-au trimis la spital pentru niște teste. Ei au spus că avea probleme cu apendicele, dar că nu era destul de grav încât să fie nevoie să îl opereze, așa că i-au dat medicamente și l-au trimis acasă. Joe a avut dureri în continuare și, deoarece mâncarea nu rămânea în stomac, a slăbit mai mult decât trebuia.

I-am văzut trupul deteriorat: zona gri din jurul organelor interne pe care o văzusem înainte de a ne căsători se întunecase și mai mult, iar în jurul apendicelui am văzut o umflătură de culoare roșie.

Le-am spus îngerilor că era nedrept ca Joe să sufere așa luni în șir. I-am implorat să îl ajute. Doctorul a spus că nu poate face nimic; i-a cerut scuze lui Joe, dar a spus că nu îl putea opera decât dacă era grav bolnav.

Am pierdut sarcina la trei luni. Cu aproximativ o săptămână înainte ca micuțul meu nenăscut să moară, îngerii mi-au tot atins burta și raze de lumină ieșeau din ea. De multe ori am întrebat dacă bebelușul meu n-ar putea să rămână, dar mi s-a dat un răspuns negativ. Uneori, Joe mă întreba de ce eram tristă, iar eu îi spuneam că era din cauza hormonilor și să nu mă bage în seamă. Nu i-am spus niciodată ce-mi ziseseră îngerii. Indiferent de cât de bolnav era, Joe încerca mereu să ajute pe lângă casă. În acea zi fatidică, l-am ajutat pe Joe să stivuiască turba în magazie și i-am spus că voiam să mă întind pe canapea, deoarece eram obosită. Am adormit pentru o vreme și Joe a venit și

mi-a spus că terminase – toată turba era la locul ei. Copiii se jucau afară. Am vrut să mă ridic să fac un ceai, dar Joe a spus că îl va face el.

La un minut după ce Joe a plecat în bucătărie, am început să am dureri îngrozitoare; simțeam cum viața mi se scurge din trup. L-am strigat pe Joe. El a venit imediat și s-a așezat lângă mine pe canapea și mi-a spus că eram foarte palidă. S-a dus în dormitor să ia o pernă ca să mi-o pună sub cap.

Am simțit cum sufletul meu, care îmi părăsea corpul, îl ținea pe al bebelușului și se îndrepta spre o lumină frumoasă. Am știut că bebelușul meu murise și că *muream și eu*.

Mă ridicam spre lumină, ținându-mi copilașul în brațe. Durerea dispăruse. Călătoream printr-un tunel din aur și argint, un tunel enorm alcătuit din îngeri albi, strălucitori. Nu îi vedeam capătul, căci era șerpuit. Știam, fără să mi se spună, că mă aflam în drum spre Rai și nu simțeam teamă, ci doar o bucurie imensă.

Am văzut și alte suflete care se îndreptau într-acolo. Aveau o înfățișare umană și purtau haine albe, strălucitoare. Eu spun „alb” pentru că nu găsesc un alt cuvânt, însă culoarea era mult mai strălucitoare decât ceea ce numim noi „alb” în mod obișnuit. Prin haine, le vedeam lumina sufletelor; aceasta radia până în dreptul chipurilor, făcându-le să pară mai pure și mai strălucitoare decât fuseseră vreodată pe pământ.

Când am ajuns într-un anumit punct, un înger frumos a apărut în fața mea și m-a oprit din a merge mai departe. Fără să mi se spună, am știut că ea îmi bloca drumul; mi-a vorbit cu cel mai dulce și blând glas, cu vocea plină de compasiune.

– Lorna, nu ar fi trebuit să vii cu bebelușul tău. Trebuie să te întorci.

Îngeri în părul meu

- Nu vreau să mă întorc, i-am spus îngerului frumos, dar, în sinea mea, știam că nu era timpul să urc în Rai.

- Lorna, întoarce-te și privește în tunel, a zis îngerul.

Când m-am întors, l-am văzut pe Joe ținându-mi corpul întins pe canapea, încercând să-mi simtă pulsul, respirația, scuturându-mă.

- Întoarce-te, vino înapoi – nu se poate să mori, spunea el. Vorbea și se ruga.

M-am întors către înger și i-am spus:

- Indiferent de cât de mult îmi iubesc soțul și copiii, nu vreau să mă întorc în lumea terestră. De ce aș face-o? Aici mă aflu în prezența lui Dumnezeu. Aici sunt perfectă din toate punctele de vedere. Mă simt incredibil de plină de viață; nu simt niciun fel de tristețe sau durere. De ce trebuie să mă întorc?

- Nu ai de ales, a spus frumosul înger. Lorna, trebuie să te întorci.

Am privit sufletul copilașului pe care îl aveam în brațe. Mi-a zâmbit; ochii lui albaștri scânteiau și erau plini de viață. Îngerul frumos din fața mea și-a întins brațele să-l ia.

O forță puternică mi-a pătruns în suflet. Am știut că nu am de ales, că trebuia să mă întorc, că nu trebuia să mă aflu acolo.

Mi-am sărutat copilul, ținându-l foarte strâns, și apoi, cu o mare părere de rău, l-am pus în brațele frumosului înger. Chiar nu am vrut să i-l dau, deși știam că într-o zi aveam să-l revăd și că, între timp, acel înger frumos ca zăpada va avea grijă de el.

De îndată ce i-am dat bebelușul, parcă Dumnezeu mi-a luat sufletul în stăpânire și l-a adus înapoi prin tunel, ușurel, în casa din Maynooth și pe canapeaua unde îmi zăcea trupul. Sufletul a început să intre lent în corp, dar durerea era groaznică. Am simțit fiecare por, fiecare os, fiecare organ, fiecare bucățică de mușchi și carne. Viața

LORNA BYRNE

se strecura înapoi într-un corp care fusese mort timp de câteva minute. Durerea era îngrozitoare, dar, dintr-un motiv imposibil de înțeles, nu am putut să strig, nu am putut să scot un sunet. În cele din urmă, am auzit vocea lui Joe:

– Lorna, slavă Cerului că trăiești. Am crezut că ai murit. Am reușit să-i zâmbesc slab.

Am rămas întinsă ore în șir, ținută de îngeri; nu l-am lăsat pe Joe să mă părăsească, nici măcar pentru a suna un doctor sau pentru a chema o ambulanță. În sinea mea știam că voi trăi, că îmi era menit să trăiesc. Nu i-am spus lui Joe niciodată că murisem în acele câteva minute; nu avea nevoie să știe acest lucru, nu ar fi făcut nimic altceva decât să-l înspăimânte mai mult decât era deja. În cele din urmă, Joe s-a dus la cabina telefonică și i-a sunat pe părinții mei, care au venit la noi acasă.

L-am rugat pe Joe să nu spună ce se întâmplase. Tot ce le-am spus alor mei a fost că m-am simțit rău toată ziua și că am început să sângerez. Tata și Joe m-au adus la spital, iar mama a rămas acasă, să aibă grijă de Christopher și Owen.

Cei de la spital au fost foarte îngrijorați de faptul că păream atât de slăbită și, desigur, eu nu le-am spus tot ce se întâmplase mai devreme. Mi-au făcut o ecografie și mi-au zis că nu au văzut nimic – nu exista niciun semn cum că aș fi fost însărcinată. Doctorul a venit să mă vadă, m-a ținut de mână și mi-a spus că îi pare foarte rău.

– Ai pierdut copilul. Cred că s-a întâmplat înainte să ajungeți la spital.

Când doctorul a plecat, tata a intrat singur.

– Îmi pare atât de rău că ai pierdut copilul. Știu cât de mult a însemnat pentru tine.

În timp ce îmi vorbea, avea ochii plini de lacrimi. Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de supărat din cauza unui lucru întâmplat mie.

Doctorii au spus că trebuia să rămân în spital și, când am fost dusă în salon, Joe și tata au plecat acasă. Câteva zile mai târziu, m-au operat pentru a-mi curăța uterul.

Joe venea să mă viziteze în fiecare seară. Era îngrijorat din cauza mea și trist pentru că pierdusem copilul. Am fost externată două săptămâni mai târziu, dar eram încă foarte slăbită și de aceea am stat mai mult în pat. M-am bucurat atât de mult să fiu acasă, să-mi îmbrățișez și să-mi sărut copiii.

Abia după ani de zile i-am spus lui Joe mai multe despre ce se întâmplase în acea zi; ziua în care am murit și am parcurs o parte din drumul spre Rai și m-am întors. I-am povestit pentru a-l consola în ultimele sale luni de viață.

Mulți dintre noi ne temem de moarte, însă nu trebuie să ne fie frică. În momentul morții nu există nici durere, nici discomfort; unii oameni pot avea dureri până în ultima clipă, însă atunci când mor, durerea dispare. Nu te temi și nu ești îngrijorat – mori liber. Moartea este precum nașterea; știi că poate părea ciudat că spun acest lucru, dar te naști într-o nouă viață. Nu „mori” cu adevărat; îți părăsești doar această „carcasă” fizică – ca pe o coajă goală de ou.

Știu că există cu adevărat un loc numit Iad, dar Dumnezeu nu mi-a arătat pe nimeni care să fie trimis acolo. Vă pot spune numai ce am văzut: Dumnezeu îi iartă pe toți – indiferent de ceea ce au făcut. Știu că este greu de înțeles. Mult timp căutăm dreptate și răzbunare, așa că ne vine greu să înțelegem acest lucru, dar când sufletul nostru stă în fața lui Dumnezeu, după moarte, simte atât de multă iubire și dorință de a fi cu Dumnezeu, încât își dorește să rămână acolo și își cere iertare sincer și profund, iertare

pentru tot ce a făcut pe acest pământ din cauza fragilității condiției umane.

Și Dumnezeu, în mila Sa infinită, își iartă copiii. Nu suntem nimic altceva decât copii în prezența lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru.

Sufletele voastre sunt perfecte; atunci când sufletul se eliberează din trup, poate călători prin univers către locuri pe care nu vi le-ați putea imagina niciodată. Cum să vă ajut să înțelegi cât de minunat este acest sentiment? Nu pot exprima în cuvinte; nu am cum să vă fac să înțelegeți, decât dacă ați simțit și voi acest lucru. Și mulți dintre noi trebuie să aștepte până în clipa morții pentru a o face. Atunci când mori, nu ești singur; ești însoțit tot timpul de îngeri și de acele spirite care au părăsit lumea înaintea ta. Nu îți vei dori să te întorci. De ce ai vrea să revii într-un corp omenesc atunci când nu mai simți durere și tristețe, când nu mai plângi? De aceea, atunci când oamenii mor, nu mai vor să se întoarcă și singurul care trimite sufletul înapoi în trup este Dumnezeu, și acest lucru se întâmplă pentru că acelei persoane nu i-a venit sorocul.

Societatea noastră a devenit foarte materialistă și noi ne gândim adesea la moarte și ne întrebăm dacă asta a fost, dacă vom putrezi și nu se va mai alege nimic din noi. Vă asigur că este vorba despre mai mult – mai mult decât atât. Sper ca prin intermediul cărților pe care le scriu să pot transmite acest lucru și să ajut oamenii să înțeleagă. Credeți ceea ce vă spun. Credeți că da, este vorba despre ceva mai mult, mult mai mult, chiar dacă nu voi putea să vă arăt sau să vă dovedesc acum; le este dovedit tuturor celor care mor. Unii sunt de părere că atunci e prea târziu – trebuie să aștepte să moară ca să afle adevărul. Oamenilor le sunt oferite dovezi și în timpul vieții, dar uneori trebuie să privească sau să asculte foarte atent pentru a le recunoaște.

CAPITOLUL 17

Trei bătaii la fereastră

La câteva zile după ce am ieșit din spital, vremea a început să se răcească foarte tare. Joe s-a întors la lucru, la consiliul local, chiar dacă avea doar un contract pe o perioadă determinată. Eram afară, în magazie și luam niște turbă pentru foc, când am auzit că mă strigă cineva. M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni. Am dus în casă găleata cu turbă și am văzut că pe scaunul de lângă foc ședea un înger.

M-a speriat deoarece era frapant, foarte diferit de oricare alt înger pe care îl văzusem vreodată. Parcă era făcut din sticlă spartă, din cioburi identice ca mărime, care reflectau lumina. Fața și trăsăturile îi erau foarte ascuțite, iar când s-a ridicat în picioare, parcă avea patru metri înălțime, tavanul dispărând pentru a-i face loc. În mod neobișnuit, părea că din fiecare parte a lui se auzea muzică – o muzică fermecătoare, blândă, delicată, foarte diferită de tot ce auzisem până atunci. Nu era muzică omenească, ci un fel de muzică îngerească.

– Bună, Lorna, a spus el cu o voce blândă. Numele meu este Kaphas. Ceva deosebit vi se va întâmpla ție și lui Joe, dar în mod special lui Joe.

– Îngere Kaphas, poți să-mi spui când? am întrebat eu.

– În curând, Lorna. Vei ști atunci când îngerul va coborî în casa ta.

Apoi Îngerul Kaphas s-a ridicat de pe scaun și a dispărut.

Săptămânile au trecut, nu știu câte, și vremea s-a răcit și mai mult. Joe era încă foarte trist pentru că pierdusem copilul, ca și mine de altfel, dar eu știusem dinainte, așadar am avut mai mult timp la dispoziție să mă obișnuiesc cu ideea. Vremea s-a înrăutățit și afară era rece ca gheața – foarte, foarte frig – și ningeabundent. În drum spre casă, Joe a decis să cumpere niște alimente – mi-l amintesc mereu sosind la ușă cu sacoșele pline. Când intră în casă, a exclamat „Doamne, ce frig este...” și imediat ce a rostit cuvântul „Doamne”, îngerii s-au pogorât în casa noastră.

Păreau să vină din toate părțile – prin acoperiș, prin pereți, chiar și prin podea. Fiecare atom al casei părea să fie plin de îngeri. Așa ceva se petrece uneori când e pe cale să se întâmple ceva deosebit. Și în ziua aceea s-a întâmplat la fel. Știam că acesta era momentul special despre care îmi vorbise Îngerul Kaphas – ceva deosebit pentru Joe.

– Cine știe, poate mâine-dimineață nu vom putea să ieșim afară din cauza zăpezii, continuă Joe.

Zăpada se depunea destul de repede afară și la radio se auzeau știri despre șosele blocate și despre traficul întrerupt spre Leixlip, din cauza drumului acoperit de zăpadă și gheață.

În acea seară focul ardea în sobă – avusese loc și o pană de curent, așa că aveam doar lumina focului – și îmi aduc aminte cât de bine și de confortabil m-am simțit în căsuța noastră. Copiii erau în pat și dormeau, aveam destulă turbă și alimente în casă și era minunat; ne simțeam în siguranță. În jurul orei zece, Joe și cu mine ședeam lângă foc și ne bucuram de ceai și de sendvișuri și vorbeam despre copilul pe care îl pierdusem. Cât am stat acolo, i-am dat un nume.

Îngeri în părul meu

Camera strălucea cu îngeri și am observat niște îngeri intrând în dormitor. Când s-au întors în mica sufragerie, i-am auzit spunând despre Christopher și Owen: „Dorm liniștiți, ca niște îngerași“.

Totul s-a liniștit; nu era niciun sunet. M-am ridicat de pe scaun și m-am uitat pe fereastră; era întuneric beznă afară, cu excepția zăpezii care strălucea în întuneric. Eram puțin neliniștită și încântată. Nu știam ce vor permite îngerii să se întâlnească, dar știam că va fi ceva deosebit.

Imediat am auzit trei bătăi la fereastră – bineînțeles că Joe și cu mine am tresărit.

– O, Dumnezeuule, este cineva afară! a exclamat el.

Când s-a ridicat de pe scaun, am auzit și trei bătăi în ușă.

– Cred că au înghețat de frig. Poate sunt părinții mei; poate au nevoie de ceva, am exclamat eu.

– Sunt nebuni să călătorească într-o noapte ca asta, a spus Joe.

Joe era înconjurat de o mulțime de îngeri, dar bineînțeles că nu și-a dat seama de acest lucru. Deodată am înțeles ce se întâmpla și am început să râd.

– De ce râzi? m-a întrebat Joe.

– Nu este nimeni la ușă, am spus. Știu cine era.

– Cine? a întrebat Joe.

– Era copilul nostru, am spus eu. Își lua rămas-bun. Ți-a dat doar un semn, fizic, bătând la fereastră, pentru a te ajuta să crezi.

– Termină cu prostiile! Nu mai spune asemenea lucruri lipsite de sens, a zis Joe.

– Mergi și deschide ușa, nu vei vedea nicio urmă în zăpadă.

Am râs din nou la expresia feței lui Joe. Camera era plină de îngeri. Știam că îngerii aduseseră sufletul copilului meu pentru a bate la fereastră și acum se întorsese cu

LORNA BYRNE

ceilalți îngeri. Nu aveam nevoie să îl văd pe micul nostru fiu – el făcuse acest lucru pentru tatăl său, pentru a-l ajuta să creadă.

Joe a deschis ușa de la intrare. Zăpada era adunată pe ea; stratul de aproape treizeci de centimetri a căzut pe preș, odată cu el intrând și aerul rece ca gheața. S-a uita să vadă urme pe zăpadă – de animal, de pasăre, orice fel de urmă. A ieșit afară în zăpadă. Joe s-a albit la față; nu i-a venit să creadă.

– O, Dumnezeule, asta e prea mult! a exclamat el uitându-se la mine.

În cele din urmă, a intrat în casă și a închis ușa.

– Nu îți face griji, așază-te lângă foc și încălzește-te. l-am liniștit eu. Acela era fiul tău, copilul nostru, care își lua rămas-bun. A plecat cu toți îngerii în Rai, unde îi e locul. Acum îl poți lăsa să plece.

Joe a plâns lângă foc; ne-am ținut în brațe și am plâns amândoi. Eram totuși foarte liniștiți.

– Nu este minunat gestul pe care l-a făcut copilașul nostru? l-am întrebat eu. Că îngerii au permis să se întâmple asta pentru ca noi să știm că el este bine? Acela era copilul nostru, care ne-a mulțumit pentru că i-am fost părinți.

Tata avea obiceiul să ne viziteze din senin – de cele mai multe ori seara. Întotdeauna mi-a plăcut acest lucru. Într-o zi, lucram în grădină, smulgând buruieni și prășind printre straturile de cartofi – acum ne cultivăm majoritatea fructelor și legumelor –, iar Christopher mă ajuta. Chiar dacă avea doar cinci ani, era întotdeauna nerăbdător să dea o mână de ajutor.

Îngeri în părul meu

Când am auzit mașina tatei parcând în fața porții, m-am întors.

– Bunicule, au țipat cei doi băieți.

Christopher a alergat printre cartofi și a încercat să deschidă poarta, cu Owen în spatele lui. Poarta era legată cu o sfoară, așadar l-am ridicat pe Owen și l-am ajutat pe Christopher să dezlege nodul. Poarta s-a deschis și Owen s-a zvârcolit în brațele mele ca să coboare. Christopher l-a salutat pe tata când el a coborât din mașină. Era îmbrăcat cu echipamentul de pescuit și purta pălăria lui preferată – o pălărie din stofă, cu momeli de pescuit colorate agățate în ea. Avea acea pălărie de multă vreme, o purta de câte ori avea ocazia și întotdeauna o trata cu grijă.

Tata i-a salutat pe copii mângâindu-i pe cap – întotdeauna făcea așa.

– Nu mângâi câini, tată! obișnuiam eu să-i spun, iar el râdea.

– Grădina arată bine, a spus tata, în timp ce Christopher îl trăgea în direcția cartofilor.

– Când termină copiii să-ți arate toate legumele pe care le cultivăm, hai în casă și voi face un ceai, am spus eu.

Owen, care acum avea aproape trei ani, a fost primul care a intrat în bucătărie și a făcut-o rostogolindu-se. S-a născut prematur, și pentru că nu s-a dezvoltat complet înainte de naștere, șoldurile i se roteau mai mult decât era normal. Se putea mișca atât de repede, încât îmi țineam respirația urmărindu-l; putea să se rostogolească de trei, patru ori și se ridica în picioare. Era ca și cum avea două încheieturi de la brâu în jos. De multe ori l-am văzut rostogolindu-se și mi-am ținut respirația văzând sclipirile îngerilor care se roteau în jurul lui în toate direcțiile, protejându-l. Văzându-l cum se rostogolea, te-ai fi așteptat să-și rupă oasele – dar nu și le-a rupt niciodată. La spital, doctorul a spus că șoldurile lui se vor dezvolta normal

LORNA BYRNE

înainte de vârsta de șapte ani și deseori i-am spus lui Joe că abia așteptam ca Owen să ajungă la aceea vârstă, pentru a putea răsufla ușurată.

– Lorna, ați vrea ca tu, Joe și copiii să mergeți în vacanța de vară, cu mine și cu mama ta, la căsuța din Mullingar? a întrebat tata.

Eram încântată că părinții mei reușiseră de curând să strângă destui bani pentru a cumpăra o căsuță în Mullingar – la șaizeci și cinci de kilometri de Dublin. Eu și Joe nu avuseserăm niciodată o vacanță; nu am mers în luna de miere. Ideea unei vacanțe m-a încântat.

– Ar fi minunat, am spus eu. Bineînțeles că ne-ar plăcea să venim. Sper că Joe își poate lua liber.

Joe și-a revenit din apendicită, dar încă vedeam masa roșie de energie din jurul apendicelui, așa că știam că se va inflama din nou. Fusese recent angajat la fabrica de covoare – era o muncă fizică grea, în condiții neplăcute, trebuia să spele și să vopsească lână –, și în majoritatea timpului lucra în tura de noapte. Această muncă nu îi făcea bine la sănătate, dar aveam nevoie de bani.

Unul dintre puținele avantaje ale acestui serviciu, altul în afară de salariul mic, dar stabil, era faptul că Joe putea lua ieftin lână nevopsită. Am croșetat puțin când eram copil, dar acum aveam acces la această lână, așa că m-am apucat să croșetez de zor, chiar dacă era de o singură culoare – cea a oii! Am croșetat pulovere Aran pentru copii, pentru Joe și pentru tata. Tatei îi plăcea puloverul și îl purta mult când nu lucra.

În acea zi, am stat cu tata la o ceașcă de ceai și am discutat câteva minute. Copiii erau și ei încântați; l-au întrebat atât de multe despre unde era casa, cum arată, dacă erau copaci în grădină.

Îngeri în părul meu

– Grădina este sălbatică, cu mulți copaci și iarbă înaltă cât voi. Sunt și multe alei, toate buruienite ca o junglă. Vă veți distra de minune.

– Când putem pleca? tot întrebau ei.

– Nu plecăm până când tata și bunicul nu vor avea concediu, le-am explicat eu copiilor.

Tata și-a băut ceaiul și apoi a ieșit să se joace un pic cu nepoții în grădină.

– Am plecat, Lorna, la revedere, mi-a strigat el după o vreme.

În ziua de dinaintea celei în care urma să plecăm în vacanță a fost foarte cald, o zi însorită în care abia bătea briza, dar când am întins rufe pe sârmă, un vânt puternic s-a stârnit din senin. Știam că nu era o briză obișnuită și am început să râd.

– Pun pariu că ești tu, Hosus! am spus eu. De ce îmi suflă rufe de pe sfoară? Ce pui la cale?

Apoi a apărut. Ca de obicei, făcea glume pentru a mă face să râd. Apoi a dispărut din nou, ca și cum s-ar fi evaporat. El este un înger minunat. În acea zi, l-am văzut pe fiul meu Christopher uitându-se în aceeași direcție în care mă uitam și eu și am știut din privirea lui că vedea același lucru ca și mine. Nu a spus nimic nici atunci, nici altă dată; poate că a uitat acel lucru; poate totuși, când va citi această carte, își va aminti – nu știu dacă o va face; voi aștepta și voi vedea.

În ziua în care am plecat în vacanță, eram îngrijorată gândindu-mă dacă vom încăpea toți în mașină. Mașina tatei nu era mare și aveam multe bagaje. Copiii erau în grădină așteptându-i nerăbdători pe bunici, iar când mașina a parcat la poartă, au început să țipe de bucurie.

Christopher și Owen au urcat imediat în mașină cu jucăriile lor, iar tata și Joe au reușit cumva să înghesuie toate

lucrurile în portbagaj. Am plecat spre Mullingar, în County Westmeath, la vreo optzeci de kilometri de Maynooth. Joe a vorbit mult, dar eu am fost tăcută și m-am jucat cu copiii.

Am ajuns târziu la căsuță; aproape se întuneca, dar se vedea o frumoasă lună plină pe un cer senin, plin de stele. Căsuța din piatră era minunată – frumoasă și confortabilă. Eram fericită să fiu acolo. Părinții mei au dormit la parter, iar noi la etaj. Am dormit foarte bine în prima noapte.

În timpul vacanței, tata și Joe au pescuit mult în diferite lacuri din zonă, iar tata ne-a plimbat pe mine și pe copii cu barca. Copiii au fost foarte încântați de plimbarea cu barca pe apă, care se legăna în sus și în jos, chiar dacă am parcurs doar o mică distanță de la țărm și înapoi.

În urmă cu câțiva ani, tata suferise un accident la garaj și de atunci nu a mai putut să facă munci fizice grele. Chiar dacă nici Joe nu se simțea tocmai bine, în acea vacanță a făcut la căsuță multe dintre muncile pe care nu le-a putut face tata. Am ajutat și eu. Am pus gips-carton pentru a proteja pereții de umezeală, ceea ce a fost o muncă dificilă, pentru că unul dintre pereți era foarte înalt și gips-cartonul era foarte greu. În două zile, am muncit de dimineață și până în seară, dar până la sfârșitul vacanței am reușit să terminăm treaba.

În câteva seri, Joe și tata au mers la pescuit pe râu. Într-o seară, i-am spus lui Joe că mi-ar plăcea să mă plimb singură și l-am rugat să stea cu copiii. Mi-am dorit să pot vorbi cu îngerii, nu doar în gând, ci cu voce tare, astfel încât ei să poată merge lângă mine în formă fizică, umană. Era aproape ora opt seara când am plecat. Știam că nu erau mulți oameni pe lac la acea oră. Am traversat drumul principal și m-am îndreptat spre stânga, pe un drum secundar, pentru a ajunge la aleea care ducea spre lac. În loc să merg la stânga spre lac, am decis să merg înainte.

Îngeri în părul meu

- Acum puteți merge lângă mine, le-am spus îngerilor. Știu că sunteți aici în spirit, dar am nevoie să apăreți fizic, pentru a putea vorbi cu voi.

Îngerul Mihail a apărut lângă mine și a mers în ritmul meu. Și-a pus mâna pe umărul meu și m-am simțit bine.

- Lorna, puțin mai în față, în dreapta, este o pădure. Să mergem acolo, mi-a spus Îngerul Mihail.

Când am ajuns la pădure, am dat de multă vegetație; era întuneric.

- Nu pot să intru în pădure, am spus eu. Mihail m-a luat de mână și în timp ce mergeam, tufele s-au dat la o parte și s-a făcut cărare. Am ajuns la un luminiș de unde se vedeau câmpurile și lacul. Câteodată este frumos doar să mă plimb și să știu că îngerii sunt chiar lângă mine și că nu am de ce să mă tem, dar în acea seară, în timp ce mergeam prin pădure cu Mihail, am avut vaga impresie că cineva mă privea.

Totuși, nu m-am gândit prea mult la asta și nu l-am întrebat pe Mihail despre asta.

În dimineața următoare, după micul dejun, tata l-a invitat din nou pe Joe la pescuit și și-au luat undițele și au plecat. Le-am strigat să aducă niște pește acasă pentru cină. Tata a spus că va încerca, dar nu putea promite și au plecat spre lac. Mama era ocupată în grădină, lucrând la ghivecele de flori, așadar, după ce am făcut curățenie, am plecat cu copiii la plimbare, spre pădure; era un loc sălbatic și le plăcea acolo.

Mai târziu, mama și cu mine ne-am dus cu copiii spre lac, bucurându-ne de ultima zi de vacanță. Am discutat cu oamenii pe care i-am întâlnit pe drum; unii erau în vacanță, iar alții erau localnici pe care mama îi cunoștea. Când am ajuns pe malul lacului, erau multe familii acolo. Eu și copiii ne-am jucat în apă; le plăcea să culeagă pietre, să le arunce și să urmărească piatra care intra în apă și

împroșca, și senzația undei care le atingea picioarele. Copiii au plâns când a venit timpul să ne întoarcem acasă.

La scurt timp după aceea, Joe și tata au sosit acasă cu niște păstrăvi. Tata a scos păstrăvii afară și le-a arătat copiilor cum se curăță peștele.

Copiii păreau dezgustați.

– E simplu de făcut, le-am spus eu. Am învățat să curăț peștii și să-i gătesc când eram copil. Este minunat să știi cum să o faci, în special atunci când îi poți găti la un foc de tabără.

Imediat ce am spus acest lucru, Christopher și-a dorit să facem un foc de tabără pentru a găti peștele. Din nefericire, a trebuit să spunem nu, deoarece ne întorceam la Maynooth în acea seară. Am mâncat totuși peștele, dar l-am gătit în bucătărie. După ce am terminat de băut ceaiul, a trebuit să facem curat și să ducem bagajele la mașină. Am ajuns înapoi la Maynooth și părinții mei s-au dus acasă la ei. Vacanța se sfârșise.

Niciodată nu am fost prea înstăriți. Obişnuiam să-L întreb pe Dumnezeu cum vom rezista, cum vom supraviețui. Dar am supraviețuit. Întotdeauna mi s-a părut că am trăit la limită. Număram mărunțișul și creşteam legume pentru a trage de bani. Nu exista ca eu sau Joe să ne cumpărăm haine noi. Din când în când, mama îmi spunea că are un sac plin cu haine – nu ştiu de unde le lua, dar niciodată nu mi se potriveau; erau întotdeauna prea largi și mă făceau să arăt ca o bunică. Câteodată, dar nu întotdeauna, găseam în sac pantaloni sau cămăși care i se potriveau lui Joe. Râdeam și spuneam, „Calul de dar nu se caută la dinți“.

Îngeri în părul meu

De multe ori, inelul meu de logodnă ne-a fost de ajutor. Cămătarii erau o binecuvântare pentru noi, la fel ca pentru multe familii din Irlanda în acea vreme -- aproape întotdeauna era coadă. Îmi amintesc de dățile în care mergeam la amanet și ieșeam cu bani în mână, simțindu-ne ca niște milionari. Odată, când nu am avut bani să punem pe masă pâine și unt, Joe a făcut autostopul spre Dublin cu inelul meu de logodnă în buzunar și s-a îndreptat direct spre amanet. Putea să primească pe el zece lire, iar apoi, în timp, economiseam bani pentru a-l răscumpăra. Ce salvator s-a dovedit a fi acel inel!

Joe a primit o bicicletă de la un vecin, un bătrân care l-a rugat pe Joe să îl ajute să curețe grădina și casa, și drept mulțumire i-a dat o bicicletă veche. Trebuia să fie doar curățată și reparată pe alocuri. Le-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor pentru acest dar, și bătrânului că îi ascultase pe îngeri. Joe putea acum să meargă cu bicicleta la serviciu.

În ciuda banilor puțini, acei ani au fost minunați; au fost vremuri minunate, când mă bucuram văzând zâmbetul copiilor mei și pe Joe, care putea să se mai bucure de viață pentru o vreme.

În vara în care am pierdut copilul, Joe a avut o idee grozavă. S-a dus la magazinul de biciclete din Celbridge și a făcut o înțelegere: pentru două săptămâni de făcut curățenie în magazin, de ordonat toate bicicletele și piesele din curte în fiecare seară, să fie plătit cu două biciclete -- una pentru adulți și una pentru copii. Apoi, împreună cu Owen în spatele bicicletei lui Joe, am putut să mergem toți la plimbare.

Așadar, în fiecare seară după lucru, el mergea la magazinul de biciclete și până ajungea acasă, era deja trecut de miezul nopții. Dar a meritat -- la sfârșitul primei săptămâni, a adus acasă bicicleta copilului. Arăta ca o

LORNA BYRNE

vechitură și avea nevoie de multe reparații. La jumătatea celei de-a doua săptămâni, bărbatul de la magazinul de biciclete i-a dat lui Joe o bicicletă pentru adulți care arăta mult mai bine.

Christopher a fost foarte încântat să primească o bicicletă și cu ajutorul lui, în cele din urmă, am reparat bicicletele. Christopher, care era un copil foarte slab la acea vreme, îl ajuta pe tatăl său, învățând cum să ungă lanțul, să repare spițele și tot felul de alte lucruri. A învățat, de asemenea, să meargă foarte bine pe bicicletă.

Îmi amintesc mereu de prima zi în care am decis să mergem cu bicicletele la Donadea, la câțiva kilometri distanță, pentru picnic. Joe a spus că zece kilometri erau o distanță mare de parcurs cu bicicleta pentru un copil de cinci ani, așadar a trebuit să vedem cât de departe puteam ajunge înainte de a obosi Christopher. La spatele bicicletei, Joe avea un scaun pentru Owen, iar eu căram geșile pentru picnic în spatele bicicletei mele.

Am fost îngrijorată pentru Christopher, dar nu ar fi trebuit, deoarece era foarte capabil. Cu toate astea, din când în când, fie ne opream puțin pentru a ne odihni, fie mergeam pe lângă biciclete.

După aceasta, am mers la Donadea pentru picnic pe cât de des s-a putut și ne-am simțit foarte bine. Locul era liniștit, în special seara, când toată lumea mergea acasă. Mai era, de asemenea, ceea ce mulți oameni numeau lac – eu îl numesc iaz – cu rațe, iar acolo era un mic pod spre o mică insulă cu patru copaci și câteva mese de picnic, dar fără iarbă.

La sosire, aprindeam un mic foc de tabără și făceam un ceai. Copiilor le plăcea să stea lângă foc, pe insula înconjurată de apă și cu rațele care veneau lângă ei căutând pâine. Beam ceai, mâncam sendvișuri și ne uitam la stele. Știu că nu trebuia să facem foc de tabără acolo, din cauza

pădurii, dar am fost întotdeauna foarte atenți. Tata m-a învățat multe despre focul de tabără și despre alte lucruri pe care le poți face în natură când eram copil; el m-a învățat cum să aprind focul, cum să merg în siguranță pe malul râului, cum să înot și despre curenții din apă; mi-a spus că erau reguli pentru toate lucrurile.

Într-o seară, când eram acolo, stelele străluceau și era lună plină, așadar era destul de luminat. Nu mai era nimeni în preajmă, doar noi și ratele. Am făcut un mic foc și copiii și-au mâncat sendvișurile și s-au jucat – băieții făceau tot felul de lucruri. I-am spus lui Joe că mi-ar plăcea să stau câteva minute de una singură și l-am rugat să-i supravegheze pe băieți cât fac eu o plimbare. De ceva vreme eram conștientă că eram spionată de la distanță. Am vrut să vorbesc despre acest lucru cu îngerii.

Joe s-a opus dorinței mele, spunând că era întuneric. Dar eu i-am spus că voi lua lanterna cu mine.

Am traversat podețul de lemn și am mers pe o cărare ce ducea la un vechi castel, apoi am mers la dreapta, unde era un gazon destul de mare, înconjurat de copaci. M-am dus în spatele unui stejar mare, pentru ca Joe să nu mă poată vedea. Îmi doream cu adevărat să fiu singură și știam că mă va urmări.

Îngerul Ilie a apărut ca o lumină vibrantă printre copaci și a pășit în luminiș, strigându-mi numele. Când Ilie a ajuns la mine, am ridicat mâinile spre el și el le-a acoperit cu ale lui.

Am comunicat, dar fără cuvinte.

– Lorna, el umblă în întuneric, mi-a spus Ilie. Nu îți fie teamă, nu se poate apropia de tine decât dacă îi permite Dumnezeu. Știi despre cine vorbesc?

– Da, Îngere Ilie, am spus eu. Despre Satana. El este cel care mă urmărește din întuneric?

LORNA BYRNE

Eram conștientă de prezența cuiva sau a ceva, în afara vieții mele – dincolo de cercul de lumină care mă înconjură, la milioane de kilometri depărtare într-un alt cerc de întuneric, unde se ascundea el. În ultimele șase luni mi-a fost teamă, chiar dacă știam că Dumnezeu și voi, toți îngerii, mă protejați.

– Lorna, acest lucru se întâmplă pentru că Dumnezeu te va testa, punându-te în prezența Satanei, a spus Ilie.

– Unde va fi Dumnezeu când se va întâmpla acest lucru? am întrebat eu.

– Dumnezeu va fi în dreapta ta și Satana în stânga ta, a spus Ilie.

– Dumnezeu va fi cu mine și îmi va da putere, am spus eu; acest lucru este tot ce contează. Dar, în sinea mea, eram îngrozită și temătoare. Apoi Îngerul Ilie și-a luat mâinile de pe ale mele și am simțit cum mă umplu de pace și iubire. Ilie, zâmbind, mi-a făcut semn să mă uit în spatele meu, iar apoi a dispărut.

Joe se apropia, împreună cu copiii. Christopher avea bicicleta lui și Joe ducea cele două biciclete și, de asemenea, pe Owen.

– Lorna, trebuie să mergem acum. Se face foarte târziu, a spus el cu voce joasă, ca și cum nu ar fi vrut să trezească vreo creatură din pădure.

– Nu mi-am dat seama că a trecut timpul, am spus eu.

Mi-am luat bicicleta și am urmat potecile până la drum. Eram foarte liniștită, foarte detașată de lumea umană și de familia mea. Din acel moment am simțit cum Satana se apropia de mine; putea să dureze câteva luni sau chiar ani pentru a ajunge la mine, dar eram sigură că ne vom întâlni.

CAPITOLUL 18

„Ce norocoasă este Lorna...”

Într-o seară de iarnă, Joe și cu mine am sosit la grupul de rugăciune în Maynooth. În sală se strânseseră circa douăzeci și cinci de oameni, cei mai mulți dintre ei fiind tineri. Johnny, o persoană foarte înzestrată spiritual, ne-a salutat pe toți și am început să ne rugăm împreună și să cântăm, ceea ce mi-a plăcut întotdeauna. Apoi, toată lumea, inclusiv eu, s-a rugat în liniște. Era o liniște deplină.

– Lorna, deschide ochii și ridică-ți capul, mi-a șoptit deodată un înger la ureche. Îl vezi pe tânărul din dreapta?

– Da, am răspuns tot în șoaptă.

– Lorna, îi vei împărtăși viziunea. Apleacă-ți capul și închide ochii, a spus îngerul în șoaptă.

Am intrat imediat în viziunea tânărului. Pășeam alături de el, de-a lungul unui drum șerpuit și prăfuit, plin de pietre și gropi; nu vedeam foarte departe înainte, deoarece urma mereu o altă curbă. El mergea de ceva vreme, evitând pietrele și gropile. Părea că se rătăcise, dar nu era chiar așa, deoarece la următoarea curbă se afla o clădire cu trepte care duceau în sus, spre stânga. Cu mare efort, tânărul a reușit să urce treptele – era ca și cum ele deveneau mai abrupte cu fiecare treaptă. S-a apropiat încet de ușă.

În timp ce urmăream viziunea, aveam impresia că acea clădire devenea tot mai mare. Din drum, părea de mărime normală, dar acum părea imensă. Tânărul s-a dat înapoi, uimit. Ușa din fața lui era acum foarte mare și grea și el era foarte mic, prin comparație. Dorea să intre, dar trebuia să depună un efort foarte mare. Folosindu-și toată greutatea, a reușit în cele din urmă să deschidă ușa și să se strecoare înăuntru, într-o sală enormă, puternic luminată. S-a așezat pe podea și a început să mediteze, ca o mică parte din acest loc imens.

Am simțit atingerea îngerului pe cap și legătura dintre mine și acel tânăr s-a întrerupt.

– Este timpul să împărtășim trăirile, a spus Johnny.

Unul câte unul, oamenii au început să împărtășească ce au simțit. În cele din urmă, tânărul care avusese viziunea a început să vorbească. A descris viziunea așa cum a trăit-o – exact așa cum văzusem și eu. A fost pentru prima dată când am împărtășit viziunea altei persoane în acest fel și am fost foarte încântată. La sfârșitul povestirii, tânărul a spus că nu a înțeles însemnătatea celor văzute.

Îngerii mi-au cerut să vorbesc; mi-au spus că trebuia să-i spun acestui tânăr semnificația viziunii, pentru a-i da curaj să continue călătoria.

Eram neliniștită; eram îngrozită!

– Nu pot face acest lucru, le-am spus îngerilor. Nu mă va asculta – sunt doar un om obișnuit.

Tânărul a tăcut. Îngerii au continuat să-mi spună că trebuia să o fac, iar eu le-am tot dat contraargumente. Apoi a vorbit un alt bărbat și îngerii mi-au spus să fiu atentă și să ascult ce spune.

– Dumnezeu îi vorbește unei persoane aflate în acest grup de rugăciune. Această persoană este neliniștită și temătoare.

Îngeri în părul meu

Nu a spus nimic mai mult. Dumnezeu îmi cerea să nu mă mai ascund.

– Dacă nu mai împărtășește nimeni nimic, vom spune o rugăciune împreună, rosti Johnny.

– Nu, vreau eu să spun ceva, am zis, respirând adânc.

M-am întors spre tânărul care a avut viziunea și i-am explicat că viziunea avea legătură cu teama lui de a se face preot. I-am spus că vor fi multe obstacole pe care Dumnezeu i le va pune în cale, dar pe care le va depăși. El va avea un rol important, nu doar în Irlanda, ci și în alte părți ale lumii. Avea nevoie de credință în Dumnezeu și în el însuși; i-am spus că ar trebui să-și ia bagajele și să pornească în călătoria lui. I-am transmis că acesta era mesajul către el din partea îngerilor.

Apoi Johnny a început să se roage și noi am cântat și L-am slăvit pe Dumnezeu. Acest lucru mi-a plăcut cu adevărat. Îngerii mi-au spus că mai trebuia să fac multe lucruri la următoarele întâlniri de rugăciune, dar le-am spus că îmi era teamă să mă gândesc la ce îmi vor mai cere să fac. Întâlnirea de rugăciune s-a încheiat și am băut ceai și am mâncat fursecuri înainte să plecăm acasă. Joe nu a spus nimic despre faptul că eu am vorbit la grupul de rugăciune.

Câteva luni mai târziu, la o altă întâlnire de rugăciune în Maynooth, Johnny ne-a îndemnat să ne rugăm și să cerem vindecarea de care au nevoie familiile noastre, prietenii noștri sau oricine altcineva din această lume.

Toți și-au împărtășit problemele, unul câte unul. Unii aveau probleme în familie sau prietenii lor aveau probleme. Oamenii s-au rugat pentru membrii familiei sau pentru prieteni, pentru ca ei să se însănătoșească sau pentru succesul fiicei la un examen; s-au mai rugat și pentru o vacanță necesară sau pentru o mașină. S-au cerut minuni pentru a obține pacea mondială, pentru guverne, pentru ajutorul preoților și al călugărițelor și pentru diferite acte

LORNA BYRNE

caritabile – pentru atât de multe lucruri. Părea că sunt necesare multe minuni. La un moment dat, îngerii m-au îndemnat să vorbesc.

– Acum, Lorna. Știi ce trebuie să spui.

Am respirat adânc.

– Este cineva aici, am început eu, care are nevoie de multă rugăciune pentru familia ei. Ea are un frate care este căsătorit și care suferă de alcoolism și își abuzează soția și copiii. Această persoană își iubește foarte mult fratele. Urmează un proces în legătură cu o altă problemă, care îi provoacă mult stres. Dumnezeu îți spune că nu trebuie să te simți rușinată. Vino și vorbește cu El. Să ai credință și roagă-te ca totul să fie bine.

Am tăcut. Nimeni nu a spus nimic.

Câteodată, în grupurile de rugăciune, unii oameni pun mâinile pe ceilalți și se roagă împreună, uneori cu voce tare. Apoi Johnny a întrebat dacă cineva dorea să se roage lumea pentru el, și a strigat numele celor care se vor ruga pentru această persoană.

Nu am fost una dintre ei – niciodată nu fusesem – dar nu așa s-a terminat acea zi. Dumnezeu avea alte planuri.

Oamenii s-au ridicat și au rămas în sală discutând, iar câțiva au plecat să facă ceai. O călugăriță a venit la mine; i-am zâmbit și am salutat-o. Nu m-am gândit că îmi va cere să mă rog împreună cu ea, dar așa a făcut.

– Te-ar deranja să te rogi cu mine, Lorna? Despre mine vorbeai și am nevoie să vorbesc cu Dumnezeu prin tine.

Aproape că mi-am pierdut vocea.

– Da, bineînțeles, am spus eu, dar nu înăuntru cu toată lumea. Putem merge în altă parte unde să fim doar noi două?

– Bineînțeles, a spus ea.

Îngeri în părul meu

Am ieșit pe hol și am găsit o sală goală la trei uși distanță. Am intrat și ne-am așezat una lângă cealaltă, doar noi două – nu știa că eu tremuram.

– O, Doamne, ce faci? mă tot rugam eu.

– Ești în mâinile lui Dumnezeu, Lorna, mi-au șoptit îngerii, apărând peste tot în jurul nostru.

M-am rugat atingând-o cu mâinile și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru lucrurile minunate care îi vor schimba viața. Apoi i-am spus că a venit vremea să I se adreseze ea lui Dumnezeu.

Ea a început să vorbească; cred că a vorbit vreo oră. La sfârșit, ne-am rugat împreună. Din când în când, îngerii îmi spuneau să deschid ochii și să mă uit la ea. Îngerul care era cu ea, îngerul ei păzitor, era frumos. L-am numit pe îngerul ei păzitor „îngerul păcii și al liniștii“. Nu i-am spus călugăriței că i-am văzut îngerul sau că el o îmbrățișa cu mâinile și aripile și că era unit cu ea. Am zâmbit, mi-am închis din nou ochii și L-am slăvit pe Dumnezeu. Îngerii mi-au spus să mă întorc în cealaltă cameră.

Când ne-am întors, aproape toată lumea plecase. Am mers pe jos acasă cu Joe. Mi-a spus că a fost foarte surprins că luasem cuvântul și i-am spus că mi-a fost foarte greu, deoarece eram agitată, dar că a trebuit să fac ce îmi ceruse Dumnezeu, cu ajutorul îngerilor. Atunci a fost prima dată când m-am rugat punând mâinile pe cineva. Desigur că m-am mai rugat pentru mulți alți oameni, dar am făcut-o în secret, fără știrea lor.

Munca lui Joe la fabrica de covoare l-a ținut departe de casă în majoritatea nopților. Adesea, după ce copiii mergeau la culcare, stăteam în fața focului, inspiram adânc,

îmi închideam ochii și când îi deschideam, erau mulți îngeri care stăteau cu mine în jurul focului. Vorbeam cu ei despre orice. Le spuneam că unul dintre cele mai minunate lucruri era că puteam vorbi cu ei, fără să conteze unde eram, știind că ei îmi auzeau cuvintele. Vorbeam cu îngerii în mod constant – erau tovarășii mei, prietenii mei cei mai buni.

Când se făcea târziu, le spuneam îngerilor că ar fi mai bine să plece, deoarece Joe va veni acasă curând și eu aveam treburi de făcut. Atunci îngerii dispăreau fizic, dar le simțeam încă prezența; câteodată simțeam îngerii care se atingeau de mine. Într-o seară, exact așa a făcut un înger – s-a atins de mine –, apoi a apărut doar pentru un moment. Acest înger mi-a zâmbit și mi-a atins burta, spunându-mi că Dumnezeu mi-a împlinit dorința de a mai avea un copil. Apoi îngerul a dispărut.

La scurt timp după aceea, am descoperit că eram însărcinată; Joe a fost încântat; a spus că ar fi minunat dacă ar fi fetiță. N-am avut prea multe dificultăți în timpul sarcinii de această dată și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru acest lucru.

După Crăciun, ne-am hotărât să căutăm un nume pentru copilul nostru nenăscut. Joe a spus că nu are rost să alegem un nume de băiat de data aceasta; era sigur că va fi fetiță. Ne-am decis ca numele ei să fie Ruth. Am intrat în travaliu cu zece zile mai devreme și am fost internată în spital. Apoi travaliul s-a oprit. În acest timp, părinții mei au venit în vizită și mi-au adus fructe. Tata a spus că abia aștepta să mai aibă un nepot.

– De data aceasta nu va fi băiat! Așteaptă și vei vedea – va fi fetiță, a intervenit Joe.

Când părinții mei au părăsit spitalul, m-am hotărât să merg cu Joe până la intrarea principală. Părinții mei erau în fața noastră, în timp ce bunicii mei, părinții mamei, intrau

Îngeri în părul meu

pe uşile spitalului. Părinţii mei s-au oprit pentru a vorbi cu ei, iar Joe şi cu mine i-am salutat. Stăteam la aproximativ un metru distanţă de părinţii mei.

– Ce noroc are Lorna, a exclamat deodată bunica mea, că băieţii ei nu sunt retardaţi ca ea sau mai rău! Ne aşteptăm totuşi ca acest copil să fie.

Îngerul ei păzitor a apărut în spatele ei – avea lacrimi în ochi; şi-a întins mâna şi m-a atins, dându-mi putere. Dar am fost devastată. L-am văzut şi pe Joe, care era şi el şocat de comentariul pe care îl auziserăm fără să vrem. Bunicii mei vorbeau cu părinţii de parcă noi nici nu am fi existat. Am plecat împreună cu Joe, care şi-a pus mâna în jurul meu.

– Nu îi lua în seamă, a spus Joe, sunt oameni ignoraţi.

Ne-am întors împreună în salon. Am plâns. Îngerii au apărut în jurul patului meu şi ne-au umplut, pe Joe şi pe mine, cu pace şi dragoste. I-am cerut lui Joe să nu le spună părinţilor mei ce auzise.

Ce m-a deranjat cel mai mult în acea zi a fost că tatăl meu nu mi-a luat apărarea. Am fost foarte supărată că nu îi mustrase pe bunicii mei, deşi cred că ştiu de ce. Ştia că părinţii mamei nu îl acceptaseră pe deplin nici pe el – ei credeau că mama se măritase cu cineva dintr-o clasă inferioară, în ciuda progresului făcut de tata. Tata o iubea foarte mult pe mama; simţea că el provocase o ruptură între ea şi părinţii ei şi era îngrijorat să nu o adâncească.

Am înţeles de ce tata nu mi-a luat apărarea, dar tot m-a durut, şi în acea noapte am plâns amarnic.

Mulţi ani după aceea am aflat întâmplător că bunica din partea mamei, cea care făcuse acele comentarii îngrozitoare, avusese un copil cu sindromul Down. Copilul fusese bolnav de inimă şi trăise doar şase sau şapte ani. În tot timpul vieţii lui scurte, a fost ținut în dormitorul de la etaj,

LORNA BYRNE

închis departe de ochii vecinilor. Mi s-a spus că îi era rușine că avea un copil „retardat“.

În primele ore ale dimineții următoare, am intrat în travaliu și fiica noastră, Ruth, s-a născut pe 25 martie – de Ziua Mamei, care este și ziua mea de naștere. Ce cadou minunat de ziua mea!

În ziua în care am fost externată din spital, Joe a venit împreună cu Owen și Christopher. Băieții au alergat spre patul meu, dar Joe a mers încet. Erau îngeri în jurul lui care îl sprijineau. Îngerul lui păzitor a venit și mi-a spus că Joe nu se simțea bine. Îmi venea să plâng, dar știam că trebuia să zâmbesc. Christopher și Owen s-au agitat în jurul surioarei lor, așteptând să o țină în brațe, iar Joe a luat-o din pătuț și i-a lăsat pe frățiorii ei să o îmbrățișeze. L-am întrebat pe Joe dacă se simțea bine și a spus că da – deși știam că nu era adevărat și o știa și el. Le-am spus îngerilor că eram foarte îngrijorată de starea lui și le-am cerut să facă tot ce se putea pentru a-l ajuta.

Două luni mai târziu, Joe lucra în tura de noapte când l-au apucat dureri puternice de stomac. S-a dus la șeful lui și i-a spus că nu se simțea bine și a întrebat dacă putea cineva să îl ducă acasă.

– Nu, mie îmi pare că arăți bine, a spus șeful lui și l-a trimis înapoi la muncă.

Joe nu părea niciodată bolnav, deoarece era înalt și dădea impresia că era puternic. În cele din urmă totuși, i-a spus șefului că pleca oricum acasă, pentru că era prea bolnav ca să mai lucreze. Pe la ora două dimineața, îngerii m-au trezit.

Îngeri în părul meu

– Lorna, trezește-te. Joe nu se simte bine; se îndreaptă spre casă. Îi trimitem ajutor.

M-am trezit imediat, am aprins toate luminile, am pus ibricul pe foc, iar apoi m-am îmbrăcat. Am stat la fereastră, uitându-mă afară, rugându-mă la Dumnezeu să-l aducă pe Joe acasă în siguranță.

Joe mi-a spus mai târziu că, pe la jumătatea drumului dintre Celbridge și Maynooth, a căzut pe marginea drumului. Și-a amintit că și-a revenit și se târa pe coate și genunchi, când deodată a văzut luminile unei mașini. Era un vecin din Maynooth care oprise, întorsese mașina și ieșise să-l ajute. La început, vecinul crezuse că era un vecin beat și nu i-a venit să creadă când l-a recunoscut pe Joe. Joe i-a spus că avea dureri puternice la stomac și bărbatul s-a oferit să-l conducă acasă.

Un înger m-a atins pe umăr.

– Lorna, mergi și deschide porțile. Joe aproape a ajuns.

Când am deschis porțile, vecinul a intrat cu mașina în curte. L-am ajutat să-l aducă pe Joe în casă și să-l pună în pat. Mi-a spus că va suna doctorul.

– Cum îți pot mulțumi pentru bunătate? am întrebat eu.

El mi-a spus că nu reușea să doarmă și că hotărâse să se plimbe cu mașina, iar acum se bucura că o făcuse. I-am făcut un ceai lui Joe și, în aproximativ zece minute, când a sosit doctorul, Joe stătea ridicat în pat și se simțea mai bine. Doctorul a râs când l-a văzut pe Joe.

– Sper că nu m-ați trezit degeaba. Mi s-a spus că ai crize de durere și că ai fost găsit târându-te pe marginea drumului.

– A dispărut toată durerea, a spus Joe. Mă simt bine acum.

Au discutat și au glumit câteva minute, iar apoi doctorul a decis să-l consulte.

LORNA BYRNE

– Întinde-te în pat. Poate că apendicele s-a inflammat din nou.

Și-a pus mâinile pe abdomenul lui Joe și acesta a țipat imediat de durere.

– Ești bolnav, Joe, a spus doctorul. Voi chema salvarea și voi scrie un bilet de trimitere.

Îngerii continuau să mă uimească: cu cine credeți că vorbeau în acea noapte, dacă nu cu tata! I-au spus să se trezească și să vină la noi acasă. Tata a parcat în spatele mașinii doctorului chiar când doctorul întreba unde este cel mai apropiat telefon.

– Ce se întâmplă? a întrebat tata de cum a intrat.

Doctorul i-a spus că Joe trebuia să meargă la spital și că era pe cale să cheme ambulanța. Tata s-a oferit să-l ducă pe Joe la spital, dar doctorul a refuzat și a spus că avea nevoie de o ambulanță. Tata s-a dus și a mutat mașina, iar doctorul a ieșit în drum, unde era un telefon public. S-a întors în două minute, spunând că ambulanța era pe drum. Doctorul s-a urcat în mașină să scrie un bilet de trimitere, iar eu am mers în bucătărie, lăsându-l pe tata cu Joe.

Umpleam din nou ibricul cu apă, când am simțit mâinile blânde ale îngerilor care mă mângâiau, alungând neliniștea din corpul meu, șoptindu-mi că Joe se va face bine, că va fi greu, dar că va trece peste acest lucru.

Doctorul s-a întors în casă, spunând că ambulanța a sosit. Tata mi-a spus că va urmări ambulanța cu mașina lui și că va sta cu Joe. Eu, desigur, trebuia să rămân acasă cu copiii, deoarece încă o alăptam pe Ruth. L-am îmbrățișat pe Joe.

– Nu îți face griji, a spus el, mă voi întoarce acasă imediat.

Au plecat. M-am întors în dormitor; copiii dormeau, îngerii lor păzitori îi supravegheau. Le-am zâmbit, știind că îngerii ținuseră copiii adormiți în timpul agitației din

Îngeri în părul meu

casă. Le-am mulțumit și m-am întors. Îngerul Hosus stătea în fața mea.

– Lorna, culcă-te acum, a spus el. Te vom adormi.

M-am băgat în pat și nu m-am trezit până a doua zi, la ora zece dimineața, iar copiii au dormit și ei. Când pregăteam micul dejun, Christopher a intrat în bucătărie, întrebând de tatăl lui. I-am spus că era la spital și că, imediat ce toată lumea va termina de mâncat, îl vom suna pe doctor pentru a afla cum se simte.

Când a venit tata, eu o alăptam pe Ruth. Copiii au fost încântați să-l vadă. I-am mulțumit pentru noaptea trecută și l-am întrebat ce făcea Joe și cât a stat cu el. Tata stătuse la spital cu Joe toată noaptea; Joe fusese operat de urgență, dar acum se simțea bine, deși se temuseră pentru viața lui pentru un timp.

– Te voi duce în fiecare seară să-l vezi pe Joe, s-a oferit tata.

M-am opus, pentru că ar fi fost prea mult, dar a insistat și a spus că mama va avea grijă de copii.

Când l-am văzut pe Joe în acea seară, arăta îngrozitor. A petrecut două săptămâni în spital și câteva săptămâni mai târziu s-a întors din nou acolo, pentru zece zile, din cauza unei infecții. După aceasta, a fost șomer aproape șase luni.

Într-o zi, când mă apropiam de casa unui supermarket local, îngerul păzitor al unei fete care stătea în căruț m-a chemat. O cunoșteam din vedere pe mamă, dar nu știam cum o cheamă.

Am salutat-o pe fetiță și îngerul ei păzitor mi-a spus că ea nu se simțea bine și mi-a cerut să o ating. I-am atins mânuța cât am salutat-o pe mama ei și i-am spus că are

un copil frumos. Mama și-a luat la revedere și a plecat împreună cu fiica ei.

Îngerii mi-au spus că trebuia făcută o legătură între mine și copil, astfel încât să se poată face bine. Acest lucru se întâmplă des, dar nu îl înțeleg pe deplin. După aproximativ un an, m-am întâlnit cu aceeași mamă și cu fiica ei și, din nou, îngerul ei păzitor m-a chemat. Mama mi-a spus că fetița fusese bolnavă, internată în spital, dar că acum era mai bine.

În timp ce mama pleca împreună cu fetița, îngerii mi-au spus:

– Fetița va fi foarte bolnavă, Lorna, dar datorită atingerii tale, a puternicei legături spirituale care s-a creat, va avea puterea să depășească boala. Începând de acum și până se va recupera complet, îi vei vedea constant zâmbetul.

În următoarele luni, am văzut regulat zâmbetul fetiței în fața mea și i-am simțit fizic boala și lacrimile. M-am rugat pentru ea de fiecare dată și i-am cerut lui Dumnezeu și îngerului ei păzitor să o facă bine. Știu că această fetiță era foarte bolnavă. Eram colacul de salvare al acestui copil; cumva, în mod spiritual, o țineam în viață. Stăteam, în spirit, la căpătâiul ei, de fiecare dată când era nevoie și nu am permis ca sufletul ei să părăsească corpul.

Apoi, deodată nu i-am mai văzut fața și am știut că este bine. Le-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor și m-am mai gândit puțin la acest lucru. Câțiva ani mai târziu, am văzut-o pe mamă și pe fiica ei pe strada principală din Maynooth, iar îngerii lor păzitori mergeau ținându-le de mână. Fetița era acum adolescentă și era puternică și sănătoasă. Am zâmbit, mulțumindu-le lui Dumnezeu și îngerilor.

Îngeri în părul meu

Într-o zi de vară, când Ruth avea câteva luni, o plimbam în căruț, bucurându-mă de soare, când, brusc, am simțit atmosfera schimbându-se. Era o liniște incredibilă. Aerul era liniștit și părea că devine mai luminos. Știam că venea un înger. Mergeam, dar părea că picioarele mele nu atingeau pământul. Simțeam că mă mișc și totuși nimic din jurul meu nu se mișca. Am simțit o prezență în spatele meu. M-am oprit și m-am întors, dar nu am văzut pe nimeni. Am mers mai departe. Am mai făcut un pas și am simțit din nou acea prezență.

– Oricine merge în spatele meu să se arate, am spus eu.

Nu am primit niciun răspuns.

– Nu face asta. Îmi displace.

Am mers foarte încet, iar apoi am simțit o bătaie ușoară pe umăr. M-am întors și am văzut un înger. Era ca o lumină – strălucea la fel ca o stea, dar mai intens. L-am salutat, dar nu am primit niciun răspuns. Câteodată sunt puțin timidă când vorbesc cu îngerii – și uneori cred că și ei sunt timizi când vorbesc cu mine. Comunicarea este importantă în lumea spirituală, așa cum este și în lumea fizică, iar câteodată la fel de dificilă, așadar i-am spus că mi-ar fi mai ușor să-i vorbesc dacă ar arăta mai uman.

Doar când a luat înfățișare omenească mi-am dat seama că era Îngerul Mihail. Acesta s-a transformat într-un bărbat foarte frumos, cam de patruzeci de ani, înalt de aproximativ doi metri, sau poate mai înalt, cu ochi albaștri și cu părul lung până la umeri.

– Ei bine, de data asta, chiar te-ai făcut frumos, am spus eu și amândoi am râs.

Ne-am plimbat pe drum, eu împingând căruțul în care dormea copilul. Mi-a spus că venise să-mi vorbească despre o carte, o carte pe care îngerii credeau că trebuia s-o scriu pentru a preciza unele lucruri. Am răspuns că în sinea mea știam de ceva timp că trebuia să scriu o carte, dar am

LORNA BYRNE

recunoscut că eram speriată să o fac, mă temeam să nu fiu luată în răs.

– Lorna, va veni ziua în care vei face acest lucru pentru noi, a răspuns Îngerul Mihail.

Au trecut mulți ani de atunci, dar acea zi a venit în sfârșit, și aceasta este prima mea carte.

De prima dată când l-am văzut în dormitorul meu, când eram copil, Mihail – acest înger frumos – m-a vizitat în mod regulat. Apare și dispare din viața mea; câteodată vine și mă însoțește pe unde am de mers sau stă la masa mea din bucătărie; alteori stă cu mine lângă foc, spunând că trebuie să se încălzească. Îi spuneam răsând că îngerii nu simt frigul, dar el susținea întotdeauna că își poate imagina că îl simte, deoarece s-a aflat în preajma multor oameni.

Vorbim ca și cum el ar fi un prieten uman. Câteodată vorbim despre lucruri obișnuite, altă dată despre lucruri importante. Mihail îmi spune că tot mai puțini oameni le cer ajutorul îngerilor și discutăm cât e de ciudat că milioane de îngeri au rămas fără ocupație.

De aceea am scris această carte, pentru ca oamenii să-și dea seama că îngerii merg alături de noi, că ei sunt acolo tot timpul, că trebuie să ne îndreptăm spre ei și să-i lăsăm să ne ajute. Este atât de simplu. Îl ascult pe Mihail și îmi spune ce să scriu; îmi spune să scriu din inimă.

Dumnezeu îi trimite pe acești îngeri în lumea noastră și, cu toate astea, mulți dintre noi îi ignorăm. Trebuie să ne îndreptăm spre ei și să le cerem ajutorul. Este atât de simplu.

CAPITOLUL 19

„Sunt aici, sunt aici – iată-mă!”

Într-o dimineață, când Ruth avea câteva luni, am dus-o la doctor pentru un control. Am ajuns acasă și tocmai mă așezasem s-o alăptez, când am simțit prezența unui spirit, a unei fantome, apropiindu-se treptat de casă. Am spus o mică rugăciune, dar nu m-am mai gândit la acest lucru.

După câteva zile, am observat tot mai des prezența acelui spirit, care se apropia; simțeam ceva care mă trăgea în jos. Era ca și cum mă trăgea spre podea, câteodată cu o forță destul de mare. Am spus mai multe rugăciuni și l-am rugat pe Dumnezeu să ia acest spirit în Rai, oricine ar fi fost el. Apoi, într-o zi, când eram la chiuveta din bucătărie, cu ușa de la intrare deschisă, am observat spiritul care se afla în hol. Era o prezență slabă și nu l-am văzut clar, dar am simțit că era un bărbat mai înalt decât mine, dar nu știam cum arată. M-am oprit din ce făceam.

– Ce nu este în regulă? Cum te pot ajuta? l-am întrebat înainte de a-l simți fizic.

– Sunt aici, sunt aici – iată-mă! a exclamat spiritul, agățându-se de mine.

Repetă mereu aceste cuvinte, dar nu înțelegeam de ce. Știam că nu reprezenta niciun pericol, dar era disperat, așadar trăgea fizic de mine. Era foarte puternic și mă trăgea în jos. Pentru un moment am uitat de mine, iar când mi-am revenit, mi-am dat seama că mă țineam de marginea chiuvelei, încercând să rămân în picioare. Spiritul a plecat brusc, iar când a făcut-o, i-am chemat pe îngeri și m-am rugat. Apoi am auzit o bătaie în ușă, chiar dacă ușa era deschisă. M-am întors și la ușă erau trei dintre îngerii mei: Mihail, Hosus și Ilie. Hosus a intrat imitând mersul unui clown, ceea ce m-a făcut să râd. I-am mulțumit, deoarece aveam nevoie să mă înveselească.

– Ce este în neregulă cu acest spirit? am întrebat eu.

Îngerul Mihail a venit spre mine și m-a luat de mâini. Îngerul Hosus a venit în stânga mea și Îngerul Ilie în dreapta mea.

– Mihail, acel spirit aproape că m-a trântit la pământ! am spus eu.

– Lorna, a răspuns Mihail, îți vom da forța fizică și emoțională pentru tine și pentru spirit, dar nu îți putem spune mai multe, nu acum. Amintește-ți, vom fi cu tine tot timpul; nu vei fi niciodată singură.

– Mihail, nu-mi place când faci așa. De ce nu poate fi mai ușor?

– Îmi pare rău, Lorna. Nu îți putem spune mai multe deoarece nu vei putea ajuta spiritul. Când Îngerul Mihail a spus acest lucru, mi-a dat drumul la mâini.

Spiritul a venit în fiecare zi. Nu știam dacă venea dimineața sau seara, dar de fiecare dată mă trăgea în jos.

– Sunt aici, sunt aici – iată-mă! striga cu o voce disperată.

Pe măsură ce lunile treceau, eram din ce în ce mai epuizată. Joe se întorcea de la muncă, din fabrica de covoare și niciodată nu părea să observe cât de obosită

eram. Se simțea bine în acea perioadă, dar întotdeauna vedeam culoarea cenușie din jurul organelor lui.

În cele din urmă, am putut să-mi dau seama, din viziuni, că acel spirit era un tânăr cu o vârstă între șaptesprezece și douăzeci de ani, pe nume Peter și care se afla în apă, prins și se zbătea să iasă afară. Părea că nu putea să își folosească mâinile; nu se putea agăța de nimic. Din când în când, apa părea tulbure, iar deasupra lui părea să fie un mal. Spiritul acestui tânăr trăgea și se zbătea. Tot încerca să scape.

– Sunt aici, sunt aici, iată-mă! repeta asta mereu. Corpul meu s-a întrepătruns cumva cu spiritul lui și am resimțit totul fizic, în timp ce el se zbătea să trăiască. I-am simțit și emoțiile: dorea să fie găsit; dorea să meargă acasă; dorea ca părinții și familia lui să știe unde era. M-am rugat lui Dumnezeu să fie găsit, acolo unde era.

I-am întrebat pe îngeri dacă pot să-i spun lui Joe și ei mi-au spus că da.

– Ce e cu tine? Arăți groaznic! Ești bolnavă? a întrebat Joe într-o seară când a venit din grădină.

– Nu, Joe, am spus eu. Trebuie să-ți împărtășesc ceva. Îi mai spuseseam câte ceva despre viața mea spirituală, dar, de această dată, îngerii mi-au zis că aveam cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

– Mă vizitează fantoma unui tânăr, i-am explicat eu când ne-am așezat. Are nevoie de ajutorul meu. Mă epuizează fizic și emoțional; am nevoie de sprijinul și ajutorul tău – doar să ai grijă de mine atunci când am nevoie. Câteodată am nevoie să simt brațul tău în jurul meu.

Joe și-a pus brațul în jurul meu și s-a uitat la mine. Nu înțelegea ce se întâmplă; cum putea să înțeleagă?

– Voi face tot ce îmi va fi cu putință, a spus el.

Odată, în timpul vizitei fantomei, mi s-a arătat o viziune: a apărut ca și cum aș fi văzut prin ochii lui, prin apă – mi s-a arătat ce se întâmplase cu el, aparent de sub

apă. Se plimba pe malul râului, în apropierea căruia se afla un fel de cărare. Era împreună cu alți doi sau trei oameni și aceștia îl împingeau. Era foarte înspăimântat. Îl învinovăteau pentru ceva ce nu făcuse și nu știa despre ce vorbeau aceștia. Încerca să scape vorbind cu ei; le spunea că făceau o greșală.

– Nu, nu facem nicio greșală, a țipat unul dintre ei la el.

L-au bătut și l-au lovit cu picioarele până a căzut la pământ. Era pedepsit pentru faptele altuia. Brusc, viziunea s-a oprit și nu am mai văzut nimic.

Într-o duminică după-amiază, când Ruth avea aproape opt luni și se întâmplau toate astea, am auzit o bătaie în ușă. Era Sara, proaspăta soție a fratelui meu, Cormac. Nu o întâlnisem până atunci; ei se căsătoriseră cu puțin timp înainte ca eu să mă internez în spital, iar Joe fusese la nuntă împreună cu copiii, fără mine. Am salutat-o și am invitat-o să ia loc lângă sobă pentru a se încălzi.

– Cormac n-a putut veni cu tine? am întrebat-o eu.

– Nu, a răspuns ea, scuzându-se că nu poate sta mult timp. Am vrut doar să te salut și să-ți dau niște fotografii de la nuntă.

Joe i-a făcut o ceașcă de ceai și cât am stat lângă foc, ne-a spus cât de fericită era că ne-a cunoscut și că a văzut-o pe fiica noastră. Apoi, chiar înainte ca Sally să plece, în timp ce o conduceam spre ușă, s-a oprit și ne-a spus că fratele ei era dat dispărut. A fost surprinsă că nu auzisem de acest lucru și că nu ne spusese nimeni. Ne-a spus că lipsea de ceva timp; plecase într-o seară la întâlnire cu prietena lui, dar nu a mai ajuns. Sally a spus că părinții ei erau foarte îngrijorați de soarta lui; au crezut că poate a plecat în Anglia, așadar luaseră legătura cu Armata Salvării și cu toate hotelurile de acolo. Era pe lista de persoane dispărute, dar nimeni nu înțelegea de ce ar fi plecat în acest fel.

Îngeri în părul meu

– Sunt sigură că se va întoarce curând, i-am spus eu și ne-am luat la revedere. 'Te rog să ne mai vizitezi, Sally, ești întotdeauna bine-venită.

Din când în când reacționez încet și doar mai târziu mi-am dat seama că, printr-o serie de coincidențe stranie, îl văzusem pe tânăr acum câțiva ani. Într-o după-amiază ne duseserăm în vizită la sora mea Aoife și la soțul ei, Alan, la noua lor casă. Aceasta era în centrul orașului, avea o mică grădină în față și balustrade argintii. Joe a deschis poarta și l-a ridicat pe Christopher să bată la ușă. Aoife a deschis ușa și ne-a salutat.

Am intrat în sufragerie și ne-a prezentat soacrei, o doamnă în vârstă, drăguță, și ea ne-a primit cu brațele deschise. Casa părea foarte mică; poate era așa deoarece frumoasa mobilă veche lăsa prea puțin loc de mișcare. În colțul sufrageriei era un șemineu cu două scaune, unul în dreapta și celălalt în fața lui. Focul din șemineu făcea camera foarte primitoare. Era un culoar mic printre piesele de mobilier din hol până la șemineu și spre o mică bucătărie dincolo de el.

Stăteam lângă șemineu cu Owen pe genunchi, alăptându-l, dar eram singura așezată, toți ceilalți stăteau în picioare. Eram șapte oameni în acea sufragerie aglomerată și în mica bucătărie. Apoi s-a auzit o bătaie în ușă și s-au mai înghesuit câteva persoane în cameră. Nu am văzut cine a venit și am continuat să-l hrănesc pe Owen. Erau, de fapt, Cormac și Sally – fata cu care s-a căsătorit mai târziu –, dar toți ceilalți discutau și nici măcar nu l-am văzut pe fratele meu și pe prietena lui – atât de aglomerată părea să fie camera. Am observat o lumină pentru o secundă și am încercat să văd de unde vine. Nu am văzut niciun înger, nici altceva deosebit. Totul s-a întâmplat foarte repede. Râsetele și discuția au continuat și, în mod evident, nu am

putut vorbi deschis cu îngerii acolo, aşadar am încercat să comunic fără cuvinte cu ei. Nu mi-au răspuns.

Mi-am ridicat privirea a doua oară şi am văzut din nou lumina printre cei care stăteau în picioare, ca şi cum cineva din grup, pe jumătate blocat de ceilalţi, emitea această lumină. Oamenii păreau să dispară şi era ca şi cum toată lumea îşi mutase capetele spre stânga sau dreapta, creând o cale prin care vedeam în cameră. Am văzut profilul unui tânăr, un bărbat pe care nu îl cunoşteam. Şi-a întors capul şi s-a uitat în direcţia mea. Faţa lui strălucea ca o lumină blândă şi mi-a zâmbit. Am zâmbit şi eu. Ochii lui scânteiau şi l-am mai văzut încă o fracţiune de secundă. Oamenii s-au mişcat şi din nou câmpul vizual mi-a fost blocat.

În momentul următor, totul a revenit la normal. Mai târziu am întrebat-o pe sora mea Aoife cine era acel tânăr. Mi-a spus că era Peter, fratele mai mic al lui Sally. Nu m-am mai gândit la acest lucru.

Nici Joe nu a făcut legătura – că spiritul era fratele dispărut al lui Sally. Poate că nu ne era permis acest lucru. Trebuie să fi fost lucrarea lui Dumnezeu; Joe avea o minte foarte iscoditoare şi, în mod normal, şi-ar fi dat seama că fantoma era fratele lui Sally. Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. Nu era încă timpul ca Peter să fie găsit.

Spiritul tânărului a continuat groaznica zbatere sub apă, neştiind unde era, se lupta să respire neştiind ce era deasupra lui – acea întunecime şi ciudata pâlpâire a unei lumini slabe. Încerca să respire, dar în loc de aer înghiţea apă – se îneca. Dorea cu disperare ca familia lui să ştie că nu a vrut să dispară; dorea să fie găsit şi dorea ca ei să ştie că el i-a iubit. A continuat să mă viziteze.

– Sunt aici, sunt aici – iată-mă.

Acestea erau cuvintele pe care le repeta încontinuu. I-am chemat pe îngerii şi pe Dumnezeu de multe ori, pentru a-mi da putere. M-am rugat atât de mult, în mod

constant, ca acest tânăr să fie găsit, ca spiritul lui să fie liber și în pace. M-am rugat ca familia lui să-i poată aduce corpul acasă și să-i plângă pierderea și să știe că el nu a fugit de acasă și că i-a iubit.

Într-o seară, stăteam lângă foc extenuată.

– Dumnezeu, ești atât de palidă! a spus Joe. Fantoma acelui tânăr a fost din nou aici. Te epuizează prea mult. Arăți de parcă ai fi pe moarte, la fel ca acel tânăr. Acest lucru trebuie să înceteze! Joe era foarte supărat pe Dumnezeu.

– Joe, te rog, nu fi supărat, am spus eu. Nu mai fac față și la supărarea ta acum. Susține-mă și liniștește-mă. Să dea Dumnezeu ca tânărul să fie găsit curând.

Joe m-a ținut în brațe și eu cred că am adormit, deoarece, când m-am trezit mai târziu, eram încă în scaunul de lângă foc, învelită cu o pătură. Toți copiii dormeau; Joe mi-a zâmbit, apoi s-a ridicat și mi-a făcut un ceai.

Stând lângă foc, cu ceașca de ceai în mână, i-am spus lui Joe:

– Nu trebuie să te mai superi așa, Joe. Am nevoie de sprijinul tău, ca să mă liniștești. Și am nevoie de sprijinul tău în mod special atunci când Dumnezeu și îngerii îmi dau voie să-ți împărtășesc lucruri supranaturale pe care Dumnezeu le permite să se întâmple în viața mea. Joe, am nevoie de ajutorul tău mai ales atunci când sunt extenuată.

Joe m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Ținându-ne de mână, în fața focului, ne-am rugat împreună pentru spiritul tânărului, pentru a fi găsit curând, pentru a fi liber și pentru a fi și eu eliberată. Joe a îngenunchat în fața scaunului meu și mi-a cuprins fața cu mâinile.

– Dacă Dumnezeu mi-ar fi cerut mie lucrurile pe care le faci tu, l-aș fi refuzat, deoarece nu aș avea curajul, puterea sau credința ta, mi-a spus el.

Viața de familie decurgea normal și apoi s-a întâmplat – dintr-odată, eram liberă. Nu mă întrebați în ce zi era sau

LORNA BYRNE

la ce oră, deoarece nu știu, dar dintr-odată m-am simțit normal; mă simțeam din nou om. Eram atât de încântată, săream în sus de bucurie. Știam că trupul băiatului fusese găsit. Am alergat să-i spun lui Joe.

– A fost găsit! Știu că i-au găsit corpul, deoarece a plecat de la mine. L-am slăvit și i-am mulțumit lui Dumnezeu în timp ce dansam prin casă. Joe m-a îmbrățișat, iar mai târziu în acea zi am mers la biserică pentru a aprinde o lumânare și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că spiritul lui Peter a fost eliberat pentru a merge la El.

Dumnezeu i-a permis spiritului lui Peter să stea aici, în această lume, până când corpul lui a fost găsit, și eu am servit drept legătură între supranatural și lumea fizică. Fără această legătură, nu cred că ar fi fost găsit vreodată.

Minuni se petrec tot timpul, și atunci când se întâmplă, cursul normal al cauzei și al efectului nu contează – câteodată minunile sunt stabilite cu ani înainte. Aceasta a fost o minune pe care Dumnezeu și îngerii au rânduit-o dinainte. Știu că îngerul păzitor al lui Peter și îngerii păzitori ai celor implicați în moartea lui trebuie să fi lucrat din greu pentru a opri această nevinovată și tânără viață să fie luată într-un act greșit de răzbunare, dar bărbații care l-au omorât pe Peter nu au ascultat de îngerii lor. Acest lucru m-a întristat.

Peter era un spirit frumos, iar când corpul lui a fost găsit și spiritul s-a dus în Rai, a făcut ceva care m-a surprins. A trimis-o pe sora lui să-mi spună.

La câteva zile după ce am simțit că m-a părăsit, Sally a venit în vizită. Părea să fi alergat; era foarte neliniștită și ne-a spus că simțea nevoia să vină să ne anunțe că trupul fratelui ei fusese găsit în râu, sub un mal de pământ și că mâinile îi erau legate cu o sfoară.

Îngeri în părul meu

Abia atunci mi-am dat seama că acest spirit frumos era de fapt fratele lui Sally, băiatul pe care îl privisem în ochi și cu care am avut o legătură spirituală cu atâția ani înainte.

Sally era tristă, dar se bucura că, în sfârșit, căutarea încetase și că acum familia putea să îl înmormânteze. Când am privit-o pe Sally în timp ce stătea și îmi spunea toate acestea, i-am văzut spiritul lui Peter. Fără ca ea să știe, a trimis-o pe Sally la noi, de urgență, astfel încât ea să ne poată spune că el fusese găsit. Trimițând-o pe Sally ca pe un mesager spiritual a fost modul în care Peter mi-a mulțumit. De atunci, Sally nu m-a mai vizitat niciodată.

CAPITOLUL 20

Lanțul de aur

Într-o dimineață friguroasă de iarnă, Joe s-a întors din tura de noapte, dar nu s-a culcat. Le-a spus copiilor că va merge cu ei la râu ca să vadă rațele, pentru ca mama lor să aibă puțin timp liber la dispoziție. Nu i-am văzut niciodată pe cei doi băieți și pe sora lor, Ruth, pregătindu-se atât de repede; s-au îmbrăcat și au plecat.

Imediat ce au plecat, am avut o viziune scurtă despre părinții mei. I-am văzut stând de vorbă și părea a fi o briză puternică în jurul lor. Era ca și cum stăteau împreună, dar tata nu era cu adevărat acolo – arăta ca un spirit. Viziunea a dispărut la fel de repede cum a apărut. Mi-am dat seama că eram anunțată că viața tatălui meu se apropia de sfârșit. Vestea m-a lovit ca un trăsnet.

Am plâns. M-am certat cu Dumnezeu și cu îngerii, deoarece l-am iubit pe tatăl meu. Părea că trecuseră doar câteva minute când Joe și copiii au intrat în casă. Copiii erau foarte entuziasmați, povestindu-mi despre ce au văzut la râu.

– Ce s-a întâmplat? Ești foarte palidă și ai plâns, m-a întrebat Joe în timp ce eu puneam de ceai.

– Am avut o viziune, i-am spus lui Joe. Tata o să moară!

– Poate ai înțeles greșit, mi-a răspuns Joe. Ce au zis îngerii?

– Nu au spus nimic. Doar mi-au arătat viziunea, am spus eu. Am fost atât de supărată, iar apoi tu și copiii v-ați întors acasă. Era ca și cum ați fi plecat doar câteva minute.

Joe m-a îmbrățișat și m-am simțit puțin mai bine. Am încercat să uit viziunea. Mi-ar fi plăcut să merg să-l văd pe tata chiar atunci, dar nu am putut. Trebuia să am grijă de trei copii și nu aveam mașină. Din fericire, a doua zi, tata a venit în vizită. Am fost încântată să-l văd, dar nu îi puteam spune de ce.

Deseori pot vedea boala din corpul unei persoane: câteodată oasele strălucesc și le văd, alteori inima se evidențiază în pieptul cuiva, fie văd un organ cu o umbră întunecată în jurul lui. M-am uitat mult la tata, dar nu am văzut nimic în neregulă, iar acest lucru m-a derutat puțin.

Câteva săptămâni mai târziu, vremea s-a îmbunătățit și am plecat să mă plimb pe terenul Colegiului Maynooth, cât timp Joe a avut grijă de copii. Am mers prin livada de meri și i-am mulțumit lui Dumnezeu. M-am bucurat de plimbare, am simțit adierea vântului rece și proaspăt în față. Văzând păsările și veverițele, am zâmbit; nu le vedeam doar în felul obișnuit, ci vedeam și lumina energiei din jurul lor.

Am salutat oamenii pe lângă care am trecut – un preot și o mamă cu un copil în căruț. Brusc, Îngerul Mihail a apărut lângă mine. Și-a pus mâna pe umărul meu, iar apoi mi-a atins mâna. Imediat am fost cuprinsă de pace.

– Îți mulțumesc, Mihail, am spus eu, asta mă face să mă simt bine.

Mihail m-a însoțit în formă umană. Ca de obicei, era înalt, cu părul brunet, dar de data aceasta, părul era scurt. Purta un costum negru și un pardesiu negru și putea fi ușor

confundat cu un preot. Mi-am ridicat privirea la el și am zâmbit.

– Îți admir înfățișarea de preot! i-am spus.

A tremurat puțin și a ridicat gulerul de la haină.

– Cum arăt așa? a spus el. Amândoi am râs.

Câțiva preoți care țineau în mână cărți de rugăciuni ne-au salutat; Mihail a răspuns dând din cap. Zâmbesc acum, când îmi amintesc de un vecin pe care nu îl cunoșteam bine, care spunea că m-a văzut din nou plimbându-mă cu prietenul meu. Nu m-am plimbat cu nimeni în afară de familia mea – era Îngerul Mihail cel pe care îl văzuse. (Îmi amintesc de trei ocazii în care mi s-a spus că am fost văzută plimbându-mă cu cineva, atunci când știam că eram singură, și mi-am dat seama că m-au văzut împreună cu îngerul în formă umană. Este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat mai des, dar eu nu îmi dădusem seama.)

– Să ne așezăm câteva minute sub acel stejar mare, cât nu este nimeni în preajmă și îți voi explica viziunea despre tatăl tău, mi-a spus el.

– Mihail, înainte să-mi spui ceva, am spus, vreau să știi că sunt supărată.

– Lorna, ești așa un personaj, a râs Mihail.

– Câteodată, cred că Dumnezeu și voi toți îngerii uitați că sunt om. De ce trebuie să știu despre moartea tatălui meu? Mihail, aș prefera să nu știu!

– Tatăl tău are nevoie de tine să-l ajuți să treacă dincolo, mi-a zis Mihail trist, ținându-mă de mână.

Am inspirat adânc.

– Îmi iubesc tatăl.

– Să ne plimbăm puțin, mă îndemnă el.

Ținându-mă în continuare de mână, în timp ce mergeam, a continuat:

– Îți amintești viziunea pe care ai avut-o în ziua în care Joe i-a dus pe copii la râu? Acela a fost momentul în care

Dumnezeu a legat sufletul tatălui tău de al tău – unindu-le. Sufletele voastre au fost conectate, Lorna. Va începe în câteva zile: vei vedea viața tatălui tău din momentul în care a fost conceput; va fi ca un ecran de televizor în fața ochilor tăi și în mintea ta și va continua în fiecare zi. Când se va opri, vei simți brusc un șoc, al sufletului tatălui tău care se desprinde de al tău și părăsește corpul uman pentru a fi luat de îngerii lui Dumnezeu.

Am mers alături de Mihail și am plâns cu amar.

– Lorna, lasă-mă să-ți șterg lacrimile.

În timp ce Îngerul Mihail și-a ridicat mâinile spre ochii mei, mi-am dat seama că nu mergeam; stăteam într-un cerc de lumină.

– Îmi va fi greu, am spus printre suspine.

– Lorna, amintește-ți că Dumnezeu și noi, îngerii, te vom ajuta, mi-a spus Îngerul Mihail, punându-și din nou mâna în buzunarul meu, atingând-o pe a mea. Voi merge cu tine până la capătul aleii, iar apoi va trebui să plec.

Am mers în tăcere; era doar o distanță scurtă și am simțit cum Mihail mi-a dat putere. Apoi mi-a strâns mâna și a dispărut. Am mers acasă și nu i-am spus lui Joe despre întâlnirea mea cu Îngerul Mihail.

După câteva zile, așa cum a prevestit Mihail, viața tatălui meu a început să se deruleze în fața ochilor mei și în mintea mea. Era constant acolo – câteodată foarte rapid, altădată încet – dar fără oprire. Vedeam scenele iar și iar. L-am văzut pe tata copil, jucându-se în noroi cu un alt copil, slab și stând în banca de la școală, tânăr, cu părul brunet, stând pe malul râului împreună cu o tânără atrăgătoare, care știam că era mama, reparând biciclete în atelierul întunecat din Old Kilmainham, disperarea de pe fața lui atunci când s-a prăbușit căsuța noastră, singurătatea când a luat vaporul spre Anglia pentru a găsi de lucru...

Tata a început să ne viziteze mai des, câteodată chiar dimineața devreme. Spunea că dorea să intre pentru o ceașcă de ceai sau pentru a discuta puțin și să stea câteva minute. Îmi doream să-i spun tatei ce știam, dar cum aș fi putut să o fac? Nu poți spune cuiva că știi că va părăsi această lume; că sufletele voastre s-au unit pentru a-l ajuta să treacă dincolo. Acest lucru ar fi prea înspăimântător. Încă nu suntem atât de evoluți spiritual.

Tata ajunsese acum să-L cunoască pe Dumnezeu; crescuse spiritual atât de mult în ultimii ani! Îmi amintesc întotdeauna că tata se întreba cu câțiva ani în urmă de ce avusese nevoie de atâta timp pentru a-L regăsi pe Dumnezeu. Era fascinat de Dumnezeu și era minunat să văd sufletul tatei crescând, în timp ce se apropia de Domnul nostru, de trecerea lui de la lumea umană la cea spirituală. Aceasta este o călătorie pe care toți trebuie să o facem, indiferent de religie sau de credința în Dumnezeu. Pentru unii dintre noi, călătoria va fi scurtă; pentru alții poate dura mai mult – ani sau chiar toată viața.

Într-una dintre vizitele sale, tata ne-a invitat la grupul de rugăciune al creștinilor renăscuți, duminica următoare, de dimineață, în Dublin. Joe și cu mine am zis într-un glas că vom merge, iar tata ne-a zis că va veni să ne ia.

Mai târziu, în acea zi am plecat să mă plimb pe malul râului. Copiii au alergat înaintea mea să se joace, așadar am avut puțin timp pentru a vorbi cu îngerii. I-am salutat și am râs când ei m-au gâdilă, m-au tras de păr și m-au umplut de furnicături. I-am întrebat pe îngeri dacă mi-ar putea spune de ce a durat atât de mult ca noi să ne alăturăm acestui grup. Trecuseră câțiva ani din ziua în care, în casa părinților, un predicator îi sugerase mamei să ne aducă și pe noi, într-o duminică.

– Amintește-ți, Lorna, mi-au spus îngerii într-un glas, împărtășești ceva spiritual cu tatăl tău – unirea dintre

sufletele voastre. Tatăl tău simte în sinea lui că are nevoie ca tu să împărtășești acest grup de rugăciune cu el. Acum este timpul.

Owen m-a strigat și, într-o strălucire de lumină, îngerii au dispărut.

Cei doi băieți erau împreună și au zâmbit când m-am apropiat de ei, iar Ruth dormea în căruț. Știam din expresia feței lor că mă văzuseră vorbind cu îngerii.

– Să nu ziceți nimic, le-am spus eu.

– Nu o vom face, a răspuns Christopher.

Ne-am distrat în acea zi, am hrănit rațele, iar apoi ne-am întors acasă.

Duminică dimineața, părinții mei au ajuns acasă la noi, cam la douăsprezece fără un sfert și ne-am urcat toți în mașină. Stând pe bancheta din spate, în drum spre Dublin, era sfâșietor să-l privesc pe tata; vedeam tot timpul o lumină aurie în jurul lui.

Biserica era mare, arăta mai mult ca o catedrală. Erau multe familii acolo, copiii alergau prin preajmă și se servea mâncare. Mă simțeam ușoară; simțeam că îngerii mă purtau, de parcă eram în transă – ca și cum mă uitam din afara corpului.

– Vino, rugăciunea este pe cale să înceapă, m-a chemat tata.

Tata a mers înaintea mea și s-a așezat în al doilea rând, scaunul de lângă el fiind liber. Știu că dorea să îl urmez, dar îngerii aveau alte planuri. La trei rânduri în spate, un bărbat s-a așezat pe un scaun și m-a invitat să mă așez lângă el, ceea ce am și făcut. Scaunul era tras în afară, la

aproximativ douăzeci de centimetri distanță, nu era în linie cu celelalte scaune și puteam să-l văd clar pe tata.

Întâlnirea a început cu o rugăciune, iar apoi am cântat imnuri. Tata a stat în picioare, în fața scaunului, ca toți ceilalți și, în acel moment, am știut că acest lucru trebuia să-l împărtășesc cu tata – să îl văd rugându-se. Am simțit puterea îngerilor din jurul meu.

Ce s-a întâmplat a fost frumos și pur. Nu am mai auzit cântările. Tata strălucea din ce în ce mai tare, până când strălucirea a devenit aurie și a continuat să strălucească și mai mult. Corpul uman al tatălui meu stătea în fața bisericii, iar la un metru și jumătate deasupra lui, levita îngerul lui păzitor.

Am văzut sufletul tatălui meu ridicându-se în afara corpului. Am mai văzut și alte suflete făcând acest lucru, dar acesta era sufletul tatălui meu. A fost minunat. Sufletul lui avea forma corpului uman – era transparent și înfășurat în mantii de lumină aurie. S-a ridicat însoțit de îngerul lui păzitor și a crescut, devenind o prezență imensă de lumină strălucitoare de aproape patru ori mai mare decât o persoană. Strălucea și se mișca ușor, tot timpul.

Apoi sufletul lui s-a întors și a stat cu fața la mine și, de la distanță, mi-a zâmbit cu dragoste. Am văzut că sufletul tatălui meu avea o mare dragoste pentru latura umană a vieții lui. Atunci am văzut ceea ce părea a fi un lanț de aur, care atârna din sufletul tatălui meu și care intra prin capul lui și îi cuprindea tot corpul. Spre surprinderea mea, am văzut o altă parte a acestui lanț de aur care pornea din corpul lui fizic și se mișca încet prin aer spre mine. Când îngerii mi-au plecat capul, am văzut cum acest lanț de aur a pătruns în corpul meu, în centrul pieptului, legându-ne sufletele.

Îngerii mi-au ridicat capul și am văzut cum sufletul tatălui meu cobora încet, intrând în corp. În mod normal,

Îngeri în părul meu

sufletul unei persoane este în întregime în zona corpului, dar sufletul tatălui meu nu a intrat cu totul în corp; pentru scurta perioadă care a rămas din viața lui, a rămas parțial în afară, deasupra capului său.

Cineva din spate m-a bătut pe umăr și m-a întrebat dacă mă pot așeza. Doar atunci mi-am dat seama că stăteam încă în picioare, iar toți ceilalți erau așezați, inclusiv tatăl meu. Am început să mă simt din nou om și am respirat adânc. Dintr-odată, am simțit atingerea tuturor îngerilor mei. Le-am mulțumit în tăcere. Eram tristă și totuși plină de bucurie.

Întotdeauna sunt uimită atunci când Dumnezeu și îngerii îmi spun că cineva își începe trecerea de la această viață, prin moarte, spre ceea ce noi oamenii numim lumea supranaturală. Mi s-ar putea spune despre cineva pe care poate l-am cunoscut formal acum câțiva ani sau doar am auzit despre el de la altcineva sau despre o persoană care este foarte cunoscută în lume.

Zâmbesc atunci când văd alt om care își schimbă viața și credințele. Nu pare că ne dăm seama când se întâmplă acest lucru, că ne-am început călătoria renașterii. Mi-l amintesc întotdeauna pe tatăl meu care se întreba de ce îi trebuise atâta timp să-L cunoască pe Dumnezeu.

Într-o dimineață din luna martie, după ce am plecat cu băieții la școală, m-am întors acasă cu Ruth în căruț și când am ajuns în dreptul porții, l-am văzut pe Îngerul Mihail în pragul ușii.

– Îngere Mihail, strălucești ca soarele, am exclamat eu încântată, în timp ce deschideam poarta.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, Mihail a apărut lângă mine.

– Bună, Lorna, a spus el.

Ruth începea să se trezească și Mihail și-a dus degetul pe buze cu un zâmbet strălucitor. A atins-o pe Ruth pe

obraz, cu vârful degetelor de la mâna dreaptă, din care ieșeau raze de lumină și ochii ei au început să se închidă încet. Când Mihail și-a luat mâna, am văzut că energia copilului meu și cea a lui Mihail erau conectate.

– Lorna, se apropie timpul ca tatăl tău să părăsească această lume, mi-a spus Îngerul Mihail retrăgându-și încet mâna.

– Da, Mihail, știu, am spus eu. Când te-am văzut în pragul ușii, am fost fericită să te văd, dar m-am și întristat, căci în inima mea știam de ce ai venit acum.

M-am uitat la Ruth în timp ce ea continua să doarmă.

– Nu se va trezi decât atunci când voi pleca, a zâmbit Mihail.

El m-a luat de mână și am început să plâng. M-a strâns puțin de mână și mi-am ridicat privirea spre el. Lumina lui frumoasă și strălucitoare m-a învăluit și mă proteja. Un val de liniște a venit asupra mea.

– Lorna, permite iubirii pe care o ai pentru tatăl tău să te ajute acum, mi-a spus Mihail. În următoarele două săptămâni, sufletele voastre se vor separa încet și cu blândețe. Acel lanț de aur care pornește din sufletul tatălui tău și se conectează cu al tău slăbește și în cele din urmă se va rupe.

Am continuat, ascultând cu atenție vorbele Îngerului Mihail:

– Mihail, deja a început să slăbească; simt acest lucru.

– Lorna, trebuie să înțelegi, a spus Mihail, că atunci când vine momentul pentru ruperea definitivă, trebuie să încerci să nu te agăți de el.

– Știu, Mihail. Nu o voi face.

– Amintește-ți, Lorna, a spus Mihail, toți îngerii sunt împreună cu tine, tot timpul, chiar și atunci când nu ne poți vedea sau auzi. Ne ții pe toți ocupați. Lasă-mă să-ți

șterg lacrimile, a continuat el, ducându-și mâinile spre ochii mei. Nu mai plânge! Bucură-te pentru tatăl tău.

– Mihail, am spus eu, trebuie să te întreb ceva înainte să pleci.

– Ce este, Lorna?

– Știi, am început eu, felul în care am văzut viața tatălui meu din momentul conceperii, felul în care am simțit emoțiile și durerea lui și faptul că am văzut totul. Îi purific sufletul? Asta fac eu?

– Da, a răspuns Mihail. Nu mai pune întrebări, Lorna, trebuie să plec.

Mihail a dispărut și imediat Ruth s-a trezit.

„Două săptămâni! mi-am spus. Nu mai avem mult timp“, și am inspirat adânc.

Viziunea despre viața tatălui meu nu a încetat nicio secundă; a fost o experiență sfâșietoare, continuă și neîntreruptă. Tata ne vizita zilnic. Bea o ceașcă de ceai și discutam, iar eu ascultam și zâmbeam în sinea mea. Vorbea în mare parte despre trecut, câteodată despre cum era viața în tinerețile lui, despre părinții lui sau despre prietenul lui Arthur Mason, care murise cu mulți ani în urmă. Câteodată vorbea despre el și despre mama, despre timpul de dinainte de a se căsători.

Pe măsură ce zilele treceau, m-am simțit tot mai rău. Era îngrozitor să știu că mai erau doar câteva zile până când tata va părăsi această lume. Într-o după-amiază, înainte de a merge la școală pentru a-i lua pe băieți, i-am chemat pe îngeri; am strigat la ei din adâncul disperării mele. Îngerul Mihail, Hosus, Ilie și Elisha au apărut chiar în fața mea, iar în spatele lor se afla o mulțime de alți îngeri. Am fost cuprinsă de iubirea lor, care mi-a dat putere și curaj pentru a lăsa slobod sufletul tatălui meu.

– Nu ești singură, Lorna. Mergi la școală și ia copiii, mi-au spus ei cu blândețe.

LORNA BYRNE

Joe nu era la lucru în acea zi; lucra în grădină. A venit la un moment dat și a spus:

– Lorna, ești foarte palidă.

I-am spus că mă simțeam bine, dar Joe a zis că merge el să ia copiii pentru ca eu să mă pot odihni.

– Nu, am spus eu, chiar sunt bine. Să mergem împreună.

Eram obosită și supărată, dar îngerii îmi spusese ră mie să iau copiii de la școală. Am mers pe strada principală din Maynooth și, când m-am întors spre casă, am avut o surpriză: ne-am întâlnit cu tata! A fost prima dată când m-am întâlnit cu tata în Maynooth și am știut că fusese lucrarea îngerilor. Tata purta puloverul lui preferat, croșetat de mine, și pălăria cu momeli de pescuit. Părea puțin dezorientat, nu era sigur încotro se îndrepta. Părea mult mai bătrân decât vârsta lui de cincizeci și șase de ani. Dar a fost bucuros să ne întâlnească și eu l-am îmbrățișat.

Tata a sugerat să intrăm într-o ceainărie din apropiere. Cât am stat lângă el, am văzut că lumina din jurul lui aproape că dispăruse; era doar o licărire slabă, ca o rază de lumină ruptă într-o sută de locuri. Îngerul lui păzitor stătea în picioare în spatele lui, era mult mai înalt decât el, susținându-l și sprijinindu-i corpul uman – ținând laolaltă trupul și sufletul.

Cât am băut ceaiul, tata mi-a zis că nu se simțea bine și că avea dificultăți de respirație. Acesta a fost primul indiciu pe care mi l-a dat despre starea lui de sănătate. Fiecare secundă în care eram cu tata era acum prețioasă. L-am condus până la mașina lui și l-am îmbrățișat. Am crezut că avea să fie ultima dată când îl mai vedeam.

În ziua următoare, spălam legume la chiuveta din bucătărie, când un înger mi-a șoptit la ureche că tatăl meu venea să mă vadă pentru ultima dată. Nici nu am apucat să îi chem pe îngerii mei, când am auzit claxonul mașinii care era la poartă. Totul s-a desfășurat foarte lent. M-a surprins

faptul că tata deja coborâse din mașină și stătea uitându-se la poartă, de parcă nu ar fi vrut să o deschidă și să intre.

Inima mi-a bătut repede. M-a chemat să-mi spună că era foarte obosit, dar că simțise nevoia să-mi aducă aspiratorul. Am vrut să-i deschid poarta, dar tata nu m-a lăsat.

- Nu, Lorna, mi-a zis el. Îmi simt plămânii ca niște napi. Trebuie să plec acasă. A stat în fața porții, iar eu înăuntru. Nu a deschis-o. Îngerul lui îl purta pe brațe și nu vedeam aici cea mai mică urmă de lumină în jurul lui.

Știu că v-ați putea întreba de ce nu am deschis eu poarta, dar am respectat dorința lui de a nu o deschide. Trebuia să se rupă o legătură pentru ca sufletele noastre să se desprindă; de aceea tata nu m-a lăsat să deschid poarta. Din punct de vedere spiritual, el știa că trebuia să stăm în părți opuse și că poarta nu trebuia deschisă, dar ce mai știa el atunci, asta nu aveam cum să aflăm. I-am zâmbit, iar tata a întins mâna și l-am ținut de mână. Ne-am luat rămas-bun, iar tata a plecat acasă. Mai târziu, în acea seară, i-am spus lui Joe că tata era pe moarte. Nu a spus nimic, dar m-a strâns în brațe.

Două zile mai târziu, sufletele noastre s-au despărțit de tot. Era în dimineața zilei Sfântului Patrick: 17 martie 1984. Joe nu se simțea bine, așadar i-am spus să nu se deranjeze să vină împreună cu mine și copiii la parada de ziua Sfântului Patrick, ci să stea în pat. Am luat cu toții micul dejun și i-am pregătit pe copii să mergem la paradă în Maynooth. În centrul orașului, parada era în plină desfășurare. Copiii au primit dulciuri, au dat mâna cu clovnii; toată lumea se distra. Am încercat să zâmbesc și să mă bucur pentru copii, ca să nu le stric buna dispoziție, deși câteodată credeam că parada nu se mai termină.

M-am simțit ușurată când Îngerul Mihail a apărut lângă mine în timp ce duceam copiii acasă. I-am simțit mâna pe umărul meu, ca o alinare.

LORNA BYRNE

– Nu ești singură, Lorna, mi-a șoptit la ureche.

Încercam să nu plâng, știind că dacă m-ar fi văzut copiii, s-ar fi întristat și ei.

– Mă simt secătuită, i-am șoptit lui Mihail, și tata a plecat! Nu mai simt legătura cu el. A plecat.

– Tatăl tău te va vizita în spirit în viitor, mi-a șoptit Îngerul Mihail, dar nu pentru mult timp. Amintește-ți că ai împărtășit aceeași experiență – legătura, unirea dintre suflete.

– Știu, Mihail, am spus eu, dar acum partea mea umană este foarte îndurerată.

Îngerul Mihail mergea lângă mine, în tăcere, cei doi băieți alergau în fața noastră, iar Ruth era în căruț deoarece piciorușele ei erau obosite. La o mică distanță de poarta casei, Mihail m-a luat ușor de mână.

– Lorna, a spus el, știi că legătura pe care o ai cu Dumnezeu și cu îngerii nu poate fi niciodată ruptă.

M-am oprit și m-am uitat la îngerul meu.

– Mihail, îți mulțumesc. Aveam nevoie să aud acest lucru.

Pe stradă a trecut o mașină, iar Mihail a dispărut. Ajunsesem acasă doar de jumătate de oră, când fratele meu Cormac a sosit cu mașina. M-am uitat pe fereastră, iar Cormac stătea la poartă. Am zâmbit, pentru că nici el nu a deschis poarta; a așteptat până am deschis-o eu pentru el. Fratele meu nu știa că juca un rol în binecuvântarea spirituală a tatălui nostru și că îi lua locul în momentul intrării pe poartă. O rază de lumină a apărut pentru o secundă și am știut că a fost tata care îmi mulțumea.

– Știu, Cormac, am spus eu, tatăl nostru s-a dus.

– Încerc să-ți spun că tata a murit, mi-a zis Cormac.

– Intră să bem un ceai, am spus eu.

După aproximativ o oră, ne-am dus cu toții să o vizităm pe mama.

CAPITOLUL 21

Am nevoie de miracole

Chiar și când Joe lucra, banii nu păreau să ne ajungă niciodată prea mult. De atâtea ori ni s-a tăiat curentul pentru că nu aveam cu ce plăti facturile! De asemenea, Christopher avea nevoie de un regim fără gluten, ceea ce însemna că nu puteam cumpăra mărci mai ieftine de alimente. Așadar, le mulțumeam des ingerilor pentru grădină, deoarece, cultivând propriile legume, ne era mult mai ușor.

Îmi rămăsese în gând vaga senzație că eram urmărită și, câteodată, mă gândeam cu teamă la vorbele lui Ilie din acea noapte, la picnicul de lângă lacul Donadea, când îmi spusese că eram testată de Satana. Încercam să-mi scot din minte acest lucru și speram că nu se va întâmpla, dar în sufletul meu știam că așa va fi.

Până la urmă, Joe a fost concediat de la fabrica de covoare. Ei spuneau că mai concediau și pe alții, dar cred că absențele sale prelungite și sănătatea lui precară au fost cauzele care au dus la concedierea lui. A fost angajat temporar, din nou, la compania de transport public irlandez. Joe obișnuia să iasă la drumul principal și să facă autostopul pentru a merge la serviciu; câteodată avea

noroc, dar altădată treceau câteva ore până ajungea la lucru, aşadar, întotdeauna trebuia să plece dimineaţa devreme.

Într-o dimineaţă l-a luat un şofer care a făcut un accident; şoferul era bine, dar Joe s-a ales cu o contuzie serioasă. A fost spitalizat câteva zile, iar cât a stat acolo, a fost diagnosticat cu diabet. Tot ce îmi arătase Ilie începea să se desfăşoare. Joe nu s-a mai întors să lucreze pentru compania de transport.

Era sfârşitul lui noiembrie, Crăciunul se apropia şi abia aveam bani de mâncare şi să ţinem focul aprins. Într-o zi, culegeam varză de Bruxelles pe care o puneam într-o pungă, în timp ce ploua cu găleata. Eram udă şi mă simţeam jalnic. Eram foarte supărată pe înger.

– Nu putem trăi doar cu legume! am strigat la ei.

Plângeam. Dintr-odată, am văzut o mână de lumină intrând în pungă. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Îngerul Hosus; arăta la fel de ud ca mine, ceea ce m-a făcut să râd şi m-a făcut să mă simt mai bine.

– Hosus, îţi dai seama cât de rea este situaţia? i-am spus eu. Nu am ce să le ofer copiilor de Crăciun. Am nevoie de minuni; nu există altă mâncare în afară de legume şi ni s-a tăiat curentul. Nici nu mai am inelul de logodnă ca să-l duc la amanet. Inelul este deja amanetat şi nu văd cum vom putea să strângem banii pentru a-l lua înapoi.

Îngerul Hosus mi-a cuprins faţa cu mâinile. Uitându-mă în ochii lui, era ca şi cum mă uitam în Rai.

– Lorna, noi le şoptim la urechi oamenilor, a spus el, dar câteodată este greu să-i facem să asculte.

– De ce nu pot oamenii să-i audă pe înger, aşa ca mine, Hosus? am întrebat eu.

– Lorna, a răspuns Hosus, oamenii îi aud pe înger vorbind cu ei, dar adesea cred că este o idee stupidă şi ignoră ce li se cere să facă. Dacă o persoană dă vreun semn că ne ascultă şoaptele pentru a ajuta pe cineva, chiar şi cu

cele mai simple lucruri, îi vom inspira încredere în sine. Oamenii se tem întotdeauna că se vor face de râs, dar niciodată nu se fac de râs ajutând pe cineva.

– Hocus, am spus eu, mă voi ruga pentru ca oamenii să asculte de îngerii lor.

Hocus a dispărut, iar eu am intrat înapoi în casă. Câteva zile mai târziu, cu doar două săptămâni înainte de Crăciun, coboram dealul spre oraș, pentru a lua băieții de la școală, când o mașină a oprit lângă mine. În mașină erau un bărbat și o femeie, iar bărbatul a coborât geamul și m-a salutat. La început am crezut că s-au rătăcit, dar când m-am uitat în mașină, i-am văzut vag pe îngerii lor păzitori.

– Știm că ai doi băieți, a spus bărbatul.

Soția a ieșit din mașină, a deschis portbagajul și a scos de acolo un sac mare.

– Acestea sunt de la Moș Crăciun. Băieții noștri au crescut și nu le mai folosesc, mi-a spus ea.

Am fost uluită. Nu mi-a venit să cred! Înainte să pot spune ceva, femeia s-a urcat înapoi în mașină și au plecat.

– Mulțumesc! am strigat după ei.

Mașina s-a luminat preț de o clipă cât mă uitam după ei cum urcau dealul.

– Vă mulțumesc, îngerilor, am exclamat eu fericită. Acești oameni v-au ascultat!

M-am bucurat atât de mult. Am deschis sacul și m-am uitat înăuntru și am văzut o mulțime de jucării pentru băieți.

M-am grăbit să intru la Jim măcelarul și să las sacul acolo, astfel încât băieții să nu-l vadă. I-am așteptat încântată pe băieți în curtea școlii; abia așteptam să spun cuiva ce se întâmplase.

Cu prima ocazie pe care am avut-o, când copiii nu ne puteau auzi, i-am spus lui Joe toată povestea, descriindu-i fiecare detaliu. A încercat să afle cine erau bărbatul și

femeia, el cunoscând mulți oameni din zonă, în timp ce eu abia dacă știam pe cineva. De fapt, până de curând, nu mi s-a permis să-mi fac prieteni apropiați. Dintr-un motiv oarecare, se părea că îngerii aveau nevoie ca eu să fiu singuratică. Aveam familia mea, desigur, dar din când în când mi-ar fi plăcut să am prieteni.

Joe credea că bunii samariteni ar fi putut fi un cuplu pe care îl cunoscuse în Leixlip. Chiar dacă ar fi fost ei, nu ar fi putut să le mulțumească, deoarece nu era sigur.

– Nu știi că este lucrarea îngerilor? l-am întrebat eu.

– Mulțumim, îngerilor, a râs el fericit.

Am râs și eu; m-am simțit atât de ușurată.

Cina de Crăciun era o altă problemă. Mai erau două zile până la Crăciun, iar noi încă nu vedeam nicio cale să cumpărăm nici măcar un pachet de biscuiți, ca să nu mai vorbim de un curcan. Totuși, îngerii au continuat să apară, în mod constant, spunându-mi să nu-mi fac griji, deoarece ceva se întâmplă și cineva ascultă.

Ajunul Crăciunului a sosit, iar copiii au fost foarte încântați; abia așteptau să vină Moș Crăciun. Întotdeauna mi-a plăcut Crăciunul; cred ca este o perioadă minunată. În toată lumea creștină, nașterea lui Iisus este un prilej de a ne apropia de ceilalți, pentru a împărtăși, pentru a crea înțelegere, pentru a elimina granițele, pentru a îngropa ura și a lăsa să se manifeste puternica dorință înăscută pentru iubire și pace.

M-am culcat în seara aceea gândindu-mă că nu vom avea parte de o cină de Crăciun, dar mulțumindu-le tuturor îngerilor pentru tot ce făcuseră deja; le-am spus că abia așteptam să văd încântarea copiilor când vor descoperi cadourile.

În dimineața următoare, în ziua de Crăciun, copiii s-au trezit la șase. Încă mai erau tăciuni aprinși în sobă, iar Joe s-a îndreptat spre magazie să mai aducă niște turbă. Nici nu

a mai deschis ușa de la intrare și m-a strigat intrând înapoi în sufragerie, cu un plic în mână. Nu era nimic scris pe el.

Joe a rupt plicul și, în acel moment, îngerii au umplut camera, iar lumina din jurul lor părea să pâlpâie. Joe a scos din plic două bancnote de douăzeci de lire. Nu mi-a venit să cred ochilor – eram exaltată. L-am îmbrățișat. Copiii au întrebat ce se întâmpla.

– Moș Crăciun ne-a dat și nouă un cadou! am răspuns amândoi într-un glas. Ne-am îmbrățișat toți.

Imaginează-ți pe cineva care pune două bancnote de 20 de lire într-un plic, care vine acasă pe jos sau cu mașina, deschide ușor poarta, merge tiptil până la ușă și strecoară plicul pe sub ușă! Trebuie să fi fost foarte târziu când a venit, deoarece era trecut de miezul nopții când Joe și cu mine ne-am dus la culcare. Oricine ar fi fost nu a vrut să fie descoperit: nu era nicio însemnare, nicio carte de vizită și nu aștepta nimic în schimb. Era un dar din cer. Ne-au făcut Crăciunul mult mai frumos. Le-am mulțumit celor care ne-au ajutat, pentru că ascultaseră de îngerii lor păzitori.

Întotdeauna le-am spus copiilor mei că numele de Moș Crăciun vine de la Sfântul Nicolae, iar acesta lucrează prin oameni și le insuflă dorința de a dăruia celorlalți. Sfântul Nicolae a fost clar implicat aici, la fel ca și îngerii.

Patruzeci de lire era o sumă imensă la acea vreme – puteam cumpăra alimente pentru două luni cu ei. Ne-am simțit ca niște milionari! Joe a făcut o listă de cumpărături: limonadă, biscuiți, câteva dulciuri, alte mărunțișuri, și cel mai important, un pui, astfel încât copiii să poată pretinde că era curcan. Între timp, înainte de cumpărături, ne-am distrat jucându-ne cu copiii.

M-am simțit minunat cât timp ne-am pregătit pentru slujbă și am mers la biserică.

– Sper că vom găsi pui gata preparați la magazin, i-am spus lui Joe când am intrat toți pe ușa bisericii.

LORNA BYRNE

– La ce lucru te poți gândi și tu când mergi la slujbă, mi-a zis el și m-a făcut să râd.

Dar, în timpul slujbei, m-am rugat pentru un pui gătit! I-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor pentru tot, și în special celui care strecurase plicul pe sub ușă.

Când s-a terminat slujba, ne-am dus direct la singurul magazin din Maynooth, care era deschis în dimineața de Crăciun – BARRY'S, pe strada principală. Îndepărtându-ne de biserică, am cotit spre strada principală și l-am văzut pe Îngerul Hosus stând la ușa magazinului, strălucind de iubire. Joe și copiii mergeau în fața mea. Am ezitat pentru un moment în ușa magazinului. Hosus m-a atins pe umăr.

– Mulțumesc pentru darul iubirii, i-am spus eu.

– Simți mirosul de pui gătit? a întrebat Hosus și apoi a dispărut.

Magazinul era aglomerat. Oamenii cumpărau mărunțișuri și le urau tuturor celor întâlniți un Crăciun fericit și un an nou prosper. Joe era la teighea și vorbea cu patroana, doamna Barry. Ea ne-a spus că avea câteva comenzi pentru pui gătiți, majoritatea pentru oameni în vârstă și că aveam noroc deoarece pusese mai mulți pui la prăjit.

Doamna Barry zâmbea și știu că se bucura că pusese mai mulți pui la preparat. Pentru o secundă, îngerul ei i-a apărut în spate, iar eu am dat din cap și am mulțumit în gând îngerului și doamnei Barry pentru că îl ascultase.

– Va mai dura încă o jumătate de oră până va fi gata, a spus doamna Barry.

Joe a spus că era în regulă și i-a dat lista de cumpărături.

Am mers prin oraș, uitându-ne în vitrine și distrând băieții, în timp ce Ruth dormea în căruț. Când ne-am întors la magazin, mirosul de pui era minunat. Doamna Barry a spus că am revenit la timp, pentru că abia scosese puii din cuptor. A împachetat bine un pui și l-a pus în

pungă, iar celelalte cumpărături le-a pus într-o cutie. Joe a plătit, i-am mulțumit și i-am urat Crăciun fericit.

Joe a luat cutia, iar eu am dus punga caldă acasă. În bucătărie, Joe a pus cutia cu alimente pe masă, iar copiii, încântați, ne-au ajutat să scoatem dulciurile, biscuiții și limonada. A fost un festin.

M-am uitat la pui și m-am întors spre Joe.

– Nu pot să cred. Are chiar și umplutură; foarte bine a făcut doamna Barry – nu doar să gătească puii în dimineața de Crăciun, dar să-i și umple.

Când restul cinei a fost gata, am aprins lumânările, iar puiul l-am așezat în mijlocul mesei. Mâncarea era minunată; acel pui avea un gust mai bun decât orice curcan pe care îl mâncasem vreodată. Am avut un Crăciun minunat.

Următoarele câteva luni au fost friguroase; am avut chiar și zăpadă. Într-o zi eram cu toții în grădină și ne jucam. Copiii au început să facă un om de zăpadă, iar eu îl urmăream pe fiul meu cel mic, Owen, care rostogolea un bulgăre de zăpadă, când un înger mi-a șoptit la ureche, dar nu a apărut.

– Tu ești Îngere Hosus? am întrebat eu.

– Nu, eu sunt îngerul păzitor al lui Owen, a răspuns îngerul, care tot nu se arăta. Vreau să te uiți la fiul tău. Îți voi arăta ceva.

– Mami, uită-te la bulgărele de zăpadă, a strigat Owen în acel moment. Fratele lui mai mare, Christopher, a alergat să-l ajute și imediat au rostogolit un bulgăre, aproape la fel de mare cât Owen.

– L-ai făcut destul de mare pentru a fi corpul omului de zăpadă, am spus întorcându-mă spre casă. Acum trebuie să mai faci unul mare cât o minge, pentru cap, apoi caută pietre pentru ochi și gură și un morcov pentru nas.

Dar îngerul păzitor al lui Owen a strigat:

– Unde pleci, Lorna?

Am crezut că îngerul și-a dorit doar să vadă cum cei doi băieți împingeau bulgărele de zăpadă imens; m-am întors și l-am văzut. Îngerul lui Owen mi s-a arătat. Era foarte înalt, ochii lui erau de un verde smarald și zâmbea. Era ca și cum îmi spunea „Uite ce era să ratezi, întorcându-te cu spatele, Lorna“. Era îmbrăcat cu o armură foarte fină, care arăta ca argintul, dar după o secundă și-a schimbat culoarea în ceea ce părea a fi culoarea focului, în contrast puternic cu albul zăpezii din jur. Picioarele lui păreau înfipite în zăpadă și străluceau sub ea, totuși știam că picioarele-i nu atingeau pământul, nici măcar zăpada. Am fost fericită doar uitându-mă la îngerul păzitor al lui Owen.

– Lorna, uită-te la fiul tău, a spus îngerul.

Când îngerul a rostit aceste cuvinte, Owen s-a oprit din împins bulgărele de zăpadă, s-a întors spre mine și a zâmbit, părând foarte mândru de el. În momentul următor am văzut o energie frumoasă emanând din pieptul lui, care se mărea în fiecare secundă. Când s-a format, arăta ca un scut, dar apoi a luat forma unei inimi. Această inimă era plină de viață: era colorată în verde și albastru, culori care erau ca niște râuri care se întretăiau. Plutea în fața pieptului fiului meu, în legătură directă cu el. Eram uimită! Abia puteam să mai respir.

– Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

Mi-am dat seama că îngerul păzitor al lui Owen stătea în stânga mea, cu mâna pe umărul meu; am vrut să mă întorc cu fața la el, dar mi-a spus să n-o fac. Am făcut cum mi-a spus și nu m-am întors spre el.

Îngeri în părul meu

– Inima este simbolul scutului vieții, mi-a explicat el; dătătorul de viață, protectorul pământului și al dreptății.

– Acest lucru este prea mult și pentru un adult, darămite pentru un copil, i-am zâmbit eu.

I-am cerut îngerului păzitor al lui Owen să-l ajute în călătoria lui, să îl ghideze și să-l protejeze.

– Lorna, când Owen va crește, poți să-i spui ce ai văzut astăzi și îi poți spune că numele meu este Îngerul Traffikiss.

Am urmărit cum Owen rostogolea un alt bulgăre de zăpadă împreună cu fratele lui. Scutul din fața inimii lui s-a micșorat încet și am simțit cum Traffikiss și-a retras mâna de pe umărul meu. Pentru o secundă, l-am văzut stând deasupra lui Owen, iar apoi Owen a căzut în genunchi, râzând și chemându-mă să îl ajut.

CAPITOLUL 22

Satana este la poartă

Acum câțiva ani, la picnicul de lângă lac, Îngerul Ilie mi-a spus că Dumnezeu mă va încerca în prezența Satanei. Într-o zi, Ilie a venit din nou în vizită și mi-a spus că Satana va ajunge în curând la mine.

– Îl simt cum se apropie, am spus eu.

Eram îngrozită, îmi era teamă pentru mine și copiii mei.

– Să nu-ți fie frică, m-a liniștit Ilie. Dovedește-ți credința în Dumnezeu.

Este greu de descris, dar de când Ilie îmi vorbise lângă lac, am putut să-l simt pe Satana venind spre mine. Închipuiți-vă că îl simțeam de la un milion de kilometri distanță, de la o mie de kilometri de mine, apoi la o sută de kilometri. Au trecut câțiva ani de când Ilie m-a avertizat că Satana venea spre el, că se apropie de mine, dar îl simțeam tot timpul cum se apropia. Iar acum, Ilie îmi confirma că Satana era în apropiere.

Satana se apropia tot mai mult. Într-o zi, pe la amiază, Îngerii Mihail, Hosus și toți îngerii mei au venit și au format un semicerc în fața mea. Mi-au spus că îl făcuseră pentru a preveni sentimentul diabolic pe care îl emana Satana.

Apoi îngerii au dispărut și nu i-am mai văzut. Când m-am întors în casă și am închis ușa, am știut că Satana stătea la poartă. Mă simțeam rece și înghețată; simțeam că viața se scurgea din mine; parcă stăteam pe calea ferată, așteptând să vină un tren cu mare viteză, despre care mi se spusese că se va opri în fața mea, dacă voi avea suficientă credință. Îmi tot aminteam ce îmi spusese Ilie: dovedește-ți credința în Dumnezeu.

Cred că Satana trebuie să fi fost la poartă de câteva săptămâni. Eram complet zăpăcită și pierdută în timp. Apoi, într-o seară, când m-am băgat în pat, am știut că era la ușă. Îi simțeam forța, care era incredibil de mare. Mi-am chemat îngerii, dar nu păreau să-mi răspundă. Joe și copiii dormeau. Cred că Dumnezeu și îngerii le induseseră un somn profund.

Stăteam în pat cu genunchii ridicați și cu pătura trasă până la gât. Tremuram de frică. Am stat acolo un timp, iar apoi, dintr-odată, toți îngerii mei – Hosus, Mihail și Ilie – au apărut și m-au înconjurat. Mi-au spus să nu mă tem, iar apoi au dispărut la fel de brusc cum au apărut.

Simțeam prezența Satanei care se plimba prin casă. S-a îndreptat spre dormitor, iar când a intrat, tot ce era în cameră a dispărut – inclusiv Joe și copiii. Era ca și cum totul ar fi dispărut în întuneric, chiar și patul în care stăteam. Eram singură cu Satana.

Era îngrozitor să-i simt puterea: toată acea răutate, teroare, groază. Nu știam dacă era un el sau o ea; părea a fi doar o masă de răutate, întuneric, cu o forță uriașă. Era teribil de încrezător și cu siguranță nu se temea.

Apoi Dumnezeu a pășit în întuneric. A apărut în formă umană, ca un bărbat tânăr, tot așa cum a apărut la grupul de rugăciune. Era îmbrăcat în alb strălucitor, fața îi strălucea și avea părul închis la culoare, lung până la umeri.

Stătea în dreapta mea, și-a întins mâinile spre mine și mi-a cuprins mâna.

Avându-L pe Dumnezeu în dreapta mea, m-am simțit puternică. Știam că Dumnezeu îl ținea pe Satana la distanță, oprindu-l să se mai apropie, dar eram încă îngrozită, mai mult decât fusesem vreodată. Tremuram.

Stăteam în pat, cu Satana în stânga mea – acest întuneric, această răutate imensă – iar la dreapta mea era Dumnezeu. Îl vedeam clar pe Satana; era doar o masă întunecată. Când mă uitam la Dumnezeu, frica dispărea, dar când mă uitam iar la Satana, frica revenea, mai puternică decât înainte.

Mi-am dat seama că Dumnezeu mă încerca și că îmi cerea să arăt că nu îmi este frică de Satana; că eram mai puternică decât el și că îl puteam alunga. Știam, de asemenea, că prezența lui Dumnezeu și faptul că-mi atingea mâna îmi dădeau puterea de care aveam nevoie pentru a-l alunga pe diavol.

– Satana, pleacă. Îl aleg pe Dumnezeu în locul tău. Sunt mai puternică decât tine, am repetat eu de trei ori.

De fiecare dată când spuneam acest lucru, făcea un pas înapoi și, când am rostit cuvintele a treia oară, a plecat din dormitor. Dumnezeu îl alungase – și din casă, și din zonă. Era ca și cum ar fi fost împins în jos, printr-un tunel lung și întunecat, spre inexistență. În acea zi, i-am dovedit lui Dumnezeu că aveam credința necesară pentru a-l alunga pe Satana.

Satana există: nu am nicio îndoială. Dacă îi permitem diavolului să intre în viețile noastre, el va intra. Se va purta ca un „dumnezeu” și va permite să se întâmple lucruri grozave în viața noastră. Am putea avea parte de bogăție, de succes, dar cu un preț imens de plătit. Satana nu vrea ca noi să evoluăm spiritual și se opune celor care încearcă să-și deschidă mintea și inima în fața celorlalți, ajutându-i să vadă lucrurile în mod diferit.

Omul *evoluează* spiritual. Schimbarea omului și unirea corpului cu sufletul fac parte din evoluție. Văd că oamenii se limitează mai puțin, pun mai multe întrebări și sunt mai deschiși către studierea problemelor de natură spirituală. Dumnezeu ne încercă pe toți câteodată; acest lucru face parte din evoluția noastră spirituală. Avem toți puterea, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-l alungăm pe Satana. Acest lucru nu trebuie să-l uităm niciodată. Dacă îl vom alunga, va face un pas înapoi, pentru că va fi nevoit să o facă. Din nefericire, încă se va afla acolo, dar puterea lui va scădea. Și noi putem întotdeauna să-i chemăm pe Dumnezeu și pe îngeri, ca să ne dea putere și credință.

Diabetul lui Joe se croniciza. Își pierdea adesea cunoștința sau se simțea foarte slăbit, iar Christopher venea alergând din grădină, strigând că tata a căzut. Era foarte dificil pentru Joe și pentru noi. În cele mai multe cazuri, diabetul răspunde la tratament, dar în cazul lui Joe, nu era atât de simplu, iar doctorii, în ciuda eforturilor lor, nu au reușit să-l țină sub control. Boala îi afecta și inima. De când fusese diagnosticat cu diabet, Joe nu mai lucrase; a fost la un interviu pentru postul de agent de securitate la Colegiul Maynooth – ceea ce ar fi fost foarte comod, deoarece colegiul era aproape de casă –, dar în ultimul moment i-au spus că nu-i pot oferi postul din cauza rezultatului examenului medical. Joe a fost profund dezamăgit.

Într-una dintre multele ocazii când Joe era internat în spital, o asistentă a sugerat că nu ar fi o idee rea dacă am avea un telefon acasă. Șase săptămâni mai târziu, am instalat un telefon, datorită autorităților locale de sănătate; îl foloseam doar pentru urgențe și pentru a primi apeluri, deoarece mă temeam să nu încarc factura. La puțin timp

după instalarea telefonului – copiii tocmai se jucau în grădină – o mașină a oprit în fața casei. Eram în spatele casei și făceam curat într-una dintre magazine. (Petreceam mult timp în grădină – aveam câțiva pui de găină care alergau prin preajmă, iar un vecin ne dăduse un câțel.) În aceea zi, am auzit un bărbat care m-a strigat, iar eu am ieșit la poartă și l-am salutat. El a coborât din mașină. În mașină mai erau o femeie și un copil. A întrebat dacă nimerise adresa.

– Nu știu. Pe cine căutați? am răspuns cu zâmbind.

– Pe vindecătoare, a răspuns el. Soția mea nu se simte bine.

Am zâmbit, dar nu eram sigură. Știam că mă căuta pe mine, dar nu mai fusesem niciodată numită vindecătoare. De fapt, m-am simțit jenată să fiu numită astfel – nu mă simțeam destul de capabilă.

– Da, sunteți la adresa corectă. Vă rog să intrați, am răspuns după ce am inspirat adânc.

Am intrat în bucătărie. Ei s-au prezentat ca fiind Fintan și Peg și fiul lor Eamon. Băiețelul a rămas afară și s-a jucat cu copiii mei, cu puii și cu câțelul. Era pentru prima oară când cineva venea acasă la mine pentru a-mi cere ajutorul; nu am aflat niciodată cine îi trimisese la mine sau cine le spusese că eram vindecătoare. Ei au fost totuși primii din mulțimea care avea să urmeze.

Câțiva ani mai târziu, când l-am întâlnit din nou pe Fintan, mi-a spus că atunci când a văzut casa, copiii, câțelul și puii a știut că era în locul potrivit. Mi-a spus că starea de sănătate a soției lui s-a îmbunătățit foarte mult după acea vizită.

Într-o zi, am primit un telefon de la o femeie pe nume Josie, care avea numărul meu de telefon de la cineva. Fiul ei fusese diagnosticat cu cancer și căuta un sprijin. Mi-a cerut

să văd și o altă familie al cărei fiu avea de asemenea cancer, așadar am stabilit ca ei să vină luna următoare, dimineața.

În dimineața zilei de luni, la ora unsprezece fără un sfert, o mașină a parcat în dreptul porții. Am deschis ușa și am invitat în casă acea familie. Ne-am salutat în timp ce intram în bucătărie și tatăl s-a prezentat ca fiind Dermot, apoi mi-a făcut cunoștință cu soția lui, Susan, și fiul lor, Nick. Ne-am așezat la masa din bucătărie, iar Nick s-a jucat cu jucăriile aduse de mama lui, în timp ce eu am vorbit cu părinții lui. După câteva minute mi-a zâmbit și a spus:

– Nu mai vorbi, mamă, și las-o pe Lorna să mă binecuvânteze și să-mi spună numele îngerului care mă va ajuta să mă fac bine. Apoi voi putea să ies în grădină și să mă joc.

Tatăl lui i-a spus să nu fie atât de nerăbdător, să-mi dea timp, dar eu am spus că era în regulă.

– Vă spun ce vom face, am zis eu. Îl voi binecuvânta pe Nick, mă voi ruga pentru el și voi cere numele îngerului. Nick, stai pe genunchiul mamei sau al tatei.

Nick s-a așezat pe genunchiul tatălui său.

– Nick, nu am nicio garanție că îngerul tău păzitor îmi va spune numele lui, i-am spus eu, așadar trebuie să te rogi și tu împreună cu mine și să ceri îngerului tău păzitor să-ți deschidă mintea și inima. Când terminăm, poți să ieși în grădină și să te joci, pentru ca eu să pot vorbi cu părinții tăi.

M-am uitat la el și L-am rugat pe Dumnezeu să-mi arate unde era localizat cancerul. L-am văzut, dar nu am spus nimănui unde. Era de fapt foarte agresiv și mi-am spus în gând: „O, Doamne, chiar va trebui să faci o minune pentru ca el să trăiască“. M-am gândit că poate Nick nu trebuia să trăiască, iar călătoria din această viață se apropia de Dumnezeu și își va cunoaște îngerul. Eram de asemenea conștientă că aceasta putea fi o parte din experiența familiei.

În timp ce mă rugam pentru Nick, cerând lui Dumnezeu să facă minunea de a-l însănătoși, îngerul lui păzitor a apărut pentru câteva minute. Mi-a spus că minunea nu se va produce și că trebuia să le spun părinților lui Nick să petreacă fiecare moment împreună cu fiul lor, că timpul era prețios. Nu trebuia să le spun că fiul lor va muri, deoarece încă nu erau în stare să facă față unei asemenea informații. Mi s-a spus să-i transmit lui Nick numele îngerului său.

Nick a stat liniștit pe genunchiul tatălui său cât m-am rugat pentru el, iar când am terminat, l-am binecuvântat, iar el a sărit de pe genunchiul tatălui zicând:

– Spune-mi numele îngerului meu!

– Așază-te la loc pe genunchiul tatălui, am spus eu, ca să-ți spun numele îngerului tău păzitor și cum arată el. Nick, îngerul tău păzitor arată minunat. Are haine care par să scânteieze în toate culorile și are o mantie care se mișcă în mod constant. Are niște cizme verzi, strălucitoare; e cel mai frumos verde pe care l-am văzut. Îi vin până la genunchi, unde au catarama argintii, mari și pătrate. Are o centură aurie în jurul taliei, iar în mijlocul ei este o altă cataramă argintie.

Nick a stat complet nemișcat pe genunchiul tatălui său, continuând să mă privească. Puteai să vezi cât de încântat era când i-l descriam pe îngerul lui păzitor.

– Părul lui este roșu ca flăcările focului, am continuat eu, iar ochii lui sunt ca stelele. Și are în mâna stângă ceva care seamănă cu o sabie, dar de fapt este o sabie de lumină, care strălucește. Îngerul tău păzitor mi-a spus să-ți transmit că atunci când nu te simți bine, tot ce trebuie să faci este să ceri ajutor și el te va atinge cu sabia lui și te va face să te simți mai bine.

Nick a sărit din nou de pe genunchiul tatălui său și a spus:

– Pot să ies să mă joc acum?

Îngeri în părul meu

Tatăl lui l-a dus afară, în grădină. Mama lui, care era acum singură cu mine, a început să plângă.

– Ce a spus îngerul? m-a întrebat ea.

Îmi este foarte greu atunci când un părinte mă întreabă ce au spus îngerii și răspunsul nu este bun. Ce le pot spune? Câteodată, un părinte mă întreabă cu ce a greșit, dacă a comis vreun mare păcat, dacă Dumnezeu a ales să-l pedepsească astfel. Trebuie să înțelegem că aceasta este calea noastră, călătoria pe care au ales-o sufletele noastre cu mult înainte de a ne naște; a ales să moară tânăr și să-și împlinească menirea la o vârstă foarte fragedă. Sufletele părinților lui au ales, de asemenea, calea prin care vor pierde un copil, chiar dacă nu își amintesc acest lucru. Uităm în mare parte ce știm și cu ce anume am fost de acord în momentul conceperii.

– Uită-te la fiul tău, am răspuns eu. Privește cât este de credincios. Nu îi este teamă. Nu îi este frică nici să se facă bine și nici să meargă la Dumnezeu. Ascultă-l pe fiul tău; îți va transmite multe mesaje.

Când tatăl lui Nick a intrat din nou în casă, am vorbit cu ambii părinți timp de câteva minute. Le-am spus că îngerii au transmis că ar trebui să-și petreacă timpul împreună cu fiul lor, cât de mult posibil.

Am primit vești de la acea familie în mod constant. De câte ori Nick era în spital și nu se simțea bine, îi cerea unuia din părinți să mă sune pentru a-l ruga pe îngerul lui să folosească sabia de lumină ca să se simtă mai bine. Părinții lui mă sunau imediat și îmi spuneau că durerea dispăruse. Nick putea, bineînțeles, să ceară ajutorul îngerului păzitor, dar am observat că deseori copiii le cereau părinților să mă sune.

Odată, când Nick era în remisie, i-a convins pe părinți să-l aducă din nou la mine. A insistat să fim doar noi doi și le-a spus părinților să rămână în mașină, deoarece avea

nevoie să fie singur cu mine. Când am rămas singuri, Nick mi-a spus că vorbea cu îngerul lui păzitor tot timpul. Mi-a spus că îngerul lui i-a zis că în viitor, probabil curând, îl va duce în Rai. Nick a spus că era în regulă pentru el, deoarece avea nouă ani acum. Mi-a spus că le zisese părinților lui că va merge curând în Rai, dar că ei nici nu au vrut să audă.

Nick mi-a spus că mama lui nu se oprea din plâns.

– I-am spus mamei că nu mă deranjează că merg în Rai și că este în regulă, dar ea nu mă ascultă.

– Nick, ți-ar plăcea să vorbesc eu cu părinții tăi? am întrebat eu.

– Da, faci tu asta, Lorna?

L-am îmbrățișat pe Nick.

– Lasă-mă să mă rog pentru tine, i-am spus, și să te binecuvânteze și voi vorbi cu Dumnezeu și cu îngerul tău păzitor și îi voi întreba ce ar trebui să le spun părinților tăi. Le voi cere îngerilor lor păzitori să-i ajute să te lase să pleci în Rai, atunci când va veni timpul.

Ne-am rugat împreună și l-am binecuvântat pe Nick. Apoi ne-am dus afară afară la mașină și i-am invitat pe părinții lui, Dermot și Susan, să intre în casă. Cățeaua noastră, Heidi, fătase, iar Nick se juca împreună cu Ruth și cu căteii în grădină, sub copac. Am zâmbit când m-am uitat la ei. Părinții lui Nick îl sâcăiau, dar le-am spus să îl lase în pace, pentru că se juca, iar ei trebuiau să intre în casă ca să stea de vorbă cu mine și să asculte ce avea de spus îngerul păzitor.

Stând la masa din bucătărie, Susan m-a privit îngrijorată. Le-am vorbit cât se poate de blând. Le-am spus ce-mi zisese fiul lor, cum îngerul păzitor al lui Nick îi vorbise despre faptul că îl va lua în curând în Rai. Le-am cerut să încerce, dacă era posibil, să fie puternici și să-l asculte pe fiul lor și să stea cu el cât de mult posibil. Plângeau și suspinau, ținându-se în brațe. Era sfâșietor.

În cele din urmă, ambii părinți au vorbit. Mi-au spus că în ultimile luni au ascultat ce le spunea Nick despre îngerul lui păzitor care îl va duce în Rai, dar le era prea greu să suporte acest lucru. Se simțeau puțin rușinați că Nick trebuise să-mi ceară mie să-i fac să-l asculte. I-am îmbrățișat pe amândoi, i-am binecuvântat, iar ei au plecat acasă.

Câteva zile mai târziu, Ruth a intrat în bucătărie și m-a întrebat:

– Mamă, îți amintești de acel băiat cu care m-am jucat în grădină zilele trecute? Îmi place de el; este un băiat foarte drăguț. Cum îl cheamă?

– Nick, am răspuns eu.

– Știu că este bolnav, mamă. Se va face bine?

– Nu, se va duce în Rai, i-am spus eu.

Am văzut lacrimi în ochii fiicei mele.

– Nu este corect! Este un băiat atât de drăguț! a exclamat ea.

Am îmbrățișat-o; am ținut-o în brațe un timp,

– Sunt în regulă, mamă, a spus ea după o vreme și a plecat să își facă temele.

Câteva luni mai târziu, Nick s-a simțit din nou foarte rău și s-a internat în spital. Din când în când, primeam un telefon de la părinții lui care spuneau că Nick le ceruse să mă sune pentru a mă ruga să i se ia durerea. Durerea dispărea întotdeauna; i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această minune. Totuși, într-o zi, Susan m-a sunat să-mi spună că Nick murise împăcat, cu o noapte înainte. I-am spus să-și amintească întotdeauna că Nick era un suflet frumos în Rai și că va fi alături de ea de fiecare dată când va avea nevoie de el.

Este greu de descris influența pe care a avut-o Nick asupra familiei lui, a părinților, a fraților și a surorilor. Pierduseră un fiu și un frate, și totuși era ca și cum boala

și moartea lui ar fi trezit întreaga familie. Nick le arătase compasiune și dragoste; era ca și cum Însuși Dumnezeu s-ar fi arătat prin acel copil. El era diferit; într-un fel, era ca un înger, care strălucise pentru toți cei care intraseră în contact cu el. Dacă intri într-un spital de copii, vei întâlni copii grav bolnavi, cu toate astea, ei sunt fericiți și atât de plini de iubire. Puțini dintre ei sunt amărâți sau au resentimente. Pare că ei sunt pe această lume pentru a ne arăta lumina lor. Întotdeauna m-a fascinat înțelepciunea copiilor. Copiii care au boli terminale au o latură foarte spiritualizată și o gândire matură – chiar dacă au doar patru ani. Este fascinant și foarte frumos.

Încă un lucru care merită amintit despre copii este deschiderea lor spirituală încă de la vârste fragede. La urma urmelor, abia au venit din Rai. Mulți dintre ei văd îngeri, chiar dacă în general uită acest lucru. Mulți dintre ei văd deseori spirite, mai ales spiritele bunicilor sau ale altor rude care au venit pentru a-i proteja. Întâlnesc adesea cazuri în care copii foarte mici spun lucruri de genul: „Bunicul se juca cu mine“. Am auzit de părinți care se uitau prin albumul cu fotografii de familie, împreună cu un copil care vorbea despre faptul că el ar cunoaște pe cineva care murise înainte ca el să se nască. Copilul poate avea chiar și un mesaj pentru părinți.

Copiii sunt izvoare de înțelepciune, inclusiv din altă lume și ar trebui să-i ascultăm mai mult.

Tot mai mulți oameni au venit să mă viziteze. Joe era deja atât de bolnav, încât ieșea rar din casă, iar atunci când venea cineva, el dispărea. Era un om demn și nu dorea să știe cineva că era bolnav. Nimeni din cei care veneau

la mine nu știau ce se întâmpla în viața mea și nici nu cunoșteau alte dificultăți pe care le întâmpinam, cu un soț grav bolnav și nici că trăiam cu ideea că nu va mai fi alături de mine mult timp.

O femeie a venit să mă viziteze, căutând intervenția îngerilor. Era o studentă la medicină pe nume Marian. Mi-a spus că era foarte stresată și că nu făcea față examenelor.

– Am auzit că vorbești cu îngerii, mi-a spus ea. Cred în Dumnezeu. Am credință și cred în îngeri, dar am cu adevărat nevoie de ajutor acum, deoarece sunt atât de stresată, încât mă tem că voi avea o cădere nervoasă.

Marian mai avea puțin și absolvea, dar era îngrozită că nu va lua examenul final. Dorea cu disperare să devină medic, știa că poate fi unul, dar i se părea greu întregul proces. I-am spus că prin credința ei a fost ajutată să treacă prin această perioadă grea și că Dumnezeu trimisese deja îngerii pentru a-i da putere să o scoată la capăt. Ne-am rugat lui Dumnezeu și îngerilor să-i trimită îngeri care ar putea să o învețe cum să ia examenul și să o ghideze să devină un doctor spiritual, iubitor și grijuliu.

Îngerul nostru păzitor este cu noi tot timpul, iar el, ca paznic al sufletului nostru, poate permite altor îngeri să intre în viața noastră să ne ajute cu diferite lucruri. Eu îi numesc pe acești îngeri profesori; vin și pleacă și sunt diferiți de îngerii păzitori. Am cerut un grup de îngeri care să fie profesorii lui Marian. Când ne-am rugat, am văzut deja trei îngeri venind spre ea. Mergeau cu pași mari, dar încă nu ajunseseră la ea.

– Toți trei sunt bărbați, am spus eu. Nicio femeie nu este printre ei. Sper că nu te deranjează acest lucru.

Marian a râs, a scos un sunet de ușurare și mi-a cerut să-L rog pe Dumnezeu să-i trimită îngerii înainte de a pleca de la mine, deoarece avea mare nevoie de ei. M-am rugat pentru ea. M-am rugat lui Dumnezeu să-i dea

Încrederea, curajul și abilitățile de care avea nevoie. M-am rugat și pentru speranță, deoarece avea nevoie să poată vedea speranța în viața ei. Când am terminat rugăciunea, am cerut numele îngerilor care fuseseră trimiși pentru a o ajuta. Mi s-a spus că putea numi îngerii „Cele trei astre”. Ei ajunseseră deja și așteptau afară pentru ca ea să pășească în noua ei lume.

La câțiva ani după ce fusese la mine, am primit un telefon de la Marian. Acum este doctor peste ocean și ajută mulți oameni. A sunat deoarece dorea să le mulțumească îngerilor.

– Te-am sunat să te rog să le mulțumești deoarece, în acest fel, cred că mesajul va ajunge mai repede, a spus ea.

Am râs. I-am spus că vorbind la telefon, deja le mulțumeam. I-am reamintit să nu uite niciodată să-i cheme pe cei trei îngeri oricând va avea nevoie de ei.

– Ei sunt încă acolo. Nu te-au părăsit. Încă ai o cale de urmat și multe de făcut, am spus eu.

Marian a crezut suficient încât să ceară ajutorul îngerilor; i-a împuternicit pe îngeri și, în schimb, îngerii au întărit-o pe ea.

De cele mai multe ori, oamenii vin să mă vadă, dar din când în când, în cazuri speciale, mi se cere să merg la ei acasă. Deseori, când acest lucru se întâmplă, cineva vine și mă ia cu mașina. Într-o zi, am fost dusă la o casă veche, pentru a vizita un băiat de aproximativ trei ani, care era foarte bolnav. Era foarte epuizat și respira greu; abia se putea da jos din pat.

Era și un bătrân acolo și am crezut că este un membru al familiei. Doar când a chicotit, mi-am dat seama că era o

fantomă, un spirit, dar și-a stins lumina astfel încât părea a fi un om viu. Știa că mă păcălise și era foarte amuzat de acest lucru.

Când am băut o ceașcă de ceai împreună cu bunica băiatului, după ce am văzut copilul, a amintit faptul că nepotul semăna mult cu bunicul ei, care trăise și el în acea casă – la fel ca și alte generații înaintea lui. A spus acest lucru de câteva ori. Dintr-un motiv oarecare, pe care nu îl înțeleg pe deplin, referirea continuă la faptul că băiatul semăna cu bunicul ei a avut ca rezultat rămânerea spiritului în preajma casei.

Știam că spiritul nu era benefic pentru familie, într-un fel era o forță malefică, iar prezența lui era în parte, dacă nu chiar în totalitate, răspunzătoare pentru boala copilului. Cât m-am aflat în acea casă, am urmărit spiritul bătrânului și m-am rugat să fie înconjurat de dragoste și îngeri, astfel încât să poată pleca în Rai și să lase băiatul în pace.

Câteva săptămâni mai târziu mi s-a cerut să revin în acea casă, pentru a vedea băiețelul, care își revenise complet și era plin de energie. Știam că spiritul plecase.

Eram uimită; casa arăta complet diferit. Casa în care fusesem cu câteva săptămâni înainte avea igrasie și nu era foarte curată, cu o scară mare și veche și un șemineu murdar în sufragerie. Acum era o casă veche, frumos restaurată și bine îngrijită, fără șemineu.

Am întrebat-o pe bunică unde este șemineul.

S-a uitat la mine puțin ciudat și a spus că nu se schimbase nimic de când fusesem acolo ultima dată. Totuși, pentru mine se schimbase. Nu văzusem doar spiritul bunicului ei; mi se arătase fantoma casei – așa cum fusese cu mult timp în urmă, când trăise acesta.

CAPITOLUL 23

Suflete-pereche

Joe nu putea în continuare să lucreze, dar cel puțin era acasă, așadar, putea să supravegheze copiii și astfel câteodată puteam să-mi iau o slujbă pentru o scurtă perioadă. Spălam pe jos în școli, lucram la un magazin de pantofi, dar adevărul era că nu existau multe slujbe disponibile pentru calificarea mea în acea perioadă.

Problemele financiare erau îngreunate de regimul special de care avea nevoie Christopher pentru boala celiacă. Și Joe avea nevoie de alimentație specială. Mă zbăteam să hrănesc familia cu puținii bani pe care îi aveam. Trăiam la limita subzistenței. Fiica mea Ruth râde acum când își amintește că singura dată când a primit o bucată de carne a fost atunci când a ros oasele din farfuria tatălui ei.

Au existat scurte perioade de timp în care când diabetul lui Joe era sub control și se simțea suficient de bine încât să lucreze ocazional. În timpul unei astfel de perioade a dat lecții de conducere, dar stăteam mereu cu grija că i s-ar putea face rău. Era întotdeauna foarte fericit când se simțea destul de bine pentru a munci, dar din nefericire, acele perioade nu țineau niciodată mult.

Aveam găini în grădină, așadar, din când în când, Joe obișnuia să caute la o cafenea din oraș resturi de pâine pentru a le da găinilor. El nu spunea că acele resturi l-ar ajuta și să își hrănească soția și copiii, dar așa era. Obișnuiam să căutăm prin pungile cu mâncare pe care le aducea acasă pentru a vedea ce se putea mânca și tăiam părțile mucegăite. Câteodată, în pungă găseam o prăjitură cu frișcă sau o pâine proaspătă. Întotdeauna am crezut că bărbatul care conducea restaurantul ghicise care era povestea și le punea în pungă în mod intenționat.

La un moment dat am rămas în urmă cu datoria pentru creditul imobiliar și am fost în pericol de a ne pierde casa dacă nu plăteam. Am mers la biroul de asistență socială pentru a vedea dacă puteam primi vreun ajutor, mai mult decât pensia de boală pe care o aveam deja. Joe a venit cu mine. Deși Joe era foarte bolnav, nu ne-au crezut. Au întrebat dacă era bolnav; în ciuda dosarului medical, credeau că ar fi putut munci dacă ar fi vrut cu adevărat. După ce Joe a murit, femeia de la biroul de asistență socială și-a cerut scuze.

Fiind disperați, am scos la vânzare o parte din grădină. Când mă gândesc la acest lucru, este clar că am vrut cu disperare să-i fac viața mai confortabilă lui Joe, cerând un preț cu mult mai mic decât valora. Totuși, cu banii primiți am reușit să plătesc o parte din datorii.

Îți pierzi demnitatea când trebuie să cerșești, dar câteodată nu ai de ales, în special atunci când este implicată întreaga familie. Unul dintre simptomele pe care le manifesta boala lui Joe era că mereu îi era frig; chiar și vara tremura de frig. Am mers din nou la asistența socială, căutând bani pentru a-i cumpăra lenjerie de corp calduroasă. Din nou au spus că nu era nimic în neregulă și au refuzat să ne ajute. Ce m-a frustrat și m-a supărat a fost că vedeam alte familii care primeau ajutor financiar.

Cred că faptul că locuiam în propria noastră casă, așa mică cum era, și nu în vreo locuință socială, le influențase decizia, ca și faptul că Joe, cu demnitatea lui, încerca întotdeauna să arate bine și respectabil atunci când mergeam în audiență.

Îngerii mei mi-au tot spus să merg la organizația locală de caritate. Am rezistat cu înverșunare. De ce m-ar fi crezut ei, dacă nu m-au crezut cei de la asistența socială? În cele din urmă, situația a devenit atât de disperată, încât am sunat la organizație și am stabilit o întâlnire.

Le-am explicat situația. Au trimis un om pentru a ne vizita acasă. Bărbatul s-a plimbat încet prin casă, uitându-se la tot și deschizând sertarele. Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus: „Dacă aveți un sac de cartofi și o conservă de fasole, atunci familia nu va flămânzi. Nu aveți nevoie de ajutorul nostru“.

Am încercat să le explic despre nevoile alimentare pentru boala celiacă – cum Christopher avea nevoie de un regim special pentru a crește, altfel exista pericolul să se oprească din creștere (de fapt, la șapte ani cântărea doar cincisprezece kilograme). Am explicat cum boala lui Joe însemna că erau multe alimente pe care nu le putea asimila. Dar bărbatul nu a părut interesat; sunt sigură că el credea că avea dreptate.

În cele din urmă, organizația ne-a sprijinit puțin, dar nu ne-a fost de mare folos. Ne-au trimis bonuri pentru anumite alimente, dar invariabil erau alimente pe care Christopher și Joe nu le puteau mânca. Într-o zi de Crăciun, am primit un bon pentru un curcan, și am fost încântați, dar când am mers să-l iau, umilința trăită ne-a alungat toată bucuria. Comisia striga numele, iar oamenii veneau să-și ia curcanul. Când mi-au strigat numele, au spus: „O, da, tu...“ Am simțit că vorbeau despre mine și credeau că noi „exploatam sistemul“ luând mâncarea de la gura celor care aveau cu adevărat nevoie de ea. Cât de puțin știau!

Într-o zi m-am întâlnit cu Sean, un bărbat pe care l-am cunoscut la grupul de rugăciune din Maynooth. Nu mai mergeam la grupul de rugăciune deoarece drumul era prea solicitant pentru Joe. Îmi lipsea această activitate – să mă rog împreună cu ceilalți și cu oamenii pe care îi cunoscuserăm acolo. De fapt, de această dată, am ieșit puțin în oraș – pentru a face cumpărături, să iau copiii de la școală, să lucrez pentru câteva ore, dar nimic altceva. Sănătatea lui Joe era atât de imprevizibilă, încât îmi era frică să-l las singur, chiar și pentru puțin timp.

Sean era acum un membru al comisiei organizației de caritate și la puțin timp după ce m-am întâlnit cu el, a venit la mine și am băut o ceașcă de ceai. În timp ce stăteam la masa din bucătărie, i-am spus adevărul despre situația în care ne aflam. Era singura persoană căreia îi spuseseam vreodată toate problemele noastre financiare. Sean a fost devastat și a promis mai mult ajutor din partea organizației de caritate.

Cu toate astea, nu a fost atât de ușor. Când Sean a expus comisiei cazul nostru, s-au opus ajutorului și, în cele din urmă, i-au refuzat cererea. Știam că aceasta era lucrarea diavolului. Câteodată, Satana face lucrurile mai dificile; în unele ocazii, forțele răului încearcă să ne frustreze, în viețile noastre și în munca pe care o depunem, făcând viața mai grea decât ar fi în mod normal. Câteodată, în moduri subtile, cum ar fi să ne distragă de la ce ar trebui să facem. Știu că acesta era unul dintre motivele pentru care am primit puțin ajutor atunci când Joe a fost bolnav. În acest caz, diavolul făcea oamenii să nu vadă situația, care era evidentă.

Sunt într-o luptă constantă cu diavolul. Când cineva are o credință foarte puternică, diavolul încearcă să facă lucrurile mai dificile – și de multe ori reușește pe termen scurt – dar știu că nu contează cât de mult încearcă Satana,

LORNA BYRNE

cu forțele răului, să împiedice lucrarea, Dumnezeu și îngerii întotdeauna înving până la urmă.

Lui Sean i-a venit greu să creadă că nu putea să ne ajute mai mult. I s-a permis să ne dea niște bonuri pentru alimente și a rămas uluit când și-a dat seama cât de puțin ne ajutau, având în vedere regimurile alimentare. Sean a făcut o listă detaliată cu alimentele pe care Joe și Christopher le puteau mânca, iar după aceea, din când în când, ne aducea o mică pungă cu alimente. Știam că le plătea din propriul buzunar.

Odată cu trecerea timpului, tot mai mulți oameni au aflat de mine și au venit să-i ajut.

O femeie care a venit să mă vadă, nu foarte bătrână, era totuși bunică. Numele ei era Mary. Cu zece ani în urmă, o vecină de-a ei născuse doi gemeni, unul dintre ei murind la scurt timp după naștere. Mary mi-a spus că încă de când mama fusese însărcinată, deși nu îi era prietenă apropiată sau rudă, s-a simțit atrasă de copii. Nu putea să înțeleagă această atracție. Când Mary a zărit-o pentru prima dată pe Josie, a știut că exista o legătură încă dinainte de a ajunge la pătuț să-i atingă fața.

Mulți dintre noi auzim expresia „suflet-pereche” și tindem să ne gândim la aceasta ca la un concept romantic – cum ar fi partenerul perfect sau poate cineva cu care să ne căsătorim. Dar trebuie să reținem că sufletul-pereche poate fi un copil, la fel cum ar putea fi și un adult. Oamenii își caută sufletul-pereche, dar el sau ea poate fi în altă parte a lumii. Poate fi persoana căreia i-ai trimis câțiva euro pentru a o ajuta, bărbatul din scaunul cu roțile, copilul cu

sindromul Down pe lângă care ai trecut pe stradă – oricine poate fi sufletul tău pereche.

Pe măsură ce Josie creștea, Mary continua să fie foarte apropiată de ea. Oricând copilul era bolnav sau în pericol, Mary știa instinctiv acest lucru. Și la fel era și pentru Josie. Din când în când, copilul îi spunea mamei că simțea nevoia să meargă să o vadă pe Mary, iar când mama ei o întreba de ce, ea răspundea invariabil că simțea că Mary avea nevoie de ea. Mama nu îi permitea întotdeauna lui Josie să o vadă pe Mary, atunci când ea dorea acest lucru, deoarece câteodată era întuneric sau ploua, dar Josie continua să insiste până când, în cele din urmă, i se permitea să plece. Josie sosea la ușa lui Mary, bătea și se interesa ce se întâmplă. Mary se uita la fetiță și era șocată de faptul că aceasta îi simțea tristețea! Ele erau suflete-pereche: de vârste diferite, de același sex, dar cu toate acestea erau suflete-pereche; exista între ele o legătură specială. Fiecare știa cum se simțea cealaltă.

Mary a părăsit această lume. Cândva, înainte de a muri, mi-a spus că știe că Josie îi era sufletul-pereche – că și-a dat seama că nu era soțul ei. A ajuns să înțeleagă acest lucru spre sfârșitul vieții. Moartea lui Mary a afectat-o foarte mult pe Josie, pe care am cunoscut-o. Când Mary a murit, Josie a simțit că o mare parte din inima ei i-a fost luată.

Este foarte posibil ca Josie să întâlnească în cursul vieții ei un alt suflet-pereche – deoarece poți întâlni mai multe în decursul unei vieți. Câteodată, cred că nu ne întâlnim sufletul-pereche deoarece nu îl recunoaștem – suntem prea ocupați, dar acest lucru nu înseamnă că cealaltă persoană nu ne recunoaște pe noi.

Toți trebuie să știm că putem iubi pe cineva, să prețuim și să ne dăm viața pentru acea persoană, dar asta nu înseamnă neapărat că este sufletul nostru pereche. Este atât de trist să vezi tineri sau mai puțin tineri care susțin

cu hotărâre că nu se vor căsători până nu-și vor întâlni sufletul-pereche. De îndată ce decid acest lucru, ei își limitează șansele de a găsi pe cineva care ar putea să nu fie sufletul lor pereche, dar care i-ar putea face fericiți. Nu trebuie să cauți acea persoană, deoarece dacă sufletul tău pereche e destinat să intre în viața ta, atunci o va face, fie doar pentru o clipă, fie pentru mai mult timp.

Îmi amintesc cum urmăream știrile într-o seară, împreună cu Joe. Se vorbea despre un accident de tren îngrozitor, în Marea Britanie. Am văzut o fotografie a dezastrului în ziar, mai devreme în ziua aceea, dar am ignorat-o. Totuși, știam cumva că ar fi trebuit să observ ceva. Ar fi trebuit să știu de acum că atunci când Dumnezeu și îngerii vor să-mi arate ceva, eu nu pot evita acest lucru.

Era un film cu un om pe targă, înconjurat de salvatori. Nu știam cine era acest om, în afară de faptul că era un supraviețuitor al accidentului de tren, dar știu că, oricine ar fi fost, tocmai își întâlnise sufletul-pereche în tren, dar care acum murise. Știam acest lucru deoarece mi se permisesese să văd legătura dintre ei. În timp ce bărbatul rănit era dus pe targă, și-a întins mâna și mi-am dat seama că el vedea spiritul sufletului-pereche, care acum era mort și îl consola, asigurându-se că supraviețuise. Nu mi s-a permis să văd ce sex avea sufletul lui pereche, ci doar că ei abia se cunoscuseră în tren în acea zi.

Îmi aduc aminte că eram foarte tristă și mă gândeam: „O, Doamne, cât urăsc astfel de lucruri“. De fapt „urăsc“ nu este cuvântul potrivit. În timp ce priveam, simțeam atâta durere și compasiune pentru suferința pricinuită bărbatului întins pe targă, care își vedea mort sufletul-pereche în timp el își întindea mâna spre el; nu știu dacă își va aminti că abia l-a cunoscut. Câteodată, ni se întâmplă lucruri spirituale atunci când suntem în stare de șoc sau când suntem îndurerați. După aceea ne întrebăm dacă

s-a întâmplat cu adevărat – am văzut ceva, a fost doar o strălucire de lumină?

În aceeași perioadă am devenit foarte conștientă de legătura dintre mine și un bărbat care își omorâse soția. Nu conta unde mergeam sau ce făceam, legătura îmi apărea într-un fel. Deschideam radioul și auzeam ceva despre crimă; mergeam pe stradă și cumva treceam pe lângă un ziar, poate chiar unul aruncat pe jos. Titlul ieșea în evidență, ca și cum se ridica din ziar, și singurul lucru pe care îl vedeam pe foaie era ceva despre groaznica crimă. Într-o seară, ne-am așezat în sufragerie și am deschis televizorul. Erau știrile de seară. Am vrut să îl închid la loc, dar televizorul nu se închidea!

– Lorna, stai jos și urmărește știrile, l-am auzit pe unul din îngerii mei spunând.

Așa am făcut, fără tragere de inimă. În timp ce priveam, am văzut imagini cu bărbatul care tocmai fusese găsit vinovat pentru omorârea tinerei sale soții, într-un mod calculat, rece și premeditat, pentru un câștig financiar. Îngerii mi-au arătat ce făcuse acest suflet: își deconectase sinele lui uman de sufletul lui, pentru ca sufletul să nu poată interveni în planurile sale. Alegerea pe care o făcuse îi transformase inima în gheață. Este greu de explicat, dar era ca și cum și-ar fi alungat sufletul, departe de el, iar apoi l-ar fi legat în lanțuri de un perete, cu legături de nedesfăcut. Câteodată ne chinuim astfel sufletul, deoarece *vrem* ca lăcomia să ne guverneze viețile. Devenim obsedați de lucruri materiale. N-a fost lucrătura diavolului și nici a altcuiva, ci a omului însuși. Într-un fel, el devenise un om de gheață.

Așa era în acel moment; mi s-a permis să-i văd sufletul, în timp ce era dus la închisoare. Asta nu înseamnă că odată cu trecerea timpului nu va simți remușcări și că sufletul lui nu ar putea rupe unele dintre lanțurile care îl fereceau. Nu va mai putea să o aducă înapoi, pe tânăra lui soție, pe care o omorâse, și va trebui să plătească, omenește, fapta sa, dar partea cea mai rea era ce-i făcuse propriului suflet. Dacă sufletul lui avea să se elibereze, dacă el va permite acest lucru, atunci va trece printr-un chin teribil; va încerca să evite să îl simtă, dar în cele din urmă va ceda și va simți o durere profundă și îngrozitoare.

Acest bărbat a comis o crimă cu premeditare mânat de lăcomie. A plănuit să ia sufletul din corpul altcuiva. A luat acest suflet înainte de timpul lui (știu că unii vor spune că dacă ești omorât, atunci înseamnă că așa ți-a fost scris sau că este o pedeapsă pentru o faptă dintr-o viață anterioară – dar acest lucru nu e întotdeauna adevărat). I-a luat sufletul tinerei soții, iar sufletul lui a simțit o durere imensă; sufletul lui a simțit acest lucru deoarece nu a fost în stare să-l oprească din comiterea acestei fapte îngrozitoare.

Sufletul ei, cel al soției omorâte, simte de asemenea tristețe, știind că sufletul lui este prizonier. Sufletul ei îl iartă. Sufletele iartă întotdeauna; sufletele nu renunță niciodată. Sufletele sunt ca îngerii; un suflet nu abandonează niciodată alt suflet.

CAPITOLUL 24

Pace în Irlanda și de Crăciun

Într-o seară de luni, Joe urmărea știrile la televizor și mi-a strigat să vin repede. Pe ecran era o imagine cu amanetul din Dublin la care mergeam și noi. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase: hoții dăduseră o spargere la sfârșit de săptămână și furaseră tot. Spargerea nu fusese descoperită decât luni-dimineață, iar poliția declara că nu se cunoșteau autorii, dar că fusese bine plănuită.

M-am întors spre Joe:

– Asta înseamnă că inelul meu a dispărut, am spus și am început să plâng. Frumosul meu inel!

Eram foarte supărată. Joe m-a îmbrățișat.

– Acum nu-l mai avem, pentru a ne mai scoate din necaz. Nu este corect, am spus eu.

Mă simțeam pierdută fără inel. Însemna mult pentru mine, chiar dacă, să fiu sinceră, a fost mai mult timp amanetat decât pe degetul meu. Speram că poate îl va recupera poliția, dar cu cât trecea timpul, cu atât acest lucru părea mai improbabil.

După câteva săptămâni, am primit o scrisoare de la amanet. Joe mi-a citit-o probabil de patru ori. Ne anunța

că formularul pe care îl semnasem când am amanetat inelul îi scutea de orice răspundere. Nu își asumau nicio responsabilitate pentru furtul inelului aflat în custodia lor. Eram distruși. Rămăsesem și fără inel și nici nu se plătea vreo despăgubire pentru pierderea lui.

Joe mi-a promis că într-o zi îmi va lua alt inel. I-am spus că nu contează, niciun inel nu va avea aceeași însemnătate ca acela pierdut. Joe m-a îmbrățișat din nou și a pus deoparte scrisoarea.

Câteva zile mai târziu, în timp ce stăteam pe pragul ușii, a apărut Îngerul Mihail din spatele casei. S-a așezat lângă mine pe prag.

– Nu am chef să vorbesc, i-am spus eu.

Îngerul Mihail și-a pus mâna pe umărul meu.

– Lorna, îmi pare foarte rău pentru inelul tău. Nu am putut face nimic. M-am întors spre Mihail și strălucirea lui m-a mai înveselit puțin.

– Mihail, mi-aș fi dorit să fi putut face ceva, am spus eu. Și Joe este trist. Crede că m-a dezamăgit. A spus zilele trecute că dacă ar fi fost în stare să ne asigure un trai mai bun, inelul nu ar mai fi fost amanetat.

– Amintește-ți, Lorna, a spus Mihail, este doar un inel, un obiect material. Adu-ți aminte de dragostea lui Joe.

M-am gândit puțin la ce mi-a spus Mihail; avea dreptate, desigur. M-am simțit mult mai bine. M-am întors și i-am zâmbit, iar apoi el a dispărut. Nu m-am mai gândit la inel după aceea.

Nu mă interesează politica, dar sunt foarte interesată de pace și în acea perioadă, la mijlocul anilor 1990, s-au purtat multe discuții despre pace în Irlanda de Nord. L-am

întrebat odată pe Îngerul Mihail despre Irlanda de Nord când stătea cu mine. Mi-a spus că oamenii vor încerca să saboteze procesul de pace. Era puțin probabil că vor reuși, dar pacea va veni peste mult timp. Ar putea dura douăzeci de ani înainte ca toate să se lămurească.

De atunci, am tot privit și privit. Am observat în ultima vreme că unii oameni au devenit mult mai deschiși și mai generoși, că au fost obligați să se retragă din pozițiile anterioare, pentru a stabili pacea. Mihail mi-a spus că este foarte important ca pacea să se instaleze în Irlanda de Nord. Nu este important doar pentru Irlanda și Marea Britanie; dacă un grup terorist cum este IRA poate deveni o parte din guvern, grupuri teroriste din alte țări vor crede că pot face la fel și că există și o altă cale spre pace în afară de violență. Mi s-a spus că Irlanda poate fi o piatră de temelie pentru pacea mondială; diavolul încearcă tot timpul să pună în pericol pacea din Irlanda de Nord, dar este mereu împiedicat.

Irlanda este un exemplu de luptă religioasă, iar dacă Irlanda poate ajunge la pace, tot așa pot face și alte țări – procesul de pace irlandez va avea influență chiar și în Irak, Palestina și Israel.

Mi-au fost arătate diferite căi pe care poate merge omenirea. Din când în când, am privit și am fost îngrozită. Câteva variante posibile ale viitorului, care mi s-au arătat, erau cu adevărat cumplite, iar dacă unul dintre acestea se va petrece, nu vreau să trăiesc pentru a-l vedea. Dar mi s-au mai arătat și câteva căi minunate, în care este posibil ca toată lumea să trăiască în pace și armonie. Cred că lumea în viitor poate fi un loc minunat, dar fiecare individ trebuie să joace un rol.

Toți oamenii obișnuiți doresc pace. O femeie care trăia în Irlanda de Nord a venit să mă vadă; soțul ei fusese omorât în actele de violență, iar fiul ei cel mai mare era

la închisoare pentru acte teroriste. I se frânse inima să vadă că fiul ei cel mare își distrusese viața și toată durerea pe care o provocase celorlalți. Fiul ei cel mic călca acum pe urmele fratelui cel mare și ea se temea că va muri sau că va ajunge la închisoare. Nu vedea cum ar fi putut fi oprit șirul violențelor. În fiecare zi mergea la biserică și se ruga pentru pace și pentru o viață normală – pentru ca fiul ei mai mare să se poată întoarce să fie un tată pentru copilul său, iar fiul cel mic să se poată căsători și să aibă copii.

Mi-a spus că s-a săturat să meargă la înmormântări și era hotărâtă să nu ducă mai departe ura – dar a văzut și bunici care promovau ura. „Dacă acele bunici ar înceta să le mai insufle ura copiilor și nepoților, asta ar însemna foarte mult“, a spus ea. Ea se străduia, dar nu era deloc ușor. Sufletește, eram alături de ea.

Așa cum am mai amintit, îngerii mi-au spus că războiul este ușor de purtat; să obții și să păstrezi pacea este mult mai greu.

În ultimele luni fusesem foarte îngrijorată pentru Joe. Vedeam că sănătatea lui se deteriora; slăbea și avea mereu probleme cu stomacul, iar corpul lui se ofilea. Chemam adesea doctorul, dar acesta nu părea în stare să-l ajute în vreun fel.

Într-o zi, când Joe era acasă, în pat, se simțea foarte rău și era dezorientat. Nu știa cine era și nu mă recunoștea nici pe mine. Era foarte epuizat și mă temeam că îl voi pierde. Când și-a revenit, Joe a descoperit că nu își putea mișca partea stângă a corpului și nu putea să vorbească bine.

Joe avusese un accident vascular cerebral!

A fost spitalizat luni de zile, a făcut fizioterapie și a învățat să meargă și să vorbească din nou. Multă vreme

după accidentul vascular, el tot își mai trăgea piciorul și eu îi tăiam mâncarea în farfurie, deoarece nu putea ține bine furculița în mână. Din fericire, după un timp, i-a revenit vorbirea la normal și nu mai puteai auzi efectul atacului cerebral în vocea lui.

Uneori, în timpul recuperării sale acasă, mergeam la plimbare seara când se întuneca. Îi era jenă să fie văzut; îi era teamă că oamenii ar putea crede că este beat. Obişnuiam să-i spun că nu are importanță ce cred ceilalți oameni și mergeam ținându-l de mijloc (deși era un bărbat înalt, iar eu sunt o femeie mică de statură). Îngerii mă ajutau, altfel nu l-aș fi putut susține de una singură pe Joe. Joe avea tendința de a mă împinge spre marginea aleii și dacă nu erau îngerii, sigur am fi căzut.

Vorbeam constant cu Dumnezeu și cu îngerii despre Joe, încercând să aflu de ce trebuia să fie bolnav, de ce nu îl puteau însănătoși, de ce nu îi puteau ușura un pic viața. Într-o zi, eram în grădină și mă prefăceam că eram ocupată, pentru a nu vedea nimeni că plâng. Îngerul Mihail a apărut în fața mea. Aproape am pășit în el în timp ce mă întindeam pentru a smulge o frunză din prun.

– Mihail, i-am spus printre suspine, nu vreau să cred că viața lui Joe se apropie de sfârșit. Este prea curând. Te rog, spune-I lui Dumnezeu. Nu cred că pot suporta așa ceva. Nu vreau ca Joe să moară.

– Lorna, Dumnezeu te poate auzi, a răspuns Mihail. El știe ce este în inima ta. Lorna, uită-te la mine, uită-te în ochii mei. Ce vezi?

Când m-am uitat în ochii Îngerului Mihail, totul păru să dispară – chiar și el. Ochii lui s-au transformat într-o cărare plină de viață și lumină. De fiecare parte a cărării, vedeam îngeri albi ca zăpada, iar acolo era și Joe când era tânăr, puternic și sănătos, mergând cu îngerii spre membrii familiei lui care muriseră. Joe era pe cărarea spre Rai.

Am simțit cum mi se umple inima de bucurie văzându-l pe Joe arătând așa de fericit și de bine.

În același timp, am strigat:

– Îngere Mihail, nu! Nu! Nu vreau ca Joe să moară. El e prea tânăr ca să moară; de abia a trecut de patruzeci de ani. Nu este corect!

Stăteam sub prun, plângând cu amar, iar Mihail mă consolă, m-a cuprins cu aripile lui și m-a strâns în brațe. După un timp, și-a retras aripile din jurul meu și mi-a șters lacrimile.

– Lorna, acum fii puternică. Du-te și ai grijă de familia ta și de Joe.

Îngerul Mihail m-a atins pe frunte și a dispărut într-o strălucire de lumină.

Câteva săptămâni mai târziu un prieten mi-a cerut să mă întâlnesc în seara următoare cu o familie care avea nevoie de ajutor. Am ezitat puțin din cauza lui Joe și a copiilor, care se întorceau de la școală; am ezitat căci în căsuța noastră erau o sumedenie de lucruri de făcut după cină. Exerciții, teme pentru acasă, dar până la urmă am acceptat.

În seara următoare, spre surprinderea mea, Joe s-a ridicat din pat pentru cină și s-a hotărât să meargă în vizită la un prieten, împreună cu Christopher. Mă tot uitam la Joe; sufletul lui părea să fie tot timpul la un pas în fața lui. Îmi era foarte frică și i-am spus lui Joe că nu era nevoie să iasă din casă, deoarece puteam să primesc acea familie în bucătărie. Joe a spus că simte că nu trebuie să fie acolo când va veni familia în vizită și să nu-mi fac griji, deoarece Christopher va fi cu el.

S-a auzit o bătaie în ușă. Familia sosise mai devreme. Joe și Christopher s-au intersectat cu vizitatorii, în hol.

Joe s-a întors tocmai când familia pleca și din nou s-au întâlnit în hol. Mi-am luat la revedere de la ușă, iar când m-am întors în bucătărie, Joe arăta foarte palid și părea

puțin agitat. Am pus ceainicul pe foc, am făcut un ceai și am pus patru linguri de zahăr în ceașca lui. Am insistat să stea jos și să-l bea imediat. Am făcut un sendviș și i-am mai turnat o ceașcă de ceai. Când stăteam în partea opusă mesei, privindu-l, am întrebat:

– Ești sigur că te simți bine?

– Sunt bine, a răspuns el. Nu este nevoie să te agiți.

Abia a mușcat de două ori din sendviș când atmosfera din cameră s-a schimbat. În acel moment, Ruth, îmbrăcată cu pijamalele și desculță, a deschis ușa bucătăriei și a întrebat:

– Mamă, pot să sun un prieten pentru a-l întreba despre temă?

M-am uitat de la Ruth spre Joe și înapoi spre Ruth.

– Da, dar repede, am răspuns eu. Totul se întâmpla cu încetinitorul; singurul sunet care se auzea era cel de la discul telefonului, când Ruth forma numărul, apoi vocea ei spunând „Bună“.

Apoi s-a întâmplat: lui Joe i s-a făcut rău. M-am străduit întotdeauna să îi protejez pe copii ca să nu vadă astfel de scene. Ruth a început să țipe isteric, în timp ce tatăl ei a intrat în convulsii. Încercam să-l ajut pe Joe și pe fiica mea în același timp. Știam că Joe era pe moarte și aveam nevoie de ajutor. Am strigat în gând după ajutorul îngerilor, iar lui Ruth i-am spus să fugă să-l cheme pe Christopher.

Christopher era însă plecat la magazin. I-am spus lui Ruth să sune la 999, să cheme o ambulanță și să dea adresa noastră. Ruth vorbea isteric cu cineva de la capătul firului. După ce a închis, i-am spus să cheme un vecin în ajutor. Ruth a fugit urlând spre ușă, încă desculță.

Stăteam lângă Joe, ținându-l în brațe și rugându-mă. Făceam tot ce puteam pentru a-l ajuta fizic, ridicându-l deoarece el era căzut pe masa din bucătărie. Imediat ce Ruth a ieșit pe ușă, am văzut un licăr de lumină. Joe și cu

mine, stând la masa din centrul camerei, am fost învăluiți în ceea ce părea un cub imens de gheață, sau de cristal. Cubul era gol în mijloc și foarte rece. Îmi vedeam respirația și totuși simțeam căldură. Joe nu respira, iar buzele lui erau albastre.

– Îngerilor, nu sunt pregătită pentru așa ceva! am urlat eu.

Îngeri albi ca zăpada au intrat în cub.

– Nu, Doamne! Te rog nu-l lua încă pe Joe. Lasă-l să mai stea încă puțin în această lume, am strigat din nou.

Am privit cu mare durere în inimă cum sufletul lui Joe și-a părăsit complet corpul, iar cărarea pe care mi-a arătat-o Îngerul Mihail mi s-a arătat în fața ochilor mei. Îl vedeam pe Joe așa cum îl văzusem înainte: sufletul lui strălucea, îngeri frumoși mergeau cu el, iar la distanță pe acea cărare îl așteptau membrii familiei lui pentru a-l saluta. În timp ce mergea spre ei, încă Îl rugam pe Dumnezeu să îl lase să mai stea în această lume pentru puțin timp, să nu moară încă, deoarece aveam nevoie de el, la fel și copiii.

Dintr-odată am simțit o căldură puternică, iar Dumnezeu mi-a spus:

– Lorna, ți-l voi da înapoi doar de data aceasta, dar nu trebuie să mai ceri acest lucru niciodată.

Dumnezeu mi-a vorbit cu o voce fermă și autoritară. Știam că era aspru cu mine pentru că eu cerusem ceva ce nu ar fi trebuit să cer. M-am simțit ca atunci când eram copil și un adult era supărat pe mine. Cuvintele lui au rămas de atunci constant în mintea mea; știam că nu trebuia să cer acest lucru și că nu trebuia să-l mai cer niciodată.

Dintr-odată, corpul lui Joe s-a ridicat. A deschis gura și parcă viața i-a reintrat în corp cu o forță incredibilă. Doar atunci am observat că îngerul lui păzitor era cel care îl ridicase. Joe s-a întors spre mine și mi-a șoptit:

– Cred că eram în drum spre Rai.

Apoi a părut că a leșinat.

Doar atunci am devenit conștientă de sunetele pe care le făceau Ruth și vecinii care veniseră grăbiți și în același timp i-am auzit pe Christopher și pe Owen intrând în curte și strigând:

– Ce s-a întâmplat?

Când a sosit ambulanța, a trebuit să-l convingem pe Joe să meargă la spital. În cele din urmă a acceptat și l-am urmat cu mașina unui vecin. Câteva ore mai târziu, a venit un doctor să mă informeze despre starea lui și mi-a spus că Joe era foarte norocos. Era în comă când a ajuns la spital.

– Joe trebuie să aibă pe cineva care are grijă de el, a spus doctorul, în timp ce se îndepărta.

Am zâmbit, deoarece eu știam, desigur, că avea pe cineva care îi purta de grijă – îngerul lui păzitor – și că Dumnezeu a permis minunea și îl readusese pe Joe la viață.

Joe a rămas două săptămâni în spital. Îi mulțumeam mereu lui Dumnezeu pentru minunea de a mi-l fi dat pe Joe înapoi pentru încă puțin timp. Nu știam cât timp mai aveam împreună; dacă erau săptămâni, luni sau poate câțiva ani. În sinea mea speram atât de mult că vor fi ani, dar știam că atunci când va veni timpul, nu mai puteam să-I cer lui Dumnezeu să mi-l mai lase pe Joe.

Lui Joe i se permisesese să mai trăiască, dar starea lui de sănătate nu se îmbunătățise. Stătea în pat în majoritatea timpului și nu a mai fost în stare să muncească. Situația era foarte dificilă. Copiii făceau tot ce puteau pentru a ajuta; aveau serviciu cu jumătate de normă încă de la vârsta de doisprezece ani și îmi dădeau o parte din câștigul lor. Eu și Joe eram totuși hotărâți ca ei să continue școala, indiferent de circumstanțe și să aibă parte de o educație bună. Am simțit întotdeauna că am avut de pierdut fiind retrasă de la școală la paisprezece ani.

Am observat că poarta casei era destul de ruginită și avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Într-o dimineață, când aveam timp liber iar vremea era friguroasă, am găsit în magazie o pensulă veche care trebuia curățată și o jumătate de cutie de vopsea neagră și am început să vopsesc poarta. Lucram, când a venit un băiat pe bicicletă și m-a salutat. Era Paul, unul din prietenii de la școală ai lui Christopher; erau cam de aceeași vârstă, în jur de paisprezece ani.

– De ce nu ești la școală? am întrebat eu.

Mi-a spus că fusese bolnav, dar că acum se simțea suficient de bine și s-a oferit să mă ajute. I-am dat un cuțit vechi și a început să răzuiască vopseaua de pe poartă. A vorbit despre școală și pescuit, glumind și râzând între timp. După un timp, am decis că era suficient, i-am mulțumit lui Paul și mi-am luat la revedere. Și-a ridicat bicicleta și a plecat. L-am urmărit când pleca și am văzut patru îngeri în jurul lui.

Cei patru îngeri păreau să alerge pe lângă Paul, în fața și în spatele lui; îmi dădeau impresia că încercau să-l împiedice să cadă de pe bicicletă.

– Ce puneți la cale, îngerilor? am vrut eu să știu.

Nu vedeam niciun motiv pentru care să cadă; mi se părea că pedala perfect. Nu l-am văzut pe îngerul lui păzitor, dar mi s-a părut puțin ciudat că Paul venise să mă viziteze, deoarece nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Nu m-am mai gândit la acest lucru vreo trei zile. Eram afară și lucram din nou la poartă, când am auzit pe cineva venind. M-am oprit din ce făceam, am ieșit în stradă, iar acolo era Paul, venind spre mine pe bicicletă. Îngerul lui

păzitor era în spatele lui. Știam că ceva nu era în regulă; Paul arăta sănătos și puternic, dar lumina din jurul lui trebuia să strălucească, ceea ce nu se întâmpla. Era diminuată, făcând să pară slabă lumina vieții din jurul lui. Alt lucru pe care nu l-am înțeles era capul lui plecat.

L-am strigat, iar el și-a ridicat privirea, mi-a zâmbit și a venit în viteză spre mine pe bicicletă. A lăsat-o jos și m-a întrebat dacă mă poate ajuta.

– Da, dar ai întârziat puțin, am răspuns eu râzând.

M-am dus la magazie pentru a mai aduce o pensulă, lăsându-l pe Paul la poartă.

– Ce nu este în regulă cu el? i-am întrebat pe îngeri în timp ce mă îndreptam spre magazie.

Am auzit mai multe răspunsuri într-un glas, deși nu a apărut niciunul dintre îngeri.

– Tot ce trebuie să faci, Lorna, este să petreci timpul cu Paul. Ascultă-l.

– Asta nu este o problemă, am spus eu. Sper să găsesc o pensulă pentru el.

Am găsit. Când m-am întors din spatele casei, l-am văzut pe Paul stând nerăbdător la poartă, așteptându-mă. Strălucea și nu înțelegeam ce îl făcea să strălucească atât de mult acum, când de câteva minute lumina era diminuată. Am văzut că era fericit, iar eu eram încântată. Am vopsit împreună poarta și am glumit, discutând tot timpul. El a amintit că era ziua lui peste două săptămâni.

Când a venit timpul să plece, Paul s-a urcat pe bicicletă. În timp ce mă uitam la el cum pedala, îi vedeam pe cei patru îngeri alergând împreună cu el. Mi s-a părut comic și am zâmbit. Hainele celor patru îngeri erau lungi și lejere; alergau cu eleganță și părea că săreau ușor, ca niște bule pline cu aer cald. Erau de culoare aurie și străluceau ușor, ca niște lumini ce strălucesc pe apă. Uitându-mă la ei, era foarte liniștitor pentru ochii mei. Când nu l-am mai văzut

LORNA BYRNE

pe Paul sau pe îngerii lui, am intrat în curte și m-am dus spre șoproanele din spatele casei. Mi-am chemat îngerii și i-am întrebat ce îmi pot spune despre Paul, dar ei nu mi-au răspuns.

Mă gândeam tot timpul la Paul. A doua zi am ieșit la plimbare de una singură, în susul străzii, nu departe de casă. M-am oprit la poarta care dădea într-un câmp și mi-am chemat îngerii. Credeam că ei nu mă ascultau, dar când m-am întors pentru a merge mai departe pe stradă, mi-a apărut Îngerul Ilie.

– Unde pleci, Lorna? m-a întrebat el. Întoarce-te.

– Era și timpul, am spus eu. Unde ați fost, îngerilor?

– Lorna, eram cu tine tot timpul, a răspuns Ilie.

– Îngere Ilie, sunt îngrijorată pentru acel băiat, Paul. Știu că ceva nu este în regulă cu el.

– Lorna, a spus Ilie, tot ce ți se cere este să fii cu Paul.

– Ilie, mi-e teamă pentru el, am spus eu. De ce simt teamă? Este un copil atât de frumos.

– Lorna, în unele cazuri, îngerilor li se dă sarcina de a încerca, dacă este posibil, să schimbe viitorul unui individ, sau al unui grup. Acest lucru îl încercăm cu acest copil. Șoptim multor oameni, cerându-le să joace un rol; dar puțini ne ascultă și s-ar putea să nu fie de ajuns. Ești un colac de salvare pentru Paul în acest moment; ești unul din motivele pentru care el este încă aici. Tu asculți întotdeauna, Lorna. Acum du-te și lucrează la poartă și îl vom face pe Paul să vină la tine pentru a discuta, a râde și a se distra.

– Poți să-mi spui mai multe, Ilie? l-am rugat eu.

– Nu, Lorna. Tu singură nu poți schimba viitorul. Alți oameni trebuie să joace și ei un rol.

Acesta era unul dintre acele momente, și am văzut multe asemenea, când evenimente neînsemnate pot construi împreună un altul important. De aceea, când îngerii te

atenționază să faci un lucru mărunț, cum ar fi să zâmbești cuiva, sau să spui cuiva că a făcut o treabă bună, indiferent cât de neimportantă pare a fi pe moment – ar trebui să o faci! În aparență, lucrurile neimportante se pot dovedi a fi vitale într-un plan mai mare al lucrurilor.

De fiecare dată când ieșeam afară pentru a face ceva, apărea Paul la poartă. Nu conta ce oră din zi era – dimineața, după-amiaza târziu sau seara – întotdeauna apărea pentru a ajuta. M-a întrebat dacă să-l invite pe Christopher la pescuit de ziua lui. I-am spus că eram sigură că ar fi încântat să meargă, dar va trebui să fie duminică – cu o zi după ziua de naștere a lui Paul – deoarece Christopher lucra sâmbăta. Paul a spus că planul era ca să meargă împreună cu toată familia. Era foarte încântat. Mi-a mulțumit pentru că îl lăsam pe Christopher să meargă cu ei. I-am spus că trebuie să aibă grijă de Christopher, să se asigure că se va întoarce acasă cu bine și să prindă mulți pești, astfel încât să-i pot găti pentru dejunul de luni. Paul a râs și a spus că se va strădui.

Când Christopher s-a întors de la școală în acea zi, i-am spus despre invitația la ziua de naștere a lui Paul. Christopher era încântat, a pregătit uneltele de pescuit și le-a pus dinainte pe hol. Data următoare când vopseam poarta, a sosit Paul. Mai erau doar câteva zile până la ziua lui și era foarte încântat. Am vopsit poarta împreună, iar Paul s-a întors fericit acasă. L-am urmărit cum pedala spre casă. Nu am văzut nicio schimbare la îngerii lui, erau atât de aproape de el, protejându-l, gata să îl prindă.

Nu l-am mai văzut pe Paul. O zi sau două mai târziu, Christopher a descuiat ușa și a intrat în bucătărie. Era foarte supărat și înainte de a spune un cuvânt, știam că era despre Paul.

– Mamă, Paul a murit azi-dimineață. A fost un accident tragic. Nu pot să cred. Trebuia să mergem la pescuit de ziua lui; să mergem acasă la Paul, mamă.

Eram devastată; părea atât de nedrept. L-am consolat pe Christopher și l-am îmbrățișat. I-am spus că trebuie să le mai acordăm puțin timp părinților lui înainte de a merge acolo.

În seara următoare, Christopher și cu mine ne-am dus acasă la Paul; era multă lume care venea și pleca. Tatăl lui Paul a vorbit cu Christopher câteva minute, după ce am băut o ceașcă de ceai. Apoi ne-am luat rămas-bun și am plecat acasă. Pe drum, Christopher mi-a spus:

– Mamă, era atât de ciudat fără Paul; casa părea atât de goală. Întotdeauna îmi va lipsi Paul.

Știu că acei patru îngeri ai lui Paul l-au dus direct în Rai, împreună cu geanta de pescuit și cu undița legate de coșul din spatele bicicletei. Știu că Paul pescuiește mult în Rai.

Probabil la șase luni de la moartea lui Paul, în una din tot mai rarele ocazii când Joe se simțea destul de bine pentru a se ridica din pat, Christopher, care avea acum cincisprezece ani, s-a dus împreună cu Joe la Dublin pentru a se întâlni cu Matt, un vechi prieten al lui Joe, într-un local din centru. Christopher mi-a spus că localul era întunecat, aglomerat și zgomotos. Christopher stătea aproape de tatăl său, deoarece oamenii din local deveniseră violenți. Tatăl lui l-a întâlnit pe Matt și toți trei au mers prin mulțime spre ușă.

Cineva a împins pe altcineva și s-a iscat o bătaie. Christopher a spus că era speriat. Câțiva bărbați i-au urmărit pe Christopher, Joe și Matt până în stradă și au început să caute un pretext de ceartă; unul dintre ei avea o sticlă spartă în mână. Joe i-a spus bărbatului că ei nu căutau ceartă și au continuat să meargă. Dintr-odată, un bărbat a început să îi împingă. Christopher mi-a povestit că era

foarte înspăimântat. Dintr-odată a simțit puternic prezența lui Paul.

– Mamă, sunt sigur că era acolo, a susținut Christopher. Parcă Paul era cu adevărat acolo, ca tine și ca mine. I-a împins pe acei bărbați înapoi, și pe noi înainte. Simțeam cum Paul ne proteja pe mine și pe tata. Niciodată nu am fost atât de speriat din cauza acelor bărbați, dar când am simțit prezența lui Paul, am știut că vom fi în siguranță.

I-am spus lui Christopher să-și amintească faptul că Paul va fi mereu alături de el atunci când va avea nevoie de protecția lui. De multe ori m-am gândit la Paul de-a lungul anilor și îi mulțumesc pentru că l-a protejat pe Christopher pentru mine. I-am mulțumit pentru că și-a amintit că i-am cerut să aibă grijă de Christopher.

În fiecare zi când mă întorc de la cumpărături, îi duc lui Joe o ceașcă de ceai și stau lângă el pentru a discuta. Într-o zi, Joe avea să-mi povestească o întâmplare. Îngerul lui păzitor stătea lângă el și erau mai mulți îngeri care stăteau pe pat, uitându-se spre Joe, așteptând să audă ce are de spus.

– Lorna, nu o să-ți vină să crezi, a spus el, azi, când erai plecată, un spirit de copil a intrat țopăind în cameră. Ea avea aproximativ trei ani și părul lung și zburlit, castaniu deschis. Era murdară, ca și cum s-ar fi jucat în noroi. Stătea chiar acolo unde stai tu și a spus: „Tată, joacă-te cu mine“, apoi s-a întors și a ieșit din cameră țopăind.

Eram încântată și foarte surprinsă! Știam ce însemna acest lucru. Urma să avem încă un copil. Întotdeauna ne-am dorit un alt copil, dar Ruth avea cam doisprezece ani și, luând în considerare starea de sănătate a lui Joe, era

ultimul lucru la care mă așteptam. A fost o minune. Le-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor mei.

Joe nu a mai văzut spirite. Era ca și cum Dumnezeu și îngerii îi permiteau să vadă mai mult, ajutându-l să înțeleagă faptul că era ceva mai mult decât un corp.

Nu i-am spus imediat lui Joe că văzând acel spirit însemna că vom mai avea o fiică; ci l-am lăsat să se bucure de acest minunat spirit mic.

– De ce m-a numit tată? a întrebat el cu mirare.

Am văzut acest mic spirit chiar înainte de a fi însărcinată. Era exact așa cum o descrisese Joe. Odată eram în bucătărie și îi făceam lui Joe un ceai, iar când treceam cu tava pe ușa bucătăriei, acest lucru mic, această fetiță, a ieșit pe ușa sufrageriei. Era atât de frumoasă, iar apoi pur și simplu a dispărut. Când am deschis ușa dormitorului, primul lucru pe care l-a spus Joe a fost că fetița a mai fost acolo, strigându-l tati și cerându-i să se joace cu ea.

De data aceasta i-am spus lui Joe ce însemna acest lucru – că Dumnezeu ne trimitea încă o fiică. Lui Joe îi era greu să creadă așa ceva.

– Dumnezeu va trebui să toarne o cantitate mare de viață în mine pentru a-mi permite să fiu tatăl unui copil. Va trebui să facă o adevărată minune!

Dar la scurt timp după aceea, am aflat că sunt însărcinată.

Într-o zi stăteam în fața oglinzii. Îngerii au apărut în jurul meu, ca de altfel și o lumină aurie. Apoi am văzut energia vieții rotindu-se în burta mea – toate culorile, albastru, verde, roșu, mov. Vârtejul s-a deschis și am văzut un copil ca un fir de praf. Imaginea m-a umplut de emoție și dragoste pentru copilul meu nenăscut.

După o pauză de doisprezece ani, de când se născuse Ruth, am avut nevoie de o perioadă de acomodare cu senzația de a fi însărcinată. Dăruisem toate lucrurile de care are nevoie o mamă pentru un copil, așadar, îngerii

aveau mult de muncă pentru a mă ajuta – trebuiau să șoptească mult la urechile oamenilor. Dar până când s-a născut fiica mea Megan în 1996, aveam tot ce îmi trebuia pentru un nou-născut și le eram foarte recunoscătoare îngerilor și tuturor celor care i-au ascultat.

Câteodată este foarte clar pentru mine că îngerii au lucrat din greu. În acel an, de Crăciun aveam din nou foarte puțini bani. Într-o seară, chiar înainte de Crăciun, stăteam la masa din bucătărie și luam cina, când s-a auzit o bătaie în ușă. Christopher a mers să răspundă, apoi s-a întors ajutând un străin să ducă o cutie imensă.

Christopher l-a prezentat pe bărbat ca fiind părintele Tom, unul din preoții de la școala lui.

– Sper să nu mă considerați un musafir nepoftit, ne-a spus părintele Tom. Catedra de gospodărie a fost de acord să doneze toate produsele de Crăciun pregătite de elevi unei familii din Maynooth și am auzit că aveți nevoie. În Ajunul Crăciunului mă voi întoarce cu un curcan gătit și cu șuncă. Nu vă faceți griji. Nimeni nu știe unde ajunge mâncarea. De aceea am venit singur și speram să fie Christopher aici pentru a mă ajuta să aduc înăuntru cutia.

I-am mulțumit și l-am invitat la o ceașcă de ceai. În timp ce făceam ceaiul, părintele Tom, Joe și copiii au început să scoată mâncarea din cutie. Era tot ce te puteai gândi; era atâta mâncare, toată gătită în casă. Nu-mi venea să cred! Am făcut ceaiul și le-am mulțumit lui Dumnezeu și îngerilor. Când i-am întins părintelui Tom ceașca de ceai și am tăiat una din delicioasele tarte cu mere, am aruncat o privire spre copiii mei, văzând lumina din ochii lor.

– De unde ați știut? l-am întrebat eu pe părintele Tom, întorcându-mă spre el.

Părintele Tom a spus că doar a auzit că aveam dificultăți, dar nu știa mai multe. M-am uitat peste masă la Joe; dădea

LORNA BYRNE

din cap. Știam că nu dorea să-i spună părintelui Tom despre gravitatea bolii lui.

– Mulțumesc pentru că ați ascultat de îngerii voștri, am spus eu. Și mulțumiri elevilor din clasa de gospodărie din partea noastră pentru că au adus abundență în casa noastră.

În Ajunul Crăciun, părintele Tom a sosit acasă la noi cu cel mai mare curcan pe care l-am văzut vreodată, la fel și cu o minunată șuncă. Stând lângă foc în acea zi de Crăciun, Joe s-a întors spre mine și a spus că se simțea îngrozitor pentru că nu putea să ne asigure cele necesare mie și copiilor.

– Nu este vina ta că ai fost bolnav de-a lungul anilor, am spus eu uitându-mă la el. Am încercat să-l consolez. Nu ai vrut tu să te îmbolnăvești. Nu are niciun sens să vorbești astfel.

Joe spusese acest lucru de multe ori și am auzit aceleași vorbe adesea de-a lungul anilor de la oamenii care erau bolnavi. Deși boala nu este din vina lor, se simt rușinați, ca o pacoste și o povară pentru familiile lor.

– De ce ești atât de supărat astăzi? îl întrebam eu uneori pe Joe.

– Nu sunt supărat pe tine sau pe copii, îmi răspundea el de fiecare dată, sunt supărat pe mine însumi că sunt bolnav și nu sunt în stare să am grijă așa cum trebuie de tine și de copii. Nu pot face nimic.

I-am zâmbit lui Joe în timp ce stăteam lângă foc în acel Crăciun și l-am asigurat:

– Când te simți bine, lucrezi în grădină până la epuizare, iar când faci curat în bucătărie, mă bucur de asta atunci când vin de la cumpărături. Faci tot ce poți. Eu și copiii te iubim foarte mult.

CAPITOLUL 25

Mihail îmi spune cine este cu adevărat

Într-o seară mă simțeam împovărată. Mă rugam întruna, implorându-L pe Dumnezeu să facă minuni pentru oamenii care îmi ceruseră ajutorul. Era târziu, în casă era liniște, copiii dormeau, iar eu voiam să mă duc la culcare, lăsându-l pe Joe să bea o ceașcă de ceai lângă sobă. Am aprins lampa de pe noptiera care era în partea de pat a lui Joe. Mă rugam stând cu pernele la spate, cu genunchii strânși și cu fața în palme.

Nu știu cât timp a trecut, când mi-am auzit strigat numele. Strălucitor ca întotdeauna, Îngerul Mihail stătea lângă lampă, de cealaltă parte a patului. Dar arăta diferit.

Îngerul Mihail se îmbracă întotdeauna în funcție de mesajul pe care îl transmite – așa mă ajută să-l înțeleg. În acea seară arăta ca un prinț. Purta o coroană de aur; talia îi era încinsă cu o centură aurie și neagră, iar mantia lui albă și aurie îl învăluia până deasupra genunchilor. Ținea în mână un sul. Avea părul lung până la umeri, care părea mișcat de o adiere de vânt. Purta sandale ale căror curele se încrucișau până la genunchi, iar deasupra fiecărui picior era câte un crucifix. Ochii lui albaștri ca safirul erau

LORNA BYRNE

strălucitori și avea un zâmbet divin. Străluccea incredibil de puternic.

– Lorna, Dumnezeu îți aude toate rugăciunile, a spus Mihail. Ia un creion și o hârtie din sertar. Am un mesaj pentru tine, o rugăciune de la Dumnezeu.

Am făcut așa cum mi-a spus și m-am ridicat în pat cu hârtia și creionul în mână. Mihail a deschis sulul și a citit aceste cuvinte:

*Rugăciune pentru Îngerii Tăi Vindecători,
Adusă vouă de Arhanghelul Mihail de la Dumnezeu.
Revarsă-ți Îngerii Vindecători
Și oștile cerești asupra mea,
Și asupra celor pe care îi iubesc.
Lasă-mă să simt raza Îngerilor Tăi Vindecători asupra mea,
Lumina Mâinilor Tale Vindecătoare.
Voi lăsa să înceapă Vindecarea Ta,
În orice fel ți-o acordă Dumnezeu,
Amin.*

Când Mihail a terminat de citit sulul, i-am cerut să-l mai citească o dată, dar mai rar, deoarece îmi era greu să-l scriu în totalitate. Limbajul mi s-a părut puțin ciudat. Nu era genul de limbaj cu care eram obișnuită, dar așa mi s-a transmis. Îngerul Mihail mi-a zâmbit, apoi a întins mâna și m-a atins pe frunte cu degetul.

– Scrie acum, Lorna, a spus el.

Când Îngerul Mihail a citit din nou sulul, n-am mai avut nicio problemă să scriu fiecare cuvânt al rugăciunii. Vorbele pe care le-am scris aici sunt exact cele care mi-au fost transmise, chiar dacă nu sună corect pentru noi.

– Dă această rugăciune tuturor celor care vin să te vadă. Ți-a fost dată de Dumnezeu, mi-a spus Mihail.

Îngeri în părul meu

Le-am mulțumit lui Mihail și lui Dumnezeu, pentru mine și pentru cei care vor beneficia de această rugăciune.

Mihail și-a plecat capul și a dispărut.

De prima dată când l-am văzut pe Mihail în dormitor, în Old Kilmainham, cu mulți ani în urmă, am știut că era diferit; că era o forță foarte puternică, mai puternică decât a majorității celorlalți îngeri. Când aveam cam paisprezece ani, mi-a spus că este un arhanghel, dar că nu trebuia să spun nimănui acest lucru. Doar în acea seară, când mi-a dat rugăciunea de la Dumnezeu pentru a o împărtăși și mi-a spus să scriu: „Adusă vouă de Arhanghelul Mihail de la Dumnezeu“, am știut că mă pot referi la el în acest fel.

Câteodată când Arhanghelul Mihail apare, el strălucește aproape ca și cum ar sta în mijlocul soarelui. În acele momente, lumina e orbitoare și sunt nevoită să-l rog să o diminueze. Strălucirea lui arată că Mihail este o forță puternică, dincolo de înțelegerea noastră și asemenea soarelui, dă viață planetei.

Mihail mi-a spus că arhanghelii sunt asemenea generalilor printre îngeri; ei au putere peste îngeri și suflete și toți îngerii îl ascultă. Ei trimit îngeri în toate părțile universului, pentru a face voia lui Dumnezeu și a transmite mesajele Lui.

Sunt mulți arhangheli, mai mulți decât ni se spune în mod tradițional, iar Mihail este unul dintre cei mai importanți. Așa cum Mihail este arhanghelul soarelui, Gabriel este arhanghelul lunii. Toți arhanghelii sunt uniți între ei: îngerii stau în jurul tronului lui Dumnezeu și sunt o forță puternică, apărând cerurile și păstrând ordinea în procesul creației.

În ziua următoare i-am spus lui Joe că Arhanghelul Mihail mi-a dat o rugăciune de la Dumnezeu. Joe a început să o transcrie pe coli de hârtie, pentru a o putea da oamenilor care veneau căutând ajutor. Mai târziu, un

prieten s-a oferit să-mi tipărească rugăciunea. Până în ziua de azi, încă mai dau acea rugăciune tuturor celor care îmi cer ajutorul, iar mulți oameni mi-au spus că „îngerii vindecători“ i-au ajutat, ca răspuns la rugăciune.

Toți îngerii fac vindecări, dar există un grup special de îngeri numiți „îngerii vindecători“ care sunt chemați de îngerii păzitori, atunci când este necesară vindecarea. Sunt literalmente milioane de îngeri vindecători – de toate formele și mărimile –, iar Dumnezeu trimite îngeri vindecători în lume tot timpul. Tot ce trebuie să facem este să le cerem ajutorul.

Trebuie să ne amintim întotdeauna că vindecarea se va petrece în felul în care Dumnezeu știe că este mai bine pentru noi. Câteodată am putea să nu ne dăm seama că vindecarea s-a produs deoarece ar putea să nu fie cea pe care am cerut-o – ar putea fi vindecare emoțională sau spirituală în loc de una fizică. Trebuie să fim atenți la ce fel de vindecare este, pentru a o recunoaște atunci când s-a produs. Adesea vindecarea poate părea neînsemnată – poate cineva care a fost deprimat mult timp zâmbește sau râde; poate cineva care are o suferință fizică se simte mult mai bine; sau poate o mamă care a fost stresată ori nu făcea față situației se simte dintr-odată fericită.

Câteodată, acești îngeri vindecători comunică prin intermediul copiilor. Un copil se poate întoarce și să-i spună ceva important mamei sau unui alt adult, ceva care îi ajută să înțeleagă de ce lucrurile sunt așa cum sunt și cum să le îmbunătățească.

Într-o dimineață, în vara următoare, au venit la mine o mamă și fiica ei. Fiica, Sophie, care avea puțin peste douăzeci de ani, avea dureri constante în braț și prin corp, provenite de la un accident. Doctorii făcuseră tot ce le stătuse în putință. Ea suferea de aceste dureri de câțiva ani, iar mama ei era foarte îngrijorată. Sophie a insistat să

Îngeri în părul meu

vorbesc mai întâi cu mama ei, iar ea a rămas să citească o revistă pe hol în timp ce discutăm.

Am petrecut aproximativ jumătate de oră cu mama ei, iar la sfârșit m-am rugat pentru ea, am binecuvântat-o și le-am cerut îngerilor vindecători să vindece orice aspect al vieții ei. I-am dat de asemenea rugăciunea pentru îngerii vindecători. Am condus-o pe mamă în hol, unde aștepta Sophie și imediat am știut că îngerii fuseseră acolo. Atmosfera era mult mai luminoasă și caldă, iar aerul se rotea cu ceea ce numesc eu adierea îngerilor vindecători. Am zâmbit, știind ce s-a întâmplat.

Sophie adormise pe scaun. Mama ei a trezit-o cu blândețe, iar ea s-a uitat uimită la noi.

– Nu mai am nicio durere, a exclamat Sophie dintr-odată și a zâmbit. Toată durerea a dispărut!

Sophie s-a ridicat în picioare în timp ce vorbea și se mișca mult mai ușor decât înainte, îndoindu-și brațele și picioarele, verificând dacă îi dispăruse durerea.

Era ca un copil fericit. Râdea încântată că se putea mișca fără dureri.

– Mă simt minunat, Lorna. Am visat că m-ai adormit și în timp ce dormeam, o mulțime de îngeri m-au înconjurat și m-au atins. M-au vindecat.

Am invitat-o în micuța mea cameră pentru a o binecuvânta și pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu și îngerilor pentru că o vindecaseră. Nici măcar nu-i dădusem rugăciunea și deja îngerii vindecători își făcuseră treaba.

Câteodată, oamenii îmi spun că ei cred că eu am o legătură specială cu Dumnezeu și cu îngerii și că dacă îmi cer să mă rog pentru ceva, dorința li se va împlini. Câteodată mă înspăimântă că oamenii au atât de multă încredere în mine. Mă tem că Dumnezeu nu va îngădui întotdeauna vindecarea pe care o cer, deoarece ea nu e menită să se întâmple. Știu că Dumnezeu întotdeauna

asigură o vindecare, dar câteodată oamenii nu recunosc ce primesc, deoarece nu este ceea ce așteptau ei.

Primesc telefoane de la părinți care mai fuseseră cu copilul la mine și mă rugaseră să mă rog pentru el, deoarece trebuia operat în acea zi. Ei îmi spun că îl binecuvântează pe copil, la spital, în fiecare zi cu acea rugăciune, sau că el însuși o citește. Știu un copil care a ținut rugăciunea sub pernă tot timpul cât a stat în spital. De asemenea, primesc telefoane de mulțumire pentru mine și îngeri, spunând că vindecarea s-a produs.

Într-o dimineață de duminică, când abia mă întorsesem de la liturghie, împreună cu copiii, am auzit o bătaie în ușă. Când am deschis ușa, am fost surprinsă să văd o doamnă în vârstă în prag. Și-a cerut scuze că îndrăznise să vină în ziua de duminică. Plângea, iar mie mi-a fost foarte milă de ea. Am invitat-o să intre. Era bătrână și bolnavă; era pe moarte și se temea că o să moară în chinuri. Își dorea o minune de la Dumnezeu. M-am rugat pentru ea, am binecuvântat-o și i-am dat rugăciunea vindecătoare. A plecat simțindu-se mult mai fericită. După aproximativ șase săptămâni, a venit din nou pe neașteptate. S-a scuzat și a spus că mă va reține doar un minut.

– Dumnezeu a făcut o minune, mi-a spus ea. Stăteam pe canapeaua din bucătărie și mă simțeam rău, când dintr-odată am simțit liniște și pace în cameră. Mi-am ridicat privirea și în mijlocul camerei se afla un înger. Era complet îmbrăcat în alb și părea să plutească; îngerul strălucea puternic și mi-a zâmbit. În clipa următoare a dispărut.

Pentru ea era de ajuns, trăise minunea. Dumnezeu îi îngăduise să vadă îngerul și îi dăruise liniștea sufletească,

alungând frica de moarte. Bătrâna mi-a spus că știa că va muri din cauza bolii ei, dar până atunci avea să-și trăiască viața din plin, se va bucura de ea și le va arăta celor din familia ei cât de mult îi iubea.

– Acum știi că există un loc numit Rai, Lorna, deoarece am văzut un înger, a continuat ea. Nu îmi mai este frică de moarte. Știu că un înger va fi aici pentru mine. Când va veni timpul, acel înger îmi va lua sufletul și va lăsa în urmă acest corp zbârcit și bătrân, care nu mai servește nimănui, nici măcar mie. Așadar, nu îmi este frică de moarte – și asta este o minune!

Îmi aduc aminte că am zâmbit la felul în care a spus acest lucru.

Nu se mai temea și lucrul minunat era că, într-un fel, abia aștepta ziua în care îngerul va veni pentru a-i lua sufletul, când corpul ei fizic va muri.

– Nu ar fi frumos, m-a întrebat ea, dacă într-o zi, când vine clipa, voi veni eu însămi ca un înger pentru a lua în Rai sufletele celor din familia mea pe care îi iubesc atât de mult?

Doamna în vârstă strălucea din interior și avea un zâmbet minunat pe buze. Am spus o rugăciune împreună și a plecat. Nu am mai văzut-o niciodată.

Un lucru pe care trebuie să ni-l amintim întotdeauna este că îngerii pe care îi trimite Dumnezeu din ceruri pot să ne ajute cu adevărat, dacă le permitem acest lucru, dacă ne deschidem inima și le îngăduim îngerilor să intre în viața noastră. Nu trebuie să ne temem; nu avem niciun motiv să o facem. Ne este teamă din cauză că nu-i înțelegem pe îngeri; ne temem pentru că nu Îl înțelegem pe Dumnezeu. Amintiți-vă întotdeauna că un înger nu vă va face niciodată rău; niciun înger nu mi-a făcut rău mie și vă asigur că nu vă va face nici vouă.

Într-o duminică, eram în munții Dublin, în apropiere de Sally Gap, împreună cu Megan, care avea aproximativ doi ani. Eram departe de drum, într-o zonă pustie, destul de întinsă, plină de iarbă și mici pietre răspândite prin jur. Când am început să coborâm mica pantă, au apărut mai multe pietre, iar apoi, mai departe, pietrele au devenit mai mari și panta foarte abruptă – era mai mult o râpă, unde creșteau niște copaci. De pe marginea prăpastiei, vedeam un lac frumos. Lacul era între munți, cu o casă mare pe mal și vedeam căprioare păscând în depărtare.

După ce am mai coborât puțin, m-am așezat pe o stâncă, iar Joe și Ruth au mers mai departe, împreună cu Megan. Mă uitam la ei cum se țineau de mână, cu Megan în mijlocul lor. M-am întins pe stâncă și am închis ochii pentru câteva minute, stând la soare. Chiar dacă era puțin rece, simțeam căldura soarelui, iar stâncile erau calde. După puțin timp, i-am auzit venind pe Joe, Ruth și Megan, am deschis ochii și m-am ridicat. M-am uitat spre cărare, dar încă erau în afara câmpului meu vizual. Cu cât se apropiau, o vedeam pe Megan în mijloc, Joe era în dreapta, iar Ruth în stânga ei, ridicând-o pe sora ei mai mică și legănând-o în aer. Megan râdea și se simțea minunat, țopăind cu ajutorul tatălui și al surorii ei mai mari.

Ce s-a întâmplat în continuare m-a umplut de încântare: a apărut îngerul păzitor al lui Megan. Părea să sară prin ea și țopăia la aproximativ trei picioare în fața ei. Îngerul păzitor al lui Megan arăta ca o fată, cu ochii mari și căprui. Era atât de strălucitoare și frumoasă; era desculță și, desigur, nu atingea pământul. Părea să aibă opt ani, avea părul împletit, lung și închis la culoare, legat cu șnururi

Îngeri în părul meu

din piele portocalie, roșie și verde. Avea o pană roșie în păr, iar în mijlocul frunții avea o lumină de forma unei stele. Pentru un scurt moment, cred că am văzut aripi. Purta o tunică fără mâneci, de culoare auriu-deschis, fără o formă anume. Îngerul păzitor al lui Megan strălucea; mișcările ei erau grațioase, ca ale unei pene.

Apoi acest frumos înger păzitor a sărit iar în corpul lui Megan și a dispărut. Nimeni altcineva nu i-a observat prezența și toți trei și-au continuat drumul spre mine, pe cărare.

Îngerul păzitor al lui Megan arată foarte diferit de ceilalți îngeri ai copiilor mei – nu sunt copilăroși, dar acest înger era, și cred că acest înger păzitor va crește odată cu Megan. Gândindu-mă în urmă, îmi amintesc de primul cuvânt al lui Megan, care nu a fost „mama” sau „tata”, ci un cuvânt pe care nu l-am mai auzit. I-am spus lui Joe că îngerii îmi spuneau numele îngerului ei păzitor și le-am cerut îngerilor să mi-l spună pe silabe pentru a-l putea scrie pentru Megan, astfel încât să îl poată avea când va crește.

Când lucrez pe lângă casă, în grădină sau chiar când mă duc până la magazin, întotdeauna mă rog în gând. Într-o seară lucram din greu acasă, așa cum o fac multe mame; casa era doar a mea, mai mult sau mai puțin, iar Joe și Megan dormeau duși. Ruth ajuta o prietenă să aibă grijă de un copil, Owen era la joacă, iar Christopher era acasă la un prieten, în partea cealaltă a orașului. Era întuneric afară, dar pe fereastră vedeam stâlpul de iluminat din colț. Mă bucuram de liniște, fiind singură, dar nu în totalitate. Am observat liniștea din aer, schimbarea timpului care începea să se oprească; am auzit un sunet. M-am uitat la mâinile

mele și am observat energia din jurul lor, care pâlpâia și strălucea. Această energie este mereu acolo, dar câteodată devine mai puternică și mai strălucitoare chiar înainte de a apărea un înger. Nu este întotdeauna așa; câteodată nu bag de seamă nimic și lucrurile se întâmplă pur și simplu.

Am ieșit din bucătărie cu un prosop în mână și am dat peste un înger alb în hol. Mi-a spus să vin în sufragerie, apoi a dispărut. Când am deschis ușa sufrageriei, am văzut alt înger, mult mai puternic și excepțional de frumos, stând lângă fereastră. Mi-a zâmbit; era foarte diferită de orice înger pe care îl văzusem vreodată. Îmbrăcămintea ei era uluitoare – roșu ca focul și auriu – nu am mai văzut o asemenea îmbrăcămintă. Pe cap, avea o coroană splendidă, iar din centrul coroanei curgeau peste tot corpul milioane de fire împletite, subțiri precum mătasea. Fiecare împletitură avea diamante și safire de toate culorile. Acest înger frumos avea aripi orbitoare, ca flăcările, care pulsau constant, și nestemate printre pene. Vedeam toate aceste detalii splendide și totuși îmi este greu să descriu acest uimitor înger. Era unică, perfectă în orice fel; fiecare parte a ei părea vie. Era atât de orbitoare, a trebuit să-mi iau privirea de la ea, deoarece ochii nu puteau suporta atâta frumusețe.

Fața ei sclipea plină de viață. Era perfectă; ochii ei albaștri străluceau ca soarele, dar de miliarde de ori mai mult. Cum poți descrie așa ceva în cuvinte? Tot ce pot spune este că atunci când m-am uitat în ochii ei, atâta blândețe, compasiune, pace și multă dragoste radia din ei! Știu că acest superb înger care stătea în fața mea putea vedea *totul*. Era ca și cum cunoștea fiecare particulă din univers – ceva complet dincolo de înțelegerea noastră umană.

Tremuram; eram în prezența unei asemenea forțe. Mi s-a permis să simt această putere și să o recunosc. Mai

Îngeri în părul meu

era un înger care stătea în spatele meu, pe partea dreaptă. Mi-am dat seama că era acolo doar când mi-a vorbit.

– Lorna, mai intră puțin în cameră.

Am mai făcut câțiva pași, fără să-mi iau ochii de pe frumosul înger care era în fața mea. Eram conștientă de ușa care se închidea în spatele meu. Minunatul înger s-a îndreptat spre mine.

– Lorna, nu te teme, mi-a spus cu un zâmbet.

În acel moment am simțit atât de multă pace și bucurie.

– Știi cine sunt, Lorna? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns eu.

– Sunt Regina Îngerilor.

– Vrei să spui că ești Maica lui Dumnezeu? am întrebat eu.

Eram șocată, dar la un alt nivel știam cu cine eram, sufletul meu știa, dar partea mea umană era șocată.

– Da, Lorna, a răspuns ea, Sunt Regina Cerului, Regina tuturor Îngerilor, Regina tuturor Sufletelor. Lorna, nu te teme. Pune-mi întrebarea pe care o ai în minte.

– Regină a Îngerilor, am spus eu, te-am văzut de multe ori. Tu ești mama pe care am văzut-o în cer cu un copil. Îmi aduc aminte că atunci când eram mică, mă dădeam în leagăn în Ballymun, iar îngerii mi-au arătat chipul ei.

– Da, Lorna, ai dreptate, a spus ea.

– Adevărata mea dorință este ca tu, Maica lui Dumnezeu, să apari pentru a te vedea întreaga lume. Plângeam. Pentru ca toată ura și războaiele să se oprească. Pentru ca toată durerea, foametea și toată distrugerea cauzată de războaie – care se poartă pentru lucruri materiale, pentru religie, pentru putere – să înceteze. Mă uitam la ea, rugătoare, cu lacrimi în ochi. Lumea are nevoie de o minune.

– Lorna, voi atinge inimile oamenilor. Într-o zi voi apărea și întreaga lume mă va vedea, așa cum mă vezi tu acum.

LORNA BYRNE

Regina Îngerilor mi-a zâmbit atât de frumos, ochii ei radiau iubire, iar lumina care o înconjura ca niște flăcări a venit spre mine și m-a atins, luându-mi toată tristețea.

Am întrebat-o dacă o voi mai vedea și a spus că da. Apoi a dispărut.

Cred că acest lucru se va întâmpla. Regina Îngerilor a mai apărut oamenilor în trecut și continuă să apară în diferite locuri și astăzi, dar numai unor grupuri mici. Cred că într-o zi Regina Îngerilor va apărea pentru toată lumea, nu doar pentru câțiva oameni, și nu va apărea doar pentru un moment, ci va rămâne un timp, pentru ca lumea să o vadă și să o recunoască. Va veni pentru a face dovada de care are nevoie omenirea, în slăbiciunea ei – și acesta va fi începutul unei schimbări majore pentru rasa umană.

CAPITOLUL 26

Un spirit rău se arată

Uneori, Satana intră în viața unei persoane cu voia acesteia. Acest lucru se poate întâmpla din cauza unei rele intenții, din cauza sentimentelor de mânie sau gelozie sau din cauza percepției asupra vieții, pe care o consideră nedreaptă. De exemplu, Satana intervine frecvent între persoane atunci când acestea sunt implicate într-un litigiu care vizează o proprietate sau un testament. Măsura în care diavolul poate întuneca un suflet variază; influența lui îi poate dărui unui individ ceea ce pare a fi, din exterior, o viață minunată, însă viețile celor din jurul acestuia vor fi afectate; în cele din urmă, în cazul în care nu se ia nicio măsură, sufletul persoanei implicate va fi distrus.

Creșterea spirituală este singura cale prin care îl putem îndepărta pe diavol, prin reconectarea cu Dumnezeu și cu îngerii, prin iubirea și compasiunea lui Dumnezeu, pe care le primim înapoi în suflet. Când îi veți ruga, îngerii vă vor ajuta. Nici măcar nu este nevoie ca acest ajutor să fie cerut de persoana afectată: un membru al familiei sau un prieten se poate ruga pentru ajutor, și am văzut multe cazuri în care acest lucru a funcționat și este bine să vi-l amintiți atunci când întâlniți răul în viața voastră: rugăciunea oricărei

persoane, indiferent de religia acesteia sau de mediul din care provine, poate schimba semnificativ situația.

Oamenii pot crește spiritual și fără să-și dea seama, fără să observe acest lucru. Poate că o anumită persoană s-a rugat pentru ei. Poate că ei înșiși s-au rugat când au fost copii și, după ani de zile, spiritul le va fi trezit. Am cunoscut o mulțime de oameni care au trecut prin așa ceva.

De-a lungul anilor, am fost vizitată de multe persoane care, într-o anumită măsură, se aflau sub influența diavolului, iar eu am știut acest lucru, deoarece Satana nu se poate abține să nu-și facă simțită prezența.

Odată am fost vizitată de un om de afaceri irlandez de succes. Mi-a spus că nu știa de ce anume se afla acolo și că un prieten îl convinsese să vină – deși a admis că abia după doi ani se lăsase convins să mă viziteze. Mi-a zis că făcuse niște lucruri îngrozitoare. Mi-a mărturisit că nu se gândise niciodată la faptul că acțiunile sale i-ar putea afecta pe ceilalți; din punctul lui de vedere, contau doar două lucruri – el și banii.

Cu toate astea, ceva se întâmpla cu el. Vechii lui prieteni nu-l mai plăceau, iar familia nu mai voia să audă de el. Eu știam însă că cineva se ruga pentru el și că acesta era motivul pentru care venise să mă vadă. M-a întrebat de ce nu avea nicio remușcare. Cumva, într-un fel, știa că procedase greșit; știa că *ar fi trebuit* să aibă remușcări, dar nu știa *cum* anume să o simtă. Își dorea să se poată simți vinovat și să-și recapete prietenii și familia.

Bărbatul stătea cu brațele încrucișate la masa mea din bucătărie și mi-a spus că dorea să se schimbe, să fie altfel. Deși ținea capul plecat, am văzut că avea lacrimi în ochi. Apoi mi s-a arătat duhul cel rău al Satanei.

Bărbatul ședea adus puțin de spate la masă, cu capul pe brațele încrucișate, am văzut înălțându-se un chip strâmb, care părea să-i iasă din piept, din adâncul ființei sale și care

și-a întors capul într-o parte. Omul de afaceri era perfect nemișcat, de parcă nu-și dădea seama ce se întâmpla. Chipul distorsionat, fața răului, m-a privit și a chicotit. De data aceasta, ca și în alte situații în care am văzut spiritul rău din oameni, duhul părea să-mi spună:

– Aproape că te-am păcălit de această dată. Era cât pe aci să scap!

Din cine știe ce motiv pe care nu reușesc să-l înțeleg pe deplin, spiritele rele nu pot rezista să nu se arate și, atunci când acestea mi se arată, știu că Satana a pierdut din nou și că Dumnezeu și îngerii au câștigat.

M-am rugat deasupra lui, l-am binecuvântat și apoi i-am dat o hârtie pe care era scrisă rugăciunea vindecătoare, pe care a pus-o în portofel. În următoarele câteva luni, m-am rugat mereu pentru el.

După aproape un an de zile, mi-a dat un telefon. Mi-a spus că viața lui se schimbase și că, de fapt, începuse să se schimbe imediat după ce plecase de la mine, doar că îi fusese teamă să recunoască acest lucru. A încercat să se revanșeze față de cel puțin câțiva dintre oamenii pe care îi rănise. Mi-a zis că afacerea îi mergea bine, dar că acum o conducea într-un mod cinstit și că spera că nu zăbovise prea mult în a ne mulțumi mie, lui Dumnezeu și îngerilor. I-am adus aminte să le ceară îngerilor ajutor în continuare și să nu uite să le mulțumească întotdeauna, pentru orice lucru, indiferent de cât de mărunț ar fi fost. Și în ziua de astăzi mă rog pentru el.

Într-o zi, când mă îndreptam spre Maynooth să-mi fac cumpărăturile, traversând strada principală, am auzit o voce.

– Lorna, mergi mai încet, mi-a spus.

Lângă mine nu am văzut nimic altceva în afară de o lumină, dar am știut că era vocea lui Mihail.

– Hai să o luăm pe această străduță, ca să putem vorbi în liniște.

Am făcut la dreapta chiar pe străduță și am mers până când am fost sigură că nu pot fi văzută din drum și atunci, după cum mă așteptam, Mihail a apărut într-o formă umană – ei bine, semăna izbitor cu un om, cu excepția faptului că mi s-a părut că arăta prea bine. Când l-am privit în ochi, am văzut îngerul din el.

– În drumul tău spre Maynooth, vrem să traversezi încet canalul Bridge, a spus el, și să privești în jos, în depărtare, de-a lungul acestuia.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Spune-mi înainte să traversez podul.

– Lorna, mi-a spus Mihail, în acest moment nu ești conștientă de sufletul unui bebeluș, de sufletul unui copil care a fost conceput, dar care nu s-a născut încă. În momentul în care vei traversa podul, se va crea o legătură între sufletul tău și cel al copilului. De asemenea, vei fi conștientă de prezența mamei, dar o vei percepe foarte slab, ca pe o stafie.

Am simțit că mi-a vorbit ca și când aș fi fost un copil, ca și cum nu aș fi înțeles.

– Mihail, acum sunt și eu mamă, sunt o femeie în toată firea, i-am răspuns eu. Nu înțeleg ce se petrece, dar accept legătura dintre mine și acest mic suflet. Vom traversa podul împreună?

– Nu, Lorna. Trebuie să traversezi podul singură. Mergi încet; pe pod se va afla un alt înger care te va ajuta să înțelegi și să cunoști sufletul bebelușului care crește în pânțele mamei sale. Fă orice îți va cere îngerul. De fiecare dată când vei traversa podul, acest înger te va aștepta și

te va însoți într-o bună parte din călătoria ta. Legătura ta cu sufletul bebelușului va deveni mai puternică odată cu trecerea lunilor.

Ne-am întors din nou pe alee și, când ne-am apropiat de drumul principal, Îngerul Mihail a dispărut. Am privit în direcția podului de peste canal și am văzut un înger care mă aștepta. Era înalt, zvelt, elegant, radios și alb ca zăpada. Am mers încet, așa cum îmi spusese Mihail, și când am pășit pe pod, am simțit legătura cu acel sufletel.

Îngerul se afla la mijlocul podului și, când am ajuns lângă el, m-am oprit. M-a privit cu mare dragoste și blândețe.

– Numele meu este Arabia, mi-a spus el.

Îngerul Arabia mi-a atins mâna, iar eu m-am întors ca să privesc în jos, de-a lungul canalului. Totul era ca de sticlă; nimic nu părea să se miște, întocmai ca într-o fotografie. Mi s-a permis să o simt pe mamă și dragostea pe care o purta pentru copilul ei nenăscut, dar și multele lacrimi vărsate. Pe pod, cineva a trecut pe lângă mine și m-a salutat. Am răspuns din obișnuință.

Am ajuns până la capătul podului, apoi am coborât de pe deal spre oraș. În tot acest timp, îngerul a mers alături de mine. Oameni și mașini treceau în ambele direcții.

– Ne vedem curând, Îngere Arabia, am șoptit eu. Apoi m-am dus la cumpărături.

Pe măsură ce timpul trecea, bebelușul creștea în pânțele mamei, iar eu am aflat mai multe lucruri despre sufletul acestuia, despre dragostea pe care copilașul i-o transmitea mamei sale și despre dragostea profundă a femeii pentru copilul ei nenăscut. Cu toate că niciodată nu am putut să o văd clar pe mamă – semăna cu o fantomă –, știu că se afla acolo și că avea probleme.

În fiecare zi am trecut podul cel puțin o dată.

– De ce este mai puternică legătura atunci când traversez podul decât atunci când cobor de pe deal? l-am întrebat adesea pe Îngerul Arabia, care mergea alături de mine cu pași mari, mișcându-se parcă cu încetinitorul.

Îngerul Arabia nu mi-a răspuns niciodată la această întrebare.

– Uneori simt că mama și copilul se află în acele două lanuri de acolo, i-am spus într-o zi, de dincolo de zid. Câteodată vreau să ajung de cealaltă parte a zidului și să-i caut, dar știu că nu sunt nici acolo, nici de-a lungul canalului. Nu poți să-mi dai mai multe detalii?

– Doar atunci când va fi necesar, a răspuns Îngerul Arabia.

De-a lungul anilor petrecuți alături de îngeri, am învățat că, indiferent de câte ori le adresezi o întrebare, răspunsul lor va fi întotdeauna cel pe care ți l-au dat inițial și că, uneori, nu îți răspund deloc. Cred că am traversat podul de sute de ori alături de Îngerul Arabia și l-am rugat de multe ori să-mi dea informații, dar răspunsul lui a fost mereu același:

– Doar dacă și când va fi necesar.

Într-o dimineață, după ce copiii plecaseră la școală, i-am spus lui Joe că urma să plec în oraș ca să cumpăr câteva și să-i iau rețeta de la farmacie și că mă voi întoarce cât voi putea de repede. În timp ce mă îndepărtam de casă am observat că lucrurile se schimbaseră. Îngerul Arabia nu mă aștepta în locul în care se afla de fiecare dată, ci stătea în capătul aleii mele, pe drumul principal, la o oarecare distanță de pod. Am văzut că în partea dreaptă a podului era ceață, însă nu și pe acesta.

Am ajuns lângă Îngerul Arabia și am mers împreună. Am simțit tăcerea, cuvintele nerostite. Voiam să vorbesc, dar știam că nu se cuvenea. Când am ajuns în dreptul

podului, am văzut că apa din canal și malurile acestuia nu erau acoperite de o ceață obișnuită, ci de îngeri! Toată zona malului care ducea până la pod era învăluită de o ceață albă și lăptoasă, plină de îngeri, de îngeri frumoși și luminoși, albi ca zăpada.

Am rămas pe loc, copleșită de frumusețea și ciudățenia a ceea ce vedeam. Îngerul Arabia mi-a atins mâna. Am auzit îngerii cântând ca într-un singur glas. Înconjurați de ceață, aceștia se deplasau lent în sus și-n jos, de-a lungul malului. Unii dintre ei au privit în direcția mea și mi-au remarcat prezența; Îngerul Arabia mi-a spus că se pregăteau. Când acesta și-a retras mâna, am lăcrimat.

Cu greu mi-am simțit picioarele atingând pământul când am coborât dealul și ne-am îndepărtat de pod. Ceața plină de îngeri mi s-a adunat în jurul gleznelor.

– Nu va mai dura mult, mi-a spus Îngerul Arabia la poalele dealului.

Am terminat repede de făcut cumpărăturile. Nu am văzut îngeri în jurul meu, dar știam că sunt acolo.

– Aș vrea să vă pun o întrebare, le-am spus eu.

Nu am primit niciun răspuns. M-am gândit că, în drum spre casă, nu ar trebui să trec pe lângă canal, dar când am ajuns în centrul orașului, am fost trasă spre stânga, așa că am știut că trebuia să mă întorc pe același drum pe care am venit.

Îngerul Arabia mă aștepta, mai strălucitor decât înainte. Am urcat împreună dealul spre pod. Am privit în jos, de-a lungul canalului și mi-am dat seama că, dacă aș cădea în ceață, nu aș atinge pământul, ci aș fi protejată, iar căderea mi-ar fi amortizată.

Într-un fel, această amortizare făcea parte din pregătirea pentru sosirea bebelușului, dar la momentul respectiv nu am înțeles pe deplin acest lucru. Mai târziu mi-am dat seama că alea cea ceaoasă creată de îngeri era drumul pregătit pentru spiritul copilașului. Îngerul Arabia îl aștepta. De fiecare dată când m-am apropiat de pod, am văzut ceața și, într-un fel, mi s-a dat de înțeles că îngerii ghidau sufletul bebelușului.

Câteva zile mai târziu, Joe a remarcat faptul că devenisem foarte tăcută, ca și când m-aș fi aflat în altă parte.

– Chiar dacă ți-aș spune, nu cred că ai înțelege ce se întâmplă, i-am spus eu uitându-mă la el.

– Pune-mă la încercare, a răspuns el.

Ceea ce am și făcut. I-am povestit câte ceva despre îngerul de pe pod, despre sufletul unui bebeluș și mama acestuia. M-a ascultat cu atenție și mi-a spus că îi era greu să înțeleagă, dar că nu-mi va mai pune alte întrebări. I-am mulțumit și l-am îmbrățișat.

Nu știu unde s-a născut copilul, dacă mama a fost singură sau dacă a avut pe cineva alături de ea, dacă a fost o naștere prematură sau la termen, dar știu că acesta a venit pe lume într-o zi din luna martie.

Din acea zi, am pierdut noțiunea timpului. Indiferent de locul în care mă aflam, simțeam constant atingerea mâinii Îngerului Arabia. Prezența lui era atât de intensă, încât nu vedeam persoana care se îndrepta spre mine și mă loveam de aceasta. Îngerul Arabia încă se afla la jumătatea podului, plutind impunător. De această dată, când m-am apropiat de pod, coborî să mă întâmpine, dar fără să atingă pământul.

Într-o zi, când m-am dus să o iau pe Ruth de la școală, l-am văzut pe Îngerul Arabia în capătul aleii dinspre casă. Mi-a făcut semn să traversez strada. Am văzut ceva uluitor! Sufletul frumos al unui copilaș mergea de-a bușilea pe cărarea moale și netedă pe care o creaseră îngerii. Fetița

părea să se deplaseze, dar, de fapt, îngerii erau cei care o transportau. Am văzut aripile îngerilor care o sprijineau. Era înconjurată de îngeri care mergeau de-a bușilea pe lângă ea, ajutând-o și jucându-se cu ea. Sufletul copilului era foarte fericit; am auzit-o râzând. Inima-mi era plină de bucurie și totuși aveam lacrimi în ochi. Brusc, mi-am dat seama că sufletul copilașului se îndrepta spre casa mea!

Nici până în ziua de azi nu am aflat de ce Dumnezeu și îngerii m-au ales să văd acest mic miracol sau motivul pentru care sufletul acelui bebeluș s-a îndreptat spre locuința mea, însă așa a fost. Se tot apropia. Nu știu cât timp le-a luat îngerilor să parcurgă acea distanță alături de sufletul copilului, dar într-o zi mi s-a spus că se aflau foarte aproape.

În acea seară m-am culcat și m-am trezit a doua zi dimineată la ora șase, ca de obicei. M-am dus în bucătărie și, pe fereastră, am văzut o lumină strălucitoare. Am luat un pahar cu apă și, când m-am întors, Îngerul Arabia stătea în picioare la ușa bucătăriei. Știu că nu ar fi trebuit să mă sperii, dar m-am speriat – chiar și acum îngerii mă pot face să-mi pierd suflarea.

– Du-te înapoi în pat, mi-a spus Îngerul Arabia, și stai mai aproape de Joe, ca să fie loc și pentru altcineva.

Am făcut așa cum mi s-a zis. Am simțit cum sufletul copilului a intrat în casă. Stând culcată în pat, am auzit mișcare pe hol. M-am tot rugat ca totul să fie bine pentru sufletul copilașului. Când îngerii au intrat în cameră, dormitorul s-a umplut de ceață. Ajunseseră. Nu am văzut sufletul bebelușului, dar am știut că era pe podea, înconjurat de îngeri.

– Îngerilor, pot să mă ridic? am întrebat eu.

– Nu, mi s-a spus, încă nu ai voie să privești. Întoarce-te pe o parte și stai mai aproape de Joe, ca să fie mai mult loc.

Făcând cum mi s-a zis, l-am deranjat pe Joe care, somnoros, m-a întrebat dacă îmi era frig. M-am temut că Joe s-ar fi putut trezi în acel moment crucial, deși o părticică din mine știa că îngerii nu ar fi permis să se întâmple acest lucru.

Am simțit cum îngerii au mișcat cearșafurile. Am simțit mișcare în pat, apoi sufletul copilului culcat în pat, lângă mine. Deoarece stăteam cu fața spre Joe, nu am văzut sufletul copilului, care se afla acum în spatele meu. Nu m-am mișcat, de teamă să nu o rănesc în vreun fel. Am simțit cum fetița m-a atins cu mâna pe spate.

– Pot să mă întorc acum? am întrebat.

– Da, au răspuns îngerii. Întoarce-te încet și cu atenție; sufletul copilului stă lângă tine.

M-am întors, îngrozită de gândul că aș putea să o strivesc.

– O, Doamne, am exclamat, uitând că Joe era lângă mine. Mi-am dus repede mâna la gură. Joe nu s-a mișcat. Culcată în pat se afla o fetiță nou-născută, superbă și goală. Era sănătoasă și puternică și își mișca brațele și picioarele. Era frumoasă și perfectă, în carne și oase, cu o înfățișare complet umană, dar mai frumoasă decât oricare alt bebeluș pe care l-am văzut vreodată. Sufletul care lumina trupul ce mi se arăta îl făcea să radieze. La marginea patului, doi îngeri o priveau de sus. Acești îngeri albi magnifici purtau haine lungi și albe, care le veneau perfect. Fiecare trăsătură a chipurilor minunate de porțelan se distingează clar; îngerii străluceau ca soarele. Ochii le scânteiau ca zăpada, iar aripile lor împănate păreau să formeze o spirală și să atingă lumina de deasupra lor.

– Pot să o ating? am întrebat eu.

– Nu, dar poți să-ți ții mâinile deasupra ei, mi-au spus ei.

Îngeri în părul meu

Când mi-am întins mâinile și le-am ținut așa cum mi-au zis îngerii, ea și-a întors capul și m-a privit. Ochii plini de viață străluceau mai puternic decât stelele de pe cer.

– Spune-le părinților mei că îi iubesc, mi-a zâmbit ea.

Apoi, cei doi îngeri s-au aplecat și, cu aripile împreunate în jurul ei, au ridicat-o. Pe măsură ce urcau, cerurile se deschideau cu blândețe; au dispărut pe o rază de lumină, iar camera a revenit la normal.

Am știut că totul se terminase. L-am slăvit pe Dumnezeu și I-am mulțumit.

Mai târziu în acea dimineață m-am dus la măcelăria lui Jim, unde toată lumea vorbea despre ceva. Am fost întrebată dacă am auzit noutățile. Cadavrul unui nou-născut fusese găsit de-a lungul canalului, în apropierea podului. Nimeni nu știa nici cine era mama și nici ce anume se întâmplase; trupușorul fusese descoperit de un bărbat care își plimba câinele, mai devreme în acea dimineață. Atunci mi-am dat seama că bebelușul fusese găsit în momentul în care îngerii au dispărut din dormitorul meu. Am fost atât de fericită. Nu pot să explic bucuria pe care am simțit-o, dar a fost o mare bucurie și ușurare să știu că sufletul copilului ajunsese în Rai și că îmi îndeplinisem misiunea.

Cei din comunitatea locală erau foarte supărați; era pentru prima dată când se confruntau cu o asemenea situație. Erau șocați de gândul că ar fi putut fi vorba despre o femeie tânără, poate de o elevă la colegiu, care considerase necesar să păstreze secret faptul că era însărcinată.

Poliția a investigat cazul, dar, din câte știu, nu au găsit-o pe mamă. Poate că, într-o zi, va citi aceste rânduri și își va da seama că, indiferent de circumstanțele morții fetei ei,

aceasta a fost iubită și a avut mereu pe cineva alături de ea – îngerii au fost în preajma ei, la fel ca în cazul tuturor bebelușilor, fie ei în viață sau nu, indiferent de situație.

Membrii comunității au fost atât de înduioșați de moartea acestui copilăș, încât au pus mână de la mână și au strâns bani să-i cumpere un mormânt, pentru ca bebelușul să poată fi îngropat în mod corespunzător. Înainte de a fi înmormântată, fetița a primit un nume. Bridget se odihnește acum în cimitirul din Maynooth.

Joe era tot mai bolnav și a început să sufere o serie de accidente vasculare cerebrale minore, care îl îngrozeau; uneori, fie orbea timp de câteva minute, fie simțea că se moleșește cu totul. Îi venea greu să meargă, și de multe ori cădea. Deși mi-am dat silința să-l supraveghez și să-l prind, era plin de vânătăi din cauza căzăturilor. Doctorii au spus că nu pot face nimic.

Îngerii au încercat să mă înveselească. Într-o zi, pe când mă plimbam pe lângă casele din apropiere, bucurându-mă de soare și privind totul în jurul meu, am ajuns într-un parc. Copiii jucau fotbal, iar oamenii mari stăteau întinși pe iarbă la soare și se bucurau de vremea bună. Am observat o fată într-un scaun cu rotile. Dormea ghemuită. Nu părea să stea într-o poziție prea confortabilă și era groaznic de slabă. Nu puteai să-ți dai seama de vârstă, dar cred că avea cam șapte ani. Mama ei stătea de vorbă cu vecinii, pe zid, nu foarte departe.

Când m-am apropiat, am văzut că fetița și scaunul în care se afla străluceau din ce în ce mai tare. S-a făcut liniște și totul a încremenit; nu mi-a venit să cred ochilor. Sufletul ei a ieșit din corp, lăsând-o să doarmă în scaunul

cu rotile. Acesta împrăştia lumină şi arăta întocmai ca fetiţa în momentul plecării ei în Rai: perfect în orice privinţă. Doi îngeri au apărut în faţa ei şi au luat-o de mâini – ambii îngeri erau două fete care păreau să fie de aceeaşi vârstă cu ea. Apoi au apărut alţi trei îngeri, tot fetiţe, îmbrăcaţi complet într-un alb atât de strălucitor, încât părea să aibă o tentă albăstrie. Copleşită de ceea ce vedeam, nu am putut să mă mişc. Sufletul fetei ieşise din corp pentru a se juca cu îngerii. S-au jucat de-a prinselea, însă nu departe de scaunul cu rotile. S-au ținut de mână şi s-au învârtit în cerc. Le-am auzit râzând; sufletul fetei era atât de liber şi de fericit. Am încercat să înaintez, să pun un picior în faţa celui alt, dar îngerii nu m-au lăsat să mă mişc, indiferent de cât de mult m-am străduit.

Îngeraşii stăteau pe iarbă, în cerc, în apropierea scaunului în care se afla sufletul fetei. Am privit fascinată; nu ştiam ce urma să se întâmple. Deodată, un înger a atins un fir de iarbă cu mâinile şi a făcut să apară o margaretă. Apoi, şi ceilalţi îngeri au început să-şi mişte mâinile, atingând firele de iarbă cu vârfurile degetelor, transformând fiecare fir într-o frumoasă margaretă. În iarbă s-a format un cerc plin de margarete albe, în mijlocul căruia se aflau îngeri şi un sufletel radios. Mama vorbea în continuare cu vecinii, fără să ştie ce se întâmplă.

– Lănţişoare de margarete, a strigat micul suflet atunci când au început să împletească florile.

Îngerii au împodobit-o cu lănţişoarele, pe care i le-au pus în jurul gâtului, pe cap, asemenea unei coroane de prinţesă, în jurul braţelor şi chiar al gleznelor. I-au arătat cum să facă lănţişoare de margarete cu mici despicături în tulpină, iar ea le-a confecţionat singură. Îngerii erau atât de iubitori şi de blânzi, încât de bucurie lacrimile au început să mi se prelingă pe faţă. Am privit-o pe fetiţă, admirându-i lănţişoarele de margarete. Faţa îi strălucea ca soarele.

LORNA BYRNE

Îngerii au luat-o în brațe și au dus-o în scaunul ei cu roțile. Nu părea supărată. Sufletul a coborât ușor și a intrat înapoi în corpul ei uman, adormit în tot acest timp.

Îngerii au plecat la fel de brusc precum au venit, iar lumina a dispărut. Fetița s-a mișcat în scaun. Când am fost eliberată și am putut să mă mișc din nou, aproape că am căzut. În jurul meu, totul a revenit la viață. Am auzit păsările, am simțit adierea vântului și am văzut oameni. Îndepărtându-mă de fetiță, am privit-o pe mamă și m-am gândit la cât de binecuvântată era să aibă un suflet atât de pur în familie.

CAPITOLUL 27

Joe

Spre sfârșitul vieții, lui Joe îi era greu să își aducă aminte unde se afla sau cine era. Nu ne recunoștea întotdeauna pe mine și pe copii. Din fericire, copiii nu au părut să observe acest lucru. Am stat lângă el și i-am vorbit mult, încercând să-l ajut să-și amintească. Mi-am dorit cu disperare să fie alături de noi așa cum era înainte, cât mai mult timp posibil.

Aproape în fiecare dimineață mă duceam în oraș – era mereu nevoie de câte ceva – și când ajungeam acasă, primul lucru pe care îl făceam era să trag cu ochiul la Joe, care se afla în pat, ca să mă asigur că totul era în ordine. Apoi făceam ceai pentru amândoi și mă așezam pe scăunelul de lângă pat ca să vorbim.

Într-o dimineață, când stăteam de vorbă, Joe a spus:

– Știi, Lorna, zac aici în pat de când ai plecat azi-dimineață, încercând să-mi aduc aminte lucruri din trecut; fapte despre viețile noastre și despre copii. Uneori mă sperie că nici măcar nu recunosc locul în care mă aflu.

Ca de obicei, eram înconjurați de mulți îngeri. Deodată, toți îngerii care stăteau pe pat au dispărut, cu excepția îngerului păzitor al lui Joe, care a rămas. Era ca și când

acesta îl sprâjinea, ca și când patul nu ar fi existat, deși for-
stătea întins în el. Joe era puțin confuz.

Ține-mă de mână și te voi ajuta să îți aduci aminte,
i-am zis eu.

Îngerul păzitor al lui Joe l-a sprâjinit din spate și a ridicat
o mână deasupra lui, turnând în el lumina memoriei.
Această lumină, o substanță albă ca o cremă cu scântelări
de argint, părea să iasă din mâna îngerului păzitor și a
pătruns prin vârful capului lui Joe. A continuat să curgă și
nu s-a oprit până ce nu am terminat de vorbit.

Ne-am lăsat în voia amintirilor și am fost încântată de
lucrurile pe care și le-a amintit Joe cât am stat în pat. A
vorbit despre Prima Împărțagănie a lui Owen și despre cum
Owen și-a cheltuit banii de la împărțagănie ca să-și cumpere
o pereche nouă de ghete pentru fotbal. Până atunci, Owen,
cărui îi plăcea fotbalul, avusese numai perechi vechi de
încălțări; cu acea ocazie își cumpărase, pentru prima dată,
o pereche nouă. Joe a râs aducându-și aminte cum Owen
încercase pereche după pereche, uitându-se la preț înainte
de a se hotărî asupra uneia dintre ele. A fost atât de mândru
de noile sale ghete.

Această amintire l-a făcut pe Joe să lăcrimeze.

Pe Joe l-a îngrijorat mereu relația mea cu îngerii; chiar
dacă i-am împărțat multe lucruri, el tot n-a tenut că
acordăm mă vorbim cu ei. Se simțea mai vulnerabil din cauza
bolii. Uneori îl neliniștea faptul că unele persoane mă
vizitau — mai ales atunci când se simțea bolnav sau slăbit.

Ți te dau de lângă mine, spunea el uneori. Eu am mai
multă nevoie de tine decât ei.

Înțelegeam ce simțea, dar știam că trebuia să fac ceea ce era necesar.

Îmi amintesc de un bărbat anume și de soția lui, care veniseră să mă vadă deoarece soția lui era pe moarte și erau disperați. Bărbatul își dorea ca nevasta lui să trăiască, dar aceasta era împăcată cu faptul că va muri și, în schimb, simțea nevoia să se dezvolte din punct de vedere spiritual. Mă vizitau destul de des, uneori chiar când nu mă așteptam. Pe Joe îl deranja asta.

– Și eu sunt pe moarte, îmi spunea el.

Deși o zicea, nu sunt sigură că el credea ceea ce spunea. Nu accepta că avea să moară în curând.

Odată cu trecerea timpului, medicamentele convenționale nu au mai putut să controleze durerea femeii, iar ea, ca mulți alții, s-a orientat spre tratamentele alternative. Cu sprijinul medicilor ei, ea a călătorit în Brazilia. Știam că avea să fie ultima ei călătorie și că, deși acest lucru urma să o obosească din punct de vedere fizic, era foarte important pentru spiritul ei. Uneori, oamenii care știu că sunt pe moarte își doresc să afle mai multe despre călătoria sufletului lor, deoarece îi ajută să înțeleagă mai bine moartea.

Timpul petrecut în Brazilia a fost foarte scurt și, când s-a întors, slăbită din cauza efortului fizic, am fost prima persoană pe care a vizitat-o. A venit să-mi povestească tot ce se întâmplase acolo și să-mi ceară ajutor în vederea călătoriei ei spirituale. Cât timp mi-a vorbit, soțul ei a stat lângă mine, în bucătărie. La un moment dat, ea i-a spus să tacă și să nu o întrerupă. Și-a dorit cu disperare să-mi povestească ea totul, să se vindece astfel încât să moară în pace. Am îmbrățișat-o când a plecat, știind că nu aveam să o mai văd. Când a coborât scările, am văzut o rază de lumină – sufletul ei perfect s-a întors să mă privească. S-a dus acasă, s-a culcat și nu s-a mai trezit.

Îngerii mi-au spus că timpul lui Joe era limitat, așa că mă certam constant cu ei pentru că îmi spuneau lucruri pe care nu voiam să le aud. Într-o zi, când m-am întors de la cumpărături, un înger a apărut în fața mea, înconjurat de păsări.

– Pleacă! i-am spus.

Îngerul a dispărut, dar nu și păsările, care erau de toate felurile – vrăbii, mierle, prigori și păsări mai mari, precum găile sau ciorile. Acestea zburau în jurul meu, atingându-mă cu aripile. Mi-am întins mâinile ca să le îndepărtiez și, până la urmă, au zburat de lângă mine. Pe acel înger îl numesc acum „Îngerul Pasăre“.

Îngerul Pasăre era frumos: foarte înalt, elegant și îmbrăcat în alb, cu mâneci lungi, care erau tăiate în unghi; în jurul taliei avea o cingătoare aurie. La gât îi atârna un colier în formă de V, cu un safir mare și verde, de aproximativ doi centimetri grosime. Avea chipul din aur și ochii albi. Nu l-am văzut decât de câteva ori, însă înainte de a-l vedea, eram mereu înconjurată de păsări de toate mărimile, care se apropiau de mine.

Atunci când putea, lui Joe îi plăcea să vină și să stea o vreme lângă foc și uneori, cu ajutorul meu, se străduia să facă o plimbare până la poarta din față. Într-o seară, de îndată ce am ajuns afară, păsările au apărut de peste tot și au zburat în jurul picioarelor lui, culegând pietricelele, iar altele s-au așezat pe poartă și au început să-și curețe penele.

– De unde vin toate păsările? a întrebat Joe. Nu am văzut niciodată atât de multe la un loc.

I-am arătat.

Îngeri în părul meu

– Sunt aici pentru că Îngerul Pasăre e în apropierea noastră, i-am zis eu.

Desigur, Joe nu l-a văzut, dar ochii i s-au luminat.

– Îmi place Îngerul Pasăre, a zâmbit el.

Apoi ne-am întors și am intrat în casă.

Am discutat despre posibilitatea de a se interna sau de a rămâne acasă. El a spus că mie și copiilor ne-ar fi mai ușor dacă s-ar interna și ar muri acolo, deoarece nu voia să fie o povară.

– Nu, Joe, nu ești o povară, am protestat. Noi te iubim. Nu vrem să mori în spital. Vrem să rămâi cu noi acasă.

Cu câteva zile înainte ca Joe să moară, doctorul a venit să-l vadă pe la ora prânzului și i-a spus că poate ar fi fost timpul să se interneze.

– Dacă Joe vine la spital, ce șanse va avea să revină acasă? l-am întrebat pe doctor.

– Este mai mult decât probabil să nu se mai întoarcă niciodată, a răspuns doctorul.

Ne-am uitat unul la altul și amândoi am refuzat. Joe i-a spus doctorului că discutaserăm despre faptul că el voia să moară acasă.

– Ne-am decis, am adăugat eu.

Privindu-l pe doctorul care stătea în picioare la capătul patului, i-am citit pe chip mila și înțelegerea.

– Sunați-mă oricând, indiferent dacă e zi sau noapte. Ora nu contează, a zis el.

A doua zi, Joe mi-a spus că la cină și-ar dori să mănânce friptură de porc, așa că m-am dus la măcelărie și i-am cerut lui Jim o bucată de carne de porc. Acesta știa că Joe era bolnav, dar și-a cerut scuze că nu avea. A ieșit și când s-a întors, mi-a spus că va avea în ziua următoare.

În seara aceea, Joe mi-a zis că ar vrea să se plimbe puțin, așa că l-am ajutat să ajungă până la poartă. Era o noapte înstelată, dar foarte rece. În timp ce stăteam acolo, Îngerul

Pasăre a apărut din nou, în stânga felinarului de pe peluză, în direcția opusă casei. Joe s-a odihnit, sprijinindu-se de poartă.

– Este o seară frumoasă, a spus el.

M-am întors din nou spre felinar, dar Îngerul Pasăre nu mai era acolo. Un fulger de lumină pe cerul nopții mi-a atras atenția.

– Joe, privește! i-am spus eu.

Joe s-a întors să se uite în direcția casei. O frumoasă pasăre albă a zburat spre noi din întuneric, devenind mai luminoasă și mai vizibilă în timp ce se apropia. Pasărea zbura jos, iar noi o puteam vedea din ce în ce mai bine. Era de un alb strălucitor, enormă, iar noi i-am văzut toate penele. Era magnific.

– Este o bufniță albă! a exclamat Joe.

Am crezut că va intra în noi, așa că ne-am lăsat în jos în momentul în care bufnița a zburat pe deasupra capetelor noastre, îndreptându-se direct spre lumina felinarului. Lumina devenise extrem de strălucitoare – când mă gândesc, îmi dau seama că a fost un lucru neobișnuit. Am văzut clar cum bufnița a zburat spre lumină. Apoi a dispărut.

– Ce priveliște minunată! a spus Joe uimit. Bufnița aceea era atât de mare și de albă. Unde s-a dus?

A dispărut când a zburat spre lumină. A fost ca o explozie de lumină și apoi nu s-a mai văzut.

I-am zâmbit lui Joe și i-am spus că mai devreme, când am ieșit, l-am văzut pe Îngerul Pasăre stând lângă felinar și că acesta se transformase într-o bufniță albă pentru ca el să-l poată vedea.

Am stat afară mai mult ca de obicei, iar lui Joe îi tremurau picioarele. L-am ajutat să intre în casă și înapoi în pat. I-am adus o cană cu ceai și el mi-a zis să stau lângă el; voia să-mi spună ceva.

A deschis sertarul noptierei, a scos un plic și mi l-a dat, spunându-mi:

- Acesta este pentru ziua ta. Măine este o zi deosebită pentru tine și pentru Ruth. Este ziua de naștere a amândurora.

Am privit confuză plicul.

- Deschide-l! mi-a zis el.

Nu mi-a venit a crede ochilor. În plic erau o sută de lire sterline!

- Joe, de unde ai acești bani?

Joe mi-a zis că îi strânsese de ceva vreme.

- Lorna, nu ți-am spus niciodată, dar uneori, cei care te-au vizitat au insistat să-mi dea niște bani pentru țigări. Eu i-am strâns. Vreau să vă duceți amândouă în Dublin, să luați masa în oraș și să îți cumperi inelul pe care ți l-am promis acum mult timp în urmă.

Desigur, Joe se referea la inelul care să mi-l înlocuiască pe cel de logodnă, care fusese furat de la cămătari. El îmi promisese că-mi va cumpăra altul și acum se ținea de cuvânt, dar în ce condiții! De vreo șase săptămâni Joe îmi tot spunea că va încerca să rămână în viață pentru ziua noastră de naștere; acum știam unul dintre motivele pentru care voia acest lucru.

L-am îmbrățișat, l-am sărutat, m-am dus în dormitorul lui Ruth și i-am spus că dimineață urma să plecăm în Dublin, ca să-i sărbătorim cea de-a șaisprezecea aniversare și ca să-mi cumpăr un inel. Ruth a fugit în dormitorul tatălui ei și l-a îmbrățișat și l-a pupat.

În dimineața următoare, eu și Ruth ne-am dus cu autobuzul în Dublin. Am mers pe jos îngrozitor de mult, dar, până la urmă, am găsit inelul pe care îl căutam într-un mic magazin cu bijuterii de pe strada O'Connell, după care am mers să luăm prânzul. La masă am vorbit; Ruth

mi-a spus că plănuia să plece în acel weekend cu familia și părinții prietenei ei.

– Mamă, crezi că e bine să plec în weekend? Eu abia aștept, dar sunt îngrijorată din cauza tatei.

– Du-te și distrează-te, i-am spus. Nu-i vom spune nimic tatei despre plecarea ta, ca să nu-l bulversăm și ca să nu-și facă griji.

A fost o zi minunată, în care ne-am simțit bine, dar eu eram foarte îngrijorată din cauza lui Joe și m-am tot oprit să sun acasă, să mă asigur că era bine. Din fericire, telefonul era lângă patul lui.

Cât timp am fost plecate s-a întâmplat un lucru minunat, despre care mi s-a povestit mai târziu. Megan, care avea patru ani, s-a dus să-i vorbească tatălui ei, așa cum făcea adesea. Ea obișnuia să stea pe pat lângă el, iar el îi citea, și alteori Megan îi desena imagini stând pe podea, alături de el. În acea zi i-a spus „Vino să te joci cu mine” – acestea erau aceleași cuvinte pe care i le spusese când i se arătase înainte de a se naște. A insistat foarte mult ca el să vină să o dea în leagăn. De undeva, poate că doar din partea lui Dumnezeu și a îngerilor, Joe a găsit energia să se ridice, să se îmbrace (ceea ce nu mai făcuse de câteva săptămâni) și să iasă să o dea în leagăn. Christopher era acolo, supraveghindu-i pe amândoi, nevenindu-i să creadă ce vedea. Megan și Joe au râs și s-au jucat în leagăn zece minute, după care Joe s-a dus înapoi în pat.

Odată ajunse înapoi în Maynooth, m-am dus la măcelăria lui Jim să iau friptura de porc. Când am vrut să plătesc, el mi-a zis că e din partea casei și să-i transmit lui Joe că se interesase de el. I-am mulțumit și apoi eu și Ruth ne-am grăbit spre casă.

În acea seară, casa era plină cu îngeri. Focul era aprins în camera din față, iar eu tot mergeam dintr-o cameră în alta, în timp ce găteam friptura de porc, cartofii, legumele

și sosul. Am luat cina la masa de cafea de lângă foc și ne-am sărbătorit zilele de naștere. Joe abia s-a atins de mâncare. A spus că așteptase cu nerăbdare să guste friptura, dar nu a putut mânca decât o bucățică. A observat că Ruth se pregătea să iasă și a tot întrebat-o unde se ducea. Ea i-a zis că se ducea în vizită la o prietenă, dar el era foarte confuz.

În bucătărie, în timp ce se pregătea să plece, Ruth m-a întrebat:

– Mamă, crezi că tata va fi bine?

– Tatăl tău ar vrea să te bucuri de ziua ta. Du-te și, dacă se va întâmpla ceva, te voi suna imediat, i-am răspuns eu.

Ruth a alergat înapoi la tatăl ei, l-a pupat și și-a luat la revedere. Fratele ei Christopher a venit acasă, și-a pus singur de mâncare și ni s-a alăturat în camera din față, lângă foc. În timpul cinei, a stat alături de tatăl său și a vorbit cu acesta, apoi l-a îmbrățișat pe Joe și i-a spus că va reveni mai târziu.

Când am rămas singură în cameră cu Joe, acesta mi-a spus:

– Știi că mi-a fost foarte greu să rezist până de ziua ta.

– Știu, i-am spus eu. Ți mulțumesc, este cel mai frumos cadou pe care l-aș fi putut primi, iar inelul îmi place la nebunie. Ce mi-aș putea dori mai mult?

L-am îmbrățișat. În jurul lui, am văzut îngeri și pe îngerul lui păzitor, care era lângă el. Am zâmbit. Am observat cum îngerii îi îndemnau blând pe copii să-și ia la revedere de la tatăl lor. Când a ieșit în hol, Christopher a trecut pe lângă Owen, iar Owen a venit și s-a așezat lângă foc, să vorbească cu tatăl lui. Și el urma să iasă în oraș. În acea seară, eu și Joe am rămas singuri.

Am stat puțin de vorbă lângă foc și după aceea Joe a adormit. Eu m-am uitat la televizor, lângă el. Pe la miezul nopții, Joe s-a trezit. Era confuz și nu știa unde se afla.

L-am mângâiat și i-am spus că totul era în regulă, că era acasă. M-a privit și mi-a zâmbit.

– Lorna, ar trebui să te duci la culcare, mi-a zis.

– Te voi aștepta, i-am răspuns.

– Nu, du-te înainte, a zis Joe. Vreau să rămân singur o vreme.

L-am sărutat pe Joe, i-am urat noapte bună și m-am dus la culcare. La puțin timp după aceea, a venit și el în cameră. Nu știu cum a reușit să meargă; cred că l-a cărat îngerul lui păzitor.

– Lorna, crezi că îmi va fi bine? Voi trăi să apuc dimineața? m-a întrebat Joe când s-a băgat în pat lângă mine.

– Joe, nu te îngrijora. Voi avea grijă de tine. Vei fi bine, i-am spus, dar l-am văzut pe îngerul lui păzitor cum scutura din cap.

La un moment dat, cred că am adormit cuibărită lângă Joe. M-am trezit brusc. Joe se simțea rău. Camera era luminată, aglomerată cu îngeri și spirite; în această mulțime, am văzut spiritul tatălui meu, care stătea la marginea patului. M-am uitat în ochii lui Joe și am văzut că lumina era pe sfârșite. Nu m-a recunoscut. Nimic nu strălucea în jurul lui.

– Lorna, lasă-l să plece. Știi că nu mai poți cere încă o dată să trăiască, mi-a spus tata.

Îl țineam pe Joe în brațe, cu ochii plini de lacrimi. Știam că nu-l mai puteam cere lui Dumnezeu să-i îngăduie lui Joe să mai rămână; știam că răspunsul ar fi unul negativ. L-am întins pe Joe înapoi pe pat. Christopher era plecat cu prietenii, dar l-am strigat pe Owen, care a venit în fugă.

– Tatăl tău este pe moarte, i-am zis eu. Nu mai are mult timp de trăit.

Owen a sărit imediat în pat.

– Mamă, a zis el privind-mă, știu că tata a spus că trebuie să-l lăsăm să moară, dar trebuie să încerc. Este tatăl meu și îl iubesc.

L-am lăsat să încerce. A stat în pat, strigându-l pe nume și frecându-i obrazii, în încercarea de a-l face să-și revină. Nu m-a lăsat inima să-i spun că de data aceasta nu va funcționa. Dumnezeu spusese nu, iar toți ceilalți, îngeri și spirite, veniseră să-l ia pe Joe în Rai.

Am alergat în bucătărie să dau telefon și să cer să vină o ambulanță. Am făcut tot ceea ce făceam de obicei când Joe se simțea rău. Am sunat la un taxi și l-am rugat pe șofer să-l sune pe Christopher și să-l ia în drum spre casă. Apoi Owen a strigat:

– Mamă! Tata nu mai respiră.

M-am repezit în dormitor și în ușă am întâlnit sufletul lui Joe, însoțit de îngerul lui păzitor. Joe era atât de frumos; radia. Mi-a zâmbit, apoi, înainte să dispară, s-a uitat din nou în cameră, la Owen.

Ambulanța a sosit și a luat trupul lui Joe. Christopher și cu mine am mers la spital cu un taxi, în urma ambulanței.

Nu-mi amintesc prea multe lucruri de la înmormântare. Moartea lui Joe a fost un mare șoc, deși am știut că nu mai avea mult de trăit. Dumnezeu îi dăruise lui Joe miracolul vieții și știam că nu va mai face acest lucru și a doua oară. El îmi spusese să nu-L mai rog niciodată să-l lase în viață pe Joe, pentru că ar fi trebuit să mă refuze. Mi-a fost foarte greu să nu-L rog pe Dumnezeu, să nu-L implor. Nu am vrut să-l las pe Joe să moară, dar am știut că trebuia. Știu că are grijă de mine și de copii în fiecare zi și-I mulțumesc pentru dragostea pe care ne-o poartă, pentru bunătatea și blândețea lui.

Am purtat inelul pe care mi l-am cumpărat de ziua mea timp de aproximativ două săptămâni după moartea lui Joe. Apoi l-am dat jos și nu l-am mai purtat niciodată.

CAPITOLUL 28

O pană din Rai

La scurt timp după înmormântarea lui Joe, am început iar să mă întâlnesc cu oamenii și să-i ajut cu problemele lor. Nu mi-am amestecat niciodată viața privată cu sarcina dată de Dumnezeu și de îngeri. Cei mai mulți dintre cei care au venit să mă vadă nu și-au dat seama de pierderea pe care o suferisem. Cu toate acestea, câțiva au aflat despre moartea lui Joe și s-au purtat foarte frumos. În ciuda problemelor personale pe care le aveau, oamenii care au venit să mă vadă mi-au dăruit scrisori în care își exprimau condoleanțele.

A fost o perioadă dificilă pentru mine, dar plimbările lungi pe terenul Colegiului Maynooth m-au ajutat. M-am plimbat prin jur, am vizitat biserica și am mers de-a lungul coridoarelor lungi ale colegiului, privind fotografiile tinerilor care deveniseră preoți. Am vorbit des cu Joe și l-am întrebat cum a fost călătoria. I-am spus ce au mai făcut copiii și am râs împreună, spunându-i:

– Știu că tu știi oricum ce fac!

L-am simțit mergând alături de mine. Într-o zi, la câteva luni după moartea lui Joe, mi-a venit greu să accept realitatea. M-am întâlnit cu câțiva oameni în acea zi, iar unii dintre ei se confruntau cu probleme grave – cu copii

foarte bolnavi și cu situații extrem de dificile. După ce au plecat, m-am simțit epuizată și tulburată, așa că am ieșit să mă plimb spre terenul colegiului. Întotdeauna am așteptat să trec dincolo de poartă pentru a vorbi cu Dumnezeu despre problemele oamenilor care m-au vizitat, despre durerea și suferința lor, cât și despre bucuria lor. Îi spuneam toate problemele din lume.

– Nu poți face un miracol? îl întrebam pe Dumnezeu.

În acea zi, mi-a fost greu să fac față situației și le-am împărtășit grijile mele îngerului meu păzitor și lui Dumnezeu. Le-am spus că mă simțeam demoralizată.

Chiar și acum îmi amintesc acea zi în care am mers pe terenul colegiului, briza rece și ploaia care mă lovea în față. Nu aveam mănuși, iar mâinile îmi erau reci; mi-am ținut mâinile în buzunar și am simțit micuța carte de rugăciuni care era într-unul din ele. A trebuit să evit gropile de pe aleile din spatele colegiului deoarece erau pline cu apă de ploaie și de frunzele care căzuseră din copaci. Un preot pe care l-am văzut de multe ori a trecut pe lângă mine spunându-și rugăciunile. I-am zâmbit și am mers în continuare. Pe o altă alee am văzut o mamă care alerga cu un premergător. Alerga și apoi se oprea, după care mergea foarte repede și alerga iar.

Am ajuns într-un loc în care una dintre alei se ramifica. În dreapta mea erau copaci mari și un câmp deschis, verde și un cimitir cu o cruce mare în partea stângă. Când am trecut pe lângă cimitir, i-am spus lui Dumnezeu cum mă simțeam.

– Nu cred că mai pot continua. Am mare nevoie de ajutor din partea Ta și a îngerilor Tăi. Dacă nu mă ajuți, nu știu cum voi reuși să fac față situației.

Am cotit iar la dreapta și chiar în fața mea se afla clădirea veche și mare a colegiului. O vedeam clar. Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Când m-am uitat spre

colegiu, deasupra acestei vechi și frumoase clădiri, în depărtare, cerul se umpluse de îngeri. Ei erau foarte departe. La început nu am fost sigură că erau îngeri. Am continuat să privesc și să mă întreb ce altceva ar putea fi. Pe măsură ce se apropiau, zburând deasupra colegiului, îndoiala a dispărut. S-au tot mărit până au devenit imenși. Au coborât și s-au apropiat și mai mult. Erau atât de frumoși – albi și aurii. Aripile lor erau minunate, puternice și frumoase; m-au impresionat. Am râs și am plâns; tremuram.

– Mi-ai dăruit ceva cu adevărat special! am spus eu. Îmi înalți sufletul și inima. Acum îmi dau seama că, indiferent de cât de rău stau lucrurile, viața are un scop – există un motiv pentru care să trăiești, un motiv de fericire și bucurie; chiar și lacrimile noastre au un înțeles!

În tot acest timp, am continuat să merg, sau cel puțin asta am crezut că fac. Picioarele mi se mișcau, și totuși, mai târziu, mi-am dat seama că pământul de sub mine nu se mișca. Unii îngeri s-au îndepărtat de colegiu în zbor. A părut că se îndepărtau de mine, zburând din ce în ce mai departe, devenind din ce în ce mai mici, dispărând până la urmă. M-am întristat puțin.

Apoi mi s-a spus să privesc în sus și acolo, sus în cer, atât de incredibil de sus, am văzut mult mai mulți îngeri. Când acești îngeri frumoși s-au apropiat, deasupra lor am văzut mai mulți îngeri. Deodată, între aceștia, mai sus, am văzut ceea ce mi s-a părut a fi un alt înger. Era atât de sus și atât de mic – a fost un miracol că mi s-a permis să văd ceva atât de minuscule. M-am întrebat cum anume am putut să văd acel înger micuț, care era atât de departe și care acum tot cobora.

Căzând printre ceilalți îngeri, nu a părut să se mărească. Am râs în continuare, eram foarte emoționată – pot să simt și acum emoția! Tremuram de plăcere. Când s-a apropiat, am văzut că nu era un înger; era o mică pană!

Am privit uimită cum acea pană mică era ghidată în jos de îngerii enormi și frumoși. A fost spectaculos să văd cum pana a coborât ca un fulg. În acea dimineață sufla un vânt puternic, dar pana a continuat să cadă, ghidată prin aer, direct spre mine. M-am temut că o va lua vântul, dar nu ar fi trebuit să mă îngrijorez; ar fi trebuit să știu că nu se va întâmpla acest lucru. Pana a tot căzut, însoțită de îngeri, pe fiecare parte.

Când a ajuns în apropierea mea, dar nu îndeajuns de aproape încât să o prind, știți ce am făcut? Am sărit ca să o prind! Nu am mai putut aștepta să se apropie. Am sărit cât de sus am putut. M-am simțit ca și cum aș fi sărit cinci metri în aer și, întinzându-mă, am luat-o. Am prins-o și am ținut-o cu grijă în mână. M-am bucurat, strângând-o la piept.

Deodată, lucrurile s-au schimbat. Am devenit conștientă de picăturile de ploaie de pe obraji și de vântul rece. Abia atunci am observat un cuplu în vârstă care se îndrepta spre mine și mi-am dat seama și că, pentru mine, timpul încremenise. Atunci când văzusem îngerii pentru prima dată, deși crezusem că mergeam, de fapt, nu mă mișcasem deloc. Acum, amintindu-mi, îmi dau seama că din momentul în care am văzut îngerii deasupra clădirii colegiului, nu am simțit pietrele sparte de sub tălpi și nici suprafața neuniformă a aleii, și acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că tălpile mele nu atingeau pământul. Nu am simțit nici ploaia, nici vântul și nici frigul. Apoi, când am prins pana, timpul și-a reluat cursul. Îmi aduc aminte de faptul că acel cuplu în vârstă mi-a zâmbit – probabil că m-au văzut sărind în încercarea de a prinde ceva. Le-am zâmbit și eu. Acum, astăzi, în timp ce scriu aceste rânduri, mă întreb ce-or fi crezut acei oameni. Ce au văzut? Au văzut pana?

Am fost atât de fericită și de exaltată. A fost una dintre cele mai frumoase dimineți ale vieții mele, deoarece am primit un asemenea dar din partea lui Dumnezeu și a îngerilor. L-am slăvit pe Dumnezeu și l-am mulțumit pentru pană. L-am mulțumit și lui Joe, deoarece am simțit că și el a fost implicat.

Prețuiesc pana care a ajuns la mine trecând de porțile Raiului, ghidată de îngeri. A fost un cadou pentru ca eu să mă simt mai bine și în siguranță, pentru a-mi aminti că am un motiv să trăiesc și ca să conștientizez că există speranță în orice situație. De asemenea, mi-a amintit de faptul că noi toți avem suflete-perfecte – indiferent de lucrurile pe care le-am făcut –, că doar trupurile noastre mor, însă nu și sufletele și că toți avem aripi într-un fel sau altul, chiar dacă nu reușim să le vedem. De fapt, toți suntem îngeri.